NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

BÜYÜK VURUŞ

MARTI

Büyük Vuruş
Özgün Adı: Drop Shot
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen	: E. Özlem Gültekin
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Düzelti	: Tuğba Yavuzaslan
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş
Türü	: Polisiye, Gerilim
Kitap No	: 148

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-4335-58-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 1996
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

BÜYÜK VURUŞ

Çeviren: Özlem Gültekin

MARTI

Bölüm 1

Myron, "Cesar Romero," dedi.

Win ona baktı. "Ciddi olamazsın."

"Kolay bir taneyle başlıyorum."

Stadyum Kortu'nda oyuncular yer değiştiriyorlardı. Myron'un müşterisi Duane Richwood, on beş numaralı seri başı Ivan Bir Şey-okov'un canına ot tıkıyordu, ilk iki seti 6-0 ve 6-2 kazanmanın ardından, üçüncü sette de 5-0 öndeydi. Bu, New York sokaklarından (tam anlamıyla) gelen, dereceye dahi giremeyen yirmi bir yaşındaki bir zıpçıktının ilk kez boy gösterdiği etkileyici bir Amerika Açık Tenis Turnuvası'ydı.

Myron, "Cesar Romero," diye tekrarladı. "Yoksa bilmiyor musun?"

Win iç çekti. "*The Joker*."

"Frank Gorshin."

"*The Riddler*."

Doksan saniyelik bir reklam arası. Myron ve Win kendilerini, *Batman* Suçlusu adı altında harikulade bir oyunla meş-

gul etmeye çalışıyorlardı. Şu TV'deki *Batman*. Adam West ve Burt Ward'ın başrollerinde oynadıkları, Çat, Pat, Güm türü kelime balonlarının yer aldığı *Batman*. *Gerçek* Batman.

Myron, "İkincisini kim oynamıştı?" diye sordu.

"İkinci Riddler'ı mı?"

Myron başıyla onayladı.

Duane Richwood kortun karşısından ikisine birden çarpık bir gülümseme attı. Fosforlu yeşil çerçeveleri olan cafcaflı bir pilot gözlüğü takmıştı. Bu Ray Ban'ın en son modeliydi. Duane bu gözlüğünden kesinlikle ayrılmıyordu. Bunlar gözündeyken sadece gölgede fark edilmekle kalmıyor, aynı zamanda kolayca da tarif ediliyordu. Ray Ban durumdan oldukça memnundu.

Myron ile Win, ünlüler ve oyuncuların arkadaş ve tanıdıkları için ayrılan oyuncu localarından tekinde oturuyorlardı. Maçların büyük çoğunluğunda, locanın hemen her sandalyesi doluyordu. Bir gece önce Agassi'nin oynadığı karşılaşmada, loca onun ailesi, arkadaşları, dalkavukları, genç sevgilileri, çevre dostu filmlerin yıldızları, dalgalı saçlı hanımlarla dolup taşmıştı–tıpkı bir Aerosmith partisinin sahne arkasını anımsatıyordu. Ancak Duane'nin locada sadece üç izleyeni vardı: menajer Myron, mali müşavir Win ve Duane'nin koçu Henry Hobman. Duane'nin hayatının aşkı Wanda inanılmaz derecede gerilmiş ve evde oturmayı tercih etmişti.

Win, "John Astin," diye yanıtladı.

Myron kafasını sallayarak onayladı. "Ya Shelley Winters'dan ne haber?"

"Ma Parker."

"Milton Berle."

"Louie the Lilac."

"Liberace."

"Büyük Chandell."

"Ve?"

Win şaşırmış göründü. "Ve ne?"

"Liberace başka hangi caniyi oynadı?"

"Sen neden bahsediyorsun? Liberace sadece tek bir bölümde boy gösterdi."

Myron arkasına yaslanıp gülümsedi. "Emin misin?"

Duane, hakem sandalyesinin yanından, oturduğu yerden, hâlinden memnun bir tavırla bir şişe Evian'ı kafasına dikti. Şişeyi sponsor firmanın adı televizyon kameraları tarafından net bir şekilde görünecek tarzda tuttu. Akıllı çocuk. Sponsoru nasıl hoşnut edeceğini biliyordu. Myron kısa bir süre önce Duane ile maden suyu devi arasında basit bir anlaşma imzalattırmıştı: Amerika Açık Tenis Turnuvası boyunca Duane, Evian etiketli şişelerden suyunu içecekti. Buna karşılık Evian da ona on bin dolar ödemişti. Bu su hukukuydu. Myron, Duane'nin maden suyu haklarını Pepsi, elektrolit haklarını ise Gatorade ile müzakere etmekteydi.

Ah, şu tenis sporu.

Win, "Liberace sadece o bölümde rol aldı," dedi.

"Son yanıtın bu mu?"

"Evet. Liberace sadece tek bir bölümde göründü."

Henry Hobman kortu incelemeye, yoğun bir konsant-

rasyonla etrafı mercek altına almaya devam etti, görüş alanı bir ileri bir geri kayıp duruyordu. Hiç kimsenin oynamıyor olması çok yazıktı.

"Henry, sen bir tahminde bulunmak ister misin?"

Henry onları duymazdan geldi. Ortada yeni bir şey yoktu.

Win, burnunu havaya kaldırarak, "Liberace sadece tek bir bölümde göründü," diye tekrarladı.

Myron yumuşak bir vızıltı sesi çıkarttı. "Üzgünüm, bu cevap yanlıştı. Oyuncumuzdan ne haber Don? Pekâlâ, Myron, Windsor oyunumuzun ev uyarlamasını artı bir yıllık Turtle Wax* kazanıyor. Ve oyunumuzu oynadığınız için teşekkürler!"

Win aynı yere takılmıştı. "Liberace sadece tek bir bölümde göründü."

"Bu senin yeni mantran mı?"

"Sen aksini ispatlayana kadar öyle."

Win–tam adı: Windsor Horne Lockwood III–manikürlü parmaklarını kule gibi birleştirdi. Bunu, bu kule şeklini, sık sık yapıyordu. Bu hareket ona çok uyuyordu. Win adından hoşnut görünüyordu. Mükemmel WASP** için tam bir poster oğlanı. Ona dair her şey kibir ve seçkinlik kokuyordu, *Town and Country*'nin Parti Sayfaları'nda, sosyeteye ilk kez çıkan, isimleri Babs türünden bir şeyler olan kızlar, harflerle dona-

---

* Araba cilası markası (Çev.)

** Beyaz ırktan gelen Anglo-Saxon'ların Protestan mezhebine mensup olanları (Çev.)

tılmış süveterler ve inciler kuşanmış, kulüp binasında atılan sek martiniler, küfkokulu eski paralar–onun hoş sarı saçları, güzel çocuksu soylu yüzü, zambak beyazı benzi, kendini beğenmiş Exeter aksanı. Ancak söz konusu Win olunca, bir tür kromozomik anormallik büyük bir dikkatle üretilen jenerasyonlar arasından kontrol dışı kaçıp çıkmış gibiydi. Bazı yönlerden Win tam manasıyla göründüğü gibiydi. Ama diğer bir çok yönden ise–ki bunlar bazen çok korkutucu şeylerdi–Win kendisi değildi.

Win, "Bekliyorum," dedi.

Myron, "Liberace'in Büyük Chandell'i canlandırdığını anımsıyor musun?" diye sordu.

"Tabi ki."

"Ama Liberace'in aynı zamanda Chandell'in kötü ikiz kardeşini de oynadığını unuttun."

Win yüzünü buruşturdu. "Ciddi olamazsın."

"Ne?"

"Bu sayılmaz. Kötü ikiz kardeşler."

"Bu kural hangi kitapta yazıyor?"

Win çenesini o her zamanki tavrıyla ileri doğru uzattı.

Havanın nemi, özellikle de Flushing Meadow'daki rüzgâr almayan stadyum kortunda, iç çamaşırıyla gezilebilecek kadar ağırdı. Louis Armstrong için dahi oldukça garip bir ismi olan bu stadyum, temelde tam ortasında tenis kortu yer alan devasa bir ilan tahtasıydı. Her oyuncunun attığı servis hızını gösteren hızölçerin üzerinde IBM işareti vardı. Citizen hem gerçek zamanı hem de maçın süresini tutuyordu. Visa'nın adı

servis çizgisinin hemen arkasına yazılmıştı. Reebok, Infiniti, Fuji Film, Clairol boş olan her noktaya isimlerini yapıştırmışlardı. Heineken de öyle.

Heineken, Amerika Açık Tenis Turnuvası'nın resmî birası.

Kalabalık tam bir karışımdı. Önlerde–iyi mevkilerde–paralı insanlar oturuyorlardı. Sıra dışı denilebilecek hemen her şeyi sırtlarına geçirip gelmişlerdi. Bazıları takım elbiseli ve kravatlıydı (Win gibi), bazıları Banana Republic'te* satılanlara benzeyen türden çok daha gündelik kıyafetler giyinmişlerdi (Myron gibi), bazıları ise kotlu ve hatta şortluydular. Ancak Myron'un en önde gelen gözdeleri maça tam takım tenis elbiseleriyle gelen fanatiklerdi–gömlek, şort, çorap, tenis ayakkabısı, ısınma ceketi, ter bandı ve tenis raketi. Tenis raketi. Sanki oyuna her an çağrılabilirlermiş gibi. Sanki Sampas ya da Steffi veya birisi aniden tribünleri işaret edebilir ve, "Hey, sen, raketli olan. Çiftlerde yanımda birisine ihtiyacım var," diye seslenecekmişçesine.

Sıra Win'deydi. "Roddy McDowall," diye başladı.

"*The Bookworm*."

"Vincent Price."

"*Egghead*."

"Joan Collins."

Myron durakladı. "Joan Collins? *Hanedanlar*'daki Joan

---

* Amerika'da kadın giysileri satan bir mağaza (Çev.)

Collins mi?"

"İpucu vermeyi reddediyorum."

Myron zihninden bölümleri geçirdi. Kortta hakem anons etti. "Zaman doldu." Doksan saniyelik reklam molası sonlanmıştı. Oyuncular ayağa kalktı. Myron bundan pek emin olamadı ama sanki kaşla göz arasında Henry'i görmüş gibiydi.

Win, "Pes mi ettin?" diye sordu.

"Şşş. Oynamaya başlayacaklar."

"Ve sen kendini bir *Batman* hayranı olarak isimlendiriyorsun, öyle mi?"

Oyuncular kortta yerlerini aldı. Onlar da birer ilan tahtası gibiydi, sadece boyut olarak daha küçüklerdi. Duane Nike pabuçlar ve elbiseler giyinmişti. Head marka tenis raketi kullanıyordu. Gömlek kolları McDonald's ve Sony logolarıyla süslenmişti. Rakibi Reebok giyinmişti. Onun logoları ise Sharp elektronik ve Bic'e aitti. Bic. Kalem ve jilet firması. Sanki birisi tenis maçını seyredecek, logoyu görecek ve kalem alacaktı da...

Myron Win'e doğru eğildi. "Tamam. Pes ediyorum," diye fısıldadı. "Joan Collins hangi suçluyu oynadı?"

Win omzunu silkti. "Hatırlamıyorum."

"Ne?"

"Bir bölümde rol aldığını biliyorum. Ama canlandırdığı karakterin adını anımsamıyorum."

"Bunu yapamazsın."

Win mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Bu kural hangi kitapta yazıyor?"

"Yanıtı bilmek zorundasın."

Win, "Neden?" diye itiraz etti. "Pat Sajak, *Wheel of Fortune*'daki tüm bilmeceleri bilmek zorunda mı? Alex Trebeck, *Jeopardy*'deki her soruyu bilmek zorunda mı?"

Sessizlik yaşandı. "Hoş bir kıyaslama Win. Gerçekten."

"Teşekkürler."

Sonra diğer bir ses, "*The Siren,*" dedi.

Myron ve Win etraflarına bakındılar. Ses Henry'den gelmiş gibi görünüyordu.

"Bir şey mi dedin?"

Henry'nin ağzı hiç kımıldamıyor gibiydi. "*The Siren,*" diye tekrarladı, gözleri hâlâ korttaydı. "Joan Collins, Siren'i oynadı. *Batman*'da."

Myron ve Win bakıştılar.

"Hiç kimse her şeyi biliyor gibi görünenlerden hoşlanmaz Henry."

Henry'nin ağzı kımıldamış olabilirdi. Hatta bu bir gülümseme bile olabilirdi.

Kortta Duane oyunu, neredeyse top toplayan oğlanlardan tekinde bir delik açacak kadar hızlı giden ve karşılanamayan bir servisle açtı. IBM hızölçer topun hızını 128 mph olarak gösterdi. Myron başını inanmaz bir tavırla salladı. Ivan İsmi-her-neyse de öyle. Tam Duane ikinci puanı için hazırlanıyordu ki Myron'un telefonu çaldı.

Myron büyük bir aceleyle telefonu yanıtladı. Tribünlerde cep telefonuyla konuşan tek kişi o değildi. Ancak en ön

sırada oturan ve telefonla konuşan tek kişi oydu. Myron tam telefonu tamamen kapatmaya hazırlanıyordu ki arayanın Jessica olabileceğini fark etti. Böyle bir olasılığın düşüncesi dahi nabzını hafifçe hızlandırdı.

"Alo."

"Jessica değilim." Bu Esperanza, Myron'un ortağıydı.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten."

Esperanza, "Tamam," dedi. "Telefonu her zaman hafif iniltiler çıkartan bir enik gibi açıyorsun."

Myron ahizeyi sıkıca kavradı. Maç kesintisiz devam ediyordu ancak ekşi yüzler suçlu telefon sesinin kaynağını araştırmak için dönmüştü. "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. "Şu anda stadyumdayım."

"Biliyorum. İddiaya girerim ki gösterişli bir pisliğe benziyorsundur. Maçta cep telefonuyla konuşan bir serseriye."

İşte şimdi tam üzerine basmıştı...

Ekşi yüzler ona öfkeyle bakıyorlardı. Onların gözünde Myron affedilmez bir günah işlemişti. Bir çocuğa cinsel tacizde bulunmak ya da salata çatalını ana yemekte kullanmak gibi. "Ne istiyorsun?"

"Şu anda TV'de seni gösteriyorlar. Tanrım, bu doğru."

"Ne?"

"TV'de olduğundan daha şişman görünüyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"Pek fazla bir şey sayılmaz. Sadece Eddie Crane ile bir toplantı ayarladığımı bilmek isteyebileceğini düşündüm."

"Şaka yapıyorsun." Eddie Crane, ülkedeki en seksi ve

genç tenisçilerinden biri. Adam sadece dört büyük acenteyle görüşüyordu. ICM, TruPro, Advantage International, Pro-Serv.

"Şaka değil. O ve ebeveynleriyle, Duane'nin maçının bitiminden on altı dakika sonra, kortta buluş."

"Seni seviyorum, biliyor musun?"

Esperanza, "O zaman bana daha çok para öde," dedi.

Duane kortun çaprazına sert bir forehand çaktı. Otuz-sıfır.

Myron, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Önemli bir şey yok. Valerie Simpson. Üç kez aradı."

"Ne istedi?"

"Söylemedi. Fakat Buz Kraliçesi'nin sesi rahatsız geliyordu."

"Ona böyle deme."

"Evet, her neyse."

Myron telefonu kapattı. Win ona baktı. "Sorun mu var?"

Valerie Simpson. Esrarengiz, ancak bir o kadar da üzücü bir durum. Tenisin bu eski üstün zekâlı çocuğu Myron'un ofisini iki gün önce ziyaret etmişti, kendisini temsil edecek birisini–her kim olursa–arıyordu. "Sanmıyorum."

Duane durumu kırk-sıfır yapmıştı. Bu üçüncü maç sayısıydı, olağanüstü tenis köşe yazarı Bud Collins maç sonrası yapacağı röportaj için çoktan çıkışta yerini almıştı. Bud'ın pantolonu, ki bu her zaman Technicolor tarzıyla göz kamaştırırdı, özellikle o gün muhteşemdi.

Duane top toplayıcısından iki top aldı ve çizgiye yak-

laştı. Duane teniste ender rastlanılır bir oyuncuydu. Zenciydi. Hindistan, Afrika ya da hatta Fransa'dan değildi. Duane, New York City'liydi. Turdaki diğer oyuncuların tam aksine, Duane hayatını bu ana hazırlanarak harcamamıştı. Tutkuları, tasarruf yapmak maksadıyla araçlarını sırayla kullanan ebeveynleri tarafından gayretlendirilmemişti. Raketi tutma yaşına gelir gelmez Florida ya da California'daki dünyanın en iyi antrenörleriyle çalışmaya başlamamıştı. Duane spektrumun ters ucundaydı: On beş yaşında evinden kaçan ve bir şekilde kendi başına hayatta kalmayı başaran bir sokak çocuğuydu. Tenisi, tüm gün boyunca ortalıkta gezinip eli raket tutan herkese meydan okuduğu halka açık kortlarda öğrenmişti.

Silah sesi işitildiğinde, ilk Grand Slam maçını kazanmanın eşiğindeydi.

Ses, stadyumun dışından gelerek yitip yok oldu. İnsanların çoğu, sesin bir kestanefişeği ya da geri tepen bir arabadan geldiğini düşünerek, paniklemedi. Ancak Myron ve Win bu sesi oldukça sık işitiyorlardı. Henüz çığlıklar işitilmeden önce ayağa fırlamış ve hareketlenmişlerdi. Stadyuma toplanan kalabalık mırıldanmaya başladı. Daha çok sayıda çığlık işitildi. Bunlar yüksek tonlu, histerik çığlıklardı. Kort hakemi sonsuz bilgeliğiyle sabırsızca mikrofonuna uzanarak, "Sessizlik lütfen!" diye bağırdı.

Myron ve Win metal merdivenlere hızla hücum ettiler. Teşrifatçılar tarafından oyuncular saha değiştirene kadar hiç kimse içeri girmesin ya da dışarı çıkmasın diye konulan beyaz zincirin üzerinden atladılar ve dışarı koştular. "Yiyecek

Sarayı" olarak adlandırılan yerde küçük bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Bu Saray, büyük bir çalışma ve sabırla, bir gün gastronomik seviyelerde büyük bir kapalı çarşı olma umudu içerisindeydi.

İnsanları iteleyerek kalabalığı yardılar. Kalabalıktakilerin bazıları gerçekten de histerik bir durumdaydı, diğerleri ise kıllarını dahi kımıldatmamışlardı. Ne de olsa, burası New York'tu. Ara öğün sıraları oldukça uzundu. Hiç kimse sırasını kaybetmek istemiyordu.

Kız, bardağı 7.50 dolara Moët şampanya satılan standın önünde yüzüstü yatıyordu. Myron onu, daha yere çömelip yüzünü çevirmeden, hemen tanıdı. Ancak kızın yüzünü, ona sabit, donuk bakan buz mavisi gözlerini görünce, kalbi yerinden zıpladı. Win'e baktı. Adamın yüzü, her zamanki gibi tamamen ifadesizdi.

Win, "Onu geri getirmek için yapılabilecek pek bir şey kalmamış," dedi.

Bölüm 2

Win, "Belki de bu işi artık kafaya takmamalısın," dedi.

Jaguar XJR'ını FDR Drive'a çevirdi ve güneye doğru yol aldı. Radyo WMXV, 105.1 FM'e ayarlıydı. "Hafif Rock" olarak adlandırılan bir şey çalıyordu. Michael Bolton söylüyordu. Adam eskiden zirvenin ilk dört sırasında yer alan klasikleri tekrar yorumluyordu. Can sıkıcı. Tıpkı Bea Arthur'un Marilyn Monroe'nun filmlerinden tekini yeniden canlandırması gibi.

Belki de Hafif Rock, Gerçekten Kötü Rock anlamına gelmekteydi.

Myron, "Bir kaset koysam sorun olur mu?" diye sordu.

"Tabi."

Win direksiyonu aniden kırarak şerit değiştirdi. Adamın araba kullanışı en kibar ifadeyle yaratıcı olarak betimlenebilirdi. Myron ona bakmamaya çalıştı. *How to Succeed in Bu-*

siness Without Really Trying'in orijinalinden kaydedilmiş bir kaseti teybe itti. Myron gibi, Win de büyük bir eski Broadway müzikal koleksiyonuna sahipti. Robert Morse'un seslendirdiği şarkı Rosemary adındaki bir kızdan bahsediyordu. Ama Myron'un aklı Valerie Simpson adlı kıza odaklanıp kalmıştı.

Valerie, göğsüne aldığı tek bir kurşunla ölmüştü. Birisi kızı, Amerika'nın yegâne Grand Slam turnuvasının açılış turunda, Birleşik Devletler Tenis Birliği Ulusal Tenis Merkezi'nin Yiyecek Sarayı'nda vurmuştu. Ama hiç kimse bir şey görmemişti. Ya da en azından hiç kimse bu konuda konuşmuyordu.

Win, "Yine suratın o şekli aldı," dedi.

"Ne şekli?"

Win, "Şu, Dünyaya-yardım-etmek-istiyorum ifadesine büründü," dedi. "O kız senin müşterin değildi."

"Ama olacaktı."

"İkisi arasında büyük bir fark var. Kızın kaderi seni ilgilendirmez."

Myron, "Beni bugün üç kez aramış," dedi. "Ulaşamayınca, tenis merkezine geldi. Ve orada da vuruldu."

Win, "Üzücü bir hikâye," dedi. "Ama bu aynı zamanda da seni hiç mi hiç ilgilendirmeyen bir hikâye."

Hız göstergesi yüz otuz civarına takılıp kaldı. "Hey Win?"

"Evet."

"Yolun solu. Akan trafik için kullanılır."

Win direksiyonu çevirdi, iki şerit sağa kaydı ve bir ram-

paya saptı. Birkaç dakika sonra Jag Elli İkinci Kinney parkına döndü. Anahtarı otopark görevlisi Mario'ya verdiler. Manhattan sıcaktı. Şehir sıcaktı. Kaldırım ayaklarınızı ayakkabılarınıza rağmen kavuruyordu. Egzoz dumanları nem arasına sıkışıp kalmıştı, havada tıpkı ağaçtaki bir meyve gibi asılı duruyordu. Nefes almak tam bir angaryaydı. Terlemek ise çok kolaydı. İşin sırrı, havalandırmanın elbiselerinizi sizi zatürre etmeden kurutacağını ümit ederek, yürürken mümkün olduğunca az terlemekte saklıydı.

Myron ve Win, Park Caddesi'nden aşağı, güneye yürüdüler, Lock-Horne Yatırım & Güvenlik'in yüksek binalarını hedef almışlardı. Bu binalar Win'in ailesine aitti. Asansör on ikinci katta durdu. Myron dışarı çıktı. Win içeride kaldı. Onun Lock-Horne'daki ofisi iki kat yukarıdaydı.

Win, asansörün kapısı kapanmadan, "Onu tanıyordum," dedi.

"Kimi?"

"Valerie Simpson'ı. Onu sana ben gönderdim."

"Neden bana hiçbir şey söylemedin?"

"Söylemem için bir sebep yoktu."

"Birbirinize yakın mıydınız?"

"Yoruma bağlı. Onun Philadelphia'daki ailesi çok zengin. Tıpkı benim ailem gibi. Aynı kulüplere, aynı hayır cemiyetlerine, bu türden şeylere üyeydik. Bizler daha çocukken, ailelerimiz arada sırada bir araya gelir, toplanırlardı. Ama ondan yıllardır haber almamıştım."

Myron, "Bir anda ortaya çıkıp seni mi aradı yani?" diye

sordu.

"Öyle de diyebilirsin."

"Ya sen olsan bunu nasıl açıklardın?"

"Bu bir sorgulama mı?"

"Hayır. Onu kimin öldürdüğüne dair herhangi bir fikrin var mı?"

Win hiç kımıldamaksızın dikildi. "Daha sonra konuşuruz," dedi. "Bundan önce, mutlaka katılmam gereken bir takım iş toplantılarım var."

Asansörün kapısı kayarak kapandı. Myron kısa bir an için bekledi, sanki asansör kapısının tekrar açılacağını umuyor gibiydi. Sonra koridorun karşısına yürüdü ve üzerinde MB SportsReps Inc. yazan kapıyı açtı.

Esperanza masasından kafasını kaldırarak baktı. "Tanrım, korkunç görünüyorsun."

"Valerie'ye olanları işittin mi?"

Kadın kafasını sallayarak onayladı. Cinayetten kısa bir süre öncesine kadar onu Buzlar Kraliçesi olarak adlandırdığından dolayı kendisini suçlu hissediyor olsa dahi, bunu belli etmedi. "Ceketinde kan var."

"Biliyorum."

"Nike'dan Ned Tunwell konferans odasında."

Myron, "Sanıyorum onunla görüşeceğim," dedi. "Etrafta amaçsızca dolaşmanın bir manası yok."

Esperanza ona baktı. Yüzünde en ufak bir ifade dahi yoktu.

Myron, "Bu kadar da üzülme," diye sözlerine devam

etti. "Ben iyiyim."

Esperanza, "Sadece olanlara göğüs geriyorum," dedi.

Bayan Merhamet.

Myron konferans odasının kapısını açtığında, Ned Tunwell tıpkı mutlu bir enik gibi ona doğru atıldı. Canlı bir şekilde gülümsedi, tokalaştılar, Myron'un sırtını sıvazladı. Myron bir an için onun kucağına sıçrayacağını ve yüzünü yalayacağını düşündü.

Ned Tunwell otuzlu yaşlarının başında görünüyordu, Myron'un yaşlarındaydı. Karakter yapısı her zaman iyimser ve neşeliydi, tıpkı tam gaz giden bir Hare Krishna* gibiydi– ya da daha da kötüsü, bir *Family Feud*** yarışmacısını andırıyordu. Üzerinde mavi bir spor ceket, beyaz gömlek, hâkî pantolon, parlak bir kravat ve, tabi ki, Nike marka tenis ayakkabıları vardı. Yeni Duane Richwood tarzı. Saçları sarıydı, sütten lekelenmiş gibi görünen bıyıkları vardı.

Ned sonunda elindeki video kaseti havaya kaldıracak kadar sakinleşti. "Bunu seyredene kadar bekle!" diye çılgınca bağırdı. "Myron, buna bayılacaksın. Bu harika."

"Öyleyse seyredelim bakalım."

"Şunu belirtmeliyim ki Myron, bu harika. Sadece harika. İnanılmaz. Düşündüğümden de iyi çıktı. Courier ve Agassi ile yaptıklarımızın çok ötesinde. Buna bayılacaksın. Bu

---

* Üst bilincin saf Tanrı aşkına dönüştüğü bir mantra (Çev.)

** Bir Amerikan televizyon oyunu (Çev.)

harika. Harika, sana söylüyorum."

Buradaki kilit kelime şuydu: *harika.*

Tunwell televizyonu açtı, kaseti VCR'ye yerleştirdi. Myron oturdu ve Valerie Simpson'ın cesedinin hayalini gözünün önünden uzaklaştırmaya çalıştı. Dikkatini toplamaya ihtiyacı vardı. Bu–Duane'nin ilk uluslararası televizyon reklamı–hayatiydi. Gerçek şuydu ki; bir sporcunun imajı bu tür reklamlarla diğer herhangi bir yöntemle yapılabileceğinden çok daha fazla kuvvetlendirilebilirdi–buna oyuncunun ne kadar iyi oynadığı ya da basın tarafından nasıl betimlenip resmedildiği de dâhildi. Oyuncular yapılan reklamlarla iyi bir şekilde tanıtılırlardı. Michael Jordan'ı herkes Uçan Jordan olarak tanırdı. Fanatiklerinin çoğunluğu Larry Johnson'ın Charlotte Hornets adına oynadığını bilmezlerdi, ama hemen hepsi onun canlandırdığı Büyükanne karakterini tanırdı. Doğru kampanya sizi öne çıkartırdı. Kötüsü ise yok olmanıza sebep olabilirdi.

Myron, "Bu ne zaman piyasaya çıkacak?" diye sordu.

"Çeyrek finallerde. Bir anda tüm kanallarda yayınlatmaya başlayacağız."

Kasetin dönmesi durdu. Duane dünyadaki en çok kazanan tenisçiler arasında yerini almanın eşiğindeydi. Bu, her ne kadar büyük faydası olsa da, kazandığı maçlardan dolayı olmayacaktı. Alacağı destek onun önünü açacaktı. Çoğu spor dalında, adı duyulmuş sporcular, takımlarından ziyade sponsorlarından çok daha fazla para yapıyorlardı. Söz konusu tenis olduğunda, bu para daha da katlanıyordu. Çok daha

fazlasını kazanıyorlardı. İlk on sıradaki oyuncular, yaptıkları paranın belki de sadece yüzde on beşini kazandıkları maçlardan elde ediyorlardı. Geriye kalan meblağ katılımlardan, gösteri maçlarından, teminatlardan–bedeli her ne olursa olsun büyük isimlere turnuvalarda boy göstermeleri için ödenen paralardan–geliyordu.

Tenisin yeni kana ihtiyacı vardı ve Duane Richwood da yıllar içerisinde karşılaşılan en neşeli kan aktarımıydı. Courier ve Sampras ancak kuru köpek maması kadar heyecan vericiydi. İsveçli oyuncular her zaman uyuklayan birer orkinos gibiydiler. Agassi'nin oyunu gittikçe daha usandırıcı bir hâl almaya başlamıştı. McEnroe ve Connors ise tarih olmuşlardı.

Sonuç olarak Duane Richwood bu dünyaya katılmıştı. Renkli, komik, hafif ihtilaflıydı, ama henüz insanlarda nefret uyandırmamıştı. Zenciydi ve sokaklardan gelmişti, fakat "güvenilir" bir sokak çocuğu, "güvenilir" bir zenci olarak algılanmıştı, ırkçıların dahi gerçekte ırkçı olmadıklarını göstermek için destek çıkabilecekleri türden bir insandı.

"Bu bebeği kontrolden kaçırma Myron. Bu başarıyı yakalayacak, söylemedi deme. Bu... bu..." Tunwell, sanki uygun kelimeyi bulmaya çalışıyormuşçasına, kafasını kaldırıp havaya baktı.

Myron, "Harika mı?" diyerek şansını denedi.

Ned parmaklarını şaklattı ve Myron'u işaret etti. "Seyredene kadar bekle. Ben izlerken sertleştim. Lanet olsun, sadece *düşündüğümde* bile tatmin oluyorum. Yemin ederim ki bu muhteşem."

PLAY tuşuna bastı.

İki gün önce Valerie Simpson, Myron'un Duane Richwood ile yaptığı toplantının hemen ardından içeri girmiş, bu odada oturmuştu. Aralarındaki zıtlık çarpıcıydı. Her ikisi de yirmili yaşlarının ortalarındaydı, ancak kariyerlerden teki daha yeni yeni çiçek vermeye ve gelişmeye başlarken, diğeri çoktan kurumuş ve tarumar olmuştu. Valerie'ye, sadece yirmi dört yaşında olmasına rağmen, uzun bir süredir "bir zamanlar vardı" ya da "hiç olmadı" yaftası yapıştırılmıştı. Tavırları soğuk ve kibirliydi (bundan dolayı Esperanza'nın Buzlar Kraliçesi tenkitine uğramıştı) ya da belki de sadece mesafeli ve endişeliydi. Bunu kesin olarak bilmek imkânsızdı. Ve evet, Valerie çok gençti, ancak–klişe bir ifadeyle–tam manasıyla hayat dolu değildi. Bunu şu anda ifade etmek ürkütücüydü, fakat gözleri odada Myron'un karşısında otururkenkine kıyasla, ölüyken çok daha fazla canlıymış gibi görünüyordu–donmuş halde sabit bir şekilde bakarken çok daha hayat doluydu.

Myron, neden, diye düşündü, birisi Valerie Simpson'ı öldürmek istesin ki? Kız ona ulaşabilmek için neden bu kadar umutsuzca çabalamıştı? Tenis merkezine neden gitmişti? Yaşanan rekabeti seyretmek için mi? Yoksa Myron'u bulmak için mi?

Tunwell, "Şunu seyret Myron," diye tekrarladı. "O kadar harika ki tatmin olup kendimden geçtim. Gerçekten, yemin ederim. Pantolonum sırılsıklam."

Myron, "Üzgünüm, kaçırdım," dedi.

Ned hazla haykırdı.

Reklam sonunda başladı. Duane göründü, güneş gözlüğünü takmıştı, tenis kortunda bir ileri bir geri koşup duruyordu. Sayısız güzel poz yakalanmıştı, özellikle de tenis ayakkabılarına odaklanılmıştı. Birçok parlak renk vardı. Tenis raketlerinden çıkan sesler, filenin ötesinde vurulan tenis topu sesleriyle birbirine karışıyordu. Tam MTV'yi andırır bir filmdi. Rock videosu olarak kullanılabilirdi. Sonra Duane'nin sesi işitildi:

"Sahama gelin..."

Birkaç sert zemin sesi, birkaç kısa poz daha. Sonra her şey bir anda durdu. Duane ortadan yok oldu. Renkler solup siyah beyaza dönüştü. Sessizlik oldu. Sahne değişti. Sert görünümlü bir yargıç kürsüsünden aşağı baktı. Duane'nin sesi tekrar yankılandı:

"...ve onun sahasından uzak durun."

Rock müzik bir daha çalmaya başladı. Renkler geri döndü. Sahne Duane'yi topa vururken gösterdi, gülümsüyordu, yüzü terliydi, güneş gözlüğü ışığı yansıtıyordu. Altında DUANE'NİN SAHASINA GELİN kelimelerinin yer aldığı bir Nike sembolü belirdi.

Sonra ekran solup karardı.

Ned Tunwell yaşadığı tatminle inledi–gerçekten inledi.

Myron, "Bir sigara ister misin?" diye sordu.

Tunwell'in gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Sana ne demiştim Myron? Ha? Harika, öyle değil mi?"

Myron kafasını sallayarak onayladı. İyiydi. Çok iyiydi. Verilen havalı, başarılı, güvenilir bir mesajdı ama pek fazla

törensel değildi. "Hoşuma gitti," dedi.

"Sana söylemiştim. Öyle değil mi? Yine sertleştim. Yemin ederim ki bu reklamı inanılmaz derecede sevdim. Şimdi yine gelebilirim. Hemen burada, şu anda. Konuşurken."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Tunwell bir kahkaha nöbetine kapılmışçasına katıldı. Myron'un omzuna vurdu.

"Ned?"

Tunwell'in kahkahaları tıpkı bir şarkının sonu gibi yavaş yavaş hafifleyerek sonlandı. Gözlerini sildi. "Beni öldürüyorsun Myron. Gülmeyi bir türlü kesemiyorum. Beni gerçekten öldürdün."

"Evet, ben çok komiğim. Valerie Simpson cinayetini işittin mi?"

"Tabi ki. Radyodan. Bir zamanlar onunla çalışırdım, biliyorsun." Hâlâ gülümsüyordu, gözleri iri ve parlaktı.

Myron, "O da mı Nike'la anlaşmalıydı?" diye sordu.

"Evet. Ve şunu ifade etmeme izin ver ki, o kız bize oldukça pahalıya mâl oldu. Yani demek istediğim şey şu; Valerie gerçekten çok başarılı birisi gibi görünüyordu. Onunla anlaşma imzaladığımızda sadece on altı yaşındaydı ve Fransa Açık'ta finale yükselmişti. Artı, oldukça güzeldi, tam bir Amerikalı'ydı, bu da işe yarıyordu. Gelişimini çoktan tamamlamıştı, yani ne demek istediğimi sanırım anlıyorsundur. Biraz daha büyüyünce çirkin bir yaratığa dönüşebilecek türden sevimli küçük bir çocuk değildi. Capriatti gibi. Valerie tam bir bebekti."

"Sonra ne oldu?"

Ned Tunwell omzunu silkti. "Ruhsal bir çöküntü yaşadı. Lanet olsun, tüm gazeteler bunu yazmıştı."

"Bunun sebebi neydi?"

"Eğer biliyorsam Allah belamı versin. O dönemde bir çok şey söylendi."

"Ne gibi?"

Ağzını açtı, ardından da kapattı. "Unuttum."

"Unuttun mu?"

"Bak Myron, insanların çoğu bunun ona çok fazla geldiğini düşündüler, anlıyor musun? Yaşadığı baskının tümünün. Valerie buna dayanamadı. Çocukların büyük çoğunluğu da buna dayanamaz. Her şeyi elde ederler, biliyorsun işte, inanılmaz derecede yükselirler ve sonra da, puf, her şey yok olur. Sen her şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tahmin dahi edemezsin..." Ned kekeleyerek sustu. Sonra kafasını önüne eğdi. "Ah, lanet olsun."

Myron sessiz kaldı.

"Bunu söylediğime inanamıyorum Myron. Hem de sana."

"Unut gitsin."

"Hayır. Yani, demek istiyorum ki, bak, sanki büyük bir pot kırmamışım gibi davranabilirim, ancak..."

Myron elini sallayarak onu susturdu. "Bir diz incinmesi ruhsal çöküntü demek değildir Ned."

"Evet, biliyorum ama..." Yine sustu. "Celts seni gözden çıkarttığında sponsorun Nike mıydı?"

"Hayır. Converse."

"Seni terk mi ettiler? Yani, hemen o an demek istiyorum."

"Bundan en ufak bir şikâyetim yok."

Esperanza kapıyı çalmadan içeri girdi. Bu yeni bir şey değildi. Zaten hiçbir zaman çalmazdı ki. Ned Tunwell'in gülümsemesi hemen yerine geldi. Bu adamı kontrol altında tutmak çok zordu. Esperanza'ya baktı. Beğeni içerisindeydi. Çoğu erkek ona bakınca aynı şeyi hissederdi.

"Seninle biraz görüşebilir miyim Myron?"

Ned el salladı. "Selam Esperanza."

Kadın dönüp ona baktı, gözleri Ned'i delip geçti. Bu onun sahip olduğu çok sayıdaki beceriden tekiydi.

Myron izin istedi ve Esperanza'yı takip ederek odadan çıktı. Kadının masasında iki fotoğraf dışında hiçbir şey yoktu. Bunlardan biri Esperanza'nın köpeğine aitti, bu Chloe adında, köpek yarışmasını kazanmış, sevimli tüylü bir hayvandı. Esperanza köpek gösteri ve yarışmalarına katılmaktaydı–bu, şehirde yaşayan Latinler'in egemen oldukları bir spor dalı değildi, ancak Esperanza bu konuda oldukça başarılı görünüyordu. Masadaki diğer resim ise Esperanza'yı diğer bir kadınla güreşirken gösteriyordu. Bu profesyonelce yapılan bir güreşti. Güzel ve esnek Esperanza bir zamanlar Küçük Pocahontas, Hint Prensesi adıyla profesyonel güreşmişti. Üç yıl boyunca Küçük Pocahontas Muhteşem Güreşçi Kadınlar Organizasyonu'nun gözbebeği olmuş, bir çok kişi tarafından MGKO olarak tanınmıştı (birisi o dönemde bu

organi-zasyonun Güreşen Güzel Hanımlar olarak adlandırılmasını önermiş, ancak akronim sorun olmuştu). Esperanza'nın Kü-çük Pocahontas'ı yetersiz giyimli (temelde üzerinde süet bir bikini vardı) bir seks bombasıydı, taraftarları o her hafta devasa canavarı cesurca alt eder, ezeli rakibini mahvederken, onu destekleyip alkışlıyorlardı. Bazıları bunu bir töre oyunu olarak adlandırıyordu. Bu İyi ve Kötü arasında süregelen klasik bir karşılaşmaydı. Ancak Myron'a göre haftalık gerçekleştirilen bu faaliyet daha çok konusunda hapisteki kadınları işleyen filmleri çağrıştırıyordu. Esperanza Blok C'deki hücreye kapatılmış olan güzel ve tecrübesiz mahkûmu oynuyordu. Rakibi, sadist hapishane amiri Olga'ydı.

Esperanza, "Duane telefonda," dedi.

Myron ahizeyi aldı. "Hey, Duane. Ne oldu?"

Adam aceleyle karşılık verdi. "Hemen buraya gel adamım. Mesela şimdi."

"Sorun ne?"

"Polisler beni yakaladı. Bana bir sürü saçma sapan şey soruyorlar."

"Ne hakkında?"

"Bugün vurulan şu kız hakkında. Benim bu işle bir alakam olduğunu düşünüyorlar."

Bölüm 3

Myron, Duane'ye, "Şu polis memuruyla bir konuşayım," dedi.

Telefonda diğer bir ses yankılandı. Adam alışıldık polis sabırsızlığıyla, "Ben cinayet masası dedektifi Roland Dimonte!" diye bağırdı. "Siz kimsiniz?"

"Ben Myron Bolitar. Bay Richwood'un avukatıyım."

"Avukat mı? Ben senin onun temsilcisi olduğunu düşünüyordum."

Myron, "İki görevi de yapıyorum," dedi.

"Bu doğru mu?"

"Evet."

"Senin hukuk eğitimin var mı?"

"Duvarımda asılı. Eğer istersen beraberimde getirebilirim."

Dimonte söylendi. Kıs kıs gülüyor da olabilirdi. "Eski sporcu. Eski federal. Şimdi de bana lanet olası bir avukat ol-

duğunu mu söylüyorsun?"

Myron, "Ben senin bir Rönesans adamı olarak adlandırabileceğin türden birisiyim," dedi.

"Öyle mi? Söyle bana Bolitar, hangi hukuk fakültesi senin gibi birisini kapısından içeri alır ki?"

Myron, "Harvard," dedi.

"Oha, bu çok büyük bir okul, öyle değil mi?"

"Sen sordun."

"Pekâlâ, buraya gelmek için yarım saatin var. Sonrasında bu genç adamı merkeze çekeceğim. Anladın mı?"

"Bu küçük sohbetten gerçekten de büyük bir haz aldım Rolly."

"Yirmi dokuz dakikan kaldı. Ve bana Rolly diye hitap etme."

"Müvekkilimin ben oraya gelmeden sorgulanmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Roland Dimonte yanıt vermedi.

Myron, "Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı.

Yine sessizlik yaşandı. Ardından şu cümle işitildi: "Hatlarda bir sorun olmalı Bolitar." Dimonte telefonu kapattı.

Cana yakın adam.

Myron telefonu Esperanza'ya uzattı. "Ned'i benim için buradan defedebilir misin?"

"Oldu bil."

Myron asansöre binerek zemin kata indi ve Kinney otoparkına doğru hızla koşturdu. Birisi ona, "Ha gayret O. J.!" diye seslendi. New York'da herkes komedyendi. Mario gaze-

teden kafasını kaldırmaksızın anahtarları Myron'a fırlattı.

Myron'un arabası zemin kattaydı. Win'in tam aksine, Myron "araba delisi" olarak adlandırılabilecek türden bir adam değildi. Araba onun için bir ulaşım aracıydı, daha öte bir şey değil. Myron bir Ford Taurus kullanıyordu. Bu gri renkteydi. Sokaktan aşağı gezinirken, genç kızlar üzerine akın etmiyordu.

Kanarya sarısı tepesi olan toz mavisi bir Cadillac'ı fark ettiğinde, yaklaşık yirmi blok ilerlemişti. Bu arabada Myron'u rahatsız eden bir şey vardı. Bu belki de aracın rengiydi. Sarı tavanlı toz mavisi bir araba. Manhattan'da mı? Boca Raton'daki bir emeklilik bölgesinde, tamam, sol sinyalini sürekli açık tutan Sid adındaki birisi tarafından kullanılıyor olabilirdi. Myron bunu anlardı. Ama Manhattan'da, asla. Ve, daha da önemlisi, Myron garaja girerken aynı arabanın yanından hızla koşup geçtiğini net bir şekilde anımsadı.

Yoksa takip mi ediliyordu?

Bu, her ne kadar olasılığı yüksek olmasa da, mümkündü. Manhattan'ın göbeğindeydi ve Myron, Yedinci Cadde'den aşağı büyük bir hızla iniyordu. Etrafındaki yaklaşık bir milyon araba da aynısını yapıyordu. Bu önemli bir şey olmayabilirdi. Ama olabilirdi de. Myron bu konuyu hızla zihnine not etti ve yoluna devam etti.

Duane yakın bir zaman önce On İkinci Sokak ile Altıncı Cadde'nin köşesinde kendisine yeni bir yer kiralamıştı. Bu Greenwich Kasabası'nın sınırındaki John Adams Binası'ydı. Myron, Altıncı Cadde üzerindeki Çin restoranının önüne ya-

sadışı bir şekilde park etti, kapıcının yanından geçti, asansöre binerek 7G numaralı daireye çıktı.

Dedektif Roland Dimonte olduğunu tahmin ettiği bir adam kapıyı açtı. Üzerinde kot pantolon, şal desenli yeşil bir gömlek, siyah deri yelek vardı. Ayrıca ayaklarında da Myron'un o güne kadar tanık olduğu, olabilecek en çirkin yılan derisi botlar mevcuttu–kar beyazı renkteydi, üzerinde mor benekler vardı. Saçları yağlıydı. Birkaç tel alnına tıpkı sinekliğe yapışır gibi yapışmıştı. Ağzından bir kürdan–gerçek bir kürdan–sarkıyordu. Gözleri tombul suratında derinlere gömülmüştü, sanki birisi gelmiş, son dakikada iki kahverengi çakıl taşını içeri itelemiş gibiydi.

Myron gülümsedi. "Selam Rolly."

"En iyisi bir noktada anlaşalım Bolitar. Senin hakkında her şeyi biliyorum. Federallik yaparken geçirdiğin şaşaalı günlerini de öyle. Polismiş gibi davranmaktan ne kadar zevk aldığını da biliyorum. Ama bunların hiçbirisi umurumda dahi değil. Ayrıca müvekkilinin meşhur birisi oluşunu da önemsemiyorum. Yapmam gereken bir iş var. Söylediklerimi işitiyor musun?"

Myron elini kulağına götürdü. "Hatlarda bir sorun olmalı."

Roland Dimonte kollarını göğsünde kavuşturdu ve Myron'a en sindirici bakışını attı. Yılan derisi botlarının yüksek tabanları vardı, bu onun boyunu bir metre seksen santimin üzerine taşıyordu, buna rağmen Myron ondan temiz sekiz ya da on santimetre daha uzundu. Bir dakika geçti. Roland bak-

maya devam etti. Sonra diğer bir dakika daha geçti. Roland kürdanını kemirdi. Bakışma, tek bir göz kırpış yaşanmaksızın kesintisiz devam etti.

Myron, "Korkudan," dedi, "içten içe titriyorum."

"Git ve kendini becer Bolitar."

"Kürdanı kemirmek iyi bir yaklaşım. Belki biraz basmakalıp ama sende işe yarıyor."

"İşine bak bilmiş şey."

Myron, "Altıma işemeden," dedi, "içeri girebilir miyim?"

Dimonte yolundan çekildi. Bunu yavaşça yaptı. Ölümcül bakışları hâlâ Myron'un üzerine kilitliydi.

Myron, Duane'yi koltukta otururken buldu. Gözlerinde Ray Ban'ı duruyordu ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kısa kesilmiş sakalını sol eliyle sıvazladı. Duane'nin kız arkadaşı Wanda mutfaktaydı. Kızın boyu uzundu, bir metre yetmiş beş santimetre civarındaydı. Vücudu kaslıdan ziyade sıkı ya da sert olarak adlandırılabilirdi, çok çekici bir kadındı. Gözleri daldan dala hareket eden kuşlarınki gibi sağa sola dönüp duruyordu.

Burası büyük bir daire değildi. Dekorasyonu standart New York kiralıklarıyla aynıydı. Duane ve Wanda buraya sadece birkaç hafta önce taşınmışlardı. Kira kontratı aylık uzatılacaktı. Daireyi uzun süreliğine bağlamanın bir anlamı yoktu. Duane'nin kazanmaya başlayacağı parayla, kısa bir süre içerisinde istedikleri yerde yaşayacak konuma geleceklerdi.

Myron, "Onlara bir şey söyledin mi?" diye sordu.

Duane kafasını iki yana salladı. "Henüz değil."

"Neler olup bittiğini bana anlatmak ister misin?"

Duane kafasını tekrar salladı. "Bilmiyorum."

Odada başka bir polis daha vardı. Bu diğerinden daha gençti. Çok daha genç. On iki gibi duruyordu. Büyük olasılıkla yeni dedektif olmuştu. Banknotunu çıkartmıştı, kalemi not almaya hazırdı.

Myron, Roland Dimonte'ye döndü. Dimonte elleri kalçasında dikiliyor, teninin her bir gözeneğinden ne kadar önemli birisi olduğu imajı taşıyordu. Myron, "Tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Sadece müvekkilinize birkaç şey sormak istiyoruz."

"Ne hakkında?"

"Valerie Simpson cinayetine dair."

Myron, Duane'ye göz attı. Duane, "Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Dimonte, bunun tadını çıkartarak, oturdu. "O hâlde birkaç soruyu yanıtlamak sizin için problem olmayacaktır, öyle değil mi?"

Duane, "Hayır," dedi. Ancak ses tonu kulağa bundan pek eminmiş gibi gelmedi.

"Silah ateşlendiğinde neredeydiniz?"

Duane, Myron'a baktı. Myron başını sallayarak onayladı. "Stadyum kortundaydım."

"Ne yapıyordunuz?"

"Tenis oynuyordum."

"Rakibiniz kimdi?"

Myron başıyla onayladı. "Çok iyi gidiyorsun Rolly."

"Kapat şu çeneni Bolitar."

Duane, "Ivan Restovich," dedi.

"Maça silah sesinden sonra da devam ettiniz mi?"

"Evet. Zaten maç sayısındaydık."

"Silah sesini işittiniz mi?"

"Evet."

"Ne yaptınız?"

"Yapmak mı?"

"Yani silah sesini işitince demek istedim."

Duane omzunu silkti. "Hiçbir şey. Hakem devam etmemizi söyleyene kadar olduğum yerde dikildim."

"Korttan hiç ayrılmadınız mı?"

"Hayır."

Genç polis, kafasını önünden kesinlikle kaldırmadan, söylenenleri yazmaya devam etti.

Dimonte, "Sonra ne yaptınız?" diye sordu.

"Ne zaman?"

"Maçtan sonra."

"Bir röportaja katıldım."

"Sizinle kim röportaj yaptı?"

"Bud Collins ve Tim Myotte."

Genç polis kısa bir an için başını kaldırdı, kafası karışmıştı.

Myron, "Mayotte," dedi. "M-A-Y-O-T-T-E."

Başını sallayarak onayladı ve tekrar yazmaya başladı. Roland ona, "Neden bahsettiniz?" diye sordu.

"Ha?"

"Röportajda diyorum. Size ne konuda soru sordular?"

Dimonte, Myron'a meydan okuyan bir bakış fırlattı. Myron buna en sıcak selamıyla ve pilotların yaptıkları gibi baş parmaklarını havaya kaldırarak karşılık verdi.

"Sana bunu bir kez daha söylemeyeceğim Bolitar. Şu saçmalığı kes."

"Sadece tekniğini takdir ediyorum."

"Kısa bir süre içerisinde bunu hapiste takdir etmeye başlayacaksın."

"Tamam!"

Roland Dimonte, Duane'ye tekrar dönmeden önce, Myron'a diğer bir ölümcül bakış daha attı. "Valerie Simpson'ı tanıyor musun?"

"Şahsen mi?"

"Evet."

Duane olumsuz manada kafasını salladı. "Hayır."

"Ama rastlaşmıştınız, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Onu hiç tanımıyorsunuz, öyle mi?"

"Bu doğru."

"Yani onunla aranızda en ufak bir zıtlaşma olmadı."

"Kesinlikle olmadı."

Roland Dimonte bacak bacak üstüne attı, ayağı dizinin üzerindeydi. Parmakları beyaz ve mor yılan derisini okşadı– hem de gerçek anlamda okşadı. Bunu sanki çizmeleri evcil bir hayvanmışçasına yaptı. "Ya siz hanımefendi?"

Wanda şaşırmış göründü. "Anlayamadım?"

"Hiç Valerie Simpson'la tanıştınız mı?"

"Hayır." Sesi zor bela duyulabiliyordu.

Dimonte, Duane'ye döndü. "Bugünden önce hiç Valerie Simpson adını işitmiş miydiniz?"

Myron gözlerini devirdi. Ancak bu kez çenesini tuttu. Çok ileri gitmek istemiyordu. Dimonte göründüğü kadar salak birisi değildi. Hiç kimse öyle değildi. Büyük darbeden önce Duane'yi yatıştırmaya çalışıyordu. Myron'un görevi onun ritmini birkaç seçenekli kesintilerle altüst etmekti. Ama bunda aşırıya kaçmamalıydı.

Myron Bolitar, iplerin cambazı.

Duane omzunu silkerek, "Evet, adını işitmiştim," dedi.

"Ne olarak?"

"Bir zamanlar o da bizim camiadaydı. Sanıyorum birkaç yıl önce."

"Tenis camiasında mı?"

Myron, "Hayır, gece kulübü ortamında," diye araya girdi. "Vegas'taki Anthony Newley'a uğruyordu."

Bay Kendini Tutan için bu kadarı çok fazlaydı.

O kötü bakış geri dönmüştü. "Bolitar, gerçekten de canımı sıkmaya başladın."

"Mühim olan noktaya gelecek misin?"

"Sorgulamaya zaman ayırmak istiyorum. Aceleden hoşlanmam."

Myron, "Aynı şeyi," dedi, "ayakkabı alırken de yapmalısın."

Dimonte'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Myron'a bakmaya

devam ederek, "Bay Richwood," dedi, "ne zamandır bu camiadasınız?"

"Altı aydır."

"Ve bu altı ay boyunca Valerie Simpson'ı hiç görmediniz, öyle mi?"

"Bu doğru."

"Pekâlâ. Şimdi bir bakalım, doğru anlamış mıyım. Silah patlatıldığında maç yapıyordunuz. Maçı bitirdiniz. Rakibinizle tokalaştınız. Sanıyorum rakibinizle el sıkıştınız, öyle değil mi?"

Duane başıyla onayladı.

"Sonra röportaj yaptınız."

"Doğru."

"Duşunuzu röportajdan önce mi, sonra mı aldınız?"

Myron ellerini kaldırdı. "Tamam, bu kadar yeter."

"Bir sorun mu var Bolitar?"

"Evet. Sorduğun sorular salaklığın ötesinde. Şimdi müvekkilime sorulacak sorulara daha fazla yanıt vermemesini tavsiye edeceğim."

"Neden? Müvekkilinin saklayacak bir şeyi mi var?"

"Evet Rolly, sen bizim için çok zekisin. Onu Duane öldürdü. Bunu yaparken de birkaç milyon insan onu ulusal televizyonlardan seyretti. Birkaç bin kişi de onu stadyumda izledi, ancak maçı yapan şahıs o değildi. Bu aslında onun doğumdan bu yana ortalardan yok olan aynı yumurta ikiziydi. Sen bizim için çok zekisin Rolly. İtiraf ediyoruz."

Dimonte, "Bu kuralı ben koymadım," diyerek itiraz etti.

"Hangi kuralı koymadın?"

"Bu 'biz' kuralını. Belki de bu konuyla senin bir alakan vardır. Senin ve şu kafadan çatlak yuppi arkadaşının."

Win'i kastediyordu. Win'i çok sayıda polis tanırdı. Hiçbirisi de onu sevmezdi. Bu duygu karşılıklıydı.

Myron, "Cinayet işlendiğinde hepimiz stadyumdaydık," dedi. "Buna şahitlik edecek bir düzine tanık vardır. Ve eğer Win'i azıcık da olsa tanıyorsan, onun kesinlikle bu kadar yakından silahını ateşlemeyeceğini de bilirsin."

Bu Dimonte'nin tereddüt yaşamasına sebep oldu. Kafasını sallayarak onayladı. İlk kez Myron ile hemfikir oldu.

Myron, "Bay Richwood'la işin bitti mi?" diye sordu.

Dimonte birdenbire gülümsedi. Bu mutlu ve beklenti dolu bir gülümseyişti, tıpkı karlı bir günde radyonun başında oturan bir çocuğu anımsatıyordu. Myron bu gülümsemeden hoşlanmadı.

Ağdalı bir yapmacıklıkla, "Lütfen kısa bir süreliğine daha bana şaka yapmaya devam edin," dedi. Ayağa kalktı, elinde defter olan ortağına doğru ilerledi. Adam kâğıda bir şeyler karalamaya devam etti.

"Müvekkiliniz Valerie Simpson'ı tanımadığını iddia ediyor."

"Yani?"

Yardımcısı sonunda kafasını kaldırdı. Gözleri bir mahkeme stenografınınki kadar boştu. Dimonte başıyla ona işaret etti. Adam da ona plastikle kaplanmış küçük deri bir kitap uzattı.

Dimonte, "Bu Valerie'nin takvim defteri," dedi. "Son kayıt dün alınmış." Gülümseyişi yüzüne yayıldı. Kafasını yukarı doğru tuttu. Göğsü ötmeye başlayacak bir horoz gibi şişti.

Myron, "Pekâlâ ifadesiz suratlı," dedi. "Bu da ne?"

Adam Myron'a bir kopya uzattı. Dün alınan kayıt oldukça basitti. Tüm bir sayfaya boydan boya şu yazılmıştı:

D.R. 555-8705. Ara!

555-8705. Duane'nin telefon numarası. D.R. Duane Richwood.

Dimonte neşeli görünüyordu.

Myron, "Müvekkilimle konuşmak istiyorum," dedi. "Yalnız."

"Hayır."

"Anlayamadım?"

"Sizi tam kıskıvrak yakalamışken ortadan yok olup gidemezsiniz."

"Ben onun avukatıyım–"

"İstersen Yargıtay'ın Danıştay Başkanı ol, umurumda bile değil. Eğer onu buradan götürmeye kalkarsan, adamını kelepçeleyerek merkeze çekerim."

Myron, "Elinde bunu yapmak için hiçbir kanıtın yok," dedi. "Duane'nin telefon numarası kadının defterinde yer alıyor. Bu hiçbir anlama gelmez."

Dimonte başıyla onayladı. "Ama bu insanlara nasıl görünecek? Mesela basına. Ya da fanatiklere. Duane Richwood,

tenisin en yeni kahramanı, kelepçelenmiş bir hâlde zorla merkeze götürüldü. İddiaya girerim ki bunu sponsorlara anlatmak çok zor olur."

"Bizi tehdit mi ediyorsun?"

Dimonte elini göğsüne koydu. "Tanrım, tabi ki hayır. Ben hiç böyle bir şey yapar mıyım Krinsky?"

Elinde not defteri duran adam başını dahi kaldırmadı. "Hayır."

"İşte. Gördünüz mü?"

Myron, "Seni, yaptığın hatalı tutuklama için mahkemeye vereceğim," dedi.

"Ve hatta kazanabilirsin de Bolitar. Bugünden yıllar sonra, kortlar davayı tam manasıyla duyunca. Sana çok faydası olur, eminim."

Dimonte artık çok daha az salak görünüyordu.

Duane aniden ayağa kalktı ve odanın karşısına doğru yürüdü. Ray Ban'ını çekip çıkarttı, sonra bir kez daha düşünerek, bunları gözüne geri taktı. "Baylar, bakın, telefon numaramın neden onun defterinde kayıtlı olduğunu bilmiyorum. Onu tanımıyorum. Onunla telefonda hiç konuşmadım."

"Telefonunuz kayıt dışı, öyle değil mi Bay Richwood?"

"Evet."

"Ve evinize yeni taşındınız. Telefonunuz sadece, ne kadar diyelim, belki de iki haftadır bağlı, öyle değil mi?"

Wanda, "Üç," dedi. Şimdi, sanki üşüyormuşçasına, kendi kendisini kucaklıyordu.

Roland Dimonte, "Üç," diye tekrarladı. "O zaman, Vale-

rie telefon numaranı nasıl öğrendi Duane? Nasıl oluyor da tanımadığın bir kadın senin henüz bağlanmış, kayıtlarda yer almayan numaranı randevu defterine not alabiliyor?"

"Bilmiyorum."

Roland şüphe içerisinde hoplaya zıplaya yürüdü, anlatılanlara kesinlikle inanmıyordu. Bir saat daha Duane'yi hırpalamaya devam etti ama Duane hikâyesine sadık kaldı. Onunla hiç tanışmadığını söyledi. Onu tanımıyordu. Onunla hiç konuşmamıştı. Telefon numarasını nasıl öğrendiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Myron sessizce seyretti. Taktığı güneş gözlükleri Duane'yi çözmeyi zorlaştırıyordu ama beden dili tam manasıyla yanlıştı. Tabi Wanda'nınki de öyle.

Sinirli bir iç çekişle, Roland sonunda ayağa fırladı. "Krinsky?"

Not defterli adam kafasını kaldırdı.

"Bu lanet olası yerden gidelim."

Adam not defterini kapattı, ortağına eşlik etti.

Dimonte, "Geri geleceğim!" diye bağırdı. Sonra özellikle birisini işaret etmeden, "Beni işittin mi Bolitar?" diye ekledi.

Myron, "Geri geleceksin," dedi.

"Bundan hiç şüphen olmasın aşağılık herif."

"Bizi kasabadan ayrılmamamız yönünde uyarmayacak mısın? Siz polislerin bunu yapmalarına bayılıyorum."

Dimonte eliyle silah işareti yaptı. Bunu Myron'a doğrulttu, başparmağıyla silahın horozunu indirdi. Sonra yardımcısıyla birlikte gözden kayboldular.

Birkaç dakika süreyle kimse bir şey söylemedi. Tam

Myron sessizliği kırmak üzereydi ki Duane gülmeye başladı. "Ona kesinlikle gününü gösterdin Myron. O aşağılık pisliği yerle bir ettin–"

"Duane, bizim–"

"Yorgunum Myron." Esner gibi yaptı. "Gerçekten uyumaya ihtiyacım var."

"Bu konuda konuşmalıyız."

"Hangi konuda?"

Myron ona baktı.

Duane, "Oldukça garip bir rastlantı, ha?" dedi.

Myron, Wanda'ya doğru döndü. Kadın, kendi kendisini kucaklamaya devam ederek, kafasını çevirdi. "Duane, eğer başın bir tür dertteyse–"

Duane, "Hey, bana şu reklamdan bahset," diyerek lafını kesti. "Nasıl olmuş?"

"İyi."

Duane gülümsedi. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok yakışıklısın. Gelecek film tekliflerini geri çevirmek için çok çaba harcayacağım."

Duane katılırcasına güldü. Bu gülüş çok şiddetliydi. Wanda gülmedi. Myron da öyle. Sonra Duane tekrar esniyor gibi yaptı, gerindi ve ayağa kalktı. "Gerçekten de dinlenmem lazım," dedi. "Büyük maç yaklaşıyor. Bu saçmalıkların dikkatimi dağıtmasına izin veremem."

Myron'a kapıyı gösterdi. Wanda hâlâ mutfak kapısının yanındaki yerinden hareket etmemişti. Sonunda Myron ile göz göze geldi.

Wanda, "Hoşça kal Myron," dedi.

Kapı kapandı. Myron aşağı inmek için asansörü kullandı ve arabasına yürüdü. Ön cam ve silecek arasına bir ceza makbuzu sıkıştırılmıştı. Büyük bir hışımla bunu aldı ve arabayı çalıştırdı.

Üç blok ötede, Myron aynı kanarya sarısı tavanlı ve toz mavi renkli olan Cadillac'ı fark etti.

Bölüm 4

Yuppieville.

Lock-Horne Yatırım & Güvenlik'in on dördüncü katı Myron'a bir ortaçağ kalesini anımsattı. Ortada çok geniş açıklık bir yer vardı, etrafı ise kalın, heybetli duvarlarla–üst düzey yönetmenlerin ofisleri–korunmaktaydı. Açık alan çoğu erkeklerden, genç adamlardan, kolayca kurban edilebilecek ve yerlerine yenileri alınabilecek savaş askerlerinden oluşan yüzlerce kişilik bir güruha ev sahipliği yapıyordu, bu topluluk sonsuz bir deniz gibiydi, hızla eğilip kalkıyor ve kurumun gri halısı, birbirlerinin benzeri masalar, aynı tür tekerlekli sandalyeler, bilgisayar terminalleri, telefonlar, faks makinalarıyla harmanlanıyordu. Tıpkı asker gibi üniformalıydılar–beyaz, yukarıdan aşağı düğmeli gömlekler, pantolon askıları, şahdamarlarını sıkan parlak kravatlar, birbirinin aynı tekerlekli sandalyelerin arkalarından sarkan süet ceketler. Ortam yüksek sesli konuşmalar, çığlıklar, telefon zilleri, hatta ölüm

çığlıklarını anımsatan bir takım gürültülerle doluydu. Herkes hareket hâlindeydi. Herkes bir tarafa koşturuyordu, sonu gelmeyen bir saldırıya maruz kalmış gibi panik içerisindeydiler.

Evet, burası gerçek yuppizmin son kalelerinden bir tanesi, insanların tersini yapıyormuş gibi davranmak yerine seksenli yılların hırslı inançlarını uygulamaya koymakta özgür oldukları bir yerdi, bu hırsların bedeli burada ödenmekteydi. Orada riyakârlık yoktu. Yatırım kurumlarının dünyaya herhangi bir yardımları olabilecek gibi değildi. İnsanoğluna herhangi bir hizmet sağlamamış ya da herkes için en iyisini yapmaya başlamamışlardı. Bu sığınağın basit, anlaşılır, temel bir hedefi vardı. Para kazanmak. İşte o kadar.

Win'in Park'a ve Elli İkinci Sokak'a tepeden bakan geniş bir ofisi vardı. Şirketin bir numaralı yapımcısının neredeyse tüm gün boyunca baktığı manzara işte buydu. Myron kapıyı tıklattı.

Win, "Girin," diye seslendi.

Yerde bağdaş kurmuş oturuyordu, yüz ifadesi ciddiydi, baş parmak ve işaret parmaklarını birbirine değdirip birer halka oluşturmuştu. Meditasyon yapıyordu. Win bunu hiç aksatmaksızın her gün yapıyordu. Genelde de birden fazla kez.

Ancak ona ilişkin diğer bir çok şey gibi, Win'in içsel yalnızlık anları da alışılmadık bir yapıya sahipti. Birincisi, meditasyon yaparken gözlerini açık tutmaktan hoşlanıyordu, oysa çoğu uygulamacı bunu gözleri kapalı gerçekleştirirdi. Diğer bir şey, o dingin şelale manzaraları ya da orman hayal-

leri kurmuyor; bunlardan ziyade, ev videoları seyretmeyi tercih ediyordu–kendisinin ve arzunun muhtelif aşamalarındaki bayan arkadaşlarının ilginç bir potpurisini izliyordu.

Myron yüzünü buruşturdu. "Şunu kapatmak senin için sorun olur mu?"

Win, ekran kıvranan çıplak ten tepeciğine doğru hareket ederken, "Lisa Goldstein," dedi.

"Büyülenmiştir, eminim."

"Onunla tanıştığını zannetmiyorum."

Myron, "Söylemek çok zor," dedi. "Yani, kadının yüzünün nerede olduğundan dahi emin olmadığımı söylemeye çalışıyorum."

"Hoş kadın. Yahudi, bunu biliyor muydun?"

"Lisa Goldstein mi? Şaka yapıyorsun."

Win gülümsedi. Bacaklarını kurduğu bağdaştan kurtardı ve hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Televizyonu kapattı, EJECT düğmesine bastı, bandı *L.G.* harfleriyle işaretlenmiş kutuya geri attı. Kutuyu meşe bir dolaba, *G*'lerin altına yerleştirdi. Orada çok sayıda video kaset vardı.

Myron, "Oldukça dengesiz olduğunun," dedi, "umarım farkındasındır."

Win dolabı kilitledi. Dr. Aklı Selim. "Her erkeğin bir hobisinin olması lazım."

"Sen basit bir golfçüsün. Şampiyon bir savaşçı artistsin. İşte bunlar birer hobi. Ama bu delilik. Hobiler; delilik. Aradaki farkı görüyor musun?"

Win, "Tam bir ahlak dersi," dedi. "Çok hoş."

Myron karşılık vermedi. Duke'daki birinci sınıf senelerinden bu yana bu noktaya defalarca gelmişlerdi. Hiçbir zaman da bir çözüm bulamamışlardı.

Win'in ofisi temizdi, o seçkinlik ilkesini savunan bir WASP'tı. Panel duvarlar tilki avı resimleriyle süslenmişti. Şarap rengi koltuklar, koyu orman yeşili halıyla mükemmel bir bütünlük sağlıyordu. İki katına çıkartılması durumunda squash kortu boyutunu yakalayacak büyüklükteki meşe masanın hemen yanında antika ahşap bir yerküre duruyordu. Odanın insanın üzerinde bıraktığı etki–ki bu ince bir zekâyı yansıtıyordu–iki kelimeyle değerlendirilip özetlenebilirdi: Ciddi. Pahalı.

Myron deri koltuklardan tekine yerleşti. "Bir dakikan var mı?"

"Tabi ki." Win masasının arkasındaki barın dolap kapaklarından tekini açtı, orada küçük bir buzdolabı vardı. Soğuk bir Yoo-Hoo çıkarttı ve bunu Myron'a doğru attı. Win kendisine martini hazırlarken, Myron da kutuyu üzerindeki talimatlara istinaden (*Salla! Bu Harika!*) salladı.

Myron söze polislerin Duane Richwood'a yaptıkları ziyareti anlatarak başladı. Win lakayıt kaldı, Dimonte'nin kendisini kafadan çatlak bir yuppi şeklinde adlandırdığını işitince hafifçe gülümsedi. Sonra Myron ona toz mavisi Cadillac'tan bahsetti. Win oturdu ve parmaklarını birbirine yasladı. Araya girmeden dinledi. Myron sözlerini bitirince, Win yerinden kalktı ve golf sopasını aldı.

"Yani arkadaşımız Bay Richwood bir şeyler saklıyor."

"Bundan emin olamayız."

Win kuşkucu bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Duane Richwood ve Valerie Simpson'ın arasında ne tür bir bağlantı olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır. Senin bir fikrinin olabileceğini umuyordum."

"*Moi?*"

Myron, "Sen kızı tanıyordun," dedi.

"Sadece tanıdığım birisiydi."

"Ama bu konuda bir düşüncen vardır."

"Duane ve Valerie arasındaki bağa dair mi? Hayır."

"O zaman ne yapacağız?"

Win odanın bir köşesine doğru dolandı. Bir düzine golf topu, sıra hâlinde dizilmiş, orada duruyordu. Toplara birer birer hafifçe vurmaya başladı. "Bu işin peşini bırakmamaya gerçekten ısrarcı mısın? Yani Valerie'nin cinayetini kastediyorum?"

"Evet."

"Bu seni kesinlikle ilgilendirmeyen bir şey olabilir."

Myron, "Olabilir," diyerek hemfikir oldu.

"Ya da çok nahoş bir şeyi gün yüzüne çıkartabilirsin. Kesinlikle bulmak istemeyeceğin bir şeyi."

"Bu oldukça büyük bir olasılık."

Win başıyla onayladı, halının tüy yönünü kontrol etti. "Bu senin için bir ilk olmayacak."

"Hayır, olmayacak. Bu işte benimle birlikte misin?"

Win, "Bu işte bizi ilgilendiren hiçbir şey yok."

Myron, "Olmayabilir," diyerek hemfikir oldu.

"Maddi bir kazanç da yok."

"Hem de hiç yok."

"Aslına bakılırsa, senin savaşımında hiçbir zaman bir çıkar var olmadı."

Myron bekledi.

Win topları tekrar düzenledi. "Surat asmayı kes," dedi. "Seninle birlikteyim."

"İyi. Şimdi bana bu konuda bildiklerini anlat."

"Gerçek manada hiçbir şey. Bu sadece bir fikir."

"Dinliyorum."

Win, "Valerie'nin yaşadığı ruhsal çöküntüden tabi ki haberin vardır," dedi.

"Evet."

"Bu altı yıl önceydi. Sadece on sekizindeydi. Resmî bir tanımlamayla, baskı altında çöktü."

"Resmî tanımıyla mı?"

"Bu doğru olabilir. Kızın üzerindeki baskı gerçekten korkunçtu. Yükselişi çok hızlı ve şaşaalıydı–ancak kesinlikle tenis dünyasının ona dair beslediği beklentiler kadar göz kamaştırıcı değildi. Sonradan yaşanan çöküşü–en azından, çöküntü yaşayana kadar–oldukça yavaş ve acılıydı. Kesinlikle seninkine benzemiyordu. Senin çöküşün, ki umarım bu kelimeyi kullanmamdan rahatsızlık duymazsın, çok daha hızlıydı. Giyotine benziyordu. Bir an Celics'in bir numaralı oyuncusuydun. Hemen ardından işin bitmişti. Son. Ama Valerie'nin aksine, senin uçuk bir sakatlığın vardı ve bu yüzden de suçsuzdun. İnsanlar sana acımışlardı. Herkeste bir sempati

uyandırmıştın. Öte yandan, Valerie'nin durumu sanki kendisinin sebep olduğu bir şey gibi görüldü. O başarısız birisiydi, alay konusu edildi, oysa hâlâ bir çocuktan öte değildi. Genel anlamda bakıldığında, kaderin kalleş parmağı Myron Bolitar'ın kariyerini sonlandırmıştı. Ancak Valerie Simpson söz konusu olduğunda, sadece kız suçluydu. İnsanların gözünde, o yeter-li zihinsel dayanıklılığa sahip değildi. Dolayısıyla çöküşü ya-vaş, acı yüklü ve merhametsiz oldu."

"Peki, tüm bunların cinayetle ne alakası var?"

"Belki de hiçbir alakası yok. Ancak ben Valerie'nin zihinsel çöküntüsünü her zaman biraz rahatsız edici buldum."

"Neden?"

"Oyun başarısı düşmüştü, bu doğruydu. Antrenörü– şöhretlerin tümüyle oynayan o ünlü beyefendi..."

"Pavel Menansi."

"Her kimse. Hâlâ Valerie'nin sahalara geri dönüp kazanabileceğine inanıyordu. Bunu hep dile getirdi."

"Dolayısıyla da kızın üzerine daha büyük bir baskı yüklemiş oldu."

Win duraksadı. Yavaşça, "Belki de," dedi. "Ama diğer bir etken daha var. Alexander Cross cinayetini anımsıyor musun?"

"Şu senatörün oğlunun mu?"

Win, "Pennsylvania senatörünün oğlunun," diye ekledi.

"Golf kulübünde soyguncular tarafından öldürülmüştü. Beş-altı yıl kadar önce."

"Altı. Ve orası da bir tenis kulübüydü."

"Oğlanı tanıyor muydun?"

Win, "Tabi ki," dedi. "Horne'ler, William Penn'den bu yana gelmiş geçmiş tüm önemli Pennsylvania siyasetçisini tanırlar. Ben Alexander Cross'la birlikte büyüdüm. Exeter'a beraber gittik."

"Peki, onun Valerie Simpson'la ne alakası var?"

"Alexander ve Valerie birlikteydiler."

"Ciddi bir birliktelik miydi?"

"Oldukça. Alexander öldürüldüğünde, nişanlandıklarını duyurmak üzereydiler. Aslına bakılırsa, o gece nişanlanacaklardı."

Myron kafasında hızlı bir hesap yaptı. Altı yıl önce. Valerie on sekizinde olmalıydı. "İzninle bir tahminde bulunayım. Valerie'nin yaşadığı çöküntü, Alexander'ın ölümünün hemen ardından yaşandı."

"Kesinlikle."

"Ama anlamadığım bir şey var. Cross cinayeti haftalar boyunca her gün gazetelerdeydi. Nasıl oldu da Valerie'nin isminden bahsedildiğini hiç işitmedim?"

Win, sıradaki topa vurarak, "İşte, olayları rahatsız edici bulma sebebim de bu."

Bir sessizlik yaşandı.

Myron, "Valerie'nin ailesiyle konuşmalıyız," dedi. "Belki senatörün ailesiyle de."

"Evet."

"Sen o dünyada yaşıyorsun. Onlardan birisisin. Seninle çok daha rahat konuşacaklardır."

Win olumsuz manada kafasını salladı. "Benimle kesinlikle konuşmayacaklardır. Senin de ifade ettiğin gibi, 'onlardan birisi olmak' ciddi bir dezavantaj. Benim gibi birisine karşı savunma kalkanlarını kaldıracaklardır. Ancak seninle konuşurken, söyleyeceklerine dair pek endişe duymayacaklardır. Seni hiçbir önem taşımayan, değersiz, kendilerinden aşağı birisi olarak algılayıp kabul edeceklerdir. Bir hiç olarak."

"Tanrım, bu çok gurur verici."

Win gülümsedi. "İşte, dünya böyle dostum. Bir çok şey değişir, ancak bu insanlar kendilerini gerçek, orijinal Amerikalı olarak görürler. Sen ve senin gibiler sadece yardımcı olmak için kiralanmış, Rusya'dan ya da Doğu Avrupa'dan veya halkın hangi çalışma kampı ya da yoksul kenar mahalledense oradan gemilerle getirilmiş amelelersiniz."

"Umarım duygularımı incitmezler."

"Sana Valerie'nin annesinden yarın sabaha bir randevu ayarlayacağım."

"Beni görmek isteyecek mi sence?"

"Eğer ben istersem, evet."

"Harika."

"Gerçekten de öyle." Win golf sopasını bıraktı. "Bu arada ne yapmamızı önerirsin?"

Myron saatine göz attı. "Pavel Menansi'nin bayan oyuncularından tekinin bir saate kadar Stadyum Kortu'nda bir maçı var. Sanıyorum gidip adamı bir ziyaret edeceğim."

"Ya *pour moi?*"

Myron, "Valerie geçen haftayı Plaza Hotel'de geçirdi," dedi. "Etrafa bakınmanı, birilerinin bir şey hatırlayıp hatırlamadığını araştırmanı istiyorum. Telefonla kimlerle görüştüğünü de bir kontrol et."

"Onun Duane Richwood'u gerçekten arayıp aramadığına mı bakacağız?"

"Evet."

"Ya aradıysa?"

Myron, "O zaman bu konuyu da araştırmamız gerekecek," dedi.

Bölüm 5

U.S.T.A. Ulusal Tenis Merkezi, Queens'in en albenili bölgesine düzenli bir şekilde yerleştirilmişti: Shea Stadyumu (New York Mets'in evi), Flushing Meadows Park (1964-65 Dünya Fuarı'na ev sahipliği yapan yer) ve La Guardia Havaalanı (gecikmelerin yaşandığı yer).

Oyuncular tepelerinden uçan La Guardia uçaklarından bol bol şikâyet ediyorlardı, bunun tek bir nedeni vardı, o da Stadyum Kortu'nu Apollo kalkışı sırasında tam bir atış rampasına çevirmeleriydi. Korkunç adaletsizliklerin göz ardı edilmesine kesinlikle dayanamayan bir sonraki vali David Dickins, bu konuda hemen harekete geçmişti. New York City'nin eski valisi–ki bu adamın da korkunç bir tenis fanatiği olması ilginç ve hatta garip bir rastlantıydı–, siyasi gücünün tümünü kullanarak, La Guardia'nın sorun yaratan pistini Açık Tenis Turnuvası boyunca kullanıma kapattırmıştı. Tenis milyonerleri buna minnettar kalmıştı. Karşılıklı saygı ve hay-

ranlığın göstergesi olarak, Vali David Dinkins bu insanların gösterdikleri şükrana, seçim yılları haricinde–ki bu diğer bir garip rastlantıydı–iki hafta süren turnuva boyunca her gün maçlarda boy göstererek karşılık vermişti.

Gece maçları için sadece iki kort kullanılıyordu: Stadyum Kortu ve hemen yanındaki Grandstand Kortu. Myron, gündüz yapılan maçlar çok daha eğlenceliydi, diye düşündü. Aynı anda on beş ya da on altı maç oynanabiliyordu. Etrafta dolanabilir, gözlerden uzak bir kortta beş setlik bir maç yakalayabilir, gelecek vaat eden bir oyuncu keşfedebilir, muhteşem güneş ışığı altında tekler, çiftler ve karışık çiftler maçlarını seyredebilirdiniz. Ama geceleri genelde tek bir koltukta oturuyor ve maçı ışıklar altında seyrediyordunuz. Açık Tenis Turnuvası'nın ilk birkaç günü boyunca, maçlar genelde kıyasıya geçiyor, zayıfların kafası kesilerek güçlü sporcular seçiliyordu.

Myron, Shea Stadyumu parkına park etti, 7 numaralı trenin üzerindeki köprüden yürüyerek karşıya geçti. Birisi radar tabancalı bir baraka kurmuştu, burada seyirciler kendi servislerinin hızını ölçebiliyorlardı. Hummalı bir çalışma vardı. Bilet karaborsacıları da, korsan Amerika Açık Tenis Turnuvası tişörtleri satanlar kadar meşguldü. Kapıdan içeri girildiğinde satılanlar yirmi beş dolar bedeldeyken, korsan tişörtler beş dolara gidiyordu. Dışarıdan bakıldığında hiç de fena bir anlaşma değildi. Tabi ki, tek bir yıkamadan sonra, korsan tişörtler ancak bir Barbie bebeğe giydirilebilir hâle geliyordu. Ama buna rağmen alıcısı vardı.

Pavel Menansi oyunculardan tekinin locasındaydı, bu Myron ve Win'in o günün erken saatlerinde oturduklarıyla aynıydı. Saat 6:45'ti. Günün son maçı sonlanmıştı. İlk gece maçı, Pavel'in son bayan gözdesi, on dört yaşındaki Janet Koffman'ın maçı akşam saat 7:15'ten önce başlamayacaktı. İnsanlar günden geceye geçiş noktasında etrafta dolaşıyorlardı. Myron teşrifatçıyı sabahtan tanıdı.

Teşrifatçı, "Nasılsınız Bay Bolitar?" dedi.

"İyiyim Bill. Sadece bir arkadaşa kısa bir merhaba demek istedim."

"Tabi, sorun yok, girin içeri."

Myron merdivenlerden aşağı indi. Herhangi bir uyarıda bulunmaksızın, mavi spor ceketli ve pilot gözlüklü bir adam gelip karşısında dikildi. Bu iri bir adamdı–bir metre doksan santimetre boyundaydı, neredeyse Myron'un ebatlarındaydı. Güzelce taranmış saçları cana yakın ancak boyun eğmez bir yüzü süslüyordu. Göğsünü gererek Myron'un yolunu kesti.

"Size yardımcı olabilir miyim bayım?" dedi. Ancak ses tonu, *Defol git ulan,* der gibiydi.

Myron ona baktı. "Birisi hiç sana Jack Lord'a benzediğini söyledi mi?"

Tepki gelmedi.

Myron, "Jack Lord'u," dedi, "tanıyor musun? *Hawaii Five-O?*"

"Sizden buradan gitmenizi istemek zorundayım bayım."

"Bu bir hakaret değil. Çoğu insan Jack Lord'u çekici bulur."

"Bayım, sizden buradan gitmenizi son bir kez daha nazikçe istiyorum."

Myron adamın suratını inceledi. "Hatta Jack Lord'un şu haşin gülümseyişi bile sende mevcut. Hatırlıyor musun?" Myron, gösteriyi hiç görmemiş olma olasılığını dikkate alarak, onun için bahsettiği sırıtışı taklit etti.

Karşısındaki surat seğirdi. "Tamam dostum, şimdi buradan gidiyorsun."

"Sadece kısa bir süreliğine Bay Menansi ile konuşmak istedim."

"Korkarım bu şu an için mümkün olmayacak."

"Oh, tamam." Biraz daha yüksek sesle konuştu. "Sadece Bay Menansi'ye Duane Richwood'un temsilcisinin kendisiyle çok önemli bir konu hakkında görüşmek istediğini söyle. Eğer ilgilenmezse çekip gideceğim."

Pavel Menansi'nin kafası, sanki bir iple çekilmiş gibi aniden döndü. Gülümseyişi çakmak gibi bir anda alevlendi. Ayağa kalktı, gözleri yarı kapalıydı, karakteri bazı kadınların dayanılmaz, diğerlerinin ise kelimelerle anlatılamayacak kadar bayıltıcı bulduğu yabancı cazibesini etrafa saçıyordu. Pavel, Rumen'di, tenisin orijinal Kötü Oğlanları'ndan teki, "Berbat" Ilie Nastase'nin çiftlerdeki eski eşiydi. Ellisine yaklaşmıştı, yüzü kayışa dönüşecek derecede bronzdu. Gülümsediğinde, surat derisi neredeyse gözle görülür derecede çatladı.

"Affedersiniz," dedi. Sesi pürüzsüzdü–kısmen Rumence, kısmen İngilizce, kısmen de Korint derisini tartışan Ricardo Montalban gibi geliyordu. "Siz Myron Bolitar'sınız, öyle

değil mi?"

"Evet. Benim."

Jack Lord'u tek bir baş hareketiyle oradan uzaklaştırdı. Büyük Jack bundan pek memnun kalmadı ama Myron'un yolundan çekildi. Bedeni yana tıpkı metal bir kapı gibi, sadece Myron'un içeri girmesine izin vererek savruldu. Pavel Menansi elini uzattı. Bir an için Myron adamın kendisini öpmek istediğini düşündü, ancak bu hareketlenme kısa bir tokalaşmayla son buldu.

Pavel, "Lütfen," dedi. "Buraya oturun. Hemen yanıma."

Orada oturan adam her kimse, bir anda ortadan kayboldu. Myron oturdu. Pavel de aynısını yaptı. "Korumamın gösterdiği heyecandan dolayı sizden özür dilerim, ama onu anlamalısınız. İnsanlar imza almak, ebeveynler de çocuklarının çıkarttıkları oyunlar hakkında konuşmak istiyorlar. Ama burası"–ellerini iki yana açtı– "tüm bunların ne yeri ne de zamanı."

Myron, "Anlıyorum," dedi.

"Sizin hakkınızda oldukça çok şey işittim Bay Bolitar."

"Lütfen bana Myron deyin."

Pavel'in gülümseyişinden hayatı boyunca sigara kullanan birisi olduğu belli oluyordu, *sans* uygun bir diş hijyenine sahipti. "Ancak siz de bana Pavel olarak hitap ederseniz bunu yaparım."

"Anlaştık."

"İyi o zaman. Duane Richwood'u sen keşfettin, öyle değil mi?"

"Onu bana birisi işaret etti."

Pavel, "Ama onun içindeki potansiyeli ilk olarak sen gördün," diye ısrar etti. "Duane hiçbir zaman gençlerde oynamamış, üniversiteye gitmemişti. İşte bu yüzden büyük ajansların tümü onu ellerinden kaçırdı, haksız mıyım?"

"Sanırım haklısın."

"Öyleyse şu anda en büyük tenis oyuncusuna sen sahipsin demektir. Artık büyük oğlanlarla rekabet ediyorsun, öyle değil mi?"

Myron, Pavel Menansi'nin ülkenin en büyük spor ajansı TruPro ile birlikte çalıştığını biliyordu. TruPro ile çalışmak sizi otomatik olarak karaktersiz birisi yapmıyor, ancak büyük oranda bunun yakınına taşıyordu. Pavel'in onlar için değeri milyonlarla ölçülüyordu–bunun sebebi bu işin içine soktuğu genç yetenekten elde ettiği para değildi. Pavel, Svengali'yi andıran sekiz veya on yaşlarında çok sayıda yetenek keşfetmiş, TruPro'ya onlarla anlaşma imzalatarak büyük bir avantaj sağlamıştı. TruPro hiçbir zaman saygın bir acenta olmamıştı–ancak geçen yılla birlikte bir çete tarafından kontrol edilen, New York City'nin Ache kardeşleri olarak adlandırılan ayaktakımı tarafından yönetilen bir şirket hâlini almıştı. Ache kardeşler en önde gelen çetelerin favori uğraşlarına el atmışlardı: uyuşturucu, fuhuş, haraç, kumar. Şu Ache'ler çok tatlıydılar.

Pavel, "Senin şu Duane Richwood'un," diye sözlerine devam etti. "Bugün güzel bir maç çıkarttı. Potansiyeli neredeyse sınırsız. Benimle hemfikir misin?"

Myron, "Çok sıkı çalışıyor," dedi.

"Eminim öyledir. Söyle bana Myron, Duane'nin şu andaki antrenörü kim?" Adam *şu andaki* demişti, ama bu ağzından daha çok *eski* dermiş gibi çıkmıştı.

"Henry Hobson."

"Ah." Pavel enerjik bir tavırla başını salladı, sanki bu yanıt çok karmaşık bir şeyi açıklamış gibiydi. Tabi ki o da Duane'yi kimin çalıştırdığını biliyordu. Pavel büyük olasılıkla sahalardaki her oyuncunun antrenörünün kim olduğunu biliyordu. "Henry Hobson iyi bir adam. İşinin ehli bir antrenör." *İşinin ehli* demişti, ama bu ağzından daha çok *boktan* dermiş gibi çıkmıştı.

"Ama ben ona yardımcı olabileceğimi düşünüyorum Myron."

Myron, "Buraya Duane'den bahsetmek için gelmedim," dedi.

Adamın yüzü hafif gölgelendi. "Oh, öyle mi?"

"Başka bir müşteri hakkında görüşmek istiyorum. Ya da belki de bir zamanlar potansiyel müşteri olan birisi hakkında demeliyim."

"Kimmiş bu?"

"Valerie Simpson."

Myron bir tepki bekledi. Beklediğini de aldı. Pavel kafasını eğip avuçlarına gömdü. "Oh, Tanrım."

Loca aşırı heyecanlı bir endişeyle çalkalandı. Avutan eller Pavel'in omuzlarını yakaladı, adı alçak seslerle dile getirildi. Ama Pavel iteleyip bunlardan kurtuldu. Çok cesurdu.

Myron, "Valerie bana bundan birkaç gün önce geldi," diyerek sözlerine devam etti. "Bir geri dönüş yapmak istiyordu."

Pavel derin bir nefes aldı. Kısa bir an içerisinde kendisini toparlıyormuşçasına rol yaptı. Sözlerine devam etmeyi başaracak noktaya gelince, "Zavallı çocuk. Buna inanamıyorum. Sadece..." dedi. Sustu. Tekrar kahroldu. Sonra: "Onun antrenörü bendim, biliyorsun. O başarı dolu yıllarında."

Myron başıyla onayladı.

"Bu şekilde vurulmak. Bir köpek gibi." Kafasını üzüntüyle salladı.

"Valerie'yi en son ne zaman görmüştün?"

Adam, "Bir kaç yıl önce," dedi.

"Yaşadığı çöküntüden sonra görmüş müydün?"

"Hayır. Hastaneye girdiğinden bu yana görmedim."

"Onunla konuştun mu? Belki de telefonla?"

Pavel kafasını tekrar olumsuz tarzda salladı. Sonra önüne eğdi. "Ona olanlardan dolayı kendimi suçluyorum. Onu daha iyi gözetmeliydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu kadar genç yaştaki birisine antrenörlük yaptığında, ona karşı korttaki hayatının ötesinde sorumluluk taşıyorsun demektir. O bir çocuktu–spotlar altında büyüyen bir çocuk. Basın, onlar çok acımasız, öyle değil mi? Sırf gazeteler satılsın diye neler yaptıklarının farkında dahi değiller. Onların darbelerinden bir kısmını karşı koyarak önlemeye çalıştım. Küçük kızı korumayı denedim, tüm bunların onu içten içe

kemirmesini önlemeye çabaladım. Sonunda da başarısız oldum."

Sözlerinde samimi görünüyordu, ama Myron bunun hiçbir şey ifade etmediğinin farkındaydı. İnsanlar hayret verici derecede yalancıydı. Kulağa ne kadar samimi ve içten gelirlerse–gözlerinizin içine ne kadar çok bakar ve dürüst görünürlerse–, bir o kadar da sosyopatik oluyorlardı. "Onun ölmesini kimin isteyebileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

Adam bu soruya şaşırmış göründü. "Bu soruları neden soruyorsun Myron?"

"Bir şeyi araştırıyorum."

"Neyi? Tabi sormamda bir mahsur yoksa."

"Bu bir yerde şahsi bir konu."

Adam Myron'u birkaç saniye inceledi. Nefesindeki pis tütün kokusu oldukça baskındı. Myron ağzından nefes alıp vermek zorunda kaldı. Pavel, "Sana polise söylediklerimin aynısını aktaracağım," dedi. "Bence Valerie'nin yaşadığı sinirsel çöküş sadece sıradan tenis baskılarından kaynaklanmadı."

Myron kafasını sallayarak onayladı, onu konuşmaya devam etmesi yönünde cesaretlendirdi.

Pavel avucunu göğe açtı, sanki ilahî bir müdahale arayışı içerisindeydi. "Belki de hatalıyım. Belki de buna–nasıl söylesem?–kendi suçluluk duygumu yatıştırmak için inanmak istiyorum. Artık bilmiyorum. Ama ekibimde çok sayıda genç insan yer aldı ve kesinlikle Valerie'nin başına gelen türden bir deneyimi hiçbirisiyle yaşamadım. Hayır Myron, onun so-

runları tenisin zirvesinde bulunmanın beraberinde getirdiği baskılardan çok daha öte bir şeylerden kaynaklandı."

"Peki, bunlar neydi?"

"Ben bir tıp doktoru değilim, anlıyor musun? Bunu yanıtlayamayacağım. Ama şunu unutmamalısın ki; Valerie taciz ediliyordu."

Myron, adamın ayrıntılara girmesini bekledi. Bu gerçekleşmeyince, "Taciz mi ediliyordu?" diye sordu. Sorular yönelterek derinlemesine incelemek–bu Myron'un en güçlü yönlerinden biriydi.

Adam parmaklarını şaklatarak, "Takip ediliyordu," dedi. "İşte, günümüzde kullanılan ifade bu. Valerie takip ediliyordu."

"Kim tarafından?"

"Çok hasta bir adam Myron. Korkunç birisi. Onca yılın ardından, adamın adını hâlâ anımsıyorum. Roger Quincy. Dengesiz hayvan. Kıza aşk mektupları yazdı. Her zaman arardı. Evinin ve kaldığı otellerin etrafında dolanır, oynadığı her maça katılırdı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Tabi ki Valerie'nin turlara çıktığı dönemde. Tüm bunlar–bilmiyorum–o hastaneye yatmadan altı ay önce başladı."

"Onu durdurmayı denedin mi?"

"Tabi denedim. Polise gittik. Hiçbir şey yapamadılar. Bir mahkeme emri çıkartmayı denedik, ama Quincy denilen bu adam onu hiçbir zaman gerçek manada taciz etmedi. Ona, "Seni seviyorum, seninle birlikte olmak istiyorum," türün-

den bir şeyler söylüyordu. Elimizden gelenin en iyisini yaptık. Otel değiştirdik, takma isimlerle imza attık. Ama şunu kesinlikle unutmamalısın ki; Valerie ufak bir çocuktu. Paranoyak bir hâl aldı. Üzerindeki baskı çoktan dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Sürekli olarak omzunun üzerinden bakıp arkasını kontrol ediyordu. Şu Roger Quincy, çatlak bir pislikti. Tam olarak öyleydi. Vurulup öldürülmesi gereken kişi oydu."

Myron başıyla onayladı ve biraz bekledi. "Alexander Cross, Roger Quincy konusunda nasıl bir tepki verdi?"

Bu soru Pavel'i oldukça şaşırttı. Lennox Lewis'e karşı Frank Bruno. Baştaki sükunetini geri kazanmaya çalışarak duraksadı. Oyuncular tünelden çıktı. Alkışlar kuvvetlenmeye başladı. Yaşanan dikkat dağılması, tıpkı ringde sekize kadar sayılması gibi, Pavel'e kendisine gelmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı tanıdı.

"Bunu neden soruyorsun?" diye sordu.

"Alexander Cross ve Valerie Simpson'ın bir ilişkileri yok muydu?"

"Sanırım öyle diyebiliriz."

"Ciddi miydi?"

"Valerie çoğu zaman uzaktaydı. Seyahat ediyordu. Ama birbirlerinden hoşlanıyor gibi görünüyorlardı."

"Ve zannediyorum ki ilişkileri Quincy'nin Valerie'yi takip ettiği dönemde de devam ediyordu, öyle değil mi?"

"Sanıyorum bu iki zaman dilimi birbirleriyle çakışmıştı, evet."

Myron, "O zaman bu çok doğal bir soru oldu," dedi. "Valerie'nin erkek arkadaşı buna nasıl bir tepki verdi?"

Adam, "Doğal karşıladı, sanıyorum," dedi. "Ancak bunun tuhaf bir soru olduğunu da kabul etmen gerekir. Alexander Cross öleli birkaç yıl oldu. Onun o günkü tepkisinin bugün Valerie'ye olanlarla nasıl bir alakası olabilir ki?"

"Birincisi, ikisi de öldürüldü."

"Bu ölümler arasında bir bağ olduğunu söylemiyorsun, değil mi?"

Myron, "Hiçbir iddiam yok," dedi. "Ama sorumu neden yanıtlamak istemediğini anlamış değilim."

Pavel, "Bunun istemek ya da istememekle bir alakası yok," diye karşılık verdi. "Doğru olanı yapmakla alakası var. Sen seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokuyorsun. Şahsi konulara. Büyük olasılıkla günümüz dünyasıyla hiçbir ilgisi olmayan noktalara. Ben de kendimi sanki mahremiyete ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Anlıyor musun?"

"Hayır."

Pavel, Jack Lord'a baktı. Jack'in ağzı seğirdi. Yine Myron'un karşısına dikildi. Göğsü kendiliğinden şişti.

Pavel, "Maç başlamak üzere," dedi. "Kaba olmaktan nefret ederim ama artık senden buradan ayrılmanı istemek durumundayım."

"Bamteline bastım, öyle değil mi?"

"Evet. Valerie'yi çok seviyordum."

"Benim kastettiğim bu değildi."

"Lütfen git. Bu maça konsantre olmalıyım."

Myron yerinden kımıldamadı. Jack Lord, Myron'un omzuna büyük elini koydu. "Patronu işittin," dedi. "Şimdi defol."

Myron, "Omzumdan elini çek," dedi.

Jack kafasını olumsuz tarzda salladı. "Oyun bitti dostum. Şimdi ortadan kaybolma zamanı."

Myron sakin bir tavırla, "Elini çekmemen durumunda," diye açıkladı, "canını yakacağım. Belki de ciddi bir biçimde."

Büyük Jack güneş gözlüklerinin gerisinden sonunda gülümsedi. Myron'un omzundaki eli daha da sıkılaştı. Myron hızla sağ eliyle uzandı ve adamın baş parmağını yakaladı. Eklemi kenetledi ve ters yöne çeviriverdi. Jack tek dizinin üzerine çöktü.

Myron ağzını Jack'in kulağına yaklaştırdı. "Burada rezalet çıkartmak istemiyorum, dolayısıyla çekip gitmene izin veriyorum," diye fısıldadı. "Gülümsemek dışında bir şey yaparsan, canını yakmak zorunda kalacağım. Ve bu kesinlikle ciddi bir şey olacak. Eğer beni anladıysan kafanı salla."

Adam kafasını salladı, beti benzi atmıştı.

Myron baş parmağı serbest bıraktı. "Daha sonra görüşürüz Pavel."

Pavel hiçbir şey söylemedi. Myron yürüyerek Jack'in yanından geçti. Jack, tıpkı emredildiği gibi, gülümsüyordu.

Myron, "İşine devam et dostum," dedi.

Bölüm 6

Bir sapık.

Bu, bu kadar basit olabilir miydi? Dengesiz bir fanatik, sırf içinden gelen bir ses söyledi diye, Valerie Simpson'a kurşun sıkmış olabilir miydi? Bu Duane Richwood'un olayla bağlantısını açıklamıyordu. Ama belki de ortada hiçbir bağlantı yoktu. Ya da aradaki bağlantının cinayetle bir ilgisi yoktu ve daha da önemlisi, kesinlikle Myron'la ilişkili bir şey değildi.

Myron, Hobart Gap Yolu'na döndü. Livingston, New Jersey'deki evinden sadece bir mil uzaktaydı. Kanarya sarısı tepeli toz mavi renkteki Cadillac sonunda dönüp JFK Bulvarı'na saptı. Sürücüsü her kimse, Myron'un gece için evine gittiğini anlamış olmalıydı, dolayısıyla peşine takılmasının hiçbir anlamı yoktu. Ancak eğer Cadillac yarın da ortalıklarda dolanıyor olursa, Myron bu konuyla ilgilenmek zorunda kalacaktı–Bay Miami Turnuvası Cini'nin gerçek

kimliğini ortaya çıkartacaktı.

Şimdi şu sapık olayına tam anlamıyla odaklanmalıydı.

Eğer Valerie, Roger Quincy tarafından öldürüldüyse, o zaman Myron'un Alexander Cross'dan bahsettiği sırada yaşlı Pavel neden o kadar sabırsız bir hâl almıştı? Yoksa her şey gerçekten de tam Pavel'in söylediği gibi mi gelişmişti–gösterilen itimatlara ihanet mi etmek istememişti? Olanları düşündüğünüzde, Pavel'in sessiz kalmanın onun açısından en iyisi olduğunu hissetmiş olması çok daha büyük bir olasılık değil miydi? Senatör Cross inanılmaz derecede güçlü bir adamdı. Etrafa onun öldürülen oğluna ilişkin hikâyeler yaymak muhakkak ki yapılabilecek en akıllıca şey değildi. Dolayısıyla orada hiçbir şey olmayabilirdi. Ya da bu büyük bir şey olabilirdi. Ya da küçük.

Myron'u mükemmel bir dedektif yapan şey işte bu tür düşüncelerdi.

Evinin park girişine park etti. Annesinin arabası garajdaydı. Babasınınki ise görünürde yoktu. Evin kapısını anahtarıyla açtı.

"Myron?"

Myron. Tanrım, ne isim ama. Onun bu isme o yaşa kadar alışmış olacağı düşünülürdü, ancak arada sırada tekrar tekrar dehşete kapılıyordu. Myron olarak isimlendirilmişti. Ebeveynlerinin iddia ettikleri üzere, bu bir son saniye seçimiydi. Annesinin hastanede bulduğu bir isim. Ama bir çocuğu Myron Bolitar olarak isimlendirmek nasıl olabilirdi? Bu adil bir şey miydi? Etik miydi?

Gençken Myron kendisine takma isimler vermeyi denemişti: Nike, Mickey, hatta zıplayarak attığı meşhur şutundan dolayı Tatlı Ş. Tamam, belki de Tatlı Ş'nin üzerine yapışıp kalmaması iyi bir şey olmuştu. Ama yine de isminden memnun değildi.

Çocuklarına isim verecek ebeveynlere bir uyarı: Dikkatli olun.

Annesi bir kez daha seslendi. "Myron? Sen misin?"

"Evet Anne."

"Oturma odasındayım." Kadının üzerinde bir eşofman vardı, bir tür egzersiz kaseti seyrediyordu. Tek bacağının üzerinde dikildi, bir *Karate Kid* duruşu yakaladı. Televizyondan tanıdık bir ses mırıldandı, "Şimdi sola doğru bir adım atın..."

David Carradine'nin T'ai Chi egzersizi. Harika.

"Merhaba Anne."

Kadın, "Geç kaldın," dedi.

"Belli bir saatten sonra sokağa çıkma yasağımın olduğunu fark etmedim."

"Bana saat yedi gibi evde olacağını söylemiştin. Şu anda dokuzu geçiyor."

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Endişelendim. Televizyonda Açık Tenis Turnuvası'nda vurulan şu kız hakkındaki haberleri seyrettim. Senin de öldürülmediğinden nasıl emin olabilirdim?"

Myron iç geçirdi. "Haberlerde benim öldürüldüğüm söylendi mi? Kimliği belirsiz cesetlerden bahsedildi mi? Yoksa sadece Valerie Simpson adındaki kızın öldürüldüğünden mi

bahsedildi?"

"Yalan söylüyor olabilirlerdi."

"Anlayamadım?"

"Bu her zaman oluyor. Polis, en yakın akrabaları bilgilendirene kadar, muhabirlere yalan söylüyor."

"Tüm gün evde değil miydin?"

"Ne, poliste telefon numaram var mı?"

"Hayır, ama bulabilirler..." Myron sustu. Ne konuşuyorlardı? "Eğer bir daha üç mil yakınımda bir cinayet işlenirse, kesinlikle evi arayacağım."

"İyi." Kadın kaseti kapattı. Sonra köşeye bir yastık yerleştirdi ve kafasının üzerine kalktı.

"Anne?"

"Evet?"

"Sen ne yapıyorsun?"

"Sence neye benziyor? Kafamın üzerinde dikiliyorum. Bu iyi bir egzersiz. Kanın akmasını sağlıyor. Benim iyi görünmeme sebep oluyor. Kimin her gün kafasının üzerinde dikilmeyi alışkanlık hâline getirdiğini biliyor musun?"

Myron kafasını olumsuz manada salladı.

"David Ben-Gurion."

Myron, "Ve herkes onun ne kadar hoş göründüğünü biliyor," dedi.

"Ukala şey."

Annesi tam bir paradokstu. Bir yandan son yirmi yıldır avukat olarak çalışıyordu. O Birleşik Devletler'de doğan ilk nesildi, ebeveynleri Minsk ya da buna benzer başka bir yer-

den gelmiş, Myron'un *Çatıdaki Kemancı*'yla benzer koşullarda sürdürdüklerini söyleyebildiği bir hayat yaşamışlardı. Kadın altmışlı yıllarda bir radikal, ilk sütyen yakıcılardan olmuş, çeşitli uyuşturucuları denemişti (işte bu yüzden de çocuğuna Myron adını vermişti). Hiç yemek pişirmedi. Kesinlikle. Elektrikli süpürgenin nerede durduğuna dair de en ufak bir fikri yoktu. Ütünün neye benzediğini bilmiyordu, ütüsünün olup olmaması ise umurunda bile değildi. Mahkeme salonunda çektirdiği çileler efsaneviydi. En büyük tanıkları yer bitirir, tuz buz ederdi. Akıllı, korkutucu derecede kurnaz ve çok moderndi.

Diğer yandan, konu oğlundan açıldığında, bu özelliklerinin tümü pencereden uçup giderdi. Tamamen güvensiz bir hâl alırdı. Annesine benzemişti. Ve anneannesine de. Sadece çok daha kötüydü. Murphy Brown, Büyükanne Tzietl hâlini almıştı.

"Baban, Çin yemeği almaya gitti. Senin için de sipariş verdim."

"Aç değilim, teşekkürler."

"Az etli domuz pirzolası Myron. Susamlı tavuk." Manidar bir sessizlik yaşandı. "Istakoz soslu karides."

"Gerçekten aç değilim."

Kadın, "Istakoz soslu karides," diye tekrarladı.

"Anne..."

"Fong'un Ejderha Evi'nden."

"Hayır, teşekkürler."

"Ne? Sen Fong'un ıstakoz soslu karidesini seversin.

Onun için çıldırırsın."

"O zaman, belki biraz yerim." Bu daha kolaydı.

Kadın hâlâ kafa üstü dikiliyordu. Islık çalmaya başladı. Çok ilgisizdi. Sanki uzaklardan bir yerlerden sesleniyormuş gibi bir sesle, "Pekâlâ," dedi, "Jessica nasıl?"

"Bu işe burnunu sokma Anne."

"Kim burnunu sokuyor? Sadece basit bir soru sordum."

"Ben de sana basit bir yanıt verdim. Burnunu sokma."

"Pekâlâ. Ama eğer bir şeyler yanlış giderse, sakın ağlayarak bana gelme."

Sanki böyle bir şey daha önce olmuştu da...

"Neden bu kadar uzun bir süredir uzaklarda? Orada ne yapıyor?"

"Burnunu sokmadığın için teşekkürler."

Annesi, "Endişeliyim," dedi. "Sadece başına bir şey gelmediğini ümit ediyorum."

"Burnunu sokma."

"Söyleyebileceğin tek şey bu mu? Burnunu sokma mı? Sen nesin, bir papağan mı? Gerçekten de, o nerede?"

Myron ağzını açtı, büyük bir çaba harcayarak gerisingeri kapattı ve büyük bir hışımla bodruma indi. Burası onun ikametgâhıydı. Neredeyse otuz iki yaşındaydı ve hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu. Son birkaç aydır buraya pek sık uğramamıştı. Gecelerinin büyük çoğunluğunu şehirde, Jessica'nın apartmanında geçiriyordu. Hatta birlikte yaşamaktan bile bahsetmişler ama bu işi ağırdan almaya karar vermişlerdi. Çok ağırdan ve yavaş. Söylemek yapmaktan kolaydı. Kalp

yavaştan anlamıyordu. En azından Myron'unki anlamamıştı. Her zaman olduğu gibi Annesi sinirlerine dokunmuştu. Jessica şu anda Avrupa'daydı ama neresinde olduğuna dair Myron'un en ufak bir fikri yoktu. Ondan iki haftadır haber alamamıştı. Onu özlemişti. Ve endişeliydi.

Kapı zili çaldı.

Annesi, "Baban geldi," diye aşağı seslendi. "Büyük olasılıkla yine anahtarlarını unutmuştur. Yemin ederim ki bu adam gittikçe bunuyor."

Birkaç dakika sonra bodrum kapısının açıldığını işitti. Annesinin ayakları belirdi. Sonra bedeninin geriye kalan kısmı göründü. Parmağıyla ona yukarı gelmesini işaret etti.

"Ne var?"

Annesi, "Seni görmek isteyen genç bir hanım var," dedi. Sonra fısıldayarak, "Kadın zenci," dedi.

"Tanrım!" Myron elini kalbine götürdü. "Umarım komşular polis çağırmazlar."

"Söylemek istediğim bu değildi ukala şey... ve bunu sen de biliyorsun. Artık mahallemizde zenci komşularımız var; Wilson'lar. Tatlı insanlar. Coventry Caddesi'nde yaşıyorlar. Eski Detchman evinde."

"Biliyorum Anne."

"Sadece bu hanımı sana betimliyordum. Tıpkı sarı saçlı olduğunu söylemiş olabileceğim gibi. Ya da hoş gülümsediğini. Veya tavşandudaklı olduğunu."

"Hı-hıı."

"Veya topalladığını. Ya da uzun boylu veya şişman ol-

duğunu. Ya da–"

"Sanıyorum amacını kavradım Anne. Ona adını sordun mu?"

Kadın olumsuz manada kafasını salladı. "Burnumu sokmak istemedim."

Doğru ya.

Myron merdivenlere yöneldi. Bu Wanda'ydı, Duane'nin kız arkadaşı. Her nedense, Myron hiç şaşırmadı. Kız sinirli bir tavırla gülümsedi, hızla el salladı.

"Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil. Lütfen içeri gel."

Bodrum kata indiler. Myron burayı iki odaya bölmüştü. Bunlardan teki, onun temelde kesinlikle kullanmadığı küçük bir oturma odasıydı. Dolayısıyla burası düzenli ve temizdi. Diğer oda, yaşadığı bölme, üniversite öğrencilerinin yaşadıkları evin büyük bir bira partisinden sonraki hâlini andırıyordu.

Wanda'nın gözleri, tıpkı Dimonte evlerine geldiğinde yaptığı gibi, etrafı kolaçan etti. "Burada mı yaşıyorsunuz?"

"On altı yaşımdan beri."

"Bence bu çok hoş. Yani ebeveynlerinizle birlikte yaşamanız."

Yukarıdan şu cümle işitildi: "Ancak bunu anlayabilmen durumunda."

"Kapıyı kapat Anne."

Bam...

Myron, "Lütfen," dedi. "Otur."

Wanda tereddütlü göründü ama sonunda sandalyelerden tekine yerleşti. Ellerini hiç durmaksızın sıkıp duruyordu. "Kendimi biraz budala gibi hissediyorum," dedi.

Myron ona anlayış dolu ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle karşılık verdi–bir Phil Donahue gülümseyişi. *Yönetmen, orada mısın?*

"Duane sizden hoşlanıyor," dedi. "Hem de çok."

"Hislerimiz karşılıklı."

"Diğer ajanslar, Duane'yi sürekli arıyorlar. Büyük olanların hepsi. Sürekli olarak sizin Duane'yi temsil etmekte ne kadar yetersiz kaldığınızı söyleyip duruyorlar. Ona, onun çok daha fazla miktarda para kazanmasına yardımcı olabileceklerini söylüyorlar."

Myron, "Haklı olabilirler," dedi.

Kız kafasını salladı. "Duane öyle düşünmüyor. Ben de düşünmüyorum."

"Bunu söylediğine sevindim."

"Duane'nin diğer ajanslarla neden buluşmadığını biliyor musunuz?"

"Beni ağlayıp sızlarken görmek istemediğinden olabilir mi?"

Kız buna gülümsedi. Münasebetsiz Şakacılığın Efendisi tekrar ortaya çıkmıştı. Senyör Kendi Kendisiyle Dalga Geçen. Wanda, "Hayır," dedi. "Duane size güveniyor."

"Buna memnun oldum."

"Siz bu işi sırf para için yapmıyorsunuz."

"Bunu söylemen çok hoş Wanda, ancak Duane bana çok

para kazandırıyor. Bunda inkâr edilecek bir nokta yok."

Wanda, "Biliyorum," dedi. "Burada kulağa saf gelmek istemiyorum, ama siz birinci önceliği ona veriyorsunuz. Yani o sizin için paradan daha önemli. Duane Richwood'u bir insan olarak gözetiyorsunuz. Onun için kaygılanıyorsunuz."

Myron hiçbir şey söylemedi.

Wanda, "Duane'nin etrafında çok fazla insan yok," diye sözlerine devam etti. "Bir ailesi yok. On beş yaşından bu yana sokaklarda sağda solda sürterek yaşadı. Her zaman bir melek değildi. Unutmayı tercih edeceği türden şeyler yaptı. Ama hiç kimseyi incitmedi, hiçbir zaman ciddi bir şey yapmadı. Hayatı boyunca güvenebileceği hiç kimsesi olmadı. O kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı."

Bir sessizlik yaşandı.

Myron, "Duane senin şu anda burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"O nerede?"

"Bilmiyorum. Öylece çıkıp gitti. Bunu bazen yapar."

Biraz daha sessizlik yaşandı.

"Her neyse, tıpkı söylediğim üzere, Duane'nin başka kimsesi yok. Size güveniyor. Win'e de güveniyor ama bunu sırf sizin en iyi arkadaşınız olduğu için yapıyor."

"Wanda, söylediklerin çok hoş şeyler, ancak ben pek başkalarını düşünen birisi değilimdir. Yaptığım şeyin karşılığını da alırım."

"Ama siz ona özen gösteriyorsunuz."

"Özeni Henry Hobson gösteriyor."

"Belki de öyledir. Ama onun vagonu Duane'nin başarısına bağlı. Duane onun tekrar büyükler arasına yapacağı yolculuğun bileti."

Myron, "Çoğu insan aynı şeyi benim için de söyleyecektir," diye karşılık verdi. "Sadece şu "tekrar" kısmı hariç, çünkü ben hiçbir zaman büyükler arasında yer almadım. Duane benim tek büyük tenisçim. Aslına bakılırsa, Duane benim Amerika Açık'taki tek oyuncum."

Wanda kafasını sallayarak bunu bir süre düşündü. "Belki de tüm bu söylediklerinizdoğrudur," dedi. "Ama zora geldiğinde–bugünkü sorun patlak verdiğinde–, Duane size geldi. Ve bu gece sıkıntı benim kapımı çalınca, ben de size geldim. İşte, temel nokta bu."

Bodrum kapısı açıldı.

"Siz gençler bir şey içmek ister misiniz?"

"Hiç Kool-Aid'in* var mı Anne?"

Wanda güldü.

"Dinle bilgiç şey, belki arkadaşın açtır."

Wanda, "Hayır, teşekkürler Bayan Bolitar," diye yukarıya seslendi.

"Emin misin tatlım? Belki bir kahve? Ya da Kola?"

"Hiçbir şeye gerek yok, gerçekten, teşekkürler."

"Ya biraz Danca'ya ne dersin? Swiss House'dan daha taze bir tane aldım. Bu Myron'un en sevdiği şey."

"Anne..."

"Tamam, tamam, mesajı aldım."

Pekâlâ. Küçük Sinyal Hanımı. Bodrum kapısı kapandı.

Wanda, "O çok tatlı birisi," dedi.

"Evet, muhteşemdir." Myron öne doğru uzandı. "Neden bana şu anda burada olma sebebini açıklamıyorsun?"

Kız tekrar ellerini burmaya başladı. "Duane için endişeleniyorum."

"Eğer bu Dimonte'nin ziyareti hakkındaysa, onun seni rahatsız etmesine izin verme. Pislik birisi olmak onun işinin bir parçası."

Wanda, "Konu bu değil," dedi. "Duane hiç kimseyi incitmez. Bunu biliyorum. Ama onda garip bir şeyler var. Her zaman çok gergin. Dairenin içinde sürekli olarak turlayıp duruyor. En ufak şeyde zıvanadan çıkıyor."

"Şu anda büyük bir baskı altında. Sinirleri kaldırmıyor olabilir."

Wanda olumsuz manada kafasını salladı. "Duane'nin hayatı baskı altında geçti. Rekabet etmeyi seviyor, bunu siz de biliyorsunuz. Ama son bir ya da iki gündür durum farklı. Bir şey onu gerçekten rahatsız ediyor."

"Bunun ne olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır."

Myron öne doğru eğildi. "İzin ver sana şu aşikâr soruyu sorayım: Duane'ye Valerie Simpson'dan telefon geldi mi?"

Wanda kısa bir an için düşündü. "Bilmiyorum."

"Peki, o kızı tanıyor mu?"

"Bunu da bilmiyorum. Ama Duane'yi tanıyorum. Üç yıldır birlikteyiz, o günlerde ikimiz de on sekiz yaşındaydık. Ta-

nıştığımızda o hâlâ sokaklardaydı. Babam onunla ilişkimi duyunca çıldırıp köpürdü. O, masajla insanları tedavi ederdi. İyi para kazanıyordu, kötü unsurları bizden uzak tutmak için çok çalıştı. Ve ben, bir sokak çocuğuyla, evden kaçmış bir gençle çıkıyordum."

Bu hatırayla kıkırdadı. Myron oturup bekledi.

Wanda, "Hiç kimse bu ilişkinin yürüyeceğine ihtimal vermedi," diye sözlerine devam etti. "Tenise devam edebilmesi için üniversiteden ayrılarak bir iş buldum. Şimdi de o beni NYU'da okutuyor. Birbirimizi seviyoruz. Biz birbirimizi şu tenis işi henüz başlamadan önce sevdik ve o raketini bırakma kararı aldıktan çok sonrasına kadar da seveceğiz. Ama hayatımızda ilk defa benden uzak duruyor."

"Ve sen de bu durumla Valerie Simpson'ın bir bağının olabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Wanda duraksadı. "Sanıyorum öyle."

"Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Benim ne yapmamı istiyorsun?"

Wanda ayağa kalktı, küçük odayı arşınladı. "Şu polisleri konuşurlarken işittim. Sizin hükümetle iyi bir bağınız olduğundan bahsediyorlardı. Sizin ve Win'in. FBI'la aranızdaki gizli bir şeylerden–şu diz incinmenizin geçmesinin ardından bahsettiler. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Hiç bu bağınızı... yani bilemiyorum, kullanmayı düşündünüz mü?"

"Duane hakkında araştırma yapmamı mı istiyorsun?"

"Bir şeyler saklıyor Myron. Bu her neyse ortaya çıkmalı."

Myron, Win'in o günün erken saatlerindeki sözlerini tekrarlayarak, "Bulacaklarımdan memnun kalmayabilirsin," dedi.

"Ben her şeyin bu şekilde sürüp gitmesinden çok daha fazla korkuyorum." Wanda kafasını kaldırdı. "Ona yardım edecek misin?"

Myron başıyla onayladı. "Elimden geleni yapacağım."

Bölüm 7

Telefon çaldı.

Myron, şuurunu geri kazanmaya başlarken, gözleri kapalı bir şekilde ahizeye uzandı. Ahizeyi kaptı ve, "Alo?" diyerek vırakladı.

"Orası Damızlık-Kiralama yardım hattı mı?"

Kadının sesi Myron'a yumruk gibi indi. "Jess?"

Jessica, "Oh, lanet olsun," dedi. "Uyuyordun, öyle değil mi?"

"Uyumak mı?" Myron dijital saatine bir göz attı. "Sabahın dört çeyreğinde mi? Burası Captain Midnight* mı? Şaka yapıyor olmalısın."

"Affedersin. Saat farkını unuttum."

Myron doğrulup oturdu. "Neredesin?"

Jessica, "Yunanistan," dedi. "Seni özledim."

"Bence sadece azmışsın."

"Pekâlâ, öyle de denebilir."

---

* Bir içecek markası (Çev.)

Myron, "Captain Midnight yardım etmek istiyor," dedi.

"Benim korkusuz kahramanım. Sanıyorum sen birazcık bile olsun seks için yanıp tutuşmuyorsun."

"Captain Midnight iffetli yaşar."

"Bu onun imajının bir parçası mı?"

"Kesinlikle."

Jessica, "Bu hiç de hoş bir şey değil," dedi. "Yani senden uzak olmak."

Myron'un kalbi sızladı. "O zaman eve gel."

"Geliyorum."

"Ne zaman?"

"Yakında." Jessica Culver, Bayan Özel ABD. "Bana olan biteni anlat," dedi.

Myron, "Açık Tenis Turnuvası'nda işlenen cinayeti işittin mi?"

"Tabi ki. Otelde CNN var."

Myron ona Valerie Simpson'dan bahsetti. Sözlerini bitirdiğinde, Jessica'nın ilk yorumu, "O sersemin baş parmağını ters yöne bükmen şart değildi," oldu.

Myron, "Ama yaptığı her şey çok maçoydu," dedi.

"Seni gerçekten çıldırtmıştır, eminim."

Myron, "Senin de orada olman gerekirdi," dedi.

"Sanırım öyle. Peki, katili bulacak mısın?"

"Bunu deneyeceğim."

"Valerie'nin hatırı için mi? Yoksa Wanda ve Duane için mi?"

"Sanıyorum hepsi için. Ama temelde Valerie için. Onu

görmeliydin Jess. Öfke dolu ve sessiz, tatsız olamayacak kadar çok çabalamıştı. O kadar genç bir kız bu kadar çok çabalamamalıydı."

"Bir planın var mı?"

"Tabi ki var. Birincisi, yarın sabah Valerie'nin annesini ziyaret edeceğim. Philadelphia'da."

"Ya sonra?"

"Aslına bakılırsa plan pek o kadar içerikli değil. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Lütfen dikkatli ol."

"Captain Midnight her zaman dikkatlidir."

"Endişelendiğim tek şey Captain Midnight değil. Aynı zamanda onun diğer benliği."

"Peki, bu kim olabilir?"

"Benim Aşk Kurabiyem."

Myron ahizeye doğru sırıttı. "Hey, Jess, Joan Collins'in *Batman'*de rol aldığını biliyor muydun?"

Jessica, "Tabi ki," dedi. "Siren'i oynadı."

Oh, öyle mi? Pekâlâ, Liberace'yi kim canlandırdı?

Bölüm 8

Myron, her ne kadar genelde olduğu gibi sabah uyandığında sadece birkaç anlamsız parçayı anımsayabilmiş olsa da, gecenin geriye kalanını rüyasında Jessica'yı görerek geçirdi. Jessica tekrar hayatına girmişti ama bu Myron açısından hâlâ yeni bir şeydi. Çok yeni. Kendisini geri çekmeye, yavaş yavaş bu işe girmeye ihtiyacı vardı. Onun topuklarının altında tekrar ezilmekten, kalbinin aşk kapısına hızla çarpıp parçalanmasından korkuyordu.

Aşk kapısı. Tanrım. Bu kulağa kötü bir Country şarkısı gibi geliyordu. Ünlü New Jersey Paralı Otoyolu'nda güneye doğru ilerledi. Kanarya sarısı tepeli toz mavisi renkli Cadillac dört araba gerisindeydi. Her şeyin ötesinde, paralı otoyolun bu uzantısı New Jersey'in birçok şakaya malzeme olmasına sebep oluyordu. Newark Havaalanı'nı geçti. Burasının çirkin olduğu söylenebilirdi, ama hangi havaalanı güzeldi ki? Sonra otoyolun görülmeye değer kısmını geçti, burası toplumda büyük yankı uyandıran bir noktaydı–12 ve 13'üncü çıkışlar arasındaki muhteşem bir endüstri elektrik santrali,

Terminator filmlerinin başlangıcındaki fütüristik karabasan dünyasını yakından andırıyordu. Her delikten koyu bir duman fışkırıyordu. Parlak günışığında dahi burası karanlık, metalik, tehditkâr, uğursuz görünüyordu.

Radyoda Motels adlı bir rock grubu hiç ara vermeksizin mükemmel *Take the L out of lover and it's over* dizesini tekrarlayıp duruyordu. Ağır. Kelimesi kelimesine aynı ama ağır. Motels. Adamlara her ne olduysa?

Myron cep telefonunu aldı ve numarayı çevirdi. Tanıdık bir ses yanıt verdi.

"Buyurun, Şerif Courtier."

"Hey, Jake, ben Myron."

"Kusura bakmayın. Yanlış numarayı aramış olmalısınız. Hoşça kalın."

Myron, "İyi denemeydi," dedi. "Sanıyorum şu gece okulundaki komedi dersleri sonunda işine yaramaya başladı."

"Ne istiyorsun Myron?"

"Bir arkadaş şöyle bir arayıp sadece merhaba diyemez mi?"

Jake, "Yani bu sadece sıradan bir arama, öyle mi?"

"Evet."

"Kendimi inanılmaz derecede kutsanmış hissettim."

"Bekle. Daha da iyi olacaksın. Birkaç saat içerisinde ormanda ensende olacağım."

"Kalbim durmak üzere."

---

* Eski bir Amerika radyo kanalı (Çev.)

"Belki öğlen yemeğini beraber yiyebiliriz diye düşündüm. Ben ısmarlayacağım."

"Oh. Win'i de getiriyor musun?"

"Hayır."

"O zaman tamam. O adam tüylerimi ürpertiyor."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Ağır ol. Şimdi, ne istiyorsun Myron? Bu senin için bir sürpriz olabilir, ancak ben yaşamak için çalışıyorum."

"Philadelphia Polis Kuvvetleri'nde hâlâ arkadaşların var mı?"

"Tabi ki."

"Birisinin sana bir cinayet dosyasını fakslamasını sağlayabilir misin?"

"Yakın tarihli bir cinayet mi?"

"Aaa, pek sayılmaz."

"Ne kadar eski?"

Myron, "Altı yıl," dedi.

"Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Daha da kötüsü geliyor. Kurban, Alexander Cross'tu."

"Senatörün oğlu mu?"

"Doğru."

"Tanrı aşkına, bunu neden istiyorsun?"

"Bunun sebebini sana oraya geldiğimde anlatacağım."

"Birileri bunun nedenini bilmek isteyecektir."

"Bir şeyler uydur."

Jake'in çıkarttığı sesten ağaç kabuğunu andıran bir şey çiğnediği açıktı. "Tamam, pekâlâ. Ne zaman burada olacak-

sın?"

"Büyük olasılıkla bir civarı. Seni arayacağım."

"Bana borçlanmış olacaksın Myron. Hem de borcun büyük olacak."

"Öğlen yemeğini ısmarlayacağımdan bahsetmemiş miydim?"

Jake telefonu kapattı.

Myron altıncı çıkışa yöneldi. Geçiş ücreti neredeyse dört dolardı. Cadillac'ın ücretini de ödemeyi düşündü, ancak dört dolar jest yapmak için yüksek bir meblağdı. Myron kasiyere parayı verdi. "Sadece araba kullanmak istemiştim," dedi. "Yolu satın almak değil."

Adamın suratında sempatik bir gülümseme dahi belirmedi. Geçiş ücreti fiyatlarından yakınıyordu. İşte bu, babanıza benzemeye başladığınızın işaretlerinden tekiydi. Bunun ardından, emin olduğunuz tek şey şuydu ki; Myron termostatı açtığı için birilerine bağıracaktı.

Philadelphia'nın en zengin mahallesine yapılan seyahat toplamda iki saat sürdü. Gladwyne aileden miras kalmıştı. Plymouth Rock da mirastı. Burada insanların soyları kredi limitleri kadar önemliydi. Valerie Simpson'ın büyüdüğü ev, yıpranma izleri taşıyan bir *Gatsby-esque*'ydi. Çimenler düzgün bir şekilde kesilmemişti. Çalılar oldukça büyümüştü. Bazı yerlerde boyaları soyulmuştu. Duvarları sarmalayan sarmaşık çok gür görünüyordu.

Buna rağmen, arsa çok büyüktü. Myron o kadar uzağa park etti ki, neredeyse kendisini alıp götürecek bir otobüs se-

feri bekleyebilirdi. Tam giriş kapısına yaklaştığında, Dedektif Dimonte ve Krinsky dışarı çıktılar. Büyük bir şok içerisindeki Dimonte, onu gördüğüne pek de memnun kalmış gibi durmuyordu. Ellerini kalçasına yerleştirdi. İtibarlı ve sabırsızdı.

"Senin burada ne işin var?" diye haykırdı.

Myron, "Motels'e ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Neye?"

Myron kafasını salladı. "Ne kadar da çabuk unutuyorlar."

"Lanet olsun Bolitar. Sana bir soru sordum. Burada ne işin var?"

Myron, "Dün gece külotunu benim evde unutmuşsun," dedi. "Şu cokey donunu. Otuz sekiz beden. Küçük tavşan desenlisini."

Dimonte'nin yüzü kızardı. Polislerin çoğu eşcinseldi. Onlara sataşmanın en iyi yolu, bu konuyla dalga geçmekti. "Benim davamda lanet olası Sert Oğlan'ı oynamasan iyi edersin aşağılık herif. Sen ve şu çatlak yuppi arkadaşın."

Krinsky bu söze güldü. Çatlak yuppi. Yaşlı Rolly eline bir şey geçirdiğinde, bunu kesinlikle kaçırmıyordu.

Dimonte, "Önemli değil," diye sözlerine devam etti. "Dava neredeyse bitmiş durumda."

"Ve ben de seni tanıdığımı artık söyleyebileceğim."

"Müvekkilinin artık benim baş şüphelim olmadığını işitmekten memnun olacaksın."

Myron kafasıyla onayladı. "Roger Stalker'la, şu sapıkla ilgileniyorsun artık."

Dimonte bundan hoşlanmadı. "Bunu da nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi görür, her şeyi bilirim."

"Bu senin oğlanın tamamen aklandığı anlamına gelmez. O hâlâ bir şeyler konusunda yalan söylüyor. Bunu sen biliyorsun. Ben biliyorum. Krinsky de biliyor."

Krinsky kafasıyla onayladı. Bay Yardımcı.

"Artık senin oğlanın Valerie Simpson'ı becerdiğini biliyoruz."

"Elinizde kanıt var mı?"

"Kanıta ihtiyacımız yok. Umurumda da değil. Ben kızın katilini istiyorum, becerenini değil."

"Çok şiirseldi Rolly."

"Ah, boş versene, senin saçma sapan şakalarına ayıracak zamanım yok."

Geçip giderlerken, Myron hafifçe elini salladı. "Seninle konuşmak çok güzeldi Krinsky."

Krinsky başıyla onayladı.

Myron kapının zilini çaldı. Yüksek tonlu dramatik bir ses yankılandı. Zil bir orkestrayı andırıyordu. Tchaikovsky'i belki de. Otuzlu yaşlardaki bir adam kapıyı açtı. Yakası açık pembe olan bir oxford gömlek giyinmişti. Ralph Lauren. Çenesinde büyük bir gamzesi vardı. Saçları o kadar siyahtı ki neredeyse Superman'inki gibi maviye çalıyordu.

Myron'a sanki basamaklara işeyen bir serseriymiş gibi

baktı. "Evet?"

"Buraya Bayan Van Slyke'ı görmeye geldim." Valerie'nin annesi tekrar evlenmişti.

"Bu iyi bir zamanlama değil."

"Randevum vardı."

Adam, kibirli, Win'i andıran bir tavırla, "Belki de beni işitmediniz," dedi. "Şu an iyi bir zaman değil."

Myron, "Lütfen Bayan Van Slyke'ye Myron Blitar'ın geldiğini söyleyin," diye diretti. "Beni bekliyor. Dün gece onunla Windsor Lockwood konuştu."

"Bayan Van Slyke bugün hiç kimseyi görmeyecek. Kızı dün öldürüldü."

"Bunu biliyorum."

"O zaman anlayacaksınızdır ki–"

"Kenneth?"

Bu bir kadın sesiydi.

Adam, "Sorun yok Helen," dedi. "Konu kontrolüm altında."

"Kim geldi Kenneth?"

"Hiç kimse."

Myron, "Myron Bolitar," dedi.

Kenneth, Myron'a sert bir bakış attı. Myron, adama dil çıkartma güdüsünü bastırdı. Bunu yapmak pek de kolay olmadı.

Kadın antrede belirdi. Siyahlara bürünmüştü. Gözleri, tıpkı kenarları kadar kırmızıydı. Her ne kadar Myron onun yirmi dört yıl önce bundan çok daha güzel olduğunu kolayca

tahmin edebiliyor olsa da, karşısındaki çok çekici bir kadındı. Kırklarının sonlarındaydı. Sarı saçlıydı, rengi yumuşaktı. Güzel bir şekilde şekillendirilmişti. Çok kabarık değildi.

"Lütfen içeri gelin Bay Bolitar."

Kenneth, "Bunun o kadar iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum Helen," dedi.

"Sorun değil Kenneth."

"Dinlenmelisin."

Kadın, Myron'un koluna girdi. "Lütfen kocamın kusuruna bakmayın Bay Bolitar. Sadece beni korumaya çalışıyor."

Koca mı? Koca mı demişti?

"Lütfen beni takip edin."

Onu Acropolis'ten biraz daha büyük bir odaya götürdü. Şöminenin üzerinde uzun favorili ve deniz aygırı sakallı bir adamın kocaman portresi asılıydı. Oldukça korkunçtu. Oda mumu andıran yarım düzine lambayla aydınlatılıyordu. Beyaz, eski moda eşyalar aşırı derecede yıpranmış görünüyordu. Etrafta gümüş bir çay seti görünmüyordu, ama olmalıydı. Myron, yapay solunum için kullanılan cihaz kadar rahat olan antika bir sandalyeye yerleşti. Kenneth bakışlarını Myron'dan ayırmadı. Kül tablası ya da diğer herhangi bir şeyi cebine atıp aşırmadığından emin olmak istiyordu.

Helen, Myron'un karşısındaki koltuğa yerleşti. Kenneth onun arkasında dikildi, elleri kadının omzundaydı. Bu hoş bir fotoğraf pozu olabilirdi. Çok muhteşemdi. Üç ya da dört yaşından daha büyük olmayan bir kız çocuğu sendeleye sen-

deleye odaya girdi. Helen Van Slyke, "Bu Cassie," dedi. "Valerie'nin kız kardeşi."

Myron kocaman gülümsedi ve küçük kıza doğru eğildi. "Merhaba Cassie."

Küçük kız, sanki henüz bıçaklanmış gibi, ona bağırarak karşılık verdi.

Helen Van Slyke kızını yatıştırdı, Cassie de birkaç hıçkırığın ardından ağlamayı kesti. Myron'u incelemek için, sıkı sıkı kapatılmış yumruklarının arasından arada bir kafasını uzatıp baktı. Belki o da kül tablalarının güven altında olduklarından şüphe duyuyordu.

Helen Van Slyke, "Windsor bana sizin bir sporcu temsilcisi olduğunuzu söyledi," dedi.

"Evet."

"Kızımı da temsil edecek miydiniz?"

"Bu olasılık üzerinde konuşuyorduk."

Kenneth, "Bu görüşmenin neden bekleyemeyeceğini anlamıyorum Helen," dedi.

Kadın onu duymazdan geldi. "Peki, beni neden görmek istediniz Bay Bolitar?"

"Sadece size birkaç soru sormak istedim."

Kenneth, "Ne tür soru?" dedi. Şüpheyle dudaklarını büzdü.

Helen onu bir el hareketiyle susturdu. "Lütfen devam edin Bay Bolitar."

"Valerie'nin altı yıl kadar önce hastanelik olduğunu biliyorum."

Kenneth, "Bunun olanlarla ne alakası var?" diye tekrar araya girdi.

"Kenneth, lütfen bizi yalnız bırak."

"Ama Helen–"

"Lütfen. Cassie'yi yürüyüşe çıkart."

"Emin misin?"

"Evet."

Kenneth itiraz etti ama o kesinlikle Helen'in dengi değildi. Kadın gözlerini kapattı, tartışmanın sonlandığını işaret etti. Kenneth büyük bir hınçla kızının elini yakaladı. Konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaştıklarında, Helen, "Kocam bana karşı aşırı koruyucudur," dedi.

Myron, "Bu anlaşılabilir bir durum," dedi. "Özellikle de içinde bulunduğumuz koşullar altında."

"Valerie'nin hastanelik oluşuna dair neden bilgi edinmek istiyorsunuz?"

"Sadece yarım kalmış işlerden bazılarını bir araya getirmeye çalışıyorum."

Helen, Myron'un suratını kısa bir an için inceledi. "Siz kızımın katilini bulmaya çalışıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Birkaç sebebim var."

"Yalnızca bir tanesini bilmem benim için yeterli olacak."

Myron, "Valerie cinayet öncesi bana ulaşmaya çalıştı," dedi. "Ofisimi üç kez aramış."

"Bu sizi bu konudan sorumlu yapmaz."

Myron hiçbir şey söylemedi.

Helen Van Slyke derin bir nefes aldı. "Onun cinayetinin, yaşadığı sinirsel çöküntüyle bir alakasının olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Polis, katilin Valerie'ye sarkıntılık eden bir adam olduğundan neredeyse emin."

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

Helen hiç kımıldamadan olduğu yerde durdu. "Bilmiyorum. Roger Quincy oldukça zararsız görünüyordu. Aa, sanıyorum, böyle bir şey yaşanana kadar hepsi zararsız görünüyor. Arada sırada kızıma aşk mektupları yazardı. Bunlar oldukça hoş sayılabilirdi, bir yerde antika şeylerdi."

"Mektuplar hâlâ sizde mi?"

"Onları biraz önce polise verdim."

"İçlerinde yazılı olanları anımsıyor musunuz?"

"Neredeyse normal sayılabilecek kur kelimeleriyle açık takınaklar arasında gidip geliyorlardı. Bazen kızıma basit bir şekilde çıkma teklifi ediyordu. Bazen de ebedi aşktan ve ikisinin talihlerinin sonsuza kadar nasıl iç içe olduğundan bahsediyordu."

"Valerie'nin bunlara tepkisi nasıl oldu?"

"Bazen tüm bunlar onu korkuttu. Bazen de onu eğlendirdi. Ama çoğu zaman bunları dikkate almadı. Hiçbirimiz almadık. Hiç kimse yazılanların ciddi olduklarını düşünmedi."

"Ya Pavel'den ne haber? O endişeli miydi?"

"Pek değil."

"Valerie için bir koruma kiralamış mıydı?"

"Hayır. Bu fikre kesinlikle karşıydı. Korumanın casusluk yapabileceğini düşünüyordu."

Myron durakladı. Valerie'nin bir sapığa karşı korumaya ihtiyacı olmamıştı, ancak Pavel'in sıkboğaz eden ebeveynleri ve imza avcılarını kendisinden uzaklaştırmak için bir korumaya gereksinimi büyüktü. Bu çok garipti. "Eğer sizin için bir mahsuru yoksa, Valerie'nin yaşadığı çöküntü hakkında konuşmak istiyorum."

Helen Van Slyke hafifçe gerildi. "Sanıyorum bu konuyu hiç açmasak daha iyi olacak Bay Bolitar."

"Neden?"

"Bu çok acı vericiydi. Ne kadar üzücü olduğunu tahmin dahi edemezsiniz. Kızım zihinsel bir yıkım yaşadı Bay Bolitar. Sadece on sekiz yaşındaydı. Güzeldi. Yetenekliydi. Profesyonel bir sporcuydu. Her ölçütte başarılıydı. Ve bir çöküntü yaşadı. Bu hepimiz üzerinde büyük bir gerilim yarattı. Onun iyileşmesini, tüm bu yaşananların gazetelerden uzak tutulmasını sağlamak ve herkesçe bilinmesini önlemek için hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Tüm bu olanların gizli kalması için çok çabaladık."

Sonra sustu ve gözlerini kapattı.

"Bayan Van Slyke."

"Ben iyiyim."

Bir sessizlik oldu.

Myron, "Tüm bu olanların gizli kalması için ne kadar

çabaladığınızdan bahsediyordunuz," diyerek kadını cesaretlendirdi.

Gözleri tekrar açıldı. Helen gülümsedi ve eteğini düzeltti. "Evet, pekâlâ, bu olaylar zincirinin kızımın hayatını mahvetmesini istemedim. İnsanlar nasıl konuşurlar, bilirsiniz. Hayatının geri kalanı boyunca onu işaret edecek ve fısıldaşacaklardı. Bunu istemedim. Ve evet, ben de utanmıştım. Şimdikinden çok daha gençtim Bay Bolitar. Onun yaşadığı çöküntünün Brentman soyadına aksetme şeklinden korkuyordum."

"Brentman mı?"

"Evlilik öncesi soyadım. Bu mülk Brentman Binası olarak bilinir. İlk kocamın soyadı Simpson'dı. Bir hataydı. Tam bir sosyetikti, toplumda yükselmeye meraklıydı. Kenneth benim ikinci eşim. İnsanların aramızdaki yaş farkından bahsettiklerini biliyorum ama Van Slyke'lar eski bir aile. Onun büyük büyük büyükbabası ve benim büyük büyükbabam ortakmış."

Evlenmek için iyi bir neden. "Siz ve Kenneth ne kadardır evlisiniz?"

"Geçen Nisan tam altı yıl oldu."

"Anlıyorum. Yani Valerie'nin hastanelik olduğu dönemlerde evlendiniz."

Helen'in gözleri kısıldı ve kelimeler ağzından çok daha yavaş akmaya başladı. "Tam olarak ne ima ediyorsunuz Bay Bolitar?"

Myron, "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey ima etmiyordum. Gerçekten." Yani, belki biraz etmişti. "Bana Alexander Cross'-

tan bahsedin."

Helen tekrar gerildi, bu tıpkı bir spazm gibiydi. "Ona ne olmuş?" Şimdi sesi kızgın geliyordu.

"O ve Valerie ciddiler miydi?"

"Bay Bolitar"–sabırsızlanmaya başlamıştı–"Windsor Lockwood eski bir aile dostumdur. Sizi görmeye razı olma sebebim odur. Kendinizi ilk başlarda kızımın katilini bulmakla ilgilenen birisi olarak betimlediniz."

"Öyleyim."

"O zaman lütfen bana söyleyin, Alexander Cross'un, Valerie'nin yaşadığı çöküntünün ya da benim evliliğimin tüm bu olanlarla ne alakası var?"

"Ben bir tahminde bulunuyorum Bayan Van Slyke. Ben bunun sıradan bir cinayet olmadığını, kızınızı vuran kişinin bir yabancı olmadığını varsayıyorum. Bu da onun hayatı hakkında bilgi edinmem gerektiği manasına geliyor. Tüm yaşamı hakkında. Bu soruları kendi kendimi eğlendirmek için sormuyorum. Kimlerin Valerie'yi korkuttuğunu ya da ondan nefret ettiğini veya onun ölümünden birçok şey elde edebileceğini bilmem lazım. Bu da onun hayatının hoşa gitmeyen tüm noktalarını kazıp gün yüzüne çıkartmak anlamına geliyor."

Helen uzunca bir süre Myron'la göz göze bakıştı, ardından da kafasını çevirdi. "Kızım hakkında ne biliyorsunuz Bay Bolitar?"

Myron, "Temel şeyleri," dedi. "Valerie sadece on altı yaşındayken Fransa Açık'ta tenisin muhteşem oyuncusu hâli-

ne geldi. Beklentiler çığ gibi büyüdü, ama onun oyunu yatay bir seyir izledi. Sonra da kötüye gitti. Roger Quincy adında saplantılı bir fanatik tarafından takibe alındı. Önemli bir politikacının daha sonradan öldürülen oğluyla bir ilişkisi vardı. Ardından zihinsel bir çöküntü yaşadı. Şimdi bu bildiklerimin aralarını doldurmam–olanları aydınlatmam–ve bu bulmacanın daha çok sayıda parçasını yerine yerleştirmem lazım."

"Tüm bunlardan bahsetmek gerçekten çok zor."

Myron nazik bir tavırla, "Bunu anlıyorum," dedi. Şimdi Phil Donahue'ye gülümseyen Alan Alda'yı taklidi tercih etmişti. Görünen daha çok sayıda diş, nemli gözler.

"Size anlatabileceğim başka bir şey yok Bay Bolitar. Onu birisinin neden öldürmek isteyeceğini bilmiyorum."

Myron, "Belki bana son birkaç aydan bahsedebilirsiniz," dedi. "Valerie kendisini nasıl hissediyordu? Sıra dışı bir şey oldu mu?"

Helen inci diziniyle oynadı, boynunda kırmızı bir iz bırakana kadar taneleri parmaklarının arasında çevirdi. "Sonunda iyileşmeye başlamıştı," dedi, sesi artık boğuk çıkıyordu. "Sanırım tenis ona yardım etti. Yıllardır raketine dokunmamıştı. Sonra oynamaya başladı. İlk başlarda bunu sadece eğlenmek için, çok kısa süreli yaptı."

Ardından büründüğü o sert görünüm çöktü. Helen Van Slyke kontrolünü kaybetti. Gözyaşları bir anda sel gibi akmaya başladı. Myron kadının elini tuttu. Eli hem güçlüydü hem de titriyordu.

Myron, "Üzgünüm," dedi.

Helen başını salladı, kendisini zorlayarak konuştu. "Valerie her gün tenis oynamaya başlamıştı. Bu onu hem fiziksel hem de duygusal açıdan güçlendirdi. Fiziksel açıdan, duygusal açıdan. Sonunda her şeyi arkasında bırakmış gibi görünüyordu. Ve sonra..." Tekrar sustu, gözleri donuklaştı. "O alçak herif."

Kim olduğu bilinmeyen katilden bahsediyor olabilirdi. Ancak öfkesi bir şekilde çok daha belirli bir hâl aldı.

Myron, "Kim?" diye sorarak şansını denedi.

"Helen?"

Kenneth geri dönmüştü. Büyük bir hızla odayı arşınladı ve karısını kollarından tuttu. Myron sanki kadının onun dokunuşu karşısında kendisini hafifçe geri çektiğini gördüğünü düşündü, ama bundan emin olamadı.

Kenneth omzunun üzerinden Myron'a baktı. "Ne yaptığını gördün mü?" diye tısladı. "Çık dışarı!"

"Bayan Van Slyke?"

Kadın başını salladı. "Lütfen gidin Bay Bolitar. En iyisi bu."

"Emin misiniz?"

Kenneth tekrar haykırdı. "Çık dışarı! Şimdi! Ben seni tutup atmadan önce!"

Myron ona baktı. Yeri ya da zamanı değildi. "Davetsiz ziyaretim için özür dilerim Bayan Van Slyke. En içten taziyelerimi lütfen kabul edin."

Myron kapıya doğru yürüdü.

Bölüm 9

Myron küçük polis karakoluna girdiğinde, Jake'in çenesi kırmızı ve yapışkan bir şeyle kaplıydı. Bu jöleli bir tatlı çörekten kaynaklanıyor olabilirdi. Küçük bir çiftlik hayvanından kaynaklanıyor da olabilirdi. Söz konusu Jake olunca, bunu bilmek zordu.

Jake Courter iki yıl önce Reston, New Jersey'in şerifi seçilmişti. Jake'in neredeyse hepsi beyaz olan bir toplumdaki zencilerden teki olduğu gerçeği göz önüne alındığında, insanların büyük çoğunluğu seçim sonucunu tam bir fiyasko olarak nitelendirmişlerdi; Jake hariç. Reston bir üniversite kasabasıydı. Üniversite kasabaları, zenci bir adamı yükseltmek isteyen liberal entelektüellerle dolu olurdu. Jake yıllarla birlikte ten renginin kendisine dezavantaj yaratmaya yeterli bir nitelik olduğunu fark etmişti, ama bu aynı zamanda olayların gidişatını da tamamen değiştirebilirdi. Myron'a, beyaz ve paralı olmanın beraberinde getirdiği suçluluk, de-

mişti. Willie Horton reklamlarının ardından insana en çok oy kazandıran şey.

Jake ellili yaşlarının başındaydı. Yıllar boyunca yarım düzine büyük şehirde polislik yapmıştı–New York, Philadelphia, Boston bunlardan bazılarıydı. Şehirlerdeki alçakları kovalamaktan yorulmuş, varoşlardaki pislikleri kovalamak için mutlu kenar mahallelere taşınmıştı. Myron ve Jake bir yıl kadar önce, Kathy Culver'ın–Jessica'nın Reston Üniversitesi öğrencisi kız kardeşinin–ortadan kayboluşunu araştırırken tanışmışlardı.

"Selam Myron."

"Jake."

Jake, her zamanki gibi darmadağın görünüyordu. Ona dair her şey karışıktı; saçları, giysileri. Masası bile alt üst olmuş gibi duruyordu, tıpkı kirli sepetinin dibindeki pamuklu bir gömlek gibiydi. Masada da çok sayıda çeşit çeşit şekerlemeler vardı. Bir Pizza Hut kutusu. Bir Wendy's paketi. Bir Carvel dondurma kabı. Blimpe'den satın alınmış, yarısı yenmiş bir sandviç. Ve, tabi ki, bir teneke Slim-Fast diyet tozu. Jake yüz yirmi beş kiloya yakındı. Pantolonları hiçbir zaman bedenine oturmuyordu. Midesi için çok küçük, beli için ise çok büyüktü. Sürekli olarak pantolonunu ayarlamak, hiç sorunsuz düşmeden kaldığı, o bulunması zor tek bir noktayı yakalamaya çalışmak zorunda kalıyordu. Bu çaba ve o tek nokta, en önde gelen bilim adamlarından ve gerçekten çok güçlü bir mikroskoptan oluşan bir ekibin oluşturulmasını gerektiriyordu.

Jake, yüzünü ıslak bir mendille silerek, "Haydi, gidip

birkaç hamburger alalım," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Myron, Slim-Fast tenekesini kaldırdı ve tatlı tatlı gülümsedi. " 'Kahvaltı için lezzetli bir içecek. Öğlenleri bir tane daha. Ve ardından da hafif bir akşam yemeği.' "

"Saçmalık. Ben bunu denedim. O lanet olası şey işe yaramıyor."

"Ne kadar süredir kullanıyorsun?"

"Neredeyse bir gün. Hiçbir şey olmadı, yarım kilo bile vermedim."

"Bence dava etmelisin."

"Ayrıca o şey kullanılmış barut tadında."

"Alexander Cross'a dair dosyayı aldın mı?"

"Evet, hemen şurada. Haydi gidelim."

Myron, Jake'i sokaktan aşağı takip etti. Cömertçe Kraliyet Sarayı Lokantası adı verilen bir yerde durdular. Tam bir cehennemdi. Tamamen restore edilse bile, ancak otoyollardaki umumi tuvaletlerin hijyenik yapısını yakalayabilirdi.

Jake gülümsedi. "Güzel yer, öyle değil mi?"

Myron, "Kokudan arterlerim sertleşti," dedi.

"Tanrı aşkına adamım, nefes alma."

Masada lokantalardaki paralı müzik kutularından vardı. İçindeki kayıtlar uzun bir süredir değiştirilmemişti. Küçük ilana bakılırsa, bir numarada Elton John'un *Crocodile Rock*'ı vardı.

Garson kız standart bir lokanta çalışanıydı; suratsızdı, ellili yaşlarının ortalarındaydı, morumsu renk tonlu saçlarına doğal ortamda rastlanması imkânsızdı.

Jake, "Selam, Millie," dedi.

Kadın, hiç konuşmaksızın, çok kısa bir süreliğine yürümeyi bırakarak, menüleri onlara doğru fırlattı.

Jake, "Bu Millie," dedi.

Myron, "Harika görünüyor," diye karşılık verdi. "Şu dosyayı görebilir miyim?"

"En iyisi ilk önce siparişimizi verelim."

Myron menüyü kaldırdı. Vinildi. Ve yapış yapıştı. Çok yapışık. Sanki birisi üzerine akçaağaç şurubu dökmüş gibiydi. Kat yerinde pıhtılaşmış çırpılmış yumurta artıkları vardı. Myron büyük bir hızla iştahını kaybetmeye başlamıştı.

Üç saniye sonra Millie geri döndü, iç çekti. "Siparişler ne olacak?"

Jake, "Bana büyük boy bir cheeseburger ver," dedi. "Lahana salatası yerine ise çift porsiyon patates kızartması istiyorum. Ve bir de diyet kola."

Millie, Myron'a doğru baktı. Sabırsızdı.

Myron ona gülümsedi. "Vejetaryen menünüz var mı?"

"Neyimiz var mı?"

Jake, "Bir pislik olmayı bırak," dedi.

Myron, "Izgara peynir yeterli," dedi.

"Yanında patates kızartması olacak mı?"

"Hayır."

"Ne içeceksiniz?"

"Bir diyet kola. Tıpkı düşük kalorili beslenen arkadaşım gibi."

Millie, Myron'a baktı, onu baştan aşağı süzdü. "Sen hoş

görünüyorsun."

Myron ona en alçakgönüllü tavrıyla gülümsedi. Bu, *Ay, aman Tanrım!* manasına geliyordu.

"Ayrıca bana hiç de yabancı gibi gelmedin."

Myron, "İnsanların üzerinde öyle bir etki bırakıyorum," dedi. "Hoş ama tanıdık."

"Bir zamanlar kızlarımdan tekiyle mi çıktın? Belki de Gloria'yla. O, gece vardiyasında çalışıyor."

"Zannetmiyorum."

Kadın, Myron'a tekrar baktı. "Evli misin?"

"Birisiyle ilişkim var."

"Ben sana bunu sormadım," dedi. "Evli misin?"

"Hayır."

"İyi o zaman." Arkasını dönüp uzaklaştı.

"Tüm bunlar da ne demek oluyor?"

Jake omzunu silkti. "Umarım gidip Gloria'yı getirmez."

"Neden?"

Jake, "Çünkü o bir yerde benim beyaz versiyonum gibi bir şey," dedi. "Sadece sakalları daha sık."

"Kulağa baştan çıkartıcı geliyor."

"Sen hâlâ Jessica Culver'le birlikte misin?"

"Sanırım öyle."

Jake kafasını salladı. "Adamım, o müthiş bir şey. Hayatta onun kadar müthiş görünen başka bir şeye daha rastlamadım."

Myron sırıtmamaya çalıştı. "Buna itiraz etmek çok zor."

"Aynı zamanda seni avucunun içine de aldı."

"Buna itiraz etmek de çok zor."

"Bir erkeğin içine düşebileceği, bundan daha kötü çok sayıda yer vardır."

"Buna da itiraz etmeyeceğim."

Millie iki diyet kolayla geri döndü. Bu kez neredeyse Myron'a gülümseyebilecek aşamadaydı. "Senin gibi hoş görünümlü birisi bekâr olmamalı," dedi.

Myron, "Değişik eyaletlerden taliplilerim var," dedi.

Millie'nin cesareti hiç de kırılmış görünmüyordu. Omzunu silkti ve oradan uzaklaştı. Myron tekrar Jake'e döndü.

"Pekâlâ," dedi. "Dosya nerede?"

Jake tek bir fiskeyle dosyayı açtı. Myron'a yakışıklı, sağlıklı bir adamın resmini uzattı. Bronz tenliydi, formdaydı, üzerinde tenis şortu vardı. Myron bu resmi, cinayetin ardından gazetede görmüştü.

Jake, "Alexander Cross'la tanış," dedi. "Cinayet işlendiğinde yirmi dört yaşındaydı. Wharton'dan mezun olmuştu. Birleşik Devletler Pennsylvania senatörü Bradley Cross'un oğluydu. Altı yıl önce, yirmi dört Temmuz akşamı, Wayne, Pennsylvania'daki Old Oaks adlı tenis kulübünde verilen bir partiye katılmıştı. Saygıdeğer senatör de oradaydı. Burası güzel lüks bir yerdi–kaliteli yiyecekler, açık ve kapalı kortlar, sert zeminli kort, toprak kort, ışıklandırılmış ya da ışıklandırılmamış kort, antrenmanlar. Hatta çim kort."

"Tamam."

"Bundan sonra olanlar ise biraz belirsiz, ama işte benim elimde olanlar. Alexander Cross ve üç arkadaşı arazinin et-

rafında yürüyüşe çıkmışlar."

"Gece gece mi? Parti sırasında mı?"

"Bu pek de işitilmedik bir şey değil."

"Ama çok sık rastlanılan bir şey de değil."

Jake omzunu silkti. "Her neyse, kulübün batı yakasından bir ses geldiğini işitmişler. Bunun ne olduğunu anlamak için dışarı çıkmışlar. Şüpheli görünümlü iki gençle karşı karşıya kalmışlar."

"Şüpheli görünümlü mü?"

"Gençler–günümüzde bizi nasıl adlandırıyorlar?–Afrikalı Amerikalı'ymış."

Myron, "Ah," dedi. "Old Oaks'da çok fazla sayıda Afrikalı Amerikalı üyenin olmadığı tahmininde bulunmak uygun olur mu?"

"İstersen hiç yok diyelim. Burası özenle seçilen insanlara açık bir yer."

"Yani, sen ve ben hiçbir zaman buraya üye olamazdık."

Jake, "Gerçekten çok büyük bir utanç," dedi. "Oysa o partiyi çok seveceğimizden eminim."

"Peki, sonra ne olmuş?"

"Tanıklara göre, beyaz gençler zenci gençlere yaklaşmış. Zenci gençlerden teki–ki bu çocuğun Errol Swade olduğu daha sonra belirlendi–bir sustalıyla ona karşılık vermiş."

Myron yüzünü ekşitti. "Bir sustalıyla mı?"

"Evet, biliyorum. Çok sıradan bir ifade. En ufak bir imgelem yok. Neyse, olaylar bunun ardından gelişmiş. Alexander Cross bıçaklanmış. İki genç kaçmış. Birkaç saat sonra

polis onları Philadelphia'da, gençlerin yaşadıkları yerin yakınında yakalamış. Tutuklama sırasında, içlerinden teki silah çekmiş. Adı Curtis Yeller'mış. On altı yaşındaymış. Polis görevlilerinden teki onu vurmuş. Yeller'ın annesi, anladığım kadarıyla, olay mahallindeymiş. Ölürken çocuğunu kollarının arasında tutmuş."

"Onun vurulduğuna şahit olmuş mu?"

Jake omzunu silkti. "Burada yazmıyor."

"Peki, Errol Swade'ye ne oldu?"

"Kaçtı. Ülkede tam çaplı bir insan avı başlatıldı. Sabıka fotoğrafı tüm gazetelerde yayınlandı, karakolların ve birimlerin tümüne yollandı. Tabi ki bu işin peşine çok sayıda polis düştü–kurban bir Birleşik Devletler senatörünün oğluydu. Ama işte, her şey tam bu noktada ilginç bir hâl alıyor."

Myron diyet kolasını yudumladı. Durgundu.

Jake, "Errol Swade'yi hiçbir zaman bulamadılar," dedi.

Myron kalbinin battığını hissetti. "Hiç mi?"

Jake kafasını salladı.

"Bana Swade'in kaçıp kurtulduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle görünüyor."

"Kaç yaşındaydı?"

"Olay anında on dokuzundaydı."

Myron bu konuyu bir süre düşündü. "Şimdi yirmi beşinde olmalı."

"Vay be. Tam bir matematik dehası."

Myron gülümsemedi. Millie yiyecekleri getirdi. Diğer bir yorumda daha bulundu ama Myron bunu işitmedi bile.

Yirmi beş yaşında. Myron merakına engel olamadı. Bu aptalca bir düşünceydi. Bağışlanamaz. Ve hatta belki de ırkçı. Ama aklına gelmişti bir kere. Yirmi beş yaşında. Duane yirmi birinde olduğunu iddia etmişti, ama bundan kim emin olabilirdi ki?

Ama hayır. Olamazdı.

Myron asidi kaçan kolasından bir yudum daha aldı. "Errol Swade hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Safkan bir serseri. Daha önceden üç kez hapse girmiş. İlk cürümü araba çalmakmış. On iki yaşındaymış. Bunu çeşit çeşit ağır suçlar takip etmiş; saldırılar, tecavüzler, araba hırsızlıkları, silahlı soygunlar, uyuşturucu. Aynı zamanda inanılmaz derecede sert sokak gangsterlerinin de bir üyesiymiş. Gangsterler ne olarak adlandırılıyorlarmış, bir tahmin et."

Myron omzunu silkti. "Josie ve Kedicikler mi?"

"Yaklaştın. Lekeler. Bu Kan Lekesi'nin kısaltması. Her zaman kurbanlarından tekinin kanına batırılan bir gömlek giyiyorlarmış. Erkek İzci nişanı gibi bir şey."

"Büyüleyici."

"Errol Swade ve Curtis Yeller aynı zamanda kuzenmiş. Swade, bir ay kadar önce hapisten çıktığı günden o yana, Yeller'ların yanında yaşıyormuş. Bakalım başka ne var... Swade okulu bırakan bir öğrenciymiş. Ne sürpriz ama. Tam bir kola müptelasıymış. Diğer şaşırtıcı bir şey daha. Moronların en önde geleniymiş."

"O zaman nasıl olup da polisi bu kadar uzun bir süre atlatabildi?"

Jake hamburgerini kapıp kocaman bir lokma aldı. Büyük bir lokma. Hamburgerin yarısı yok oldu. "Bunu başaramazdı," dedi.

"Anlayamadım?"

"Bu kadar uzun bir süre başını belaya sokmadan kalamazdı. İmkânsız."

"Dur bir dakika. Ben bir şeyleri mi kaçırdım?"

Jake, "Polisler hâlâ onu resmen arıyor," dedi. "Ancak gayriresmî olarak öldüğünden eminler. Çocuk aptal bir serseriydi. Ulusal bir ağdan saklanmayı bir tarafa bırak, kendi kıçını iki eliyle birlikte bulamazdı."

"Öyleyse ne oldu?"

Söylentilere bakılırsa senatör bir çeteden yardım aldı. Onu hakladılar."

"Senatör Cross onu öldürttü mü?"

"Seni bu kadar şaşırtan şey de ne? Adam bir politikacı. Bu yaşananlar da çocuk tacizinin bir basamak altında denilebilir."

"Sen *oyla seçilmedin* mi şerif?"

Jake başıyla onayladı. "Söylemiştim sana."

Myron riski göze alarak sandviçini ısırdı. Tadı biraz lavabo süngerini andırıyordu. "Errol Swade'nin fiziksel bir betimlemesi mevcut mu?" diye sordu, yanıtın olumsuz geleceğinden neredeyse emindi.

"Daha da iyisi var. Swade'nin sabıka fotoğrafını getirdim." Jake ellerini birbirine sürtüp silkeledi, ardından sıkı sıkı gömleğine sildi. Sonra dosyaya uzandı ve bir fotoğraf

çe-kip çıkarttı. Bunu Myron'a verdi. Myron çok istekli görün- memeye çalıştı.

Bu Duane değildi.

Benzemiyorlardı bile. Estetik ameliyatla bile bu derece değişmesi imkânsızdı. Birincisi Errol Swade'nin teni çok daha açıktı. Swade'nin kafası blok şeklindeydi, Duane'ninkinden tamamen farklıydı. Gözleri birbirinden çok uzaktı. Her şeyi farklıydı. Boyu kayıtlara bir metre doksan iki santimetre geçmişti, Duane'den sekiz santimetre uzundu. Kısaymış gibi davranamazdı.

Myron neredeyse rahatlayarak iç çekecekti. "O dosyada Valerie Simpson'ın adı geçiyor mu?" diye sordu.

Jake'in gözleri hafif parladı. "Kimin?"

"Ne dediğimi işittin."

"Hay Allah Myron, bu sakın dün öldürülen Valerie Simpson'ın ta kendisi olmasın?"

"Şans bu ya, ta kendisi. İsmi orada yer alıyor mu?"

Jake, Myron'a dosyanın yarısını uzattı. "İnan bana bilmiyorum. Bakmama yardım et."

Dosyayı gözden geçirdiler. Valerie'nin ismi tek bir sayfada geçiyordu. Parti misafir listesinde. Yüzlerce kişinin arasında onun adı da vardı. Myron isimleri ve cinayete şahit olan insanların–Alexander Cross'un üç arkadaşının–adreslerini hızla not etti. Dosyada ilgi çeken başka pek bir şey yoktu.

Jake, "Şimdi," dedi, "güzel ve ölü Valerie Simpson'ın bu olanlarla ne alakası var?"

"Bilmiyorum."

"Tanrı aşkına." Jake kafasını salladı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Benim kimseyle dalga geçtiğim yok."

"Şu aşamaya kadar ne buldun?"

"Neredeyse hiçbir şey."

"Kathy Culver hakkında da bunu söylemiştin."

"Ama bu senin davan değil Jake."

"Belki yardım edebilirim."

"Gerçekten de elimde hiçbir şey yok. Valerie Simpson birkaç gün önce ofisimde beni ziyaret etti. Kortlara geri dönmek istiyordu ama birisi onu öldürdü. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum, işte o kadar."

"Tamamen saçmalıyorsun."

Myron omzunu silkti.

Jake, "TV'de bu işi bir sapığın yaptığı yönünde bir şeyler söylendi," dedi.

"Olabilir. Büyük olasılıkla da öyledir."

Sessizlik yaşandı.

Jake, "Yine bir şeyler saklıyorsun," dedi. "Tıpkı Kathy Culver'da olduğu gibi."

"Bu gizli."

"Bana anlatmayacak mısın?"

"Hayır. Bu gizli."

"Yine birisini mi koruyorsun?"

Myron, "Gizli," dedi. "Deşifre edilmemesi gerekli. En sıkı mahremiyet içerisinde paylaşıldı. Bir sır."

Jake, "Tamam, öyle de kalsın," dedi. "Sandviçini nasıl

buldun?"

Myron başıyla onayladı. "Ambians pek iyi olmayabilir, bunu anlarım ama bu yiyecek pis kokuyor."

Jake güldü. "Hey, Açık Tenis Turnuvası'na biletin var mı?"

"Evet."

"İki tanesini bana vermeye ne dersin?"

"Ne zaman için?"

"Son Cumartesi'ye."

Erkekler yarı final ve bayanlar finalinin oynanacağı güne. Myron, "Zor bir gün," dedi.

"Ama senin kadar önemli bir temsilci için değil."

"O zaman ödeşmiş olacak mıyız?"

"Evet."

"Biletleri telefonla rezervasyon bölümüne bırakacağım."

"İyi yerlerden olduğundan emin ol."

"Kiminle gideceksin?"

"Oğlum Gerard'la."

Myron üniversitede Gerard'a karşı top oynamıştı. Gerard tam bir çam yarmasıydı. Oyununda en ufak bir incelik ve kurnazlık yoktu. "Hâlâ New York'ta, cinayet biriminde mi çalışıyor?"

"Evet."

"Bana küçük bir iyilik yapabilir mi?"

"Lanet olsun. Ne gibi?"

"Valerie cinayetiyle ilgilenen polis tam bir pislik."

"Ve ellerinde ne olduğunu, ne öğrendiklerini bilmek is-

tiyorsun."

"Evet."

"Tamam. Gerard'dan seni aramasını isteyeceğim."

Bölüm 10

"Mesaj var mı?"

Esperanza başıyla onayladı. "Bir milyon kadar."

Myron listeyi parmağıyla şöyle bir taradı. "Eddie Crane'e dair herhangi bir şey var mı?"

"O ve akrabalarıyla bu akşam yemekte buluşacaksın."

Myron kafasını kaldırıp baktı. "Ne zaman?"

"Bu akşam. Saat yedi otuzda. La Reserve'de. Rezervasyonunuzu yaptırdım. Win'in adını kullanmayı sakın unutma."

Win'in adı New York'un en önde gelen restoranlarının büyük çoğunluğunda etkili oluyordu. "Tabi ki, sen de ne kadar zeki olduğunun farkındasındır."

Kadın başını salladı. "Evet."

"Senin de bizimle gelmeni istiyorum."

"Gelemem. Okul var." Esperanza geceleri hukuk fakültesine gidiyordu.

Myron, "Eddie'nin antrenörü hâlâ Pavel Menansi mi?" diye sordu.

"Evet, neden?"

"Onunla dün akşam Açık Tenis Turnuvası'nda tartıştık da."

"Ne hakkında?"

"Valerie'nin antrenörlüğünü yapıyordu."

"Ve siz ikiniz bu konuda mı tartıştınız?"

Myron kafasıyla onayladı.

"Onu her zamanki cazibenle hayretler içerisinde bıraktığını düşünebilir miyim?"

"Öyle de denebilir."

"O zaman Eddie konusunda en ufak bir şansımız yok," dedi.

"Belli olmaz. Eğer Eddie, Pavel'e gerçekten yakın olsaydı, TruPro çoktan onunla anlaşma imzalardı. Belki de orada biraz sürtüşme vardır."

"Neredeyse unutuyordum." Esperanza küçük bir kâğıt yığınını kaldırdı. "Bu henüz fakslandı. Hemen imzalanmasını istiyorlar."

Sandy Repo adındaki potansiyel bir beyzbol oyuncusunun kontratı. Bir top atıcısı. İlk turda onu Houston Astros oynatmıştı. Myron belgeye şöyle bir göz attı. Sözleşme bir gün öncenin sabahında sözlü olarak karara bağlanmıştı, ancak Myron yeni paragrafı daha ilk bakışta fark etti. Bu son sayfanın ikinci yarısına sıkıştırılıvermişti.

"Çok hoş," dedi.

"Kim?"

"Astros. Bana Bob Wasson'u bağla." Bu Astros'un genel müdürüydü.

Esperanza ahizeyi kaldırdı. "Yarın akşam Burger City ile buluşman gerekiyor."

"Duane'nin maçıyla aynı zamanda mı?"

Esperanza başını salladı.

Myron, "Bu konuyla sen ilgilensen sorun olur mu?" diye sordu.

"İşlerini bir resepsiyonistle görmek hoşlarına gitmeyecektir."

Myron, "Sen bir iş arkadaşısın," diye düzeltti. "Değerli bir iş arkadaşı."

"Yine de kilit kişi, Myron Bolitar değilim."

"Ah, ama kim onun yerini doldurabilir ki zaten?"

Esperanza gözlerini devirdi, ahizeyi kaldırdı ve numaraları çevirmeye başladı. Kasten Myron'a bakmıyordu. "Bu iş için gerçekten hazır olduğumu düşünüyor musun?"

Ses tonunu okumak çok zordu. Myron bunun içinde iğneleme mi, yoksa kendisine güvensizlik mi barındırdığını anlayamadı. Büyük olasılıkla ikisi de vardı.

Myron, "Yeni reklamları için Duane'yi isteyecekler," dedi. "Ama Duane ulusal bir iş anlaşmasını beklemek istiyor. Onlara başka birisini vermeye çalış."

"Tamam."

Myron ofisine geçti. Evine. Manhattan ufuk çizgisini gözler önüne seren hoş bir manzarası vardı. Win'inki gibi bir

köşe ofis manzarasına sahip değildi, ancak kötü de sayılmazdı. Tek duvarda film fotoğrafları mevcuttu. Bogie ve Bacall'-dan Woody ve Diane'ye kadar herkes vardı. Diğer bir duvar Broadway posterlerine ev sahipliği yapıyordu. Çoğu müzikaldi. Rodgers ve Hammerstein'den Andrew Lloyd Webber'a kadar her şey mevcuttu. Son duvar müşteri duvarıydı. Her oyuncunun oynarkenki fotoğrafları vardı. Duane'nin resmini inceledi, bedeni servis atarken ince bir yay hâlini almıştı.

Myron, yüksek sesle, "Ne oluyor Duane?" dedi. "Ne saklıyorsun?"

Fotoğraf yanıtlamadı. Zaten resimler bunu pek ender yaparlardı.

Telefonu çaldı. Hoparlörden Esperanza'nın sesi yankılandı. "Bob Wasson hatta."

"Tamam."

"Onu biraz bekletebilirim. Sen duvarınla yaptığın konuşmayı bitirene kadar."

"Hayır. Sanıyorum bu işi şimdi yapacağım." Bilmiş şey. Hoparlörün düğmesine bastı. "Bob?"

"Lanet olsun Bolitar, şu hoparlörü kapat. Sen o kadar da önemli birisi değilsin."

Myron ahizeyi kaldırdı. "Bu iyi mi?"

"Evet, harika. Ne istiyorsun?"

"Kontratı bugün aldım."

"İyi, senin için çok sevindim. Şimdi, bundan sonra şöyle yapacaksın. Adım bir: *X*'le işaretli yeri imzala. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun, öyle değil mi? Nasıl yazacağından

emin olmayabilirsin diye, *X*'in altına daktiloyla adını bile yazdırdım. Ve dolma kalem kullan Byron. Mavi ya da siyah mürekkeple lütfen. Boyama kalemi olmasın. Adım iki: Kontratı gönderenin adının yer aldığı bir zarfa yerleştir. Kapağını ıslat. Bu noktaya kadar söylediklerimi takip edebildin mi?"

Sevimli yaşlı Bob. Bir kutu saç biti kadar komik. Myron, "Bir sorun var," dedi.

"Bir ne var?"

"Bir sorun."

"Bak Bolitar, eğer daha fazla para için beni sıkıştırmaya çalışıyorsan, git ve kendini becer."

"No 37. Paragraf C."

"Ne olmuş ona?"

Myron bunu yüksek sesle okudu. " 'Sporcu, profesyonel boks ve güreş, motosiklet yarışı, bisiklet yarışı, araba yarışı, hava dalışı, uçma sporu, avcılık ve benzeri, ancak bunlarla sınırı kalmayacak türden sağlığını ya da güvenliğini tehlikeye atacak sporlarla uğraşmayacağını kabul eder.'

"Eee, ne olmuş? Bu yasak faaliyetler klozu. NBA'den aldık."

"NBA'in kontratı avlanmaya dair hiçbir şey söylemez."

"Ne?"

"Lütfen Bob, gel, sanki benim öğrenme yetersizliğim yokmuş gibi davranalım. Buraya *avcılık* kelimesini sen koydun. Onu buraya canının istediği gibi gizlice yerleştirdin."

"Öyleyse ne olmuş? Bu büyük bir şey değil ki. Senin oğlan avlanıyor. İki yıl kadar önce avlanırken yaralandı ve

son senesinin yarısını kaçırdı. Bunun bir daha olmayacağını garanti altına almak istiyoruz."

Myron, "O zaman bunun bedelini ödemelisin," dedi.

"Ne? Benimle dalga geçme Bolitar. Çocuğa sakatlanması durumunda para ödememizi istiyorsun, öyle mi?"

"Doğru."

"O zaman biz de onun avlanmasını istemiyoruz. Diyelim ki kendisini vurdu. Ya da diyelim ki diğer bir pislik onu geyik zannetti ve aşağı indirdi. Bunun bize maliyetinin ne olacağından haberin var mı?"

Myron, "Beslediğin endişe," dedi, "çok duygulandırıcı."

"Oh, özür dilerim. Binlercc kez pardon. Sanıyorum daha fazla ilgi göstermeli ve daha az ödemeliyim."

"İyi bir nokta. Son sözlerimi dikkate al."

"Alındı. Şimdi kapatabilir miyim?"

"Müşterim avlanmaktan zevk alıyor. Bu onun açısından çok önemli."

"Ve onun sol kolu da bizim için büyük önem taşıyor."

"O zaman sana adil bir anlaşma öneriyorum."

"Neymiş bakalım?"

"Bir ikramiye. Eğer Sandy avlanmazsa, ona o yılın sonunda yirmi bin dolar ödeyeceksin."

Bir kahkaha işitildi. "Sen aklını kaçırdın."

"O zaman bu ifadeyi buradan çıkart. Bu standart bir ibare değil ve biz de onu istemiyoruz."

Bir sessizlik oldu. "Beş bin dolar. Bir kuruş fazlası olmaz."

"On beş bin."

"Defol git Myron. Sekiz bin."

Myron, "On beş bin," dedi.

Bob, "Sanıyorum bunun nasıl oynanacağını unutuyorsun," dedi. "Ben biraz yüksek bir rakam söyleyeceğim. Sen biraz düşüreceksin. Sonra ortada bir yerde anlaşacağız."

"On beş bin Bob. Kabul et ya da bu iş bitsin."

Win kapıyı açıp içeri girdi. Sessizce bir yere geçip oturdu, sağ ayak bileğini sol baldırının üzerine attı, manikürlü tırnaklarına baktı.

Bob, "On bin," dedi.

"On beş bin."

Müzakere bu şekilde devam etti. Win ayağa kalktı, kapının arkasındaki aynadan nasıl göründüğüne baktı. Myron beş dakika sonra telefonu kapattığında, hâlâ saçlarını düzeltiyordu. Sarı lülelerden tek bir tanesi dahi yakışıksız durmuyordu, ancak bu Win'i hiçbir zaman tatmin ediyor gibi görünmüyordu.

Win, "Son rakam neydi?" diye sordu.

"On üç bin beş yüz."

Win kafasıyla onayladı. Aynadaki yansımasına gülümsedi. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?"

"Çirkinlik çok kötü bir şey olmalı."

"Hı-hıı. Sanıyorum bir süreliğine oradan ayrılabilirsin, öyle değil mi?"

Win iç çekti. "Bu hiç de kolay olmayacak."

"Cesur davranmaya çalış."

"Sanırım sonradan buna hep bakabilirim."

"Doğru. Bu sabırsızlık içerisinde bekleyeceğin bir şey olacak."

Son bir el hareketiyle saçını düzenledi, sonra dönüp oturdu. "Neler oluyor?"

"Toz mavisi Cadillac hâlâ beni takip ediyor."

Win hoşnut göründü. "Ve benden onların kim olduklarını bulmamı istiyorsun, öyle mi?"

Myron, "Öyle de denebilir," dedi.

"Mükemmel."

"Ama, ben orada değilken, bu adamlara abayı sermeni istemiyorum."

"Benim muhakememe güvenmiyor musun?"

"Sadece bunu yapma, tamam mı?"

Win omzunu silkti. "Pekâlâ, Van Slyke'ların evine yaptığın ziyaret nasıldı?"

"Kenneth'le tanıştım. İkimizin de birbirimize kanımız gerçekten kaynadı."

"Tahmin edebiliyorum."

Myron, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Oh, evet."

"Benim düşündüğüm kadar büyük bir dallama mı?"

Win ellerini iki yana açtı. "Hem de devasa boyutta."

"Onun hakkında başka bir şey biliyor musun?"

"Önemli bir şey yok."

"Onu soruşturur musun?"

"Tabi ki. Başka ne buldun?"

Myron ona Van Slyke'lara ve Jake'e yaptığı seyahatleri aktardı.

Sözlerini bitirince Win, "Gittikçe daha çok meraklanıyorum, meraklanıyorum," dedi.

"Evet."

Win, "Peki, bir sonraki adım ne olacak?" diye sordu.

"Bu konuya birçok açıdan girmeyi düşünüyorum."

"Ne gibi?"

"Valerie'nin psikiyatristi bunlardan birisi olacak."

Win, başından savar bir el hareketiyle, "Sana 'doktor-hasta gizliliği'ne dair bir çok laf edecek birisi," dedi. "Zaman kaybı. Başka?"

"Curtis Yeller'ın annesi, oğlunun vuruluşuna şahit olmuş. Bu kadın aynı zamanda Errol Swade'nin de halası. Belki tüm bu olup bitenlere dair bir takım fikirleri vardır."

"Ne gibi?"

"Belki Errol'a ne olduğunu biliyordur."

"Ve sen–ne?–onun tüm bunları sana anlatmasını mı bekliyorsun?"

"Ne olacağını hiçbir zaman bilemezsin."

Win yüzünü buruşturdu. "Yani yaptığın plan temelde etrafta amaçsızca dolaşmaktan ibaret."

"Aşağı yukarı öyle. Aynı zamanda Senatör Cross'la da konuşmam gerekecek. Bu görüşmeyi ayarlayabilir miyim sence?"

Win, "Bunu yapmayı ben deneyebilirim," dedi. "Ama bence ondan da herhangi bir şey öğrenemeyeceksin."

"Tanrım, çok iyimser bir günündesin."

"Sadece olayları oldukları gibi aktarıyorum."

"Plaza'da bir şey öğrenebildin mi?"

"Aslına bakılırsa, evet." Win arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine birleştirerek kule şeklinde tuttu. "Valerie son üç gün içerisinde sadece dört telefon araması yapmış. Hepsinde de seni aramış."

Myron, "Bir tanesi beni görmek için randevu almak maksadıyla yaptığı aramaydı," dedi. "Diğer üçü ise öldüğü güne aitti."

Win hemen bir ıslık çaldı. "Çok etkileyici. İlk olarak Kenneth'in bir dallama olduğunu keşfettin, ardından da bu geldi."

"Evet, bazen kendi kendimi bile korkutuyorum. Başka bir şey var mı?"

Win, "Plaza'daki kapıcı, Valerie'yi oldukça iyi anımsadı," diye sözlerine devam etti. "Ona yirmi dolarlık bahşiş verince, Valerie'nin büyük bir hızla ortada dolanıp durduğunu hatırladı. Adam bunu garip bulmuş, çünkü misafirler normalde içeride saatler boyu kaldıktan sonra dışarı çıkarlar, dakikalar içerisinde değil."

Myron büyük bir gerilim hissetti. "Kız ankesörlü telefon kullanıyordu."

Win kafasıyla onayladı. "NYNEX'ten* Lisa'yı aradım. Bu arada, ona Açık Tenis Turnuvası için iki bilet borçlusun."

Harika. "Peki, ne buldu?"

"Valerie cinayetinden bir gün önce, Elli ve Elli Dokuzuncu sokakların kesiştiği köşenin yakınlarındaki ankesörlü

telefondan Bay Duane Richwood'un konutu iki kez aranmış."

Myron kendisini hâlsiz hissetti. "Lanet olsun."

"Gerçekten."

Myron, "O zaman Valerie sadece Duane'yi aramadı," dedi, "aynı zamanda da tüm bunları hiç kimsenin göremeyeceği şekilde yapmaya özen gösterdi."

"Öyle görünüyor."

Sessizlik oldu.

Win, "Duane ile konuşmalısın," dedi.

"Biliyorum."

Win, "Bence turnuva bitene kadar bekle," dedi. "Açık Tenis Turnuvası ve büyük Nike kampanyası arasında konuşabilirsin, onun dikkatini şimdiden dağıtmaya hiç gerek yok. Bu onu rahatsız edecektir."

Myron kafasını salladı. "Duane ile yarın konuşacağım. Maçtan sonra."

Bölüm 11

François, La Reserve'nin baş garsonu, tıpkı ölümü bekleyen bir akbaba–ya da daha da kötüsü, büyük bahşiş bekleyen New York'lu bir garson–gibi masanın etrafında çırpınıp durdu. Myron'un Windsor Horne Lockwood III'ün yakın arkadaşı olduğunu keşfettiği andan itibaren, François, Myron'a tıpkı bir köpeğin cebinde çiğ et taşıyan bir adama takındığı tavır gibi dostça yaklaştı.

İnce dilimlenmiş somon aperatifini ve şefin özel morina balığını başlangıç yemeği olarak önerdi. Myron onun yaptığı iki öneriyi de kabul etti. O dakikaya kadar sessiz kalan Bayan Crane de öyle. Bay Crane soğan çorbası ve ciğer sipariş etti. Myron nasıl olsa adamı kısa bir süre içerisinde öpmeyi planlamıyordu. Eddie salyangoz ve ıstakoz kuyruğu sipariş etti. Çocuk çabuk öğreniyordu.

François, "Size şarap önerebilir miyim Bay Bolitar?" dedi.

"Tabi ki."

Boşa atılan seksen beş papel daha.

Bay Crane bir yudum aldı. Başıyla onayladı. Henüz hiç gülümsememişti, memnuniyetini pek az belli eden bir adamdı. Myron'un şansına, Eddie tatlı bir çocuktu. Zekiydi. Nazikti. Onunla konuşmak hoştu. Ancak Bay Crane boğazını temizlediğinde–tıpkı şimdi yaptığı gibi–Eddie sesini kesip oturdu.

Crane, "Duke'da oynadığınız basketbol günlerinizi oldukça net hatırlıyorum Bay Bolitar," diyerek sözlerine başladı.

"Lütfen bana Myron deyin."

"Tamam." Aynı teklifsizliği karşı tarafa da önereceğine, Crane kaşlarını çattı. Kaşları adamın en baskın yüz hattıydı–inanılmaz derecede kalındı, sürekli olarak gözlerinin üzerinde inip kalkıyordu. Tıpkı alnında iz açan küçük ipek şeritleri andırıyorlardı. "Duke'da takımın kaptanıydın, öyle değil mi?" diye devam etti.

Myron, "Üç yıl boyunca," dedi.

"Ayrıca NCAA şampiyonalarını da kazandın, doğru mu?"

"Takımım kazandı, evet."

"Çeşitli kereler oyununu seyrettim. Oldukça iyiydin."

"Teşekkürler."

Öne doğru uzandı. Kaşları bir şekilde daha çalımsı bir hâl almıştı. Crane, "Eğer doğru hatırlıyorsam," diye devam etti, "Celtics seni ilk turda sözleşmeye almıştı."

Myron başını sallayarak onayladı.

"Onlar için ne kadar süreyle oynadın? Pek de uzun de-

ğildi, öyle anımsıyorum."

"Çaylaklık senemde, sezon öncesi bir maçta dizimi sakatladım."

"Bir daha hiç oynamadın mı?" Bunu soran Eddie'ydi. Gözleri genç ve kocamandı.

Myron sabit bir ses tonuyla, "Hiç oynamadım," dedi. Bu ona sınıfta öğretmenlerinin verebileceğinden çok daha iyi, yaşanarak öğrenilen bir dersti. Tıpkı içkili araba kullandığı için ölen bir lise sınıf arkadaşının cenazesi gibi.

Bay Crane, "Peki sonra ne yaptın?" diye sordu. "Yani sakatlığının ardından?"

Görüşme. Sürecin bir parçası. Bu eski bir sporcu için çok daha zordu. İnsanlar doğal olarak sizin sersem olduğunuzu düşünüyorlardı.

Myron, "Bir süre rehabilitasyona gittim," dedi. "Zoru başarabileceğimi, doktorlara karşı koyabileceğimi, geriye dönebileceğimi düşündüm. Gerçeklerle yüz yüze gelmeyi başardığımda, hukuk fakültesine gittim."

"Nereye?"

"Harvard'a."

"Çok etkileyici."

Myron mütevazi görünmeye çalıştı. Neredeyse gözlerini kırpıyordu.

"Tez verdin mi?"

"Hayır."

---

* Bir telefon şirketi (Çev.)

"Yüksek lisansın var mı?"

"Hayır."

"Mezuniyetten sonra ne yaptın?"

"Temsilcilik."

Bay Crane kaşlarını çattı. "Kaç senede mezun oldun?"

"Beş yıl."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Aynı zamanda çalışıyordum."

"Ne yapıyordun?"

"Hükümet adına çalıştım." Hoş ve belirsiz. Crane'in konuyu daha da deşelemeyeceğini ümit etti.

"Anlıyorum." Crane tekrar kaşlarını çattı. Adamın her parçası kaş çatıyordu. Ağzı, alnı, hatta kulakları bile. "Neden sporcu temsilciliği alanına girdin?"

"Çünkü bunu yapmaktan hoşlanacağımı düşündüm. Ve bunda başarılı olacağımı tahmin ettim."

"Acentan çok küçük."

"Doğru."

"Bazı büyük acentaların sahip oldukları bağların yok."

"Doğru."

"ICM veya TruPro ya da Advantage'nin güçlerini kullanamadığın açık."

"Doğru."

"Çok sayıda başarılı tenisçin yok."

"Doğru."

Crane onaylamayan bir şekilde kaşlarını çattı. "Öyleyse Bay Bolitar, bana neden seni seçmemiz gerektiğini söyle."

"Partilerde çok daha neşeli ve eğlendiriciyimdir."

Bay Crane gülümsemedi. Eddie ise gülümsedi. Bunun farkına vardı, gülümsemesini ellerinin arkasına sakladı.

Crane, "Bu komik bir şey olarak mı algılanmalıydı?" dedi.

"İzin verirseniz size bir soru sorayım Bay Crane. Florida'da yaşıyorsunuz, öyle değil mi?"

"St. Petersburg."

"New York'a nasıl geldiniz?"

"Uçakla."

"Hayır. Demek istediğim, uçak biletlerinizi kim ödedi?"

Crane'ler ihtiyatlı bir tavırla bakıştılar.

"Biletlerinizi TruPro aldı, öyle değil mi?"

Bay Crane çekingen bir tavırla kafasını salladı.

Myron, "Sizi havaalanından bir limuzinle mi aldılar?" diye devam etti.

Adam başıyla yine onayladı.

"Ceketiniz hanımefendi. Yeni mi?"

"Evet." Bayan Crane ilk kez konuşmuştu.

"Onu size büyük ajanslardan teki mi aldı?"

"Evet."

"Büyük ajanslar, onların size şehri gezdirecek, mesire yerlerini gösterecek, biraz alışveriş yapacak, bu tür şeyleri uygulayacak eşleri ya da kadın çalışanları var, öyle değil mi?"

"Evet."

Crane araya girerek, "Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Myron, "Bu tür şeyler benim tarzım değil," dedi.

"Ne tür şeyler?"

"Kıç öpmek. Ben müşterinin kıçını öpmekte o kadar iyi değilimdir. Ve ebeveynlerin kıçlarını öpmekte ise korkunç başarısızımdır. Eddie?"

"Evet?"

"Büyük ajanslar her maçında birisini bulunduracaklarına söz verdiler mi?"

Çocuk başını sallayarak onayladı.

Myron, "Ben bunu yapmayacağım," dedi. "Eğer bana ihtiyaç duyarsanız günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü hizmetinizdeyim. Ama günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü fiziken orada olmayacağım. Her maçta sırf Agassi'nin ya da Chang'ın elleri tutuluyor diye kendi elinizin de tutulmasını istiyorsanız, büyük ajanslardan birisiyle yolunuza devam edin. Bu konuda benden çok daha iyiler. Eğer birisinin ayak işlerinizi yapmasını ya da kirlilerinizi yıkamasını istiyorsanız, yine aradığınız kişi ben değilim."

Crane'ler aile arasında tekrar birbirleriyle bakıştılar. Bay Crane, "Pekâlâ," dedi. "Aklından geçenleri söylediğini düşünüyorum Bay Bolitar. Görünüşe bakılırsa sen şöhretini doğrulayan bir yaşam sürüyorsun."

"Benden ben ve diğerleri arasındaki farklılıkları dile getirmemi istemiştiniz. Ben de öyle yaptım."

Myron dikkatini Eddie'ye odakladı. "Benim acentam küçük ve basittir. Müzakerelerinin tümünü ben yapacağım– turnuva güvenceleri, açılışlar, sergiler, açıklamalar vesaire. Ama senin istemediğin hiçbir şeyi imzalamam. Hiçbir şey

sen göz gezdirene kadar son hâlini almış olmaz, anladın mı, ve tabi sen onaylayana kadar. Buraya kadar tamam mı?"

Eddie başını sallayarak onayladı.

"Babanın da vurguladığı üzere, ben bu işte yüksek lisanslı değilim. Ama öyle birisiyle çalışıyorum. Adı Win Lockwood. Ülkedeki en iyi malî danışmanlardan biri olarak nitelendiriliyor. Win'in kuramı da benimkine benzerdir: Yaptığı her yatırımı anlamanı ve onaylamanı ister. Onunla her yıl en az beş kere, tercihen daha fazla, bir araya gelmende ısrarcı olacağım, böylece eksiksiz, uzun vadeli malî ve vergi planları oluşturabilirsiniz. Senin, paranın ne zaman nerelere yatırıldığından hiç eksiksiz haberdar olmanı istiyorum. Çok fazla sayıda sporcudan faydalanılıyor–kötü yatırımlar, yanlış insanlara duyulan güven, bu tür şeyler. Burada bu olmayacak, çünkü *sen*–sadece ben değil, sadece Win değil, sadece senin ebeveynlerin değil, ama *sen*–buna izin vermeyeceksin."

François aperatiflerle geldi. Astları servisi yaparken canlı bir tavırla gülümsedi. Sonra sabırsız bir Fransızca'yla onlara bir takım şeyleri işaret edip emretti, sanki yardımcıları büyük olasılıkla onun yardımı olmaksızın bir insanın önüne tabağın nasıl koyulacağını dahi bilmiyorlardı.

François, "Her şey tamam mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle."

François başını eğdi. "Eğer yemeğinizi çok daha zevkli bir hâle getirebilmek için yapabileceğim başka bir şey varsa Bay Bolitar, lütfen istemekten çekinmeyin."

Myron tabağındaki somona baktı. "Bir ketçapa ne der-

sin?"

François'in yüzünün rengi attı. "Pardon?"

"Bir şakaydı François."

"Ve çok da komikti Bay Bolitar."

François sessizce uzaklaştı. Şakacı Myron bir şaka daha yapmıştı.

Bay Crane, "Bu yemeği ayarlayan genç hanım," dedi. "Bayan Diaz. Onun sizin acentenizdeki görevi nedir?"

"Esperanza benim iş arkadaşım. Sağ kolum."

"Onun iş geçmişi nedir?"

"Şu aralar geceleri hukuk fakültesine gidiyor. Bu gece bize katılamama sebebi de bu. Aynı zamanda profesyonel bir güreşçiydi."

Bu Eddie'nin ilgisini çekti. "Gerçekten mi? Hangisi?"

"Küçük Pocahontas."

"Şu Hint Prensesi mi? O ve Büyük Anne Şef ekip olarak şampiyonluk kazanmışlardı."

"Doğru."

"Tanrım, o kadın çok seksi."

"Evet."

Bayan Crane somonunu kemirmeye başladı veo an için soğan çorbasını bir tarafa bıraktı. "Öyleyse söyle bana," dedi, "Eddie'nin kariyeri için ne tür bir strateji takip edeceksin?"

Myron, "Yerine göre değişir," dedi. "Şekillendirilmiş bir formül yok. Oğlunuza dair birbiriyle çelişen iki etmen var. Bir yandan, Eddie sadece on yedisinde. O bir çocuk. Tenis onu nefret noktasına gelecek derecede sömürmemeli. Hâlâ eğlenme-

li, on yedi yaşındakilerin yaptığı diğer şeyleri yapmaya çalışmalı. Diğer yandan, tenisin onun açısından hâlâ bir oyun gibi kalacağını düşünmek çok büyük bir bönlük olur. Ya da onun 'normal' bir çocuk olacağını benimsemek. Her şey parayla alakalı. Hem de büyük meblağda parayla. Eğer Eddie her şeyi düzgün yaparsa, eğer şu aşamada bir takım özverilerde bulunur ve Win'le çalışırsa, sonunda hayatını rayına oturtabilir. Bu ince bir dengedir–kaç turnuva ve sergide oynayacak, kaç açılışa katılacak, kaç açıklama yapacak."

Crane'in kaşları söylenenlere onay verdi. Onunla hemfikir olmuş gibi görünüyorlardı.

Myron dikkatini Eddie'ye odakladı. "Mümkün olduğunca erken aşamalarda elinden geldiğince çok para kazanmak istersin, çünkü ileride neler olacağını bilemezsin. Ben bunun kanıtıyım. Ama senin iliğine kemiğine kadar sömürülüp kurutulmanı istemiyorum. Bazen dünyanın en zor şeyi, çok yüksek miktardaki paraya hayır demektir. Ama eninde sonunda bu senin kararın olacak, benim değil. Bu senin paran. Eğer her turnuvada ve sergi maçında oynamak istersen, seni durdurmak benim haddime düşmez. Ama bunu yapamazsın Eddie. Hiç kimse yapamaz. Sen iyi bir çocuksun. Aklın başında, iyi yetiştirilmişsin. Ancak eğer olabileceğinden daha fazla eğilmeyi denersen, kırılırsın. Böyle şeylere çok fazla şahit oldum."

"Senin çok para kazanmanı istiyorum. Ama piyasadaki her bir kuruşu toplamanı değil. Seni bir para makinasına dönüştürmek istemiyorum. Senin de biraz eğlenmeni istiyorum.

Tüm bu olanların tadını çıkartmanı istiyorum. Ne kadar şanslı olduğunu fark etmeni istiyorum."

Crane'ler hoşnut bir sessizlik içerinde dinlediler.

"İşte, benim kuramım bu Eddie, pek de önemli değil. Büyük ajanslarla çalışırsan daha fazla para kazanabilirsin. Bunu inkâr edemem. Ancak uzun vadede, uzun ve sağlıklı bir kariyerle, dikkatli planlamayla, bence lisanslı spor temsilcilerinden uzak kalarak çok daha zengin ve sağlıklı olacaksın."

Myron, Bay Crane'e baktı. "Bilmek istediğiniz, kafanıza takılan başka bir şey var mı?"

Crane şarabını yudumladı, rengini inceledi, kadehi yerine bıraktı. Kaş göz işaretlerini tekrar yaptı. "Sen bize şiddetle önerildin Bay Bolitar. Ya da belki de Eddie'ye demeliyim."

Myron, "Öyle mi?" dedi. "Kim tarafından?"

Eddie bakışlarını çevirdi. Bayan Crane elini koluna yerleştirdi. Bay Crane bu sorunun cevabını verdi. "Valerie Simpson."

Myron şaşırmıştı. "Beni Valerie mi önerdi?"

"Senin Eddie için en iyisi olacağını düşündü."

"Bunu o mu söyledi?"

"Evet."

Myron, Eddie'ye döndü. Çocuk ağlamıyordu ama sanki sınırdaydı. "Sana başka ne söyledi Eddie?"

Çocuk omzunu silkti. "Sizin dürüst olduğunuzu, bana en doğru şekilde davranacağınızı düşünüyordu."

"Sen Valerie'yi nereden tanıyorsun?"

Crane, "Pavel'in Florida'daki kampında tanışmışlardı," diye yanıtladı. "Eddie oraya gittiğinde Valerie on altısındaydı. Eddie ise sadece dokuz yaşındaydı. Sanıyorum Valerie oğluma göz kulak oldu."

Bayan Crane, "Birbirlerine oldukça yakınlardı," diye ekledi. "Ne kadar büyük bir trajedi."

"Sana başka bir şey söyledi mi Eddie?"

Çocuk bir kez daha omzunu silkti. Bir süre sonra da kafasını kaldırdı. Myron'la göz göze geldiler ve öylece kaldılar.

Myron, "Bu çok önemli," dedi.

"Bana TruPro'yla çalışmamamı söyledi," dedi.

"Neden?"

"Bunu söylemedi."

Crane, "Bence, "dedi, "kendi çöküşünden onları sorumlu tutuyordu."

Myron, "Sen ne düşünüyorsun Eddie?" diye sordu.

Diğer bir omuz silkiş daha. "Olabilir. Bilmiyorum."

"Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun."

Yanıt gelmedi.

Bayan Crane, "Sanıyorum şimdilik bu kadarı yeter," dedi. "Valerie'nin ölümü Eddie'yi çok etkiledi."

Sohbet yavaşça tekrar iş konularına kaydı. Ama artık Eddie sessizdi. Arada sırada ağzını açıyor, ardından da kapatıyordu. Ayrılmak için ayağa kalktıklarında, Eddie, Myron'a doğru uzandı ve, "Neden Valerie hakkında bu kadar çok şey bilmek istiyorsunuz?" diye fısıldayarak sordu.

Myron gerçeği söylemeyi tercih etti. "Onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum."

Bu, çocuğun gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep oldu. Myron'un arkasına doğru baktı. Ebeveynleri François'le vedalaşmakla meşgullerdi. François, Bayan Crane'in elini öptü.

Myron, "Senin bana yardımcı olabileceğini düşünüyorum," dedi.

Eddie, "Ben mi?" diye sordu. "Hiçbir şey bilmiyorum ki."

"O senin arkadaşındı. Onunla birbirinize yakındınız."

"Eddie?"

Bu, Bayan Crane'in sesiydi.

"Şimdi gitmeliyim Bay Bolitar. Size her şey için teşekkürler."

Crane, "Evet, teşekkürler," diye ekledi. "Görmemiz gereken birkaç ajans daha var, ama seninle temas hâlinde olacağız."

Onlar gittikten sonra, François elinde fatura ile geldi. "Kravatınız çok yakışmış Bay Bolitar."

Adam insanın kıçını nasıl öpeceğini çok iyi biliyordu. "Senin temsilcilik yapman lazımmış François."

"Teşekkür ederim efendim."

Myron, adama Visa kartını verdi ve bekledi. Cep telefonunu açtı. Win'den bir mesaj vardı. Onu aradı.

Myron, "Neredesin?" diye sordu.

Win, "Yirmi Altıncı Sokak'ta, Sekizinci'nin yakınında," dedi. "Burada biraz önce Cadillac içerisinde iki beyefendi

vardı. Seni La Reserve'e kadar takip ettiler, bir süre dışarıda beklediler ve yaklaşık yarım saat sonra da oradan ayrıldılar. Biraz önce saygınlığı oldukça şüphe uyandıran içkili bir mahalle girdiler."

"Saygınlığı şüphe uyandıran mı?"

"Adı Kunduz Avı. Bilmem anlatabildim mi?"

"Enselerinden ayrılma. Birazdan oradayım."

Bölüm 12

Win, Kunduz Avı'nın yanından uzanan sokağın karşısında bekliyordu. Etraf sessizdi, işitilen tek ses bardan yükselen hafif müzikti. Büyük ışıklı bir levhada ÜSTSÜZ! yazıyordu.

Win, "İki kişiler," dedi. "Şoför beyaz bir adam, yaklaşık bir metre doksan santim boylarında. Şişman ama güçlü ve yapılı. Sanıyorum onun moda beğenisinden çok hoşlanacaksın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Göreceksin. Yanında zenci birisi var. Bir seksen boylarında. Sağ yanağında büyük bir yara izi var. O da ince ve sırım gibi."

Myron sokağa şöyle bir göz attı. "Nereye park ettiler?"

"Sekizinci Cadde'deki park alanına."

"Neden sokağa değil. Oldukça çok sayı boş yer var."

Win, "Sanıyorum bizim adamımız albenili arabasına aşırı derecede düşkün," diyerek gülümsedi. "Eğer ona bir şey

olursa, iddiaya girerim ki çok üzülür."

"Arabaya girmek çok mu zor olur?"

Win sanki aşağılanmış gibi baktı. "Bunu hiç sormamışsın gibi kabul ediyorum."

"Pekâlâ, sen arabayı kontrol et. Ben içeri gireceğim."

Win bir selam çaktı. "Emir alındı, anlaşıldı."

Birbirlerinden ayrıldılar. Win parka, Myron da bara yöneldi. Myron, özellikle de bu iki adam, O'nun nasıl göründüğünü bildiğinden dolayı, bunun tam tersini yapıyor olmayı tercih ederdi, ama ikisi de güçlerini göstermek zorundaydılar. Win arabaların içine girmekte ya da mekanik bir şeylerle başa çıkmakta ondan çok daha iyiydi. Myron ise, pekâlâ, bunda daha başarılıydı.

Ne olur ne olmaz diye düşünüp kafasını önüne eğerek bara girdi. Ama buna hiç gerek yoktu. Kimse ona dikkat dahi etmedi. Giriş ücretsizdi. Myron etrafına bakındı. Aklına iki kelime geldi: büyük dalış. Dekorun teması Eski Amerikan Birası'ydı. Duvarlar neon bira işaretleriyle süslenmişti. Bar ve masa bira kapaklarıyla kaplıydı. Barın arkası dünyanın çeşitli yerlerinden gelen bira şişesi piramitleriyle doluydu.

Tabi ki üstsüz dansçılar vardı. Hepsi de *Wonderama*'dakileri andırıyor görünen küçük sahnelerin üzerinde kasılarak tembel tembel yürüyorlardı. Dansçıların büyük çoğunluğu çekici değildi. Hatta çekicilikten çok uzak bile sayılabilirlerdi. Egzersiz yapma modası henüz Kunduz Avı'nda boy göstermemişti. Kadınların etleri sallanıyordu. Burası bir erkek fantezi barından ziyade selülit test merkezine benziyordu.

Myron köşe masaya doğru ilerledi ve tek başına oturdu. İçerde birkaç kravatlı adam vardı, ancak müşterilerin büyük çoğunluğu mavi yakalıydı. Hâli vakti yerinde olanlar genelde üstsüz zevklerini Goldfingers veya Score'da gideriyorlardı, buralardaki kadınlar, her ne kadar vücut parçaları şişirilmiş memeleri kadar sahte olsa da, estetik açıdan çok daha memnuniyet vericiydi.

İki adam merkezî sahnenin yanında kıs kıs gülüyorlardı. Biri zenci, diğeri ise beyazdı. Win'in tarifine uyuyorlardı. Dansçılar sahnede dönüp yer değiştirdiklerinde, iki adamın hemen önündeki aşağı indi. Kızın çalışma süresi bitmişti. Oğlanlar onunla pazarlığa giriştiler. Goldfingers ve Score gibi yerlerde, bir masa dansına yirmi ila yirmi beş dolar ödenirdi. Bu temelde her yerde anlatıldığı gibiydi. Kız sütyenini çıkartır ve yaklaşık beş dakika kadar masanızda dans ederdi. Dokunmak yoktu, hissetmek yoktu. Kunduz Avı'nda, günün gereği Kucak Dansı olarak bilinen son zamanların çılgınlığıydı, bu barın gizli köşelerinden birinde gerçekleştiriliyordu. Kucak Dansı, ki bu genç yetişkinler arasında Kuru Cinsel İlişki olarak da biliniyordu, bir dansçının bir erkeğin kasıkları üzerinde adam orgazm olana kadar dönüp sallanmasından ibaretti. Ahlaki iğrençliği bir yana, Myron'un aklında böylesi bir uygulamanın teknik yönlerin, dair de çeşitli soruları vardı. Mesela, adam her şey olup bittikten sonra, gecenin geri kalanında nasıl etrafta dolaşıyordu? Beraberinde fazladan bir set iç çamaşırı mı taşıyordu?

Çok soru vardı. Zaman ise çok azdı.

İki adam ile dansçı, Myron'un köşesine doğru yöneldiler. Myron artık Win'in neden bahsettiğini çok daha net görebiliyordu. Beyaz adamın gerçekten de kocaman kolları vardı, ama midesi dışarı sarkmıştı ve göğsü de fazlasıyla dolgundu. Bu kusurlardan bazıları uygun elbise seçimiyle kolayca kamufle edilebilirdi ama adam vücudunu sıkı sıkı saran file bir tişört giyinmişti. File bir tişört. Çok sayıda deliği olan bir tişört. Aslına bakılırsa üzerinde bir şey varmış dahi sayılmazdı. Göğüs kılları–ki bunlar oldukça gürdü–deliklerden fışkırıyordu. Kıllar alışılmadık derecede uzundu, boynuna dolanan çok sayıdaki altın zincirin etrafına dolanmışlardı–ve korkunç bir görüntü yaratıyorlardı. Adam yanından geçerken, Myron onun sırtını baştan aşağı gördü, çok teşekkürler... Sırt kılları göğsünden çok daha gür ve yağlıydı.

Myron midesinin biraz bulandığını hissetti.

Kız, "On dakika için on beş dolar," dedi. "Size bundan daha iyisini yapamam."

Balık ağı tişörtlü adam, "Vaktimizi çalıp durma fahişe," dedi. "Burada iki kişiyiz. Bir ödeyip iki alacağız."

Zenci adam, "Evet," diyerek araya girdi. "Bir ödeyip iki alacağız."

Kız, "Bunu yapamam," dedi. Onu fahişe olarak çağırmalarından rahatsızlık duymuş olsa bile, bu yüzünden belli değildi. Ses tonu yorgundu ve aslına bakılırsa, tıpkı gece vardiyasındaki bir lokanta garsonunu andırıyordu.

File tişörtlü adam bundan memnun olmadı. "Dinle kaltak, beni sakın kızdırma."

Kız, "Müdürü çağıracağım," dedi.

"Bok çağırırsın. Ben boşalana kadar buradan ayrılmayacaksın sürtük."

Zenci adam, "Evet," diye ekledi. "Ben de. Sürtük."

Kız, "Bakın, argo konuşma için çok daha fazla para isterim," dedi.

File tişörtlü adam ona inanmaz gözlerle baktı. "Ne dedin sen?"

"Argo konuşmak için bir bedel uygulamamız var."

File tişörtlü adam, "Ek bir bedel mi?" diye bağırdı. Artık öfkeden köpürmüştü. "Bu aptal bir fahişede şaşkınlık yaratabilir, ama biz Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyoruz. Özgürlerin ülkesi, cesurların evinde. Ben istediğim her şeyi derim sürtük–yoksa sen konuşma özgürlüğü diye bir şey işitmedin mi?"

Myron, "Anayasal bir bilim adamı," diye düşündü. Birinci Değişiklik'i savunan bir adam görmek çok hoştu.

Dansçı, "Bak," dedi, "fiyat beş dakika için on iki dolar, on dakika için yirmi dolar. Artı bahşiş. İşte bu kadar."

File tişörtlü adam, "Ya şuna ne dersin?" dedi. "İkimizin üzerinde aynı anda dans et."

"Ha?"

"Mesela benim üzerimde dans ederken onu da okşa. Bu kulağa nasıl geliyor domuz?"

Zenci adam, "Evet," dedi. "Domuz."

Dansçı, "Bakın arkadaşlar, bir öde, iki al türünden bir kampanyamız yok," dedi. "İzin verin, gidip bir kız daha geti-

reyim. Size iyi hizmet veririz."

Myron ortaya çıktı. "Ben iş görür müyüm?"

Hiç kimse yerinden kımıldamadı.

Myron, "Tanrım," dedi, "ikisi de çok çekici. Seçmekte zorlanıyorum."

File tişörtlüsü zenci adama, zenci olan da file tişörtlüye baktı.

Myron kıza döndü. "Tercihin var mı?"

Kız kafasını olumsuz manada salladı.

Myron, file tişörtlüyü işaret ederek, "O zaman ben bunu alacağım," dedi. "O benden hoşlanıyor. Havaya dikilmiş meme uçlarından bunu anlamak kolay."

Zenci adam, "Hey, bunun burada ne işi var?" diye sordu.

File tişörtlü adam ona bir bakış attı.

"Yani, demek istiyorum ki, kim bu adam?"

Myron başıyla onayladı. "Çok hoş bir geri adım. Çok yumuşak ve akıcı."

File tişörtlü adam, "Ne istiyorsunuz bayım?" diye sordu.

"Aslında yalan söylüyordum."

"Ne?"

"Senin benden hoşlandığını nasıl anladığım konusunda. Her ne kadar oldukça dikkat çekici–ayrıca mide bulandırıcı– olsalar da, bunu sadece dikleşmiş göğüs uçlarından anlamadım."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Siz son iki gündür beni takip ediyorsunuz, işte buradan anladım benden ne kadar hoşlandığınızı. Bir dahakine

gizli âşık yöntemini takip edin. İmzasız ve isimsiz çiçek yollayın. Üzerine hoş bir Hallmark kartı iliştirin. Bu tür şeyler deneyin."

File tişörtlü adam zenci olana, "Haydi gel Jim," dedi, "bu adam üşütmüş. En iyisi buradan gidelim."

Kız, "Kucak dansı istemiyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Gitmemiz lazım."

Kız, "Birisi bunun bedelini ödemeli," dedi. "Aksi takdirde müdür beni mahveder."

"Yok ol fahişe. Yoksa seni pataklayacağım."

Myron, "Yavaş koca adam," dedi.

"Bakın bayım, sizinle alıp veremediğim hiçbir şey yok. Sadece yolumdan çekilin."

"Benden de mi kucak dansı istemiyorsun?"

"Sen delisin."

Myron, "Sana özel bir indirim uygulayabilirim," dedi.

File tişörtlü adamın elleri yumruğa dönüştü. Ona Myron'u takip etmesi emredilmişti, yakalanması ya da fiziksel bir kavgaya tutuşması değil. "Haydi gel Jim."

Myron, "Beni neden takip ediyordunuz?" diye sordu.

"Senin neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bunun sebebi benim hipnotik mavi gözlerim miydi? Güçlü yüz hatlarım mı? Biçimli kıçım mı? Bu arada, bu pantolon hakkında ne düşünüyorsun? Çok dar değil, öyle değil mi?"

"Çatlak." Yanından yürüyüp geçtiler.

Myron, "Size ne diyeceğim, biliyor musunuz?" dedi. "Siz

bana kimin için çalıştığınızı söyleyin, ben de bunu patronunuza söylemeyeceğim."

Adamlar yürümeye devam ettiler. Myron, "Söz veriyorum," dedi.

İki adam kapıdan çıktılar. Diğer bir gün, diğer bir arkadaş. Myron'un işte böyle bir becerisi vardı.

Myron, adamların arkasından sokağa çıktı. File tişörtlü adam ve Jim aceleyle batıya yöneldi.

Win sokağın karşısında, gölgelerin arasında belirdi. "Bu taraftan," dedi.

Bir avluyu geçtiler, park alanına file tişörtlü adam ve Jim'den önce eriştiler. Park bekçisi, kulübesinde, küçük bir siyah beyaz televizyondan *Roseanne*'nin tekrarlayan gösterimini seyretmekteydi. Win, Cadillac'ı işaret etti. İki araba ötede park edilen bir Oldsmobile'in arkasına saklandılar ve beklediler.

File tişörtlü adamla Jim bekçi kulübesine yaklaştılar. Hâlâ sokaktan aşağı bakıyorlardı. Jim telaş içerisindeydi. "Bizi nasıl buldu Lee? Ha?"

"Bilmiyorum."

"Peki, ne yapacağız?"

"Hiçbir şey. Arabamızı değiştireceğiz. Bir daha deneyeceğiz."

"Başka araban var mı Lee?"

File tişörtlü adam, "Hayır," dedi. "Bir tane kiralayacağız."

Parayı ödediler, fiş ve anahtarlarını aldılar. File tişörtlü

adam arabayı kendisi park etmekte ısrarcı davrandı.

Win, "Bu," dedi, "çok eğlenceli olacak."

Cadillac'ın yanına vardıklarında, file tişörtlü adam anahtarını kilide soktu. Durakladı, yere baktı ve çığlık atmaya başladı.

"Lanet olsun! Kahrolası!"

Myron ve Win gölgelerin arasından çıktılar.

Myron, "Terbiyeli olalım, terbiyeli olalım," dedi.

File tişörtlü adam inanmaz gözlerle arabasına baktı. Win arabaya girmek için kilidin hemen altından bir delik delmişti. Nezaket söz konusu olduğunda bu yönteme pek başvurmazdı, ama bu bunun gerekli olduğunu düşündüğü bir durumdu. Bunun da ötesinde, Win'in eli 'kazara' kaymış, hem sürücü hem de yan kapıları çizivermişti.

File tişörtlü adam, "Sen!" diye bağırdı. Myron'u işaret ederek, yüzü kırmızı ve sinirliydi. "Sen!"

Win Myron'a döndü. "Zengin bir kelime haznesi var."

"Evet ama beni gerçek manada kendimden geçiren şey, verdiği mesaj."

File tişörtlü adam, "Sen!" dedi. "Bunu arabama sen mi yaptın?"

Win, "O değil," dedi. "Ben. Ve size içini çok temiz tuttuğunuzu söylememe lütfen izin verin. Peluş koltuklara akçaağaç şurubunu dökerken kendimi gerçekten çok kötü hissettim."

File tişörtlü adamın gözleri yerinden fırladı. İçeri baktı, elini içeri uzattı ve bir çığlık attı. Bu çığlık kulakları sağır ede-

cek düzeydeydi. O kadar yüksek tonluydu ki, park bekçisi neredeyse uyanıyordu.

Myron, Win'e baktı. "Akçaağaç şurubu mu?"

"Log Cabin marka."

Myron, "Ben her zaman Jemima Hala'yı tercih etmişimdir," dedi.

"Herkesin kendine has bir beğenisi var."

"Arabada bir şey buldun mu?"

Win, "Pek fazla değil," dedi. "Torpido gözünde birkaç park bileti koçanı vardı." Bunları Myron'a verdi. Myron kâğıtlara şöyle bir göz attı.

"Pekâlâ," diye seslendi, "siz kimin için çalışıyorsunuz?"

File tişörtlü adam onlara doğru yürümeye başladı. "Arabam!" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı. "Sen... arabam! Arabam!"

Win iç çekti. "Bu kısmı geçebilir miyiz lütfen? *Trés* can sıkıcı."

"Seni orospu çocuğu! Sen..." File tişörtlü adamın elleri tekrar yumruk hâlini almıştı. Daha da yaklaştı, şimdi Win'e gülümsüyordu. Bu her bakımdan oldukça çirkin bir gülümseyişti. "O lanet olası suratını darmadağın edeceğim güzel oğlan."

Win, Myron'a baktı. "Güzel oğlan mı?"

Myron omzunu silkti.

Jim, file tişörtlü adamın yanında dikildi. İkisinin de silahı yoktu, Myron bunun farkındaydı. Bir yerlerinde bıçak saklı olabilirdi ama bu onu endişelendirmedi.

File tişörtlü adam, Win'in bir metre kadar yakınına yak-

laştı. Bunda garip bir şey yoktu. Kötü adamlar hep Win'i hedef alırlardı. O Myron'dan yaklaşık on beş santim kısa ve on beş kilo zayıftı. Dahası, Win parmağını sadece uşağını çağırmak için kaldıran çıtkırıldım, zengin bir çocuğa benziyordu– zeki bir belalının bir boks armuttopundan isteyebileceği her şey onda mevcuttu.

File tişörtlü adam öne doğru bir adım daha attı ve yumruğunu savurdu. Bu adamları her kim tuttuysa, onlara talimatlarını uygun bir şekilde vermemişlerdi.

Yumruk Win'in burnuna doğru büyük bir hızla ilerledi. Win yana doğru sıçradı. Bazen Myron, Win'in bir kedi gibi hareket ettiğini düşünürdü. Ama bu tam manasıyla uygun bir benzetme değildi. Sanki hayalet gibi hareket ediyordu. Tek bir salisede orada, diğer salisede ise yarım metre ötedeydi. File tişörtlü adam vurmayı bir kez daha denedi. Bu kez Win onu engelledi. File tişörtlü adamın yumruğunu tek eliyle sıkı sıkı yakaladı ve adamın ensesine elini bıçak gibi yaparak bir tane indirdi. File tişörtlü adam geriye doğru bir adım attı, sersemlemişti. Jim öne geldi.

Myron, "Bunu yapmayı aklından dahi geçirme," dedi.

Jim kaçtı.

Myron Bolitar. Göz Korkutan.

File tişörtlü adam dengesini kazandı. Win'e doğru atıldı, kafasını eğmişti, onu sıkı sıkı yakalamayı denedi. Bu büyük bir hataydı. Win rakibinin kendisine karşı iri cüssesini kullanmasından nefret ederdi. Myron'u Duke'daki birinci yıllarında tekvandoyla tanıştıran Win'di, ancak kendisi bu sporla beş

yaşından beri ilgilenmekteydi. Aynı zamanda üç senesini Uzak Doğu'da dünyanın en büyük ustalarıyla çalışarak geçirmişti.

File tişörtlü adam, "Aaaarrrghhh!" diye bağırdı.

Win yine yana doğru bir adım attı, dünyanın en hantal boğası karşısında sağa sola sıçrayan atik bir matadoru andırıyordu. Win bunu karın boşluğuna indirilen sert bir yumrukla birleştirdi, ardından da buruna atılan bir avuç içi darbesi geldi. Keskin bir çatırtı sesi işitildi ve kan boşalmaya başladı. File tişörtlü adam çığlık attı ve yere düştü. Bir daha da ayağa kalkmadı.

Win yere eğildi. "Kimin için çalışıyorsunuz?"

File tişörtlü adam elindeki kana baktı. "Burnumu kırdın!" Sesi genizden geliyordu.

Win, "Yanlış cevap," dedi. "İzninle soruyu tekrarlayayım. Kimin için çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim!"

Win yere doğru uzandı, kırık burnu iki parmağının arasına aldı. File tişörtlü adamın gözleri yuvalarından fırladı.

Myron, "Yapma," dedi.

Win kafasını kaldırıp ona baktı. "Eğer dayanamayacaksan, buradan uzaklaş." Dikkatini tekrar file tişörtlü adama odakladı. "Bu son şansın. Sonra burnunu döndürmeye başlayacağım. Sizi kim tuttu?"

File tişörtlü adam hiçbir şey söylemedi. Win adamın burnunu hızla sıktı. Küçük kemikler birbirine sürtündü, tıpkı çatı penceresinde yağmurun sebep olduğu sesleri andıran bir gürültü çıkarttı. File tişörtlü adam ızdırap içerisinde kıvrandı.

Win, adamın çığlığını boştaki eliyle bastırdı.

Myron, "Yeter," dedi.

"Henüz hiçbir şey söylemedi."

"Biz iyi adamlarız, hatırladın mı?"

Win yüzünü buruşturdu. "Tıpkı bir ACLU* avukatı gibi konuştun."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değil."

"Ne?"

"Bu adam beş para etmez bir pislik. Elinden gelse annesini üç kuruşa satar."

"Yani?"

"Yani ağzını açıp bir şeyler anlatmaktan, acıdan korktuğundan daha fazla korkuyor."

Win gülümsedi. "Ben onu değiştirebilirim."

Myron park bileti koçanlarından tekini kaldırdı. "Bu park yeri Elli Dört'le Madison'un kesişiminde. TruPro binasının altında. Bu arkadaşımız Ache kardeşler adına çalışıyor. Birisinin içine böylesi bir korkuyu ancak onlar yerleştirebilirler." File tişörtlü adamın suratı bembeyazdı.

Win, "Ya da Aaron," dedi.

Aaron.

Myron, "Ona ne olmuş?" diye sordu.

"Ache'ler Aaron'u kullanıyor olabilirler. O da birisini bu derece korkutabilir."

Aaron.

Myron, "O artık Frank Ache için çalışmıyor," dedi. "En azından, benim işittiğim bu."

Win kafasını eğerek file tişörtlü adama baktı. "Aaron adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Adam, "Hayır!" diye bağırdı. Hemen. Hem de hiç duraksamaksızın.

Myron kafasını file tişörtlü adama doğru yaklaştırdı. "Anlatmaya başla, aksi takdirde Frank Ache'ye bize her şeyi anlattığını söyleyeceğim."

"Ben Frank Ache hakkında hiçbir şey söylemedim!"

Win, "Üç olumsuz yanıt," dedi. "Çok çarpıcı."

İki Ache kardeş vardı. Herman ve Frank. Herman, diğerinden büyük olan, patrondu, sayısız cinayet ve ızdıraptan sorumlu bir sosyopattı. Ancak bitkin erkek kardeşi Frank'ın yanında, Herman Ache tam bir Mary Poppins'di. TruPro'yu ne yazık ki Frank idare ediyordu.

File tişörtlü adam, "Ben hiçbir şey anlatmadım," diye tekrarladı. Burnunu sanki dövülmüş bir köpekmiş gibi okşuyordu. "Lanet olası tek bir kelime etmedim."

Myron, "Ama bunu Frank nasıl bilecek?" diye sordu. "Görüyorsun ya, Frank'a ispiyoncuların en önde geleni gibi şakıdığını söyleyeceğim. Ve biliyor musun? Bana inanacaktır. Frank'ın seni bu iş için tuttuğunu başka nasıl bilebilirim ki?"

File tişörtlü adamın yüzü soluk beyazdan bir tür deniz yosunu yeşiline döndü.

Myron, "Ancak eğer işbirliği yaparsan," dedi, "hepimiz tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz. Sanki seni kuyruğundan hiç kıstırmamışım gibi. Güvende olursun. Frank'ın senin işleri bu şekilde yüzüne gözüne bulaştırmadan haberdar

olması şart değil."

File tişörtlü adamın uzunca bir süre düşünmesine gerek olmadı. "Ne istiyorsunuz?"

"Ache'nin adamlarından teki sizi tuttu, öyle değil mi?"

"Evet."

"Aaron mu?"

"Hayır. Tanımadığım birileri."

"Ne yapmak için tutuldunuz?"

"Seni takip etmek, gittiğin yerleri raporlamak için."

"Peki neden?"

"Bilmiyorum."

"Sizi ne zaman tuttular?"

"Dün akşam."

"Saat kaçta?"

"Hatırlamıyorum. İki-üç gibi. Bana sizin tenis maçında olduğunuz ve hemen oraya gitmem gerektiği söylendi."

Bu Valerie cinayetinin neredeyse hemen arkasındandı.

"Bildiğim her şey bu. Tanrı adına yemin ederim. Hepsi bu kadar."

Win, "Spekülatör," dedi. Ama Myron elini sallayarak onu susturdu. File tişörtlü adam gerçek manada önemli tek bir şey daha bilmiyordu.

Myron, "Bırak gitsin," dedi.

Bölüm 13

Myron erkenden uyandı. Kilerden soğuk mısır gevreğini kaptı. Bu markanın adı Nutri-Grain'di. Çekici bir isim. Kutunun arkasını, liflerin öneminden bahseden kısmı okudu. Homurdandı.

Myron çocukluğundaki mısır gevreklerini özlüyordu: Cap'n Crunch, Froot Loops, Quisp. Quisp mısır gevreği. Quisp'i, TV reklamlarında Quake adındaki beceriksiz kömür madencisiyle kapışan o sevimli uzaylıyı kim unutabilirdi ki? Quisp, Quake'ye karşı. Dünya dışından gelen yaratık Bay Mavi Yakalı'ya karşı. İlginç bir kavram. Bu iki rakibe ne olmuştu? Sempatik Quisp bile Motels'in yolundan mı gitmişti?

Myron iç geçirdi. Bu tür nostalji krizleri için daha çok gençti.

Esperanza, Curtis Yeller'ın annesine dair bir adrese erişmişti. Deanna Yeller yakın geçmişte satın alınan Cherry Hill, New Jersey'deki bir evde tek başına yaşıyordu. Burası Philadelphia'nın dışında bir kenar mahallesiydi. Myron araba-

sına yöneldi. Eğer güne şimdi başlarsa, Cherry Hill'e gitmeye, Deanna Yeller'la konuşmaya ve New York'a Duane'nin maçını seyretmek için geri dönmeye zamanı olurdu.

İyi ama Deanna Yeller evde miydi? En iyisi bundan emin olmaktı.

Myron araba telefonunu kaldırdı ve numarayı tuşladı. Bir kadın sesi–ki bu büyük olasılıkla Deanna Yeller'dı–yanıtladı. "Alo?"

Myron, "Orson orada mı?" diye sordu.

Dikkat: Akıllı dedektif tekniği gün yüzüne çıkıyor. Şu rağbet gören profesyonel ustalar buna büyük dikkat göstermeli.

Kadın, "Kim?" diye sordu.

"Orson."

"Yanlış numara çevirmiş olmalısınız."

"Özür dilerim." Myron telefonu kapattı.

Sonuç: Deanna Yeller evdeydi.

Myron klasik New Jersey dış mahallesinde, gösterişsiz ancak modern bir evin önüne park etti. Burada tüm evler az çok birbirine benziyordu. Belki renkleri farklıydı. Mutfak sol yerine sağda olabilirdi. Ancak genetik olarak hepsi birbirinin kopyasıydı. Çok hoş. Sokak çocuk doluydu. Ve tabi değişik renklerdeki bisikletlerle. Birkaç sincap vardı. Batı Philadelphia'dan farklıydı. Bu Myron'u şaşırttı.

Küçük tuğla duvardan yukarı yürüdü ve kapıyı çaldı.

* Amerikan Ferdi Özgürlükler Birliği (Çev.)

Çok çekici zenci bir kadın kapıyı açtı, yüzünde cana yakın bir gülümseyiş vardı. Saçı ensesinden toplanıp kocaman bir topuz yapılmıştı, bu onun elmacık kemiklerini daha da vurgulamıştı. Göz ve ağzının etrafı kırışıklıklarla doluydu ama durum o kadar da kötü değildi. İyi giyimliydi, bir yerde tutucu sayılabilirdi. Anne Klein II. Mücevherleri dikkat çekiciydi ancak aşırı derecede alengirli de değildi. Bıraktığı izlenime toptan bakıldığında: zarifti.

Myron'u görünce gülümsemesi sanki sönüp gitti. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Yeller?"

Kadın yavaşça başını salladı, sanki vereceği cevaptan pek emin değil gibiydi.

"Benim adım Myron Bolitar. Size birkaç soru sormak istiyorum."

Kadının yüzündeki gülümseme tamamen yok oldu. "Ne hakkında?" Diksiyonu artık daha farklıydı. Dış mahalle vatandaşından ziyade, şüpheli bir sokak ağzıyla konuşuyordu.

"Oğlunuz."

"Benim oğlum yok."

Myron, "Curtis," dedi.

Kadının gözleri kısıldı. "Siz polis misiniz?"

"Hayır."

"Zamanım yok. Dışarı çıkmak üzereydim."

"Bu pek uzun sürmeyecek."

Kadın ellerini kalçalarına dayadı. "Benim bu işten ne çıkarım olacak?"

"Anlayamadım?"

"Curtis öldü."

"Bunun farkındayım."

"O zaman, bu konuda konuşmanın ne faydası olacak? O şimdiki gibi ölü kalacak, öyle değil mi?"

"Lütfen Bayan Yeller, içeri kısa bir süre için girebilirsem anlatacağım."

Kadın bunu bir-iki saniye düşündü, etrafına bakındı, sonra yorgun bir teslimiyetle omzunu silkti. Saatine baktı. Myron bunun bir Piaget olduğunu fark etti. Taklit olabilirdi ama bundan şüpheliydi.

Dekor alışıldıktı. Çok fazla beyaz. Çok fazla çam ağacı. Uzun şamdan lambaları. Çok sayıda Ikea. Raflarda ya da kahve sehpasında tek bir fotoğraf dahi yoktu. İçeride şahsa özel hiçbir şey mevcut değildi. Deanna Yeller oturmadı. Myron'u da oturmaya davet etmedi.

Myron kadına en sıcak ve en güven yüklü gülümseyişiyle karşılık verdi. Harry Smith ve John Tesh karışımı.

Kadın kollarını kavuşturdu. "Siz neye sırıtıyorsunuz öyle?"

Evet, bir dakika daha ve ardından kadın Myron'un kucağına kıvrılıp yatacaktı.

Myron, "Size Curtis'in öldüğü akşama dair bir şeyler sormak istiyorum," dedi.

"Neden? Bunun sizinle ne alakası var?"

"Bir araştırma içerisindeyim."

"Neyi araştırıyorsunuz?"

"Oğlunuzun öldüğü akşam gerçekte ne olduğunu."

"Siz özel dedektif misiniz?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Sessizlik yaşandı.

Kadın, "İki dakikanız var," dedi. "Sadece bu kadar."

"Polise göre oğlunuz memurlardan tekine silah çekmiş."

"Öyle diyorlar."

"Çekti mi?"

Kadın omzunu silkti. "Sanırım evet."

"Curtis'in bir silahı var mıydı?"

Bir omuz silkiş daha. "Sanırım vardı."

"Bunu o gece gördünüz mü?"

"Bilmiyorum."

"Bu silahı o geceden önce görmüş müydünüz?"

"Belki. Bilmiyorum."

Tanrım, bu çok faydalı oluyordu. "Oğlunuz ve Errol neden Old Oaks Kulübü'ne girdiler?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Siz ciddi misiniz?"

"Evet."

"Sizce neden olabilir? Orayı soymak için tabi ki."

"Curtis bunu sık sık yapar mıydı?"

"Neyi yapar mıydı?"

"Bir yerleri soymayı."

Bir omuz silkiş daha. "Bir yerleri, insanları, önüne her ne gelirse." Ses tonu gerçekçiydi. İçinde en ufak bir utanç, rahatsızlık, şaşkınlık ya da tepki barındırmıyordu.

Myron, "Curtis'in poliste herhangi bir kaydı yoktu," de-

di.

Bir omuz silkiş daha geldi. Kadının omuzları kısa bir süre içerisinde yorulacaktı. "Sanırım zeki bir oğlan yetiştirdim," dedi. "En azından o geceye kadar." Saatine tekrar baktı. "Artık gitmeliyim."

"Bayan Yeller, yeğeniniz Errol Swade'den hiç haber aldınız mı?"

"Hayır."

"Oğlunuz vurulduktan sonra onun nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Sizce Errol'a ne oldu?"

"Öldü." Ses tonu yine gerçekçiydi. "Burada ne yapmaya çalışıyorsunuz bilmiyorum, ancak tüm bu olanlar bitti. Hem de uzun bir süre önce. Hiç kimse bu konuyu artık umursamıyor."

"Ya siz Bayan Yeller? Sizin umurunuzda mı?"

"Bu iş bitti. Kapandı."

"Polisin oğlunuzu vurdu sırada oradaydınız, öyle değil mi?"

"Hayır. Oraya olayın hemen ardından gittim." Sesi gücünü yitirmeye başladı.

"Ve oğlunuzu yerde yatarken gördünüz, öyle mi?"

Başını sallayarak onayladı.

Myron kadına kartvizitini verdi. "Eğer başka bir şey hatırlarsanız..."

Kadın kartı almadı. "Hatırlamayacağım."

"Ama eğer hatırlarsanız..."

"Curtis öldü. Bunu değiştirmek için elinizden hiçbir şey gelmez. En iyisi tüm olanları unutmak."

"Bu, bu kadar basit mi?"

"Altı yıl oldu. Hiç kimse Curtis'i özlüyor gibi görünmüyor."

"Ya siz Bayan Yeller? Siz onu özlüyor musunuz?"

Ağzını açtı, kapattı ve onra tekrar açtı. "Curtis iyi bir çocuk değildi, beş para etmezdi. O tam bir baş belasıydı."

Myron, "Bu onun öldürülmesi gerektiği anlamına gelmiyordu," dedi.

Kadın kafasını kaldırıp ona baktı, gözleri kenetlendi. "Fark etmez. Ölen öldü. Bu değiştirilemez."

Myron hiçbir şey söylemedi.

Kadın, meydan okurcasına, "Siz bunu değiştirebilir misiniz Bay Bolitar?" diye sordu.

"Hayır."

Deanna Yeller başını salladı, arkasını döndü, çantasını aldı. "Artık gitmeliyim," dedi. "Siz de artık giderseniz çok iyi olacak."

Bölüm 14

Henry Hobman oyuncu locasındaki tek kişiydi.

Myron, "Selam Henry," dedi.

Henüz maç başlamamıştı ama Henry buna rağmen antrenör pozlarındaydı. Yüzünü korttan çevirmeden, "Dün gece Pavel Menansi'yle görüştüğünü işittim," diye mırıldandı.

"Yani?"

"Duane'ye yapılan antrenörlükten memnun değil misin?"

"Memnunum."

Henry başıyla onaylar gibi yaptı. Bu sohbetin sonuydu.

Duane, rakibi ve Jacques Potiline adındaki bir Fransa Açık finalisti, korta girdiler. Duane, Myron'a baktı. Yüzünde en ufak bir baskı ifadesi ya da anlam yoktu. Myron ve Henry'e gülümseyerek selam verdi. Hava tenis için mükemmeldi. Güneş vardı, ama serin bir esinti Stadyum Kortu'nu baştan başa

nazikçe dalgalandırıyor, nemi dağıtıyordu.

Myron kortun çevresine şöyle bir göz attı. Yandaki locada oldukça çekici bir kadın vardı. Beyaz bir bluza sığmaya çalışmıştı. Bunun için kız ve erkeklerin günümüzde kullandıkları kelime göğüs dekoltesiydi. Ona çok sayıda erkek, arzu dolu bir bakış attı. Ama tabi ki Myron hariç. O dünyevi hazlardan inanılmaz derecede uzaktı. Sarışın ansızın döndü ve Myron'la göz göze geldi. Cilveli bir tavırla gülümsedi, ona hafifçe el salladı. Myron da kadına karşılık verdi. Bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı, ama bu müthişti!

Win, Myron'un yanındaki sandalyesinde kıpırdandı. "O bana gülümsüyordu, biliyor musun?"

"Sen hayal kurmaya devam et."

Win, "Kadınlar beni dayanılmaz bulurlar," dedi. "Beni fark ederler, beni isterler. Bu benim hayatımın her günü yaşadığım bir lanet."

Myron, "Lütfen," dedi. "Ben de yedim."

"Kıskanma. Bu çok çirkin bir davranış."

"O zaman, durma, kim tutar seni?"

Win kadına baktı. "Benim tipim değil."

"Muhteşem sarışınlar senin tipin değil mi?"

"Memeleri çok büyük. Bu konuda benim yeni bir teorim var."

"Ne teorisi?"

"Göğüsler ne kadar büyük olursa, sevişme o kadar rezil oluyor."

"Anlayamadım?"

Win, "Şunu bir düşün," dedi. "İri göğüslü kadınlar–ben burada inanılmaz büyük memelerden bahsediyorum–sırtüstü yatma ve, aaa, kıymetli şeylerine bel bağlama alışkanlığına sahiplerdir. Dolayısıyla girişim de her zaman olması gerektiği gibi gerçekleşmiyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Myron kafasını iki yana salladı. "Benim tabi ki buna verecek çeşitli tepkilerim var," diye yanıtladı, "ama sanıyorum ki ilk ifademe sadık kalacağım."

"Ki bu da neydi?"

"Sen bir domuzsun."

Win gülümsedi, arkasına yaslandı. "Pekâlâ, Bayan Yeller'a yaptığın seyahat nasıl geçti?"

"O da bir şey saklıyor."

"Bak, bak. Entrika kazanı gittikçe derinleşiyor."

Myron kafasını sallayarak onayladı.

Win, "Deneyimlerime dayanarak," dedi, "ölü oğlanın annesini susturabilecek tek bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Peki, neymiş bu?"

"Para. Büyük meblağda para."

Bay Samimiyet. Ama doğrusunu söylemek gerekirse aynı düşünce Myron'un aklından da geçmişti. "Deanna Yeller şimdi Cherry Hill'de yaşıyor. Bir evde."

Win hemen bunun üzerine atladı. "Batı Philadelphia'nın çöp yığınından gelen yalnız bir dul, dış mahalleye yerleşmiş, öyle mi? Rica ederim söyle, buna maddi açıdan gücü nasıl yetti?"

"Onun satın alındığını gerçekten düşünüyor musun?"

"Bu yaşananların başka bir açıklaması olabilir mi? Bildiğimiz kadarıyla, kadının kendisini destekleyecek sabit bir geliri yok. Hayatını yoksul bir bölgede geçirmiş. Şimdi birdenbire Bayan Daha İyi Ev ve Bahçe hâline geliyor."

"İşin içinde başka bir şey olabilir."

"Mesela?"

"Bir erkek."

Win homurdandı. "Kırk iki yaşındaki yoksul bir kadın, o türden yaşlı ve zengin bir sevgili bulamaz. Bu olacak şey değil."

Myron hiçbir şey söylemedi.

Win, "Şimdi," diyerek sözlerine devam etti, "bu denkleme Kenneth ve Helen Van Slyke'ı, ölen diğer bir çocuğun ebeveynlerini de ekle."

"Onlara ne olmuş?"

"Biraz araştırma yaptım. Onların da gözle görülür herhangi bir gelirleri yok. Kenneth'in ailesi evlendiklerinde çoktan dımdızlak kalmış hâldeymişler. Helen'e gelince, sahip olduğu paranın tümünü, Kenneth iş girişimlerinde batırmış."

"Yani onlar beş parasız mı?"

Win, "Kesinlikle," diye yanıtladı. "Sonuç olarak, sevgili arkadaşım, lütfen söyle, Brentman Hall'de yaşamayı nasıl başarıyorlar?"

Myron kafasını salladı. "Bunun başka bir açıklaması olmalı."

"Neden?"

"Çocuğunun katili tarafından satın alınan bir annenin

varlığını *belki* yutabilirim. Ama ikisini?"

Win, "Senin insan doğasına karşı oldukça umut yüklü bir bakış açın var," dedi.

"Senin bakış açın ise benimkine kıyasla oldukça karanlık sanıyorum."

Win, "İşte, bu tür konularda genelde haklı çıkma sebebim de bu," dedi.

Myron kaşlarını çattı. "TruPro'nun bununla bağlantısına ne dersin?"

"Ne olmuş o bağlantıya?"

"File tişörtlü adam beni takip etmesi için cinayetin hemen arkasından tutulmuş. Neden?"

"Ache kardeşler seni artık oldukça iyi tanıyorlar. Belki de olan biteni araştırmandan korktular."

"Eee? Bu işle alakaları ne?"

Win kısa bir an için düşündü. "Valerie'yi TruPro temsil etmiyor muydu?"

Myron, "Ama bu altı sene önceydi," dedi. "Ache kardeşler ajansı devralmadan evvel."

"Hımmm. Belki yanlış taşın altına bakıyorsundur."

Myron, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Belki de arada hiçbir bağlantı yoktur. TruPro, Eddie Crane'le bir anlaşma imzalamakla ilgileniyor, doğru mu?"

Myron başıyla onayladı.

"Ve Eddie'nin danışmanı–şu Pavel adlı adam–TruPro'yla yakından ilişkili. Belki de senin kendi sahalarına daldığını düşünüyorlardır."

Myron, "Ki Ache kardeşler bundan hiç hoşlanmazlar," diye ekledi.

"Kesinlikle."

Bu bir olasılıktı. Myron bunu düşünerek odayı arşınladı, ancak yerine tam manasıyla oturmayan bir şeyler vardı.

Win, "Oh, bir şey daha," dedi.

"Ne?"

"Aaron kasabada."

Myron'un tüyleri ürperiverdi. "Ne için?"

"Bilmiyorum."

Myron, "Büyük olasılıkla sadece bir rastlantıdır," dedi.

"Büyük olasılıkla."

Sessizlik yaşandı.

Win arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine yaslayarak kule gibi tuttu. Duane'nin oyunu harikuladeden daha vasat değildi. İlk seti 6-2 aldı. İkincide biraz zorlandı, ancak bunu da 7-5 kazanmayı başardı. Jacques Potiline'a gına gelmişti. Duane onu son 6-1'lik setle devirdi.

Diğer etkileyici bir zafer.

Oyuncular korttan ayrılırlarken, Henry Hobman ayağa kalktı. Yüzü nemrut ve acımasızdı. Yanağının içini kemirdi. "Daha iyiydi," dedi. "Ama muhteşem sayılmazdı."

"Homurdanıp durmayı kes Henry. Bu çok can sıkıcı."

Ned Tunwell merdivenlerden aşağı Myron'a doğru koşturdu. Kolları, tıpkı karda kollarını yeldeğirmeni gibi döndüren bir çocuğunkini andırırcasına çırpınıyordu. Onu diğer bir kaç Nike üst düzey yöneticisi takip etti. Ned'in gözleri yaş-

larla doluydu.

Ned neşe içerisinde, "Biliyordum!" diye bağırdı. Myron'un elini sıktı, onu kucakladı, Win'e döndü, onun elini de yakaladı. Win elini geri çekti ve pantolonuna sildi. "Bunun olacağını biliyordum!"

Myron sadece başını sallamakla yetindi.

Ned, "Yakında! Pek yakında!" diye bağırdı. "Yılın reklamı başlıyor! Herkes Duane Richwood adını öğrenecek! Bu adam muhteşem, tam manasıyla muhteşem! Buna inanamıyorum! Yemin ederim, hayatımda daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştım!"

"Bir daha gelmeyeceksin, öyle değil mi Ned?"

"Oh, Myron!" Win'i dirseğiyle şakacı bir tavırla dürtükledi. "Bu çocuk şaka falan mı yapıyor?"

Win, " Yetenekli bir komedyen," diyerek onunla hemfikir oldu.

Ned, Win'in omzuna sert bir şekilde vurdu. Win gözle görülür bir şekilde irkildi ama can sıkıcı eli tutup silkelemedi. Bu Win açısından şaşırtıcı bir kişisel dizginlemeydi.

Ned, "Bakın beyler," dedi. "Burada durup sizinle tüm bir gün boyunca çene çalmak isterdim. Ama gitmeliyim."

Win yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeyi başardı.

"Şimdilik hoşça kal Myron, sonra konuşuruz, tamam mı?"

Myron başını sallayarak onayladı.

"Hoşça kalın beyler." Ned merdivenleri tekrar tırmandı.

Win onun uzaklaşmasını dehşete yakın bir hisle seyretti.

"Bu da neydi?" diye sordu,

"Kötü bir rüya. Seninle ofiste görüşürüz."

Win, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Duane ile konuşmaya. Ona Valerie'nin telefonunu sormalıyım."

"Bunu turnuva bitimine kadar ertele."

Myron kafasını olumsuz manada salladı. "Yapamam."

Bölüm 15

Myron basın toplantısının bitmesini bekledi. Bu biraz zaman aldı. Duane ilgi odağıydı, başarısının zirvesindeydi. Basının artık yeni bir sevgilisi vardı: Duane Richwood. Kendinden çok emin ama iğrenç değil. Cüretli ama iyi niyetli. Yakışıklı. Amerikalı.

Basın sürüsünün soruları nihayet sonlandığında, Myron, Duane'ye soyunma odasına kadar eşlik etti. Duane'nin kilitli dolabının yanındaki sandalyeye oturdu. Duane güneş gözlüklerini çıkarttı ve rafın tepesine bıraktı.

Duane, "Maç iyiydi, ha?" dedi.

Myron başıyla onayladı.

"Hey, bu galibiyet Nike'ı mutlu etmiş olmalı."

Myron, "Orgazm ediciydi," diye hemfikir oldu.

"Bir sonraki maçta reklamı oynatacaklar, öyle değil mi?"

"Evet."

Duane kafasını salladı. Dehşet içerisinde, "Amerika Açık'-ta çeyrek final," dedi. "Buna inanamıyorum Myron. Yolumuzda ilerliyoruz."

"Duane?"

"Evet?"

Myron, "Valerie'nin seni aradığını biliyorum," dedi.

Duane durdu. "Ne?"

"Evini iki kez aramış. Otelin yakınındaki ankesörlü bir telefondan."

"Senin neden bahsettiğini bilmiyorum."

Duane büyük bir hızla güneş gözlüklerine doğru uzandı, bunu el yordamıyla aradı ve hızla taktı.

"Sana yardım etmek istiyorum Duane."

"Yardım edeceğin bir şey yok."

"Duane..."

"Sadece defolup git ve beni yalnız bırak."

"Bunu yapamam."

"Bak Myron, şu aşamada dikkatimi dağıtacak hiçbir şe-ye ihtiyacım yok. Şimdi bu konuyu kapat."

"O kız öldü Duane. Ve bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Duane tişörtünü çıkarttı ve havluyla göğsünü silmeye baş-ladı. "Onu bir sapık öldürdü," dedi. "Bunu haberlerde gör-düm. Olan bitenin benimle bir alakası yok."

"Seni neden aradı Duane?"

Adamın elleri kenetlenip açılıyordu. "Sen benim için ça-lışıyorsun, öyle değil mi?"

"Öyle."

"O zaman ya bu konuyu kapatacak ya da kovulacaksın."

Myron ona baktı. "Hayır," dedi.

Duane kendisini bir sandalyeye bıraktı, kafası elleri arasındaydı. "Lanet olsun, özür dilerim Myron. Öyle demek istememiştim. Bu tamamen üzerimdeki baskıdan kaynaklanıyor. Bu turnuva, Dimonte adlı polisin beni suçladığı şey ve diğer her şey. Bak, söylediklerimi unut, tamam mı? Yaptığımız bu sohbeti tamamen unut."

"Hayır."

"Ne?"

"Seni neden aradı Duane?"

"Adamım, beni dinlemiyor musun?"

"Pek değil."

"Bu işten uzak dur."

"Hayır."

"Bunun cinayetle en ufak bir alakası yok."

"O zaman seni aradığını kabul ediyorsun, öyle mi?"

Duane ayağa kalktı, sırtını Myron'a döndü, dolabına yaslandı.

"Duane?"

Adamın ağzından çıkan kelimeler yumuşaktı. "Evet, beni aradı. Öyleyse ne olmuş?"

"Neden?"

"Diyelim ki birbirimizle tanışıyorduk. Çok yakından, demek istediğimi anladın mı?"

"Sen ve Valerie...?" Myron abes el hareketleri yaptı.

Duane kafasını yavaşça salladı. "Bu önemli bir şey de-

ğildi. Sadece birkaç kez oldu."

"Bu ne zaman başladı?"

"Birkaç ay önce."

"Nerede tanıştınız?"

Kafasını kaldırıp Myron'a baktı, şaşkındı. "Bir turnuvada."

"Hangisinde?"

"Hatırlamıyorum. Sanıyorum New Haven. Ama bu çok hızlı oldu."

"Peki, o zaman neden polise yalan söyledin?"

"Sence neden olabilir?" diye karşılık verdi. "Wanda tam olarak şurada dikiliyordu. Onu seviyorum adamım. Bir hata yaptım. Onu incitmek istemedim. Bu, bu kadar yanlış bir şey mi?"

"Peki, neden bana söylemedin?"

"Neyi?"

"Biraz önce sana sorduğum şeyi. Neden bana doğruyu söylemedin?"

"Aynı sebepten."

"Ama Wanda orada değildi."

"Utanmıştım, tamam mı?"

"Utanmış mıydın?"

Myron onu seyretti. Duane'nin suratı o güneş gözlükleriyle biçimli ve robotsu görünüyordu. Ama ortada doğru olmayan bir şey vardı. Bu hoş bir duyarlıktı, ancak yirmi bir yaşındaki hiçbir profesyonel sporcu, partnerine ne kadar sadık olursa olsun, temsilcisini bir patavatsızlıktan haberdar

etmekten utanmazdı. Özür övgüye değer olabilirdi, ama kulağa hiç de inandırıcı gelmiyordu. "Eğer her şey bittiyse, neden Valerie seni arıyordu?"

"Bilmiyorum. Beni tekrar görmek istedi. Sanıyorum bu son bir kaçamak olacaktı."

"Onu görmeyi kabul ettin mi?"

"Hayır. Ona ilişkimizin bittiğini söyledim."

"Başka ne dedin?"

"Hiçbir şey."

"Başka ne dedin?"

"Hiçbir şey."

"Emin misin? Başka hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Hiçbir şey söylemedim."

"Endişeli ya da üzüntülü görünüyor muydu?"

"Görebildiğim kadarıyla, hayır."

Kapı açıldı. Oyuncular içeri girmeye başladı, çoğu Duane'ye buz gibi tebriklerini iletti. Yükselen yıldızlar soyunma odasında pek de önemli değillerdi. Eğer yeni birisi "İlk On" olarak bilinen ultra-ayrıcalıklı tenis kulübüne katılırsa, diğer bir üyenin oradan atılması gerekirdi. Bu işin işleyişi öyleydi. Hiçbir toplantı odası bu kadar acımasız değildi. Burada herkes birbirinin rakibiydi. Herkes aynı para ve ün için yarışıyordu. Herkes birbirinin düşmanıydı.

Duane birdenbire çok yalnız göründü.

Myron, "Aç mısın?" diye sordu.

Duane, "Midem kazınıyor," dedi.

"Özellikle istediğin bir şey var mı?"

Duane, "Pizza," dedi. "Peyniri ve biberi çok olsun."
"Haydi giyin. Seninle girişte buluşuruz."

Bölüm 16

"Myron Bolitar?"

Araba telefonuydu. Duane'yi evine henüz bırakmıştı.

"Evet."

"Ben NYPD'den Gerard Courtier. Jake'in oğluyum."

"Oh, evet. Nasılsın Gerard?"

"Şikâyet edemem. Hatırladığınızdan şüphedeyim, ancak bir kere birbirimize karşı oynamıştık."

Myron, "Michigan eyaletinde," dedi. "Hatırlıyorum. Ve bunu ispatlayacak yaralarım da var."

Gerard güldü. Tıpkı babasını andırıyordu. "Hatırlanabilir olduğuma sevindim."

"Bu kendini tanımlarken kullanabileceğin en nazik ifade."

Yine Jake'i andırır bir kahkaha işitildi. "Babam bana Simpson cinayetine dair bilgiye ihtiyacınız olduğunu söyle-

di."

"Bundan çok memnun olurum."

"Büyük olasılıkla bir şüphelinin olduğunu işitmişsinizdir. Roger Quincy adındaki adam."

"Şu sapık."

"Evet."

Myron, "Onu cinayetle bağlantılandıran özel bir şey var mı?" diye sordu. "Gerçekleştirdiği taciz dışında?"

"Birincisi, adam kaçtı. Quincy'nin dairesine uğradıklarında, adamın her şeyini toplayıp ortadan kaybolduğu-nu gördüler. Nerede olduğunu kimse bilmiyor."

Myron, "Sadece korkmuş olabilir," dedi.

"Korkmak için oldukça iyi bir sebep."

"Neden böyle söyledin?"

"Roger Quincy cinayet günü tenis merkezindeymiş."

"Tanığın var mı?"

"Birkaç tane."

Bu, Myron'un hızını kesti. "Başka?"

"Kız bir otuz sekizlikle vurulmuş. Oldukça yakın mesafeden. Silahı olay yerinden on metre ötedeki bir çöplükte bulduk. Smith & Wesson. Bir Feron's çantasındaydı. Çantada da tek bir delik vardı."

Feron's çantası. Diğer bir turnuva sponsorü. 'Resmî turnuva eşyaları' satma lisansları vardı. Feron's'un milyarlarca insana satış yapan en az yarım düzine sergi yeri vardı. Bunun nereden satıldığını bulmak imkânsızdı. Myron, "Yani katil ona yaklaşmış," dedi, "çantanın içerisindeki silahla vurmuş,

yürümeye devam etmiş, silahı çöpe atmış ve uzaklaşıp gitmiş."

Gerard, "Görünen bu," dedi.

"Serinkanlı bir müşteri."

"Hem de çok."

Myron, "Silahta herhangi bir parmak izi var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Öldürülüşün tanığı var mı?"

"Birkaç yüz tane. Ama ne yazık ki herkesin anımsadığı tek şey silahın sesi ve Valerie'nin yere yuvarlanışı."

Myron kafasını salladı. "Katil inanılmaz bir riske girmiş. Kızı herkesin ortasında bu şekilde vurarak yani."

"Evet. İnsanın kanını donduracak kadar cesurca bir olay."

"Başka bir şey var mı?"

Gerard, "Tek bir sorum var?" dedi.

"Neymiş?"

"Gelecek Cumartesi gününe biletlerimiz nereden olacak?"

Bölüm 17

Esperanza, gazetelerden kesilmiş altı yıllık iki kupür yığınını Myron'un masasına düzenli bir şekilde yığmıştı. Sağdaki yığın–diğerinden yüksek olan–Alexander Cross cinayetine dair makalelerden oluşmaktaydı. Küçük yığın Valerie Simpson'ın hastaneye yatırılışıyla ilgiliydi.

Myron üçüncü yığını–gelen mesajlardan oluşanı–dikkate almadı ve Valerie'ye dair yığını gözden geçirdi. Hikâye ona zaten tanıdıktı. Valerie'nin ailesi onun "izne çıktığını" iddia etmiş, ancak güvenilir bir kaynak, gerçeği basına sızdırıvermişti: Genç tenis yıldızı esasen ünlü Dilworth Akıl Hastalıkları Tesisi'ndeki bir hastaydı. Aile bunu birkaç gün süreyle inkâr etti–ta ki Valerie'nin Dilworth tesislerinde yürürken çekilen bir fotoğrafı gazetelerde yer alana kadar. Aile tarafından yapılan gecikmiş bir açıklama, bu her ne anlama geliyorsa, Valerie'nin 'dış baskılardan kaynaklanan bir bu-

nalmadan dolayı dinlendiği' yönünde iddialarda bulundu.

Medyada yer almak aşırı kaçtı. Valerie tenis dünyasında çoktan tarihe karışmıştı, dolayısıyla basın onunla ilgilendi ama konuya gözü dönmüş aç kurtlar gibi saldırmadılar. Buna rağmen, özellikle bir takım sürekli yayınlarda, çeşitli dedikodular işitildi. İçlerinden teki Valerie'nin yaşadığı çöküntünün bir cinsel tacizden kaynaklandığını söyledi. Diğer bir tanesi, onun bir sapığın saldırısına uğradığını belirtti. Bir başkası, okuyucuyu sıradan detaylarla–kurbanın adı, bu kişinin nasıl öldürüldüğü, polisin Valerie'yi neden tutuklamadığı gibi küçük şeylerle–rahatsız etmeyen bir makale aracılığıyla, Valerie'nin büyük bir soğukkanlılıkla birisini öldürdü- ğünü iddia etti.

Ancak dedikodular arasında en ilginci, Myron'un dikkatini gerçekten üzerine toplayan bir tanesi, iki farklı gazetede birden çıktı. Çeşitli 'isimsiz kaynaklara' göre, Valerie Simpson bir hamileliği gizlemek için Dilworth tesislerinde saklanıyordu.

Bu doğru da olabilirdi, uydurma da. Genç bir kadın saklanmaya başlayınca, hamilelik dedikoduları hep gün yüzüne çıkardı. Yine de...

Myron, Alexander Cross cinayetine dair kaleme alınan makalelere geçti. Esperanza araştırmalarını Philadelphia bölgesi dergileriyle sınırlamıştı, ama materyal yine de oldukça engindi. Hikâyeler temelde polislerin anlatımı paralelindeydi. Alexander Cross insanlara tepeden bakanların gittiği tenis kulübünde verilen bir partideydi. Tesadüfen, Errol Swade ve

Curtis Yeller adındaki iki soyguncuyla karşılaştı. Onları kovaladı, ana çimen kortta adamları yakaladı ve Errol Swade tarafından bıçaklandı. Bıçak Alexander'ın kalbini deldi. Hemen o an orada öldü.

Senatör Cross ve ailesi konuya dair herhangi bir yorumda bulunmamıştı. Senatörün sözcüsüne göre, aile 'inzivaya çekilmişti' ve bu her ne demekse, 'emniyet teşkilatı ile adalet sistemine güveniyorlardı'.

Basın Errol Swade için düzenlenen insan avına odaklandı. Polis, Swade'in birkaç saat içerisinde yakalanacağından adları kadar emindi. Ama saatler günleri kovaladı. Baş köşe yazarları polisi on dokuz yaşındaki bir uyuşturucu müptelasını enseleyemedikleri için sert bir dille eleştirdiler, ama Cross ailesi sessiz kaldı. Hikâye standart halk öfkesini körükledi–baş köşe yazarları, her şeyden önce, Errol Swade gibi serseri birisinin neden kefaletle serbest bırakıldığını öğrenmek istediler.

Ancak öfke, bu tip durumlarda hep olduğu üzere, boşa çıktı. Diğer hikâyeler öncelik kazanmaya başladı. Olay ilk sayfadan son sayfaya kayarak unutulmaya yüz tuttu.

Myron yığını tekrar gözden geçirdi. Curtis Yeller'ı vuran polis güzelce ört bas edilmişti. Konuya dair herhangi bir içişleri araştırmasından bahsedilmiyordu. Alışılageldik tepkicilerden hiçbirisi polis 'barbarlığını' protesto etmemişti, ki bu çok garipti. Genelde bir takım kaçıklar, olay unsuru her ne olursa olsun, mutlaka televizyona çıkmayı başarırlardı, özellikle de eğer zenci bir genç, beyaz bir polis tarafından vurul-

muşsa. Ama bu kez değil. Ya da en azında olan biten basına yansımamıştı.

Bekle. Hatta kal.

İşte Curtis Yeller'a dair bir makale. Myron ilk seferde bunu gözden kaçırmıştı, çünkü bu cinayeti takip eden gün yayınlanmıştı. Böyle bir makale için çok erken bir zamandı. Büyük olasılıkla Senatör Cross henüz bir yasaklama getiremeden önce gizlice gazeteye sokulmuştu–ancak bu sadece Myron'un komplo paranoyası da olabilirdi. Bunu söylemek çok zordu.

Bu, metro bölümünün yer aldığı on ikinci sayfanın alt köşesindeki küçük bir makaleydi. Myron bunu iki defa okudu. Sonra üçüncü kere. Makale sadece batı Philadelphia'daki cinayetten ya da bahsi geçen cinayette polisin rolünden bahsetmiyordu. Makale doğrudan Curtis Yeller'a dairdi.

Tıpkı diğer herhangi bir övgü dolu yazı gibi başlıyordu: Curtis Yeller bir 'iftihar listesi öğrencisi' olarak betimlenmişti. Bu gerçekten de pek büyük bir şey değildi. Psikozlu, düşük IQ'lu bir çocuk tacizcisi, erken yaşta öldürülünce birdenbire şeref listesi öğrenciliğine terfi edivermişti. *İşe Yaramazların Kurtuluşu.* Ama bu hikâye biraz daha ileri gitti. Bayan Lucinda Elright, Curtis Yeller'ın tarih öğretmeni, Curtis'i 'en iyi öğrencisi' ve 'hiçbir zaman gözaltına alınmayan' bir oğlan olarak betimlemişti. Bay Bernard Johnson, onun İngilizce öğretmeni, Curtis'in 'pek sık rastlanmayacak kadar parlak ve araştırmacı', 'milyonda bir karşılaşılacak birisi' ve 'kendi öz oğlu gibi' olduğunu ifade etmişti.

Bunlar olağan ölüm abartıları mıydı?

Belki. Ama okul kayıtları, öğretmenleri destekledi. Curtis hakkında hiç rapor tutulmamıştı. Ayrıca sınıfındaki en iyi ders katılım yüzdesine sahipti. Hepsinin ötesinde, transkripti 3.9'luk bir not ortalaması gösteriyordu, tek B'si sağlık dersindendi. Her iki öğretmen de Curtis Yeller'ın şiddete yatkın olmadığına kesinlikle inandıklarını ifade etmişlerdi. Bayan Elrigth, Curtis'in kuzeni Errol'u suçlamıştı ama bu konuda herhangi bir detay verilmemişti.

Myron arkasına yaslandı. Karşı duvardaki *Casablanca*'dan alınma film fotoğrafına baktı. Sam, Nazi'ler içeri girerken, Bogie ve Bergman'a serenat yapıyordu. Sana bakıyorlar çocuk. Paris hep bizim olacak. Sen o uçağa bineceksin. Myron genç Curtis Yeller'ın bu filmi seyredip seyretmediğini, sisli havaalanında yaşlı gözlerle dikilen Ingrid Bergman'ın selüloid görüntüsünü fark etme fırsatını yakalayıp yakalayamadığını merak etti.

Masasının arkasından basket topunu çıkarttı ve parmağında döndürmeye başladı. Ekseninden kaydırmaksızın dönüş hızını artırmak maksadıyla topa uygun açıdan şöyle bir vurdu. Eserine sanki bir Çingene'nin kristal topuymuş gibi baktı. Farklı bir evrenle karşılaştı, bu Boston Garden'ın parke zeminindeki sesli ikaz cihazını üç sayılık atışlarla çınlatan daha genç Mylor Bolitar'dı. Bu hayale çok uzun bir süre kendisini kaptırmamaya çalıştı, ama işte orada, önde ve arkadaydı, sönüp gitmek istemiyordu.

Esperanza içeri girdi. Oturdu ve sessizce bekledi.

Topun dönmesi durdu. Myron onu yere bıraktı ve kıza

makaleyi uzattı. "Şuna bir bak."

Esperanza makaleyi okudu. "Birkaç öğretmen ölen bir çocuğa dair iyi bir şeyler söylemiş. Öyleyse ne olmuş? Büyük olasılıkla sözleri de yanlış anlaşılmıştır zaten."

"Ama bu birkaç sıradan yorumun ötesinde bir şey. Curtis Yeller'ın poliste herhangi bir kaydı yoktu, okulda da kaydı yoktu, neredeyse mükemmel denebilecek bir devama sahipti, not ortalaması da 3.9'du. Çoğu çocuk için bu inanılmaz büyük bir başarı. Ama o Philadelphia'nın en kötü yerlerinden gelen bir çocuktu."

Esperanza omuz silkti. "Alakayı kuramadım. Yeller'ın bir Einstein ya da geri zekâlı olması neyi değiştirir ki?"

"Hiçbir şeyi. Sadece işte sana akla yatkın olmayan bir nokta daha. Curtis'in annesi neden oğlunun hırsızlıkta iyi olmadığını söyledi peki?"

"Belki de öğretmenlerin bildiğinden daha başka bir şey biliyordu."

Myron olumsuz manada kafasını salladı. Deanna Yeller'ı düşündü. Kapıyı açan gururlu ve güzel kadın, ölen oğlundan bahsedilir bahsedilmez aniden saldırgan, savunmacı bir yapıya bürünmüştü. "Yalan söylüyordu."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Win onun satın alındığını düşünüyor."

Esperanza, "Bu kulağa oldukça yüksek bir olasılık gibi geliyor," dedi.

"Ne, oğlunun katilini korumak için rüşvet alan bir anne mi?"

Esperanza tekrar omzunu silkti. "Tabi ki, neden olmasın?"

"Sen gerçekten de bir annenin..." Myron cümlesini yarıda kesti. Esperanza'nın suratı tamamen ifadesizdi–o her zaman en kötüsüne inanan birisiydi. Myron, "Bir an için şu senaryonun tümüne bak," diye tekrar denedi. "Curtis Yeller ve Errol Swade o lüks tenis kulübüne gece gizlice giriyorlar. Neden? Orayı soymak için mi? Ne alacaklardı? Gece vaktiydi. Soyunma odasına giderek dolaplardan cüzdanları aşıracak hâlleri yoktu. O zaman ne çalacaklardı? Tenis pabuçlarını mı? Birkaç raket mi? Bu birkaç tenis teçhizatı için kat edilemeyecek kadar uzun bir yoldu."

Esperanza, "Belki de teyp ekipmanlarını alacaklardı," dedi. "Kulüp binasında büyük ekran bir TV olabilirdi."

"Pekâlâ. Diyelim ki sen haklısın. Sorun şu ki oğlanların arabası yoktu. Belediye otobüsüne binmişler, ardından da yürümüşlerdi. Yağmaladıklarını nasıl taşıyacaklardı? Elleriyle mi?"

"Belki de bir araba çalmayı planlamışlardı."

"Kulübün valeli araba parkından mı?"

Esperanza omuz silkti. "Olabilir," dedi. Sonra: "Kısa bir süreliğine konuyu değiştirmemde mahsur var mı?"

"Devam et."

"Dün gece Eddie Crane ile yaptığın görüşme nasıl geçti?"

"Çocuk Küçük Pocahontas'ın büyük bir fanatiği. Onun çok 'seksi' olduğunu söyledi."

"Seksi mi?"

"Evet."

Omzunu silkti. "Çocuk ağzının tadını biliyor."

"Çok da nazik. Onu sevdim. Akıllı, aklı başında. İyi bir çocuk."

"Yoksa evlatlık mı alacaksın?"

"Oh, hayır."

"Onu temsil etme konusu ne oldu?"

"Temasa geçeceklerini söylediler."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Söylemek çok zor. Çocuk benden hoşlandı. Ebeveynleri ise benim ufak çaplı olmamdan endişeleniyorlar." Durakladı. "Burger City nasıl gitti?"

Esperanza ona bir takım kâğıtlar uzattı. "Phil Sorenson'un ön sözleşmesi."

"TV reklamı mı?"

"Evet, ama bir hamburger çeşnisi gibi giyinmek zorunda."

"Hangisi?"

"Sanırım ketçap. Hâlâ müzakeresini yapıyoruz."

"Tamam. Sadece bunun mayonez ya da salatalık turşusu olduğunu söyleme." Kontratı inceledi. "İşi iş. Rakamlar da güzel."

Esperanza ona baktı.

"Aslına bakılırsa çok iyi." Kadına gülümsedi. Kocaman bir gülümseme.

Esperanza, "Senin iltifatınla heyecanlanmam gereken kısım burası mı?" diye sordu.

"Söylediklerimi unut."

Esperanza kâğıt yığınlarını işaret etti. "Valerie'nin Dilworth'daki günlerinde gittiği psikiyatristi bulmayı başardım. Adı Julie Abramson. Yetmiş Üçüncü Sokak'ta özel muayenehanesi var. Tabi ki seni görmeyecek. Hastaları hakkında konuşmayı reddediyor."

Myron, "Bir kadın doktor," diyerek düşüncelere daldı. Ellerini kafasının arkasına yerleştirdi. "Belki de onu keskin espri yeteneğim ve adaleli bedenimle ikna edebilirim."

Esperanza, "Büyük olasılıkla yaparsın," dedi, "ancak kadının yarı baygın olmaması durumunda uygulanmak üzere, benim bu konuda alternatif bir planım var."

"Peki, neymiş bu?"

"Muayenehanesini tekrar aradım, sesimi değiştirdim ve seni bir hasta olarak tanıttım. Ondan sana yarın sabaha randevu aldım. Saat dokuzda."

"Psikozum ne?"

"Kronik priapizm*," dedi. "Ama bu sadece benim görüşüm."

"Çok komik."

"Aslına bakılırsa, şu adı-her-neyse şehirden ayrıldığından bu yana çok daha iyisin."

Adı-her-neyse, Esperanza'nın çok iyi bildiği gibi, Jessica'ydı. Esperanza, Myron'un hayatının aşkını pek umursamıyordu. Sıradan bir gözlemci, kıskançlığı bu konunun suçlusu olarak gösterebilirdi ama o zaman çok yanılmış olurdu. Doğru, Esperanza olağanüstü derecede güzeldi. Aralarında

ayartıcı bir takım anların yaşandığı da doğruydu, ancak ikisinden biri hep herhangi bir zararla karşılaşılmaksızın alevlerin dozunu ayarlayabilecek kadar sağ duyulu olmuştu. Ayrıca, konu âşık erkeklerden açıldığında, Esperanza'nın biraz farklılıktan yana olduğu da bir gerçekti–bu uzun ya da kısa, şişman ya da zayıf, zenci ya da beyaz olmanın ötesinde bir farklılıktı. Mesela şu anda Esperanza bir fotoğrafçıyla çıkmaktaydı. Fotoğrafçının adı Lucy'di. Lucy. Bir kadın, rüzgârı yakalamakta zorluk yaşayanlar için.

Hayır, Jessica'dan bu derece hoşlanmama sebebi bundan çok daha basitti: Esperanza, Jessica'nın Myron'u ilk kez bırakıp gittiğinde oradaydı. Her şeye ilk elden tanık olmuştu. Ve Esperanza kin gütmüştü.

Myron ilk sorusuna geri döndü. "Onlara rahatsızlığımın ne olduğunu söyledin?"

Esperanza, "Belirsiz konuştum," dedi. "Sesler duyuyorsun. Paranoyak şizofrensin, yanılsamalar, halüsinasyonlar görüyorsun, işte öyle bir şey."

"Nasıl oldu da bu kadar erken bir zamana randevu ayarlayabildin?"

"Sen çok ünlü bir film yıldızısın."

"Adım ne?"

Esperanza, "Adını vermeye cesaret edemedim," dedi. "O kadar ünlüsün."

Bölüm 18

Dr. Julie Abramson'un muayenehanesi Yetmiş Üçüncü Sokak ile Central Park'ın Batısı'nın çakıştığı köşedeydi. Lüks bir mahal. Bir blok kuzeydeki parkı tepeden gören bina San Remo'ydu. Dustin Hoffman ve Diane Keaton orada yaşamıştı. Madonna oraya taşınmayı istemiş ama yönetim onun bir San Remo materyali olmadığına karar vermişti. Win bir blok güneyde, Dakota'da, John Lennon'un yaşadığı ve öldüğü yerde oturmuştu. Ne zaman Dakota'nın avlusuna girseniz, Lennon'un vurulduğu noktadan geçerdiniz. Myron onun vuruluşunun ardından buradan yüzlerce kez geçmişti, bunu tekrarlayışında da hâlâ sessiz olması gerektiğini hissediyordu.

Dr. Abramson'un kapısında süslü, dökme demir diğer bir kapı vardı. Acaba bu dekoratif mi, yoksa koruma amaçlı mı oraya takılmıştı? Myron karar veremedi, ancak 'dökme' demir bir kapıyla muhafaza edilen bir psikiyatri kliniği ona çok ironik geldi.

Tamam, çok değil ama yeterince komikti.

Myron kapı ziline bastı. Vızıltılı elektrik zilini işitti ve içeri girdi. Her ne kadar hava bulutlu olsa da, bu güne özel en kaliteli güneş gözlüklerini takmıştı. Bay Film Yıldızı.

Resepsiyonist, modaya uygun gözlükleri olan temiz giyimli bir adam, ellerini yakaladı ve eziyet çektirilen bir kedinin tiz çığlığını anımsatan, aslında insanı sakinleştiren bir ton olması beklenen sesiyle, "Günaydın," dedi.

"Dr. Abramson'u görmek için buradayım. Randevum saat dokuzda."

"Anlıyorum." Artık canlanmıştı, Myron'un suratını inceliyor, bu büyük film yıldızının kim olduğunu çıkartmaya çalışıyordu. Myron güneş gözlüklerini düzeltti ama çıkartmadı. Resepsiyonist isim almak istedi, ancak sağduyusu onu engeledi. Bu büyük ünlüyü aşağılamaktan korktu.

"Beklerken şu formu doldurabilir misiniz?"

Myron verilen rahatsızlıktan dolayı sinirlenmiş gibi görünmeye çalıştı.

Resepsiyonist, "Bu sadece bir formalite," dedi. "Eminim ki bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorsunuzdur."

Myron iç çekti. "Peki o zaman."

Doldurulduktan sonra resepsiyonist formu geri istedi.

Myron, "Bunu doğrudan Dr. Abramson'a vermeyi tercih ederim," dedi.

"Efendim, sizi temin ederim ki–"

"Belki de ne demek istediğimi tam ifade edemedim." Bay Zor. Tıpkı gerçek bir film yıldızı gibi. "Bunu Dr. Abram-

son'a şahsen vereceğim."

Resepsiyonist sessizlik içerisinde somurtuyordu. Birkaç dakika sonra dahili hat vızırdadı. Resepsiyonist ahizeyi kaldırdı, kısa bir an için dinledi, sonra da kapattı. "Bu taraftan lütfen."

Dr. Abramson ufak tefekti–toplamda bir metre kırk beş santim boyunda ve otuz beş kilo ağırlığındaydı. Ona ilişkin her şey çekmiş, ezilmiş görünüyordu. Gözleri hariç. Ufacık yüzünde, hiçbir şeyi kaçırmayan iki büyük, neşe saçan, sıcak fener gibi etrafa bakıyorlardı.

Bir çocuğunkini andıran elini Myron'un avucuna bıraktı. Tokalaşması şaşırtıcı derecede kuvvetliydi. "Lütfen oturun," dedi.

Myron söyleneni yaptı. Dr. Abramson da hemen karşısına yerleşti. Ayakları yere zor bela değiyordu. "Elinizdeki formu alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabi ki." Myron bunu kadına uzattı. Doktor kısa bir an için kâğıda baktı.

"Siz Bruce Willis misiniz?"

Myron kadına çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tam *Die Hard*'daki gibiydi. "Güneş gözlüklerimle beni tanıyamadınız, öyle değil mi?"

"Sizin Bruce Willis'e benzer hiçbir yanınız yok."

"Ford Harrison yazacaktım, ama o çok yaşlı."

"Yine de bundan çok daha iyi bir seçim olurdu." Sonra

---

* Tenasül uzvunun cinsel zevk bulunmaksızın dik durması (Çev.)

Myron'u biraz daha inceleyerek, "Liam Neeson hâlâ iyi olabilir," diye ekledi. Dr. Abramson, Myron'un gösterisine pek de sinirlenmiş gibi durmuyordu. Ve tabi ki o eğitimli bir psikiyatristti ve anormal zihinlerle uğraşmaya alışkındı. "Neden bana gerçek adınızı söylemiyorsunuz?"

"Myron Bolitar."

Küçük surat neredeyse gözleri kadar ışık saçan bir gülümseyişle aydınlandı. "Sizi tanıdığımı biliyordum. Siz şu basketbol yıldızısınız."

"Yerinizde olsam tam olarak 'yıldız' kelimesini kullanmazdım." Yüzü kızardı.

"Lütfen Bay Bolitar, bu kadar alçakgönüllü olmayın. Art arda üç yıl boyunca sadece Amerikalılar'dan kurulan ilk takım. İki NCAA şampiyonluğu. Bir kez Yılın Üniversite Oyuncusu ödülü. Ülke çapında üniversiteler arası yapılan seçimlerde sekizinci."

"Siz fanatik misiniz?"

"Ve çok dikkatli." Arkasına yaslandı. Tıpkı sallanan sandalyedeki küçük bir çocuk gibiydi. "Anımsadığım kadarıyla, iki kez *Sports Illustrated*'a kapak oldunuz. Bu üniversite oyuncusu için alışılmadık bir durum. Aynı zamanda iyi bir öğrenciydiniz, Amerika'da okudunuz, basında popülerdiniz ve oldukça yakışıklı olduğunuz söyleniyordu. Yanılıyor muyum?"

Myron, "Evet," dedi. "Belki şu 'olduğunuz söyleniyordu' kısmı hariç."

Kadın güldü. Bu hoş bir kahkahaydı. Sanki tüm bedeni

buna eşlik ediyor gibiydi. "Şimdi, tüm bunların ne anlama geldiğini bana neden anlatmıyorsunuz Bay Bolitar?"

"Lütfen bana Myron deyin."

"Tamam. Ve siz de bana Dr. Abramson diyebilirsiniz. Şimdi, sorun ne?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Anlıyorum." Kadın şüphelenmiş göründü, ancak Myron bu iyi doktorun bu buluşmadan biraz eğlendiğini hissetti. "O zaman sorunlu bir 'arkadaşınız' var. Bana tüm olan biteni anlatın."

Myron, "Arkadaşımın adı," dedi, "Valerie Simpson."

Bu kadının ilgisini çekti. "Ne?"

"Sizinle Valerie Simpson hakkında konuşmak istiyorum."

Açık surat bir anda tamamen kapandı. "Siz bir muhabir değilsiniz, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Sanıyorum sizin bir spor temsilcisi olduğunuzu okumuştum."

"Öyleyim. Valerie Simpson neredeyse müşterim olacaktı."

"Anlıyorum."

Myron, "Valerie'yi en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

Dr. Abramson başını iki yana salladı. "Valerie Simpson'ın hastam olup olmadığını ne onaylayabilir ne de reddedebilirim."

"Onaylamanız ya da reddetmeniz gerekmiyor. Ben hastanız olduğunu biliyorum."

"Tekrarlıyorum: Valerie Simpson'ın hastam olup olmadığını ne onaylayabilir ne de reddedebilirim." Bir süre Myron'u inceledi. "Belki siz bana bu konuyla neden ilgilendiğinizi söyleyebilirsiniz."

"Daha önce de söylediğim üzere, ben onu temsil etmek üzereydim."

"Bu beni takma adla neden ziyaret ettiğinizi açıklamıyor."

"Ben onun cinayetini araştırıyorum."

"Araştırıyor musunuz?"

Myron kafasını sallayarak onayladı.

"Sizi kim tuttu?"

"Hiç kimse."

"O zaman neden bunu araştırıyorsunuz?"

"Kendime göre sebeplerim var."

Kadın başıyla onayladı. "Bu sebepler ne Myron? Onları öğrenmeyi çok isterim."

Ah şu psikiyatristler. "Aynı zamanda Anneciğim ve Babacığımı habersiz girip bastığım günü de anlatmamı ister misiniz?"

"Eğer isterseniz tabi."

"İstemiyorum. Benim öğrenmek istediğim şey Valerie'nin yaşadığı çöküşe neyin sebep olduğu?"

Kadının yanıtı ezberdendi. "Valerie Simpson'ın hastam olup olmadığını ne onaylayabilir ne de reddedebilirim."

"Doktor–hasta gizliliği mi?"

"Bu doğru."

"Ama Valerie öldü."

"Bu benim yükümlülüğümü en ufak bir şekilde değiştirmez."

"Kız öldürüldü. Büyük bir soğukkanlılıkla vuruldu."

"Anlıyorum. Yaşanan dramatik olaylar da benim yükümlülüğümü değiştirmez."

"Ama bana fayda sağlayacak bir şeyler biliyor olabilirsiniz."

"Ne açıdan faydalı?"

"Katili bulmak açısından."

Küçük ellerini kucağına yerleştirdi. Kilisedeki küçük bir kızı andırıyordu. "Ve sizin yapmaya çalıştığınız şey de bu, öyle mi? Yani o kadının katilini bulmak?"

"Evet."

"Ya polis? Haberlerden anladığım kadarıyla ellerinde bir şüpheli var."

Myron, "Ben otorite sahiplerine pek güvenmem," dedi.

"Öyle mi?"

"İşte, yardım etmek istememin sebeplerinden biri de bu."

Dr. Abramson büyük gözlerini Myron'a dikti. "Ben pek de öyle düşünmüyorum Myron."

"Düşünmüyor musunuz?"

"Bana daha çok kurtarma kompleksli birisi gibi görünüyorsun. Her zaman bir kahramanmış gibi davranmaktan hoşlanan, kendisini ışıl ışıl zırhlar içerisinde bir şovalye olarak

gören türden bir adam. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben, benim analizimi başka bir zamana bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

Kadın küçük omuzlarını silkti. "Sadece fikrimi söylüyordum. Bunun için ek bir bedel istemeyeceğim."

"İyi." *Ek bir bedel* mi? "Polisin doğru adamı yakaladığından pek emin değilim."

"Neden?"

"Bana bu konuda sizin yardım edebileceğinizi umut ediyordum. Valerie sizinle Roger Quincy'nin tacizleri hakkında konuşmuş olmalı. Onun tehlikeli birisi olduğunu düşünüyor muydu?"

"Son bir kez tekrarlıyorum, Valerie Simpson'ın hastam olup olmadığını ne–"

"Sizden bunu yapmanızı istemiyorum. Ben size Roger Quincy hakkında soru soruyorum. Benim bu adamla bir ilişkim yok, ya sizin?"

"Aynı zamanda onu da tanımıyorum."

"O zaman şu anlık fikirlere ne dersiniz? Tıpkı biraz önce benim için yaptığınız gibi."

Kadın kafasını salladı. "Özür dilerim."

"Sizi benimle konuşmaya ikna edebilmemin hiçbir yolu yok mu?"

"Olası bir hastaya dair mi? Hayır."

"Farz edelim ki ebeveynlerinin rızasını aldım."

"Bunu yapmayacaksınız."

Myron bekledi, seyretti. Kadın bunda ondan daha iyiydi.

Yüzü en ufak bir ipucu dahi vermiyordu, ama kelimeler geri alınamazdı. Myron, "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Kadın sessiz kaldı. Gözleri yere yöneldi. Myron gafın kasten yapılıp yapılmadığını merak etti.

Myron, "Sizi çoktan aradılar, öyle değil mi?" dedi.

"Kendim ve başkaları arasındaki herhangi bir iletişimi sizinle tartışma özgürlüğüne sahip değilim."

"Aile aradı. Sizi susturdular."

"Valerie Simpson'ın hastam–"

Myron, "Ceset henüz soğumadı bile ama onlar arkalarında bıraktıkları izleri çoktan kapatmaya başladılar," diye sözlerine devam etti. "Bunda ters bir şeyler sezinlemiyor musunuz?"

Dr. Abramson boğazını temizledi. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum ama size şunu söyleyeceğim: Sizin biraz önce tanımladığınız türden durumlarda, ebeveynlerin kızlarının hatırasını korumak istemeleri hiç de mantıksız değildir."

"Hatırasını korumak mı," –Myron ayağa kalktı, olabilecek en iyi durumu-özetleyen-avukat bakışlarını takındı – "yoksa katilini korumak mı?" Bay Büyük Oyuncu.

Dr. Abramson, "Şimdi aptallık ediyorsunuz," dedi. "Tabi ki tüm bu olanlardan genç kadının ailesini suçlamıyorsunuzdur."

Myron tekrar yerine oturdu. Elinden gelen en iyi herşey-mümkündür tavrını takınarak kafasını hafifçe yana eğdi. "Helen Van Slyke'nın kızı öldürüldü. Birkaç saat içerisinde

yas tutan anne, sizi ağzınızı kapalı tutacağınızdan emin olmak için aradı. Bu size biraz garip gelmiyor mu?"

"Helen Van Slyke adını daha önce işitip işitmediğimi ne onaylayabilir, ne de reddedebilirim."

Myron, "Anlıyorum," dedi."Yani siz tüm bu olanların bir tarafa atılması gerektiğini düşünüyorsunuz. Gizlenmesini. Hayalin gerçeği bastırmasına izin verilmesini. Ama, her nedense, ben bunun hiç de size uygun bir şey olmadığını düşünüyorum Doktor."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

Myron, "Hastanız öldü," diye sözlerine devam etti. "Yükümlülüğünüzün ailesinden ziyade ona karşı olması gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Dr. Abramson'un elleri kısa bir an için sıkılaşıp küçük birer topa dönüştü, sonra rahatladı. Derin bir nefes aldı, bunu içinde tuttu, sonra da yavaş yavaş dışarı bıraktı. "Diyelim ki– ama sadece diyelim ki–ben o genç kadının psikiyatristiydim. Aramızdaki o sıkı güven içerisinde bana anlattıklarını başkalarına aktarmama yükümlülüğüm olmaz mıydı? Eğer hasta tüm o anlattıklarını hayattayken kimseye açmamayı tercih ettiyse, bunları onun ölümünde tıpkı kendisinin tercih ettiği gibi gizli tutmak benim sorumluluğum değil mi?"

Myron ona baktı. Dr. Abramson da ona karşılık verdi. İnatçıydı. Myron, "Hoş bir sohbet oldu," dedi. "Ama belki de Valerie bir şeyleri su yüzüne çıkartmak istedi. Ve belki de birisi onu engellemek için öldürdü."

Parlak gözler birkaç kez kırpıldı. Kadın, "Sanırım artık

gitseniz iyi olur," dedi.

Dahili hattın düğmesine bastı. Resepsiyonist kapıda belirdi. Myron kollarını göğsünde kavuşturdu ve göz korkutucu görünmeye çalıştı. Bu girişim pek başarılı olmadı.

Myron ayağa kalktı. Orada bir şeylerin tohumunu attığını biliyordu. Sadece bunun çimlenip filizlenmesi için biraz zaman tanımak durumundaydı. "En azından bu konuyu biraz düşünecek misiniz?" diye sordu.

"Hoşça kal Myron."

Resepsiyonist, Myron'un odadan çıkmasına izin verecek şekilde yana doğru çekildi.

Bölüm 19

Alexander Cross cinayetinin üç tanığından–hepsi de merhumun üniversite arkadaşlarıydı–sadece biri New York bölgesinde yaşıyordu. Gregory Caufield Jr., sevgili babasının Stillen, Caufield ve Weston'larla kurduğu bir hukuk firmasının genç ortaklarındandı. Bu oldukça güçlü, kamuoyunca tanınan, çeşitli eyalet ve yabancı ülkelerde ofisleri bulunan bir firmaydı.

Myron numarayı çevirdi, Gregory Caufield Jr.'la görüşmek istediğini söyledi ve beklemeye alındı. Birkaç saniye sonra bir kadın yanıtladı ve, "Sizi doğrudan Bay Caufield'a aktaracağım," dedi.

Bir klik sesi işitildi. Telefon tek bir kez çaldı. Ardından coşku dolu bir ses, "Pekâlâ, selam!" dedi.

Pekâlâ, selam mı?

"Gregory Caufield'la mı görüşüyorum?"

"Tabi ki öyle. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Adım Myron Bolitar."

"Hı-hıı."

"Ve sizden bir randevu talep ediyorum."

"Tabi ki. Ne zamana?"

"Mümkün olan en erken zamana."

"Yarım saat sonrasına ne dersiniz? Size uyar mı?"

"Bu harika olur, teşekkürler."

"Süper Myron. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Klik. *Süper* mi?

On beş dakika sonra Myron yola çıkmıştı. Park Caddesi'nden yukarı yürüdü, yaz aylarında Win'le oturup öğlen yemeklerini yemekten hoşlandıkları cami basamaklarını geçti. Ana kadın seyretme tünekleri. New York istisnasız dünyanın en güzel kadınlarına sahiptir. Hepsi de iş elbisesi, tenis ayakkabısı giyer, güneş gözlüğü takarlar. Soğukkanlı bir kararlılıkla yürürler, harcayacak en ufak zamanları dahi yoktur. Şaşırtıcı bir şekilde, güzel kadınlardan hiçbirisi Myron'a göz atmadı. Büyük olasılıkla sadece ihtiyatlı davranıyorlardı. Büyük olasılıkla o güneş gözlüklerinin gerisinden ona çılgıncasına arzu dolu bakışlar fırlatıyorlardı.

Myron batıya, Madison Caddesi'ne döndü. Neredeyse bir yıldır vitrinlerinde KAPATIYORUZ yazan birkaç elektronik cihaz dükkanının önünden geçti. Bu işaret hep aynıydı– beyaz zemin, siyah harfler. Kör bir adam elindeki tası uzattı. Artık kalem dahi satmıyordu. Adamın gören gözü olan köpek

ölü duruyordu. Köşede iki polis gülüyordu. Kruasan yiyorlardı. Tatlı çörek değil.

Lobideki asansörün hemen yanında bir güvenlik görevlisi duruyordu.

"Evet?"

"Myron Bolitar. Gregory Caufield'ı görmeye geldim."

"Oh, evet Bay Bolitar. Yirmi ikinci kat." Yukarıyı aramamıştı. Listesini de kontrol etmemişti. Hımm.

Asansörün kapısı açılınca, içeride cana yakın suratlı bir kadının dikildiğini gördü. "İyi günler Bay Bolitar. Lütfen beni takip edin."

Ofis pembesi halı döşeli, beyaz duvarlı, McKnight çerçeveli posterlerin asılı durduğu uzun bir koridor boyunca ilerlediler. Tek bir daktilo sesi dahi işitilmiyordu, ama Myron bir lazer yazıcının vızıltısını duydu. Birisi hoparlörü açık telefondan bir numarayı çeviriyordu. Faks makinalarından teki gelen aramayı büyük bir cayırtıyla diğer bir faks makinasına yönlendirdi. Köşeyi döndüklerinde, aynı derecede cana yakın suratlı diğer bir kadın yanlarına yaklaştı. Etraf sahte gülümseyişlerle doluydu.

İkinci kadın, "Merhaba Bay Bolitar," dedi. "Sizi gördüğüme çok sevindim."

"Ben de sizi gördüğüme." Kullandığı kelimeler cinsellik kokuyordu.

İlk kadın onu ikinciye teslim etti. Bu tam bir ekip etiketleme işiydi. İkinci kadın, "Bay Caufield sizi C konferans odasında bekliyor," dedi, sesi sanki C konferans odası Penta-

gon'un iç kısımlarındaki gizli bir bölmeymiş gibi alçak tondaydı.

Myron'u, üzerindeki büyük bronz *C* harfi dışında diğerlerinden pek farklı olmayan bir kapıya doğru yönlendirdi. Birkaç saniye içerisinde, Myron bu odanın C konferans odası olduğu sonucuna vardı. Sherlock Bolitar'ın Maceraları. Kapıyı içeriden bir adam açtı. Bu genç, Stephanopoulos saçlı, koca kafalı birisiydi. Myron'un elini heyecanla sıktı. "Selam Myron."

"Selam Gregory." Sanki gerçekten birbirlerini tanıyorlarmış gibi.

"Lütfen içeri gel. Burada tanışmanı istediğim birisi var."

Myron tamamen içeri adım attı. İleride koyu renk deri sandalyeli büyük ceviz bir masa vardı. Sandalyeler üzerlerinde şu küçük altın düğmeler taşıyan türdendi. Duvarlar ciddi suratlı adamların yağlıboya tablolarıyla doluydu. Oda, masanın diğer ucunda oturan adam dışında, boştu. Her ne kadar o güne kadar hiç karşılaşmamış olsalar da, Myron adamı anında tanıdı. O şaşırmış olabilirdi, ancak adamda en ufak bir şaşkınlık dahi yoktu.

Senatör Bradley Cross.

Gregory ikisini birbirleriyle tanıştırmaya zahmet etmedi. Aslına bakılırsa orada kalmayı dahi düşünmedi. Kapıyı arkasından kapatarak sessizce dışarı süzüldü. Senatör ayağa kalktı. İnsanların genelde siyasi ailelerle bağdaştırdığı o klasik aristokrat yakışıklılığıyla en ufak bir alakası yoktu. İnsanların evcil hayvanlarına çok benzedikleri söylenir; eğer bu doğ-

ruysa Senatör Bradley Cross'un da bir av köpeğinin olması gerekirdi. Yüz hatları uzun ve uysaldı. İyi dikimli takım elbisesi, vücudunun abartılı armut yapısını hiçbir şekilde değiştirememişti; bunun bir kadın vücudu olması durumunda, çocuk doğurmuş yorumunu alırdı. Saçlarında gri tutamlar vardı, sanki elektrikleniyormuş gibi görünüyordu. Kalın camlı gözlüklere ve çarpık bir gülümseyişe sahipti. Yine de bu cazip bir gülümseyişti–gerçekten çekici, güven uyandıran bir yüzü vardı. Bu oy verilecek türden bir surattı.

Senatör Cross elini yavaşça uzattı. "Tüm bu amatör oyun için özür dilerim," dedi, "ama artık tanışmamız gerektiğini düşündüm."

El sıkıştılar.

"Lütfen otur. Rahatına bak. Sana bir şey ikram edebilir miyim?"

Myron, "Hayır, teşekkürler," dedi.

Yüz yüze oturdular. Myron bekledi. Senatör söze nasıl başlayacağından pek de emin görünmüyordu. Birkaç kez elini ağzına kapatarak öksürdü. Her bir öksürük gıdığının hafifçe sallanmasına sebep oldu.

"Seni görmeyi neden istediğimi biliyor musun?" diye sordu.

Myron, "Hayır," dedi.

"Oğlum hakkında çok sayıda soru sorduğunu biliyorum. Daha da önemlisi, öldürülüşü hakkında."

"Bunu nereden işittiniz?"

"Etraftan. Oradan buradan. Kaynaklarım var." Kafasını,

tıpkı garip bir ses duyduğunda bir av köpeğinin yapacağı tarzda yana doğru eğdi. "Bunun sebebini bilmek isterim."

Myron, "Valerie Simpson benim müşterilerimden birisi olacaktı," dedi.

"Bana da öyle söylendi."

"Ben Valerie'nin cinayetini araştırıyorum."

"Ve Valerie ile Alexander cinayetleri arasında bir bağ olabileceğine inanıyorsun, öyle mi?"

Myron omzunu silkti.

"Oğlum altı yıl önce Philadelphia yakınlarında sıradan bir sokak eşkiyası tarafından öldürüldü. Valerie, New York'ta Amerika Açık'ta neredeyse yeraltı dünyasında işlenecek türden bir cinayete kurban gitti. Arada ne tür bir bağ olabilir ki?"

"Belki de hiç."

Cross arkasına yaslandı, baş parmaklarını döndürdü. "Seninle birlikte bu işin peşine düşmek istiyorum Myron. Özgeçmişine biraz göz attım. Geçmişteki çalışmalarından haberdarım. Detaylarından değil tabi ki, ama saygınlığının farkındayım. Burada senin üzerinde herhangi bir etki bırakmaya çalışmıyorum. Bu benim tarzım değil. Sert oğlanı oynarken kendimi hiçbir zaman rahat hissetmedim." Tekrar gülümsedi. Gözleri şimdi yaşlıydı ve sesinde fark edilir bir titreme vardı. "Bugün burada seninle Birleşik Devletler'in bir senatörü olarak değil, yas tutan bir baba olarak konuşuyorum. Oğlunun huzur içerisinde yatmasını isteyen yaslı bir baba olarak. Senden yaptığın şeyi sonlandırmanı rica ediyorum."

Adamın ses tonundaki acı çok açıktı. Myron bunu bek-

lemiyordu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim Senatör."

Senatör yüzünü iki eliyle güçlü bir şekilde sıvazladı. Yorgun bir tavırla, "İki genç insan görüyorsun..." diye konuşmaya başladı. "Önlerinde uzun bir hayat uzanan iki genç insan görüyorsun. Birbirleriyle nişanlanmak üzereler. Sonra ne oluyor? İki farklı olayla, altı yıl arayla öldürülüyorlar. Bu acımasız rastlantı idrak edilemeyecek kadar fazla. Sen de bunu merak ediyorsun, öyle değil mi Myron?"

Myron kafasıyla onayladı.

"Dolayısıyla ölümlerini incelemeye başladın. Böylesine tuhaf çifte bir trajediyi açıklayabilecek bir şeyler arıyorsun. Ve araştırmalarında çeşitli tutarsızlıklara rastlıyorsun. Birbirini tamamlamayan parçalarla karşılaşıyorsun."

"Evet."

"Ve bu tutarsızlıklar seni Alexander ile Valerie cinayetleri arasında bağ olduğunu inanmaya yöneltiyor."

Cross kafasını kaldırarak tavana baktı ve işaret parmağını dudağına dayadı. "Bu tutarsızlıkların Valerie Simpson'la en ufak bir alakasının olmadığını söylesem bana inanır mısın?"

Myron, "Hayır," dedi. "Yapamam."

Senatör Cross kafasıyla onayladı, bu Myron'dan ziyade kendi adına yaptığı bir hareketti. "İnanacağından şüphedeliydim zaten," dedi. "Çocuğun yok, öyle değil mi Myron?"

"Hayır, yok."

"Önemli değil. Çocuklu olan insanlar bile anlamıyor. Anlayamazlar. Olan bitenler... acı veren sadece yaşananlar

değil. Ölümün kendisi insanı bitiriyor. Senin gitmene hiçbir zaman izin vermiyor, soluklanma şansı tanımıyor. Karımın hâlâ neredeyse günlük ilaç kullanması gerekli. Sanki birisi gelip içindeki her şeyi söküp çıkartmış, geriye sadece acınası bir kabuk bırakmış gibi. Onu o hâlde görmenin nasıl bir şey olduğunu tahmin dahi edemezsin."

"Ben kimseyi incitmek, üzmek istemiyorum Senatör."

"Ama durmayacaksın da. Ve ne kadar dikkatli olursan ol, birileri yaptığın araştırmadan mutlaka haberdar olup nem kapacaktır, tıpkı benim yaptığım gibi."

"İhtiyatlı olmaya çalışacağım."

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

"Şimdi vazgeçemem. Üzgünüm."

Senatör kendi kendine o yüz mesajını tekrar verdi. Derin bir iç çekti ve, "Bana başka bir seçenek bırakmıyorsun. Sana olan biteni anlatmak zorunda kalacağım. Belki ondan sonra bu işin peşini bırakırsın," dedi.

Myron bekledi.

"Sen bir avukatsın, öyle değil mi?"

Myron, "Evet, "dedi.

"New York barosunun üyesi misin?"

"Evet."

Bradley Cross ceketinin cebine uzandı. Solgun derisi, suratından aşağı düzensiz kümeler hâlinde sarkmaktaydı. Çek defterini çıkarttı. "Seni avukatım olarak tutmak istiyorum," dedi. "Beş bin dolarlık avans yeterli olur mu?"

"Anlamadım."

"Avukatım olarak seni tutmak istiyorum. Sana anlatmak üzere olduğum şey avukat-müvekkil gizliliği yetkisinin altına giriyor. Hiçbir yerde, mahkemede bile, sana birazdan anlatacaklarımı tekrarlamana izin verilmeyecek."

"Bunun için beni parayla tutmanıza gerek yok."

"Öyle yapmayı tercih ederim."

"Pekâlâ. O zaman yüz dolarlık bir çek olsun."

Bradley Cross çeki yazdı ve Myron'a verdi.

Herhangi bir giriş yapmaksızın, "Oğlum uyuşturucu kullanıyordu," dedi. "Çoğunlukla kokain. Tabi eroin de, ama ona henüz başlamıştı. Bir şeyler aldığını biliyordum ama açıkçası bunun ciddi bir şey olduğunu hiçbir zaman düşünmedim. Onu kafası iyiyken gördüm. O kırmızı gözlerini gördüm. Ama bunun sadece marihuana olduğunu düşündüm. Tanrım, ben de marihuanayı denemiştim. Hatta içime bile çekmiştim."

Hafifçe gülümsedi. Myron da ona, eşit hafiflikte, karşılık verdi.

"Alexander ve arkadaşları o gece kulüp arazisinde sıradan bir tur atmıyorlardı," dedi. "Kafayı bulacaklardı. Alexander'ın cebinde şırınga vardı. Cinayetin işlendiği yerin yakınındaki çalıların arasında da kokain bulundu. Ve, tabi ki, Alexander'ın cesedinde hem eroin hem de kokain izlerine rastlandı. Sadece beden sıvılarında değil, aynı zamanda hücrelerinde de. Bana bunun, onun bu uyuşturucuları bir süredir kullandığının kanıtı olduğu söylendi."

Myron, "Otopsi yapılmadı diye biliyordum," dedi.

"Gizli tutuldu. Hiçbir şey söylenmedi ya da kayda alın-

madı. Nasıl olsa bunun hiçbir önemi yoktu. Alexander'ın hayatını sonlandıran şey bir bıçak yarasıydı, uyuşturucu değil. Oğlumun yasa dışı maddeleri kullandığı gerçeği konuyla alakasızdı."

Myron, yüz ifadesini sabit tutarak, *belki,* diye düşündü.

Cross bir süre bakışlarını uzaklara dikti. Sonra, "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

"Kafayı bulmak için partiden ayrılmışlardı."

"Doğru, teşekkürler." Boğazını temizledi, biraz daha dik oturdu. "Hikâyenin geriye kalanı oldukça açık. Oğlanlar çim sahalardan tekinde Errol Swade ve Curtis Yeller'la karşılaştılar. Gazeteler Alexander'ın ne kadar cesur olduğundan, kendi güvenliğini hiçe sayarak suçlulara engel olmaya nasıl çalıştığından bahsetti. Adamlarım ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı. Ama gerçek şuydu ki; o mantıksızca davranacak kadar kafayı bulmuş, uçuyordu. Tıpkı bir tür süper kahraman gibi tepelerine ani iniş yapmıştı. Yeller soyadlı şu oğlan–polisin vurduğu–her şeyi yere bıraktı ve kaçtı. Ama Errol Swade çok daha soğukkanlıydı. Sustalısını çıkarttı ve oğlumun kalbini bir balon gibi patlattı. Bunun kazara olduğunu söylüyorlar. Kayıtsızca."

Senatör Cross sustu. Myron adamın devam etmesini bekledi. Destanının sonuna geldiği kesinleşince Myron, "Neden kulüpteydiler?" diye sordu.

"Kimler?"

"Swade ve Yeller."

Senatör Cross şaşırmış göründü. "Onlar hırsızdı."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Orada başka ne yapıyor olabilirlerdi ki?"

Myron omzunu silkti. "Oğlunuza uyuşturucu satıyor olabilirlerdi. Alışveriş. Bu kulağa, gecenin bir körü tenis kulübünü soymaktan çok daha makul geliyor."

Cross kafasını olumsuz anlamda salladı. "Ellerinde bir şeyler taşıyorlardı. Tenis raketleri. Toplar."

"Kim söyledi?"

"Gregory ve diğerleri. Taşınan malzemeler de olay yerinde bulundu."

"Tenis raketleri ve toplar mı?"

"Daha başka şeyler de vardı, şimdi hatırlamıyorum."

Myron, "Çocuklar bunların mı peşindeydi?" dedi. "Bir takım tenis aksamının peşinde mi?"

"Polis, oğlumun onları soygun sonlanmadan önce engellediğine inanıyor."

"Ama oğlunuz onlara *dışarıda* engel oldu. Eğer bir takım şeyler çaldılarsa, o zaman çoktan içeri girmişlerdi demek ki."

Senatör sert bir ses tonuyla, "O zaman senin öne sürdüğün fikrin ne?" diye sordu. "Oğlumun kötü giden bir uyuşturucu pazarlığında öldürüldüğü mü?"

"Ben sadece kulağa en mantıklı gelen şeyi görmeye çalışıyorum."

"Bir uyuşturucu pazarlığı cinayeti Valerie'yle aralarında kurmaya çalıştığın bağı daha olası bir hâle mi sokuyor?"

"Hayır."

"O zaman varmaya çalıştığın nokta ne?"

"Hiçbir noktam yok. Sadece farklı teorileri ortaya atıyorum. Bundan sonra ne oldu? Cinayetten hemen sonra?"

Adam gözlerini tekrar uzaklara odakladı, bu kez portrelerden tekine doğru bakıyordu, ama Myron onun resmi gerçekten gördüğünü düşünmedi. Senatör boşluktan geliyormuşçasına yankılanan bir ses tonuyla, "Gregory ve diğer oğlanlar koşarak partiye döndüler," dedi. "Onları takip ederek dışarı çıktım. Alexander'ın ağzında kan baloncuk yapıyordu. Onun yanına vardığımda ölüydü."

Bir sessizlik yaşandı.

"Gerisini sen de tahmin edebilirsin. Her şey otopilota bağlanmıştı. Ben pek bir şey yapmadım. Sağlık ekipleri yaptı. Gregory'nin babası–ki o burasının en önde gelen ortaklarından birisidir–da yardım etti. Ben sadece orada dikildim ve uyuşuk bir şekilde kafamı salladım. Sana yalan söylemeyeceğim. Sana orada olup biteni bilmediğimi söylemeyeceğim. Biliyordum. Eski alışkanlıkların üstesinden gelmek zordur Myron. Bir politikacıdan daha bencil başka bir yaratık yoktur. Biz bencilliğimizi 'ortak yarar' adı altında kolayca haklı çıkartırız. Dolayısıyla olay ört bas edildi gitti."

"Ya gerçekler şimdi gün yüzüne çıkarsa?"

Adam gülümsedi. "Ben yok olurum. Ama bunun olmasından artık gerçek anlamda korkmuyorum. Ya da belki de bu da bir yalan, artık bunu kim bilebilir ki?" Ellerini yukarı kaldırdı, sonra da indirdi. "Ama karım gerçeği hiçbir zaman öğrenmedi. Bilseydi ne yapardı bilmiyorum, gerçekten

bilmiyorum. Alexander iyi bir çocuktu Bay Bolitar. Onun hatırasının ufak parçalara bölünmesini istemiyorum. Sonuç olarak uyuşturucu Errol Swade ve Curtis Yeller'ı daha az kusurlu, ya da oğlumu olduğundan daha suçlu yapmıyor. Bıçaklanmayı o istemedi."

Myron kısa bir an için bekledi. Sonra sıradaki ölümcül soruyu sordu: "Ya Deana Yeller?"

Senatör şaşırdı. "Kim?"

"Curtis Yeller'ın annesi."

"Ne olmuş ona?"

"Onunla hiçbir ilişkiniz yok mu?"

Senatör daha da şaşırdı. "Tabi ki hayır. Neden böyle bir şey sordun ki?"

"Ona sessiz kalması için hiç ödeme yapmadınız mı?"

"Ne konuda sessiz kalması için?"

"Oğlunun ölümü konusunda."

"Hayır. Bunu neden yapmalıydım ki?"

"Biliyorsunuz ki Curtis Yeller'a da hiç otopsi yapılmadı. Garip, öyle değil mi?"

"Eğer polisin kurallar dâhilinde hareket etmediğini üstü kapalı söylemeye çalışıyorsan, buna yanıt veremem, çünkü bilmiyorum. Ayrıca umurumda da değil. Evet, polisin ateş etmesine ben de şaşırdım. Belki de o gece orada ört bas edilen ikinci bir şey daha vardı. Varsa bile, ben buna karışmadım. Ve daha da önemlisi, bunun Valerie Simpson'la ne tür olası bir bağlantısının olabileceğini de göremiyorum. Aslına bakılırsa tüm bu olanların hiçbirisinin Valerie'yle alakasını anlaya-

madım."

"O da o gece partide miydi?"

"Valerie mi? Tabi ki."

"Alexander öldürüldüğünde o neredeydi, biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bu ölüme nasıl bir tepki verdiğini anımsıyor musunuz?"

"Perişan olmuştu. Nişanlısı büyük bir soğukkanlılıkla biraz önce öldürülmüştü. Çılgına dönmüştü ve öfkeliydi."

"Onların ilişkilerini onaylamış mıydınız?"

"Evet, hem de çok. Valerie'nin biraz tedirgin olduğunu düşünmüştüm. Çok fazla hüzünlüydü. Ama ondan hoşlandım. O ve Alexander birlikte iyiydiler."

"Valerie'nin adı hiçbir zaman oğlunuzun öldürülüşüyle bağlantılı olarak anılmadı. Neden?"

Gıdığı çoğunlukla titriyordu. "Nedenini biliyor musunuz?" dedi. "Valerie Simpson tenis günlerinden dolayı hâlâ çok ünlüydü. Henüz onun adı olaylara karışmadan dahi etrafta olup biteni izleyen heterli sayıda göz olduğunu hissettik. Bunun Valerie'yi sevip sevmemekle alakası yoktu. Sadece hikâyeyi elimizden geldiğince küçük tutmaya çabaladık. Gazetelerin ön sayfalarından uzak tutmaya."

"O zaman oldukça şanslıydınız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeller öldürüldü. Swade de ortadan kayboldu."

Cross gözlerini birkaç kez kırptı. "Anladığımdan emin

değilim."

"Eğer hayatta olsalardı davaları görülürdü. Bu da basının ilgisini çok daha fazla çekerdi. Belki de sizin adamlarınızın üstesinden gelemeyecekleri kadar büyük bir basın ilgisi."

Gülümsedi. "Dedikoduları işittiğinizi görebiliyorum."

"Dedikodular mı?"

"Errol Swade'i öldürttüğüme dair dile getirilen söylentiler. Bir çetenin bana yardım ettiği ya da buna benzer saçmalıklar."

"Şunu itiraf etmelisiniz ki Senatör, onların kaderleri herkesçe uygun bulunan küçük bir halkla ilişkiler paketine doğru yöneldi. Sizin olaylar üzerinde ördüğünüz ağa karşı gelecek kimse de yok."

"Curtis Yeller'ın ölümünün ardından gözyaşı dökmüyorum ve eğer Errol Swade de öldürüldüyse, onun arkasından da çok fazla gözyaşı dökeceğimden şüphedeyim. Ama benim tanıdığım tek bir gangster dahi yok. Bu kulağa aptalca gelebilir, ama bir çetenin yardımını talep etmek aklıma dahi gelmez. Swade'i araması için bir dedektif tuttum."

"Bir şey buldu mu?"

"Hayır. Swade'in öldüğüne inandı. Polis de öyle. Çocuk bir panktı Myron. Bu olaydan önce dahi uzun bir hayata uzanan türden geleceği yoktu."

Myron birkaç soru daha sordu ama öğrenecek başka bir şey kalmamıştı. Birkaç dakika sonra iki adam da ayağa kalktı.

Myron, "Gitmeden önce Gregory Caufield'la konuş-

mam sorun olur mu?" diye sordu.

"Konuşmamanı tercih ederim."

"Eğer saklayacak hiçbir şey yoksa–"

"Onun tüm bunları sana anlattığımı bilmesini istemiyorum. Bunu sana söyledim. Avukat-müvekkil gizliliği, hatırladın mı? Nasıl olsa seninle dürüst bir şekilde konuşmayacaktır."

"Eğer siz ona öyle yapmasını söylerseniz, konuşur."

Cross kafasını olumsuz manada salladı. "Gregory'yi babası kontrol ediyor. Konuşmayacaktır."

Myron omuz silkti. Senatör büyük olasılıkla haklıydı. Gregory üzerinde uygulayabileceği tek baskı, Cross'un ona biraz önce söylediği şey olabilirdi. Cross tüm bunları o kadar büyük bir dikkatle ayarlamıştı ki, Myron bunu yapamadı. Myron kestirmeden sonuca varacağı bir yol bulmalıydı. Caufield bir şahitti. Mutlaka ona da birkaç soru sorulmalıydı.

İki adam, ciddi bir göz teması kurarak el sıkıştılar. Senatör Cross tatlı bir pinpon, oğlunun anısını korumaya çalışan ve yas tutan bir baba mıydı? Yoksa bunun Myron'la başa çıkmanın en etkin yolu olduğunu daha önceden planlamış mıydı? Adam ihtiyatlı mıydı, sempatik miydi, yoksa her ikisi olarak adlandırılabilir miydi?

Cross ona o alımlı çarpık gülümseyişiyle baktı. "Umarım merakını tatmin etmişimdir," dedi.

Etmemişti. Bunu başarmaya yaklaşamamıştı bile. Ama Myron bunu ona söylemeye zahmet dahi etmedi.

Bölüm 20

Myron binadan çıktı ve Madison Caddesi'nden aşağı dalgın dalgın ilerledi. Trafik durgundu. Bu Manhattan için büyük bir sürprizdi. Beş şerit, Elli Dördüncü Sokak'ta birdenbire tek şeride düşüyordu. Diğer dört şerit sokaklara buhar boşaltan New York inşaat alanlarından tekiyle kapatılmıştı. Çok garip. Bu arada bunca buhar da nereden çıkıyordu?

Tam Elli Üçüncü Sokak'ın karşısına geçiyordu ki, kaburgalarına sert bir şeyin battığını hissetti.

"Kusuruma bakma lanet herif."

Myron bu sesi bandajlanmış burnu ve siyah gözleri henüz görmeden tanıdı. File tişörtlü adam. Göğüs kafesine bir silah dayamıştı, bedenini silahı diğer meraklı gözlerden saklamak için kullanıyordu.

Myron, "Üzerinde aynı tişört var," dedi. "Aman Tanrım, giysilerini bile değiştirmemişsin."

File tişörtlü adam silahı hafifçe dürttü. "Doğmamış ol-

mayı dileyeceksin pislik. Arabaya bin."

Araba–yanında derin çizikler bulunan toz mavisi Cadillac–yanlarına yaklaştı. Arabayı Jim–file tişörtlünün ortağı–kullanıyordu, ama Myron adamı belli belirsiz fark etti. Gözleri anında arka koltukta oturan tanıdık silüete odaklandı. Adam gülümseyerek el salladı.

"Selam Myron," diye seslendi. "Nasıl gidiyor?"

Aaron.

Aaron, "Onu buraya getir Lee," dedi.

File tişörtlü Lee, Myron'u silahıyla dürtükledi. "Yürü bakalım pislik."

Myron arabanın arkasına, Aaron'un yanına oturdu. File tişörtlü Lee önde Jim'e eşlik etti. Ön koltukların Win'in akçaağaç şurubu döktüğü yerleri plastikle kaplanmıştı.

Aaron alışılageldik kıyafetiyleydi. Kar beyazı bir takım elbise, beyaz ayakkabılar. Çorap yok. Gömlek yok. Aaron hiç gömlek giymez, bronz göğsünü göz önüne sermeyi tercih ederdi. Göğsü bir tür yağdan dolayı pırıl pırıldı. Her zaman ağda salonundan çıkıp gelmiş gibiydi, teni bir bebeğin poposu kadar yumuşak ve pürüzsüzdü. Aaron iri bir adamdı, bir metre doksan beş santimetre boyunda, yüz on kilo ağırlığındaydı. Ağırlık çalışanların yapılı vücutları sadece gösteriş için değildir. Aaron cüssesine meydan okurcasına hız ve zarafetle hareketlendi. Siyah saçları geriye doğru toplanmış ve atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı.

Myron'a bir spor gösterisi ev sahibi gibi sırıttı ve buna devam etti.

Myron, "Hoş bir gülümseme, Aaron. Ne çok dişin var," dedi.

"Düzgün bir diş hijyeni. Bu benim tutkularımdan birisi."

Myron, "Bu tutkunu Lee'yle paylaşmalısın," dedi.

File tişörtlünün kafası anında arkaya döndü. "Sen ne dedin pislik?"

Aaron file tişörtlüye, "Önüne dön Lee," dedi. File tişörtlü birkaç pis bakış daha attı. Myron esnedi. Jim arabayı sürdü. Aaron arkasına yaslandı. Işıl ışıl gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Adamın her bir yeri güneş ışığında parlıyordu. Bu şekilde iki blok gittikten sonra, Myron, Aaron'un dekoltesini işaret etti. "Elektrolizin bir kılı kaçırmış."

Aaron inanıp kafasını önüne indirmedi. "Seninle konuşmalıyız Myron."

"Ne hakkında?"

"Valerie Simpson. Bir an için aynı tarafta olduğumuzu düşünmüştüm."

"Öyle mi?"

"Sen Valerie Simpson'ın katilini yakalamak istiyorsun. Biz de öyle."

"Ya?"

"Evet. Bay Ache, kızın katilini adalete teslim etmeye azimli."

"Şu Frank. Her zaman merhametli ve iyi birisi olmuştur."

Aaron kıkırdadı. "Hâlâ o komik adamsın, ha, Myron? Pekâlâ, bunun kulağa biraz garip geldiğini itiraf ediyorum

ama sana yardım etmek isteriz."

"Nasıl?"

"İkimiz de Roger Quincy'nin Valerie Simpson'ı öldürdüğünü biliyoruz. Bay Ache hatırı sayılır nüfuzunu onun yerinin belirlenmesinde kullanmak istiyor."

"Ya karşılığında ne alacak?"

Aaron şaşırmış numarası yaptı. Rogar kapağı büyüklüğündeki manikürlü elini göğsüne yerleştirdi. "Myron, beni çok yaraladın. Gerçekten. Biz arkadaşlık elimizi sana uzatmaya çalışıyoruz, sen ise bunu bir hakaretle vurup geri iteliyorsun."

"Hı-hıı."

Aaron, "Bu ender karşılaşılan kazan-kazan durumlarından biri," dedi. "Biz sana katilini yakalamakta yardımcı olmak istiyoruz."

"Ve karşılığında ne alacaksınız?"

"Hiçbir şey." Tekrar koltuğuna yerleşti. "Eğer katil bulunursa, polis diğer olaylara geçecek. Biz de diğer olaylara geçeceğiz. Ve sen Myron, sen de başka olaylara geçmek zorunda kalacaksın."

"Ah."

Aaron, "Şimdi, burada sorun yaşamak için hiçbir sebep yok," diye ekledi. Güneş göğsüne belirli bir açıdan çarpınca, yansıma gözleri kamaştırıyordu. "Bu bizim geçmişte yaşadığımız çatışmalara benzemiyor. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. İkimiz de bu trajik hadiseyi arkamızda bırakmak istiyoruz. Senin için, bunun anlamı katili bulmak ve onu adalete teslim etmek. Bizim için, bunun anlamı araştırmayı mümkün oldu-

ğunca erken bitirmek demek."

Myron, "Ama, diyelim ki, ben bunu Roger Quincy'nin yaptığına inanmıyorum," dedi.

Aaron tek kaşını kaldırdı. "Yapma ama Myron. Kanıtı gördün."

"Bu koşullara bağlı."

"Bu seni ne zamandan beri rahatsız ediyor? Oh, bu arada, yeni bir tanık ortaya çıktı. Bu, kulağımıza henüz geldi."

Myron, "Nasıl bir tanık?" diye sordu.

"Roger Quincy'nin senin sevgili Valerie'nle cinayetten on dakika önce konuştuğunu söyleyen birisi."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Sözlerimden şüphe mi ediyorsun?"

"Bu tanık kim Aaron?"

"Bir ev hanımı. Çocuklarıyla birlikte maçtaymış. Ve bir sonra gelecek sorunu yanıtlamam gerekirse, onunla hiçbir alakamız yok."

"O zaman bu büyük korku neden?"

"Ne korkusu?"

"Ache neden bu kadar endişeli? Neden beni takip etmeleri için şu Kömür Sandığı ve File Çorabı tuttu?"

File tişörtlü adam arkasına döndü. "Beni ne olarak adlandırdın pislik?"

Aaron, "Önüne dön Lee," dedi.

"Ah, bırak bu işleri Aaron, izin ver de şunu biraz dağıtayım. Bu alçal herifin arabama ne yaptığını görmüyor musun? Bir de şu lanet olası burnumun hâline bak." Birinci

sıra-da araba, arkasından burun. Öncelikler. "O ve ibne arkadaşı üzerime saldırdı. İkiye karşı bir. Ben bakmazken. İzin ver, ona biraz saygılı olmayı öğreteyim."

"Yapamadın Lee. Sen ve Jim, birlikte bunu yapamadınız."

"Yapamadım mı. Eğer bu kırık burnum olmasaydı–"

Aaron, "Kes sesini Lee," dedi.

Anında ortam sessizleşti.

Aaron gözlerini devirerek Myron'a baktı ve ellerini iki yana açtı. "Kaba amatörler," dedi. "Frank her zaman işin ucuzuna kaçmayı sever. Bir kuruş oradan kâr et. Bir kuruş buradan kâr et. Sonunda iş sana hep çok daha fazlasına patlar."

Myron, "Ben senin Ache kardeşler için çalışmayı bıraktığını düşünüyordum," dedi.

"Artık serbest çalışıyorum."

"O zaman Frank seni işe yeni aldı, öyle mi?"

"Bu sabah itibarıyla."

Myron, "Büyük ve önemli bir şey olmalı," dedi. "Sen ucuza gelmezsin."

Aaron tekrar ona dişlerini göstererek sırıttı, takım elbisesinin ceketini düzeltti. "Eğer en iyisini istiyorsan, karşılığını ödemelisin."

"Peki, Frank neden bu konuda bu kadar endişeli?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama sakın bu konuda bir hata yapma: Frank senin incelemelerinin sonlanmasını istiyor. Şimdi. Bahanesiz. Bak Myron, ikimiz de senin Frank'ın başının belası olduğunu biliyoruz. Seni sevmiyor. Burada seninle erkek

erkeğe konuşuyorum. İki arkadaş gibi. Biz arkadaşız, öyle değil mi? Dostuz."

Myron, "Can ciğer arkadaşlarız," diye ekledi. Güzel bir yanıt.

"Ama Frank sen söz konusu olduğunda kendisini inanılmaz derecede tutmaya çalışıyor. Hatta büyüklük gösteriyor. Mesela, senin Eddie Crane'le akşam yemeğine çıktığını biliyor. Bu bile, Frank'ın senin birazcık hırpalanmanı istemesi için bir sebep. Ama yapmıyor. Aslında Eddie Crane'in senin acentanı seçmesi durumunda dahi, yoluna çıkmamaya karar verdi."

"Büyüklük göstermiş."

Aaron, "Gerçekten de öyle," diye diretti. "Çocuğun antrenörü... onun, inanamıyorum. Eddie her hakkıyla TruPro'ya ait. Ama Frank onu serbest bırakmaya istekli, ayrıca senin Roger Quincy'i karakola götürmene yardım etmeye de öyle. İşte sana iki büyük iyilik. Gerçek birer hediye. Karşılığında ise hiçbir şey yapmayacaksın."

Myron avuçlarını havaya açtı. "Böyle bir anlaşmayı nasıl kaçırabilirim ki?"

"İğneleyici bir imayla mı karşı karşıyayım?"

Myron omuz silkti.

"Frank adil olmaya çalışıyor Myron."

"Evet, adam bir prens."

"Onu bu konuda zorlama. Buna değmez."

"Artık gidebilir miyim?"

"İlk önce yanıtını öğrenmek isterim."

Myron, "Bunu düşünmem lazım," dedi. "Ancak eğer Frank'ın ne saklamaya çalıştığını bilseydim, rahatlayıp işi oluruna bırakmaya çok daha istekli olurdum."

Aaron kafasını salladı. "Hâlâ aynı eski Myron, ha? Kesinlikle değişmiyorsun. Henüz hiç kimsenin seni öldürmediğine şaşkınım."

Myron, "Beni öldürmek kolay değil," dedi.

"Belki de değildir."

"Ve ayrıca ben şık bir dansçıyım. Hiç kimse şık bir dansçıyı öldürmek istemez. Bizden o kadar az kişi kaldı ki."

Aaron elini Myron'un dizine koydu ve ona doğru eğildi. "Kısa bir an için şu aptalca basmakalıp lafları bir tarafa bırakabilir miyiz?"

Myron'un gözleri aşağı, dizine doğru kaydı, sonra tekrar Aaron'a kilitlendi. "Ah, şu elin?"

"Ödül ve cezayı biliyor musun Myron?"

"Neyi biliyor muyum?"

"Ödül ve cezayı." Eli hâlâ Myron'un dizindeydi.

"Oh. Tabi. Ödül ve ceza." *Ne?*

"Şu dakikaya kadar sana sadece ödülü gösterdim. Eğer cezayı da bir miktar göstermezsem, kendimi eksik ve kusurlu hissederim."

Ön koltuktan, file tişörtlü ile Jim kıkırdaştılar.

Aaron'un eli Myron'un dizini biraz sıktı. Bu tıpkı bir şahinin pençelerini andırıyordu. "Beni tanıyorsun. Ben bir ceza adamı değilim. Ben nazik türden birisiyim. Sevecenim. Yardımseverim. Ayrıca..." Sanki uygun kelimeyi arıyormuşçası-

na kafasını kaldırıp havaya baktı.

Myron, "Ödülsün," diyerek cümleyi bitirdi.

"Doğru. Ödülüm."

Myron, Aaron'un adam öldürdüğüne şahit olmuştu. Boynunu sanki ince bir dal gibi kırmıştı. Ayrıca Aaron'un çalışmalarının sonuçlarını da boks ringlerinden morglara kadar değişik mahallerde görmüştü. Birkaç ödül.

"Ama buna yine de biraz ceza eklemem şart. Sadece kayıtlar için, anlıyor musun? Bu benden beklenen bir şey. Bunun senin durumunda gerekli olmadığını biliyorum. Yani, cezaya gerek yok, demek istiyorum."

Myron, "Dinliyorum," dedi.

File tişörtlü adam, "Evet," dedi, "anlat ona Aaron." Jim ile birlikte, bu kez daha yüksek bir sesle kıkırdadılar.

Aaron yumuşak bir ses tonuyla, "Kes sesini," dedi.

İçerisi tekrar sessizliğe büründü. Sanki ikisi de kafalarından vurulmuştu.

Aaron bakış açısını Myron'a çevirdi. Gözleri bir anda karanlıklaştı ve sertleşti. "Başka uyarı olmayacak. Doğrudan vuracağız. Kolay kolay korkmadığını biliyorum. Bunu Frank'a açıkladım. Umursamıyor. Başkasının tabu olarak görüyor olabileceği yerlere saldırmayı önerdi."

"Mesela?"

"Duane Richwood'un çok iyi oynadığının farkındayım. Adamın kariyerinin kısa kesilmesini görmekten nefret ederim." Dizi biraz daha sert sıktı. "Ya da mesela senin şu güzel Jessica'nı ele alalım. Şu anda yurt dışında olduğunu biliyo-

rum. Eğer bilmiyorsan, Atina'da. Grand Bretagne Hotel'de. Oda 207. Frank'ın Yunanistan'da arkadaşları var."

Myron soğuk bir ürperti hissetti. "Bunu aklından bile geçirme Aaron."

"Bu benim kararım değil." Sonunda elini dizinden çekti. "Bunu düşünen Frank. Bu konuda son derece de kararlı. Senin bu işin peşini hemen bırakmanı istiyor. Zora çatmakla ilgili ne derler bilirsin."

"Eğer ona dokunursa–"

Aaron elini sallayarak onu susturdu. "Lütfen Myron. Tehdit yok. Ortada tehdit etmek için bir sebep de yok. Zaferin bedeli çok yüksektir. Sen ve Win sadece iki adamsınız. İki iyi adam. En iyilerden ikisi. Değerli rakipler. Ama Frank'ın elinde özellikle ben varım. Ve başkaları da var. Çok sayıda insan. İhtiyaç duyduğu kadar adam. En ufak tereddüdü bulunmayan kişiler. Jessica'nın odasına zorla girecek, onu sırayla becerecek, sonra da fırlatıp atacak adamlar. İşten eve giden Esperanza'nın yolda üzerine atlayacak adamlar. Annene bile dile getirilemez şeyler yapabilecek türden adamlar."

Myron, Aaron'a baktı. Aaron gözlerini dahi kırpmadı. "Kazanamazsın Myron. Ne kadar zorlu olursan ol, böylesi bir şey karşısında ayakta kalamazsın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Sessizlik oldu. Cadillac, Myron'un apartmanının önünde durdu.

Aaron, "Yanıtını şimdi alabilir miyim?" diye sordu.

Myron arabadan inerken titrememeye gayret etti. Arkasına bile bakmadan binadan içeri girdi.

Bölüm 21

Win ağır torbayla çalıştı. Kırk kiloluk torbayı neredeyse yarısından büken yan tekmeler çaktı. Her seviyeden tekme attı. Rakibinin dizi. Karnı. Ensesi. Yüzü. Ayak parmaklarını aşağı açılandırarak topuğuyla vurdu. Myron vuruşlarının doğruluğuna odaklanarak çeşitli katalardan ya da biçimlerden geçti, karşısında havadan ziyade başka birisinin durduğunu hayal ediyordu. Bazen bu kişi Aaron oluyordu.

Üstat Kwon'un kasabadaki yeni yerindeydiler. *Dojang* iki kısma bölünmüştü. Bir bölüm dans stüdyosu gibi görünüyordu. Yerler ahşap kaplıydı, duvarlar ise ayna doluydu. Diğer bölümde yerler hasır örülüydü, dambıllar, bir hız torbası, atlama ipi mevcuttu. Raflarda, rakibin elinden alma tekniklerini antrenman etmek için, plastik bıçaklar ve silahlar vardı. Kapı girişinde bir Amerikan ve bir de Kore bayrağı asılıydı. Her öğrenci içeri girip çıkarken eğilip onlara selam veriyordu. Okul kuralları bir postere listelenmişti. Myron

bunları ezbere biliyordu: En sevdiği onuncu kuraldı. Başladığın şeyi her zaman bitir.

Hımm. İyi bir tavsiye, öyle değil mi? Şu anda söylemek çok zor.

Toplamda on dört kural vardı. Arada sırada Üstat Kwon bunlara yeni bir tane daha ekliyordu. On dört numara iki ay kadar önce konmuştu: Aşırı yemek yeme. Üstat Kwon, "Öğrenciler çok şişman," diye açıklamıştı. "Ağza çok şey konuluyor." Win'in Kwon'a Birleşik Devleter'e yerleşmesine yardımcı olduğu yirmi yıl önceki günden beri, adamın İngilizcesi sürekli olarak yozlaşmıştı. Myron bunun, onun Uzak Doğu'dan gelen bilge yaşlı adam imajının bir parçası olduğundan kuşkulandı. *Karate Kid* filmlerindeki Bay Miyagi'yi oynuyordu.

Win durdu. Torbayı işaret ederek, "Al," dedi. "Buna benden daha çok ihtiyacın var."

Myron torbaya vurmaya başladı. Sertçe. İşe birkaç yumrukla başladı. Tekvandonun dövüşme biçimi basit ve pratikti, bir boksörünkinden farklı değildi. Şu boyun uzatma tekniği saçmalığını sokakta tekrarlayanlar genelde kıçlarının üzerine oturup kalıyorlardı. Myron bunun ardından birkaç bilek ve diz vuruşu çalıştı. Bilek ve dizler faydalıydı, özellikle de yakın dövüşlerde. Savaşma sanatı filmleri, çok sayıda kafaya indirilen dönüş vuruşları, sıçrayarak göğse indirilen tekmeler ve bunun gibi şeylerle doluydu. Ancak sokak kavgası bundan çok daha basitti. Kasıkları, dizleri, enseyi, burnu ve gözleri hedef alırdınız. Arada sırada da karın boşluğunu. Gerisi boştu.

Eğer gerçek bir yaşam-ölüm durumuna düşerseniz, adamın testislerini burarsınız. Parmaklarınızı gözlerine sokarsınız. Boğazına dirsek atarsınız.

Win, tam boy aynanın önüne yürüdü. Bir kreş öğretmenini taklit eden ses tonuyla, "Bugün öğrendiklerimizi bir gözden geçirelim bakalım," dedi. Hava-golfü oynamaya, salınımını gerçekleştirirken kendisini aynada seyretmeye başladı. Bunu çak fazla yaptı. "Bir, Pennsylvania'nın saygın senatörü senin bu davadan çekilmeni istiyor. İki, New York'un en önde gelen gangsteri senin bu davadan çekilmeni istiyor. Üç, müvekkilin zampara Duane Richwood senin bu davadan çekilmeni istiyor. Unuttuğum kimse var mı?"

Myron, "Deanna Yeller," dedi. "Ve Helen Van Slyke. Kenneth de öyle, onu unutma. Pavel Mensini." Myron bir an için düşündü. "Sanıyorum bu kadar."

Win, "Polis memuru," diye ekledi. "Dedektif Dimonte."

"Oh, evet, doğru. Rolly'i unuttum."

Win hayali topuzu tutan elini kontrol etti. "Dolayısıyla," diye sözlerine devam etti, "davan alışıldık desteği topluyor– yani hiçbir destek almıyor."

Myron omuz silkti, bir birleşim hareketi yaptı. "Herkesi memnun edemezsin, dolayısıyla kendini memnun etmelisin."

Win suratını buruşturdu. "Ricky Nelson'dan alıntı mı yapıyorsun?"

"Bu uzun bir gündü."

"Anlıyorum."

Myron bir geri vuruş yaptı. Bu neredeyse her saldırıya

uygulanabilecek iyi bir savunmaydı. "Pekâlâ, neden herkes Valerie Simpson'dan bu kadar korkuyor? Bir Birleşik Devletler senatörü benimle gizli toplantı yaptı. Frank Ache işin içine Aaron'u soktu. Duane beni işten kovmaktan bahsediyor. Neden?"

Win aynada diğer bir hava golfü hareketi yaptı. Vuruşun arkasından gözlerini kısarak baktı, sanki hayali topun gidişini takip ediyor gibiydi. Memnuniyetsiz göründü. Ah şu golfçüler.

Dojang'ın kapısı açıldı. Wanda kafasını sokarak içeri baktı, utangaç bir tavırla el salladı.

Myron, "Selam," dedi.

"Selam."

Myron gülümsedi. Onu gördüğüne sevinmişti–araştırmasına devam etmesini gerçekten isteyen birisi. Üzerinde örnekli, neredeyse küçük bir kızı andıran bir elbise vardı. Elbise kolsuzdu, hoş ten rengini gözler önüne seriyordu. Şu büyük yaz şapkalarından takmamıştı ama yapmalıydı. Makyajı hafifti. Kulaklarından büyük altın halka küpeler sallanıyordu. Genç, sağlıklı ve oldukça güzel görünüyordu.

Kapının yanındaki bir levhada AYAKKABIYLA GİRMEK YASAKTIR yazılıydı. Wanda buna itaat etti, *dojang*'dan içeri girmeden önce düz tabanlı ayakkabılarını çıkarttı. "Esperanza bana burada olduğunuzu söyledi," dedi. "Sizi ofis dışında tekrar rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

Myron, "Bunu sorun etme," dedi. "Win'i tanıyorsun."

Wanda, Win'e dönerek, "Evet," dedi. Kendisini zorlayarak gülümsedi. "Sizi gördüğüme sevindim."

Win başını eğerek kadına neredeyse fark edilemez bir selam verdi. Stoacı. Tonto'yu oynuyordu.

Wanda, ellerini burarak, "Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Win'i uyarmaya ihtiyaç kalmadı. Kapıya doğru ilerledi, belinden yere kadar eğildi, sonra da çıktı. Yalnız kalmışlardı.

Kadın, sanki bir ev görmeye gelmiş de pek almaya niyetli değilmiş gibi etrafına bakınarak, Myron'a doğru yürüdü. "Buraya çok sık gelir misiniz?" diye sordu.

"Buraya ya da Üstat Kwon'un diğer *dojang*'larından birine giderim."

Kadın, sanki bu bilgi hayatında bir önem taşıyormuş gibi kafasını sallayarak onayladı. Etrafına biraz daha bakındı. "Bu sporla uzun bir zamandır mı uğraşıyorsunuz?"

"Evet."

"Ya Win?"

"Onun zamanı daha da uzun."

Wanda, "O kavga edebilecek birisine benzemiyor," dedi. "Gözleri hariç."

Myron bunu daha önce de işitmişti. Bekledi.

Wanda, "Sadece bir şeyler bulup bulmadığınızı öğrenmek istemiştim," dedi. Gözleri sola, sağa, yukarı ve aşağı hareketlendi.

Myron, "Pek fazla bir şey yok," dedi. Bu tam manasıyla doğru değildi, ancak Myron ona Duane'nin Valerie'yle gizli ilişkisinden bahsedecek değildi.

Kadın tekrar başıyla onayladı. Elleri sürekli bir hareket

içerisindeydi, onları meşgul edecek bir şeyler arayıp duruyordu. "Duane çok daha garip davranmaya başladı," dedi.

"Nasıl yani?"

"Sanıyorum aynı şeyleri daha şiddetli yaşıyor. Sinirleri sürekli olarak gergin. Şu telefonları diğer bir odadan yanıtlamaya devam ediyor. Telefonu ben açtığımda arayan kişi hiç ses vermeden kapatıyor. Ve Duane dün gece de ortadan kayboldu. Biraz hava alması gerektiğini söyledi ama iki saat boyunca ortadan yok oldu."

Myron, "Bunun neden olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Kız olumsuz manada kafasını salladı. "Hayatında bir başkası olabilir mi?"

Wanda'nın gözleri etrafı dolanmayı bıraktı ve Myron'a kilitlendi. "Ben onun sokaktan alıp getirdiği bir fahişe değilim."

"Bunu biliyorum."

"Biz birbirimizi seviyoruz."

"Bunu da biliyorum. Ama şunu da biliyorum ki; âşık olan çok sayıda adam yine de gidip aptalca şeyler yapabiliyor." Tabi kadınlar da. Mesela Jessica. Dört yıl önce Doug adında birisiyle birlikte olmuştu. Bu Myron'un canını hâlâ yakıyordu. Doug adında bir adam. Git de bul.

Wanda başını tekrar olumsuz manada sert bir şekilde salladı. Kendisini mi, yoksa Myron'u mu iknaya çalışıyordu? "Bizim aramızdaki ilişki böyle bir şey değil. Kulağa kolay aldatılabilir bir aptal gibi geldiğimi biliyorum, ama durum

farklı. Bunu açıklamam mümkün değil."

"Buna gerek de yok. Ben sadece senin ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum."

"Duane'nin gizli bir gönül macerası yok."

"Tamam."

Wanda'nın gözleri yaşarmıştı. Birkaç derin nefes aldı. "Geceleri uyumuyor. Etrafta dolanıp duruyor. Ona sorunun ne olduğunu soruyorum ama bana söylemiyor. Bir telefon görüşmesine kulak misafiri olmaya çalıştım ama seçebildiğim tek şey sizin adınız oldu."

"Adım mı?"

Wanda başını salladı. "İsminizi iki kez söyledi, bir tek bunu işitebildim."

Myron kısa bir an için düşündü. "Telefonunuza bir dinleme cihazı yerleştirsem."

"Lütfen yapın."

"Bunun sizin açınızdan bir mahsuru olmaz mı?"

"Hayır." Islak gözleri gözyaşlarına boğuldu. İki kez hıçkırdı. "Durum gittikçe kötüye gidiyor Myron. Ne olup bittiğini bulmalısın."

"Elimden geleni yapacağım."

Wanda, Myron'u kucakladı. Myron kadının saçlarını okşamayı ve rahatlatıcı bir şeyler söylemeyi istedi. İkisini de yapmadı. Wanda yavaşça ondan uzaklaştı, başı dikti. Myron onu seyretti. Kadın gözden kaybolur kaybolmaz Win geri döndü.

Win, "Eee?" diye sordu.

Myron, "Ondan hoşlanıyorum," dedi.

Win başıyla onayladı. "Çok biçimli bir poposu var."

"Söylemek istediğim bu değildi. O iyi bir kadın. Ve korkmuş durumda."

"Tabi ki korkar. Yemek parası neredeyse kendisine hoşça kal demek üzere."

Bay Samimiyet'in Geri Dönüşü. "Konu bu değil Win. Wanda, Duane'yi seviyor."

Win sanki elinde bir keman varmış gibi yaptı. Onunla bu tür konular konuşulamazdı. Bunları anlayamıyordu. "Ne istiyordu?"

Myron ona konuşulanları aktardı. Win bacaklarını iki yana açarak yere oturdu ve ardından da tekrar kalktı. Bu hareketi birkaç kez tekrarladı. Her seferinde bir öncekinden daha hızlıydı. Baylar Bayanlar, Ruh'un Tanrısı, Bay James Brown.

Myron anlatacaklarını bitirince, Win, "Kulağa sanki Duane basit bir çapkınlıktan daha fazlasını saklıyor gibi geliyor," dedi.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Onu izlememi ister misin?"

"Bunu dönüşümlü yapabiliriz."

Win kafasını olumsuz manada salladı. "Seni tanıyor."

"Seni de tanıyor."

Win, "Evet," dedi, "ama ben gözle görünmezim. Ben rüzgârım."

"Rüzgârı da geçebileceğini iddia etmeyeceksin, değil mi?"

Win yüzünü buruşturdu. "Bu oldukça başarılıydı. Eminim ki buna günlerce güleceğim."

Gerçek şuydu ki; Win, sizin ana damarlarınızda bir hafta kadar yuvalanabilir ve siz bunu kesinlikle hissetmezdiniz. Myron, "İşe bu gece başlamaya ne dersin?" dedi.

Win başıyla onayladı. "Başlamış sayılırım bile."

Bölüm 22

Myron garaj girişindeki ağaçlı asfalt otomobil yolunda birkaç basket attı. Uzun yaz günü sonunda yerini karanlığa bırakıyordu, ama basket potası projektörlerle aydınlatılmıştı. Bunları oraya Myron babasıyla birlikte, altıncı sınıftayken yerleştirmişti. Durgun havada çok sayıda barbekü kokusu birbiriyle yarışıyordu; Dempsey'lerin evinden gelen tavuk kokusu, Weinstein'lerden gelen köfte kokusu, Ruskin'lerden gelen şiş kebap kokusu.

Myron topu attı, rebounda girdi, tekrar attı. Hafif bir ritim yakaladı, top hafifçe geriye dönerek fileden geçti. Gri tişörtünün göğsü terden sırılsıklamdı. Myron her zaman en iyi burada düşünebilmişti ama şu anda zihni boştu. Orada top, çember ve topun potaya atıldıktan sonra çizdiği tatlı kavisten başka hiçbir şey yoktu. Kendisini soyut ve yalnız hissediyordu.

"Hey, Myron!"

Bu, yan evde yaşayan Timmy'di. On yaşındaydı.

"Toz ol çocuk. Beni rahatsız ediyorsun."

Timmy güldü ve bir rebound aldı. Bu aralarındaki bir şakaydı. Timmy'nin annesi, oğlunun Myron'u rahatsız ettiğine, dolayısıyla da onun Timmy'i her yanına gelişinde eve göndermesi gerektiğine inanıyordu. Myron, Timmy'i durdurmadı. O ve arkadaşları, ne zaman Myron basket oynuyor olsa, yanına giderlerdi. Arada sırada, ek birisine ihtiyaç duyduklarında, gelip kapısını çalar ve Myron'a dışarı gelip kendileriyle birlikte oynamak isteyip istemediğini sorarlardı.

Timmy ile birlikte bir süre atış yaptılar. Küçük oğlanlar için önemli olan konulardan bahsettiler. Birkaç çocuk daha geldi; Deley'lerin oğulları, Cohen'lerin kızları ve diğerleri... Otomobil yolunun girişine bisikletler park edildi. Maç yapmaya başladılar. Myron pas veren oyuncu seçildi. Hiç kimse skoru tam anlamıyla tutmadı. Herkes bolca güldü. Birkaç baba gelip onlara katıldı. Arnie Stollman. Fred Dempsey. Bunu yapmayalı uzun süre olmuştu. Bu bazıları için fazla Rockwell'ciydi ama Myron'a doğru geldi.

Anneler seslenip çocuklarını çağırmaya başladığında saat neredeyse on olmuştu. Giriş sahanlıklarından eğilerek ışıl ışıl gülümseyip Myron'a el salladılar. Myron da onlara aynı şekilde karşılık verdi. Çocuklar, "Ama Anne," diye söylendiler, fakat yine de annelerinin sözünü dinlediler.

Yaz ve okul tatili. Hâlâ masumlardı. Çocukların şimdi farklı olmaları gerekirdi. Silahlar, uyuşturucular, çeşitli suçlar ve AIDS'le uğraşmalıydılar. Ancak orta sınıf mahallede

yaşanan bir yaz gecesi müthiş bir jenerasyon dengeleyicisi, Aaron ve Ache kardeşlere benzeyen insanlardan, öldürülen genç kadınlardan uzak bir yerdi.

Valerie o gece orada olsaydı çok eğlenirdi.

Annesi arka kapıyı açtı. Kısa ve net bir şekilde, "Telefon," dedi.

"Kim arıyor?"

Kadının sesi kapalı bir yumruk gibi indi. "Jessica." Bunu söylerken, sanki isim dudaklarında kötü bir tat bırakmış gibi, yüzünü buruşturdu.

Myron koşturmamaya çalıştı. Arka basamakları yarı koşar yarı yürür bir tavırla tırmandı ve mutfağa girdi. Mutfak geçen yıl tamamen elden geçirilmişti. Bu neden yapılmıştı, Myron bilmiyordu. Evde hiç kimse yemek pişirmiyordu; Celeste'nin donmuş pizzalarını mikrodalgada ısıtmak hariç.

"Bodrumdan konuşacağım," dedi.

Annesi homurdandı. Bu şakadan yapılan bir şey değildi. Esperanza gibi, Annesi de kıza kin besliyordu. Özellikle de söz konusu küçük oğlu olunca.

Myron kapıyı kapattı, ahizeyi kapıp kaldırdı, annesinin paraleli kapattığını işitti. "Jess?"

"Damızlık Kiralama'yla mı görüşüyorum?"

Sesi her zamanki gibi Myron'u havalara uçurdu. "Ta kendisi. Sizin için ne yapabilirim hanımefendi?"

"Gerçek bir damızlık arıyorum."

"Doğru yeri aradınız. Herhangi bir tercihiniz var mı?"

Jessica, "Büyük bir penis," diye yanıtladı. "Ama sen de işe yararsın."

"Çok hoş bir konuşma."

Arkadan bir çok ses geliyordu. "Telefona gelmen neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

"Dışarıdaydım. Timmy ve çocuklarla oynuyordum."

"Rahatsız mı ettim?"

"Hayır. Maç henüz bitmişti."

"Annenin sesi telefonda buz gibi geliyor."

Myron, "O, arada böyle sinirlenir," dedi.

"Beni severdi."

"Hâlâ seviyor."

"Ya Esperanza?"

"Esperanza seni hiçbir zaman sevmedi ki."

"Oh, evet," dedi.

Myron, "Hâlâ Grand Bretagne Hotel'de misin?" diye sordu. "Oda 207'de?"

Bir sessizlik yaşandı. "Sen casusluk mu yapıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman nasıl oluyor da–"

"Uzun hikâye. Eve döndüğünde anlatırım. Neredesin?"

"Kennedy Havaalanı. Şimdi indik."

Myron'un kalbi titredi. "Evde misin?"

"Valizimi bulur bulmaz olacağım." Jessica durakladı. "Hemen gelecek misin?"

"Yola çıktım bile."

Jessica, "Üzerinden kolayca çekip çıkartabileceğim bir

şey giyin," dedi. "Evde, banyo küvetinde, elimde ülke dışından getirilen sayısız egzotik yağla bekliyor olacağım."

"Edepsiz seni."

Bir duraklama daha yaşandı. Sonra Jessica, "Seni seviyorum, biliyor musun? Bazen bir garipleşiyorum ama seni seviyorum."

"Bunu dert etme. Bana yağlardan bahset."

Jessica güldü. "Haydi, acele et."

Myron ahizeyi yerine bıraktı. Hızla soyunup bir duş aldı. O an için soğuk bir duş. Islıkla *West Side Story*'den 'Tonight'ı çalıyordu. Kurulandı ve dolabına baktı; şu kolayca çıkartılabilirler sınıfına. Buldu. Düğmeleri çıtçıtlı bir şey. Biraz parfüm sıktı. Myron nadiren parfüm kullanırdı, ama Jess bunu seviyordu. Sıçraya sıçraya basamakları tırmanırken kapı zilinin çaldığını işitti.

"Ben açıyorum," diye seslendi.

Kapıda üniformalı iki polis vardı.

Uzun boylusu, "Myron Bolitar siz misiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Bizi Dedektif Roland Dimonte gönderdi. Eğer bizimle gelirseniz çok memnun oluruz."

"Nereye?"

"Queens Cinayet Masası'na."

"Ne için?"

"Roger Quincy yakalandı. O, Valerie Simpson cinayetinin şüphelilerinden birisi."

"Yani?"

Kısa boylu polis ilk kez konuştu. "Bay Bolitar, Roger Quincy'i tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Onunla hiç mi tanışmadınız?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Bildiğim kadarıyla hayır. Avukat diliyle *hayır.*

Memurlar birbirlerine baktılar.

Uzun boylu olanı, "Bizimle gelseniz iyi olur," dedi.

"Neden?"

"Çünkü Bay Quincy sizinle görüşmeden önce ifade vermeyi reddediyor."

Bölüm 23

Myron, Jessica'nın evini aradı ve geç kalacağına ilişkin bir mesaj bıraktı.

Sonra polis merkezine vardılar. Dimonte, Myron'u kapıda karşıladı. Sakız çiğniyordu, belki de bu tütündü. Gülümsüyordu. Bu kez botları farklıydı. Yine yılan derisi ve yine berbattı. Bunlar mavi kenarlı parlak sarıydı.

Dimonte, "Gelebildiğine sevindim," dedi.

Myron botları işaret etti. "Saldırıp bir amigoyu mu soydun Rolly?"

Dimonte güldü. Bu hiç de iyiye alamet değildi. İyi bir şeylerin olacağının göstergesiymiş gibi, "Gel bakalım zeki çocuk," dedi. Myron'u, çok sayıda canı sıkkın polisin arasından kendisine yol açarak, bir koridordan geçirdi. Hemen herkesin elinde bir bardak kahve vardı. Hepsi de duvara ya da içecek makinasına yaslanmış, bir takım acıklı davaları kafalarını sallayarak aralarında tartışıyorlardı.

Myron, "Etrafta basından hiç kimse yok," dedi.

Dimonte, "Henüz Quincy'nin yakalandığını duymadılar," diye karşılık verdi. "Ama bu bilgi kısa bir süre sonra etrafa yayılacaktır."

"Siz mi yayacaksınız?"

Dimonte umutlu bir tavırla omuz silkti. "Herkesin olan biteni bilmeye hakkı var."

"Tabi ki."

"Ya senden ne haber Bolitar? İtiraf etmek ister misin?"

"Neyi itiraf etmeyi ister miyim?"

Tekrar omzunu silkti. Bay Kaygısız. "Keyfin bilir."

"Onu tanımıyorum Rolly."

"Sanırım adını sarı sayfalardan buldu, ha?"

Myron sessiz kaldı. Tartışmanın bir manası yoktu.

Dimonte küçük sorgu odasının kapısını açtı. İçeride iki polis vardı. Kravatları kemer yerine kullanılacak kadar bollanmıştı. Roger Quincy'le uzunca bir süredir uğraşmaktaydılar ama adam pek de telaşlı görünmüyordu. Çoğu film ya da TV şovlarında hücrede tutulan mahpuslar ya çizgili ya da gri giysiler giyerlerdi. Ama gerçek hayatta parlak, fosforlu turuncu giyiniyorlardı. Kaçmaya kalkışırlarsa görünür olmaları en iyisiydi.

Roger Quincy'nin gözleri Myron'u görünce ışıldadı. Myron'un beklediğinden daha gençti–her ne kadar yirmili yaşlarının ortasını aşmış olsa da büyük olasılıkla otuzlu yaşlarının başlarındaydı. Zayıftı, yüzü kadınsı bir tarzda güzeldi. Bir balete benziyordu.

Roger Quincy sandalyesinden Myron'a el salladı ve, "Geldiğin için teşekkürler Myron," dedi.

Myron, Dimonte'ye baktı. Dimonte gülümsedi. "Onu tanımıyorsun, ha?" Diğer polislere başıyla işaret etti. "Haydi çocuklar. En iyisi bu iki arkadaşı yalnız bırakalım."

Birkaç sessiz gülüşmenin ardından, polisler çıktı. Myron, Roger Quincy'nin tam karşısındaki sandalyeye, masanın diğer tarafına oturdu.

Myron, "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, hiç sanmıyorum." Quincy elini uzattı. "Ben Roger Quincy."

Quincy'nin eli ufacık bir kuş gibiydi. Myron bunu hızla sıktı. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Oh, ben büyük bir spor fanatiğiyim," dedi. "Öyle görünmediğimi biliyorum, ama bir zamanlar öyleydim. Basketbolu o kadar yakından takip etmiyorum. Benim favorim tenis. Tenis oynar mısın?"

"Biraz."

"Ben de pek iyi değilim, ama deniyorum." Gözleri tekrar ışıldadı. "Düşünüldüğünde tenis gerçekten muhteşem bir spor. Rekabet yüklü tam bir akrobatik dans. Küçük bir top size doğru tüyler ürperten bir hızla geliyor ve siz de hareket etmek, ayağınızı ayarlamak, o topa raketle vurmak zorundasınız. Her şey kısacık bir an içerisinde hesaplanmalı: gelen topun hızı, düşeceği nokta, üzerindeki dönüş yönü, zıplama açısı, eliniz ve raket kafasının merkezi arasındaki mesafe, vuruş tarzınız, vuruş seviyeniz. Tüm bunları düşündüğünüz-

de, müthiş bir spor."

Tek bir kelime: Çılgın.

Myron, "Ah, Roger, sorumu yanıtlamadın," dedi. "Beni nereden tanıyorsun?"

"Özür dilerim." Utangaç utangaç gülümsedi. "Bazen çok heyecanlanıyorum. Bazıları bunun bir özür olduğunu düşünüyorlar. Bana gelince, televizyon bağımlısı bir miskin olacağıma, böyle olmayı tercih ederim. Sana bir basketbol fanatiği olduğumu da söylemiş miydim?"

"Evet."

"İşte, adını oradan biliyorum. Seni Duke'da oynarken seyrettim." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi güldü.

Myron, sabırlı bir ses tonunda kalmaya çalışarak, "Tamam," dedi. "Peki, polislere neden beni görmek istediğini söyledin?"

"Çünkü öyle söyledim. Çünkü seninle konuşmak istedim, işte o kadar."

"Neden?"

"Valerie Simpson'ı benim öldürdüğümü düşünüyorlar Myron."

"Sen mi öldürdün?"

Ağzı şaşkın küçük bir 'O' şekli aldı. "Tabi ki hayır. Sen benim nasıl birisi olduğumu zannediyorsun?"

Myron omzunu silkti. "Genç kızlara sarkıntılık eden türden. Valerie Simpson'ı rahatsız eden, aralıksız onu takip eden, sürekli olarak onu arayan, ona uzun mektuplar yazan, onu korkutan türden."

Uzun parmaklarını şöyle bir sallayarak Myron'u kovaladı. "Büyütüyorsun," dedi. "Valerie Simpson'a kur yaptım. Onu sevdim. Onun iyi olması için çabaladım. Ben sadece ısrarcı bir taliptim."

"O senin kendisini rahat bırakmanı istedi."

Adam güldü. "Dolayısıyla da beni reddetti. Aman ne kadar da önemli. Güzel bir kadın tarafından reddedilen ilk adam ben miyim? Sadece ben, çoğu kişinin yapacağı üzere kolayca pes etmem. Ona çiçekler gönderdim. Ona aşk mektupları yazdım. Ona tekrar çıkma teklifi ettim. Değişik taktikler denedim. Sen hiç aşk romanı okuyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Kahraman ve sevgilisi, sürekli olarak birbirlerini reddederler. Savaşlarda, korsan saldırılarında ya da yüksek sosyete partilerinde, çift kavga eder, birbirlerini tırmalar ve birbirlerinden nefret ediyor gibi görünürler. Ama içten içe aşıklardır. Gerçek duygularını bastırmaktadırlar, anlıyor musun? İşte, Valerie ve benim ilişkim de böyleydi. Orada inkâr edilemez bir heyecan vardı. Aramızda yüksek voltajlı büyük bir kaynaşma mevcuttu."

Myron, "Hı-hıı," dedi. "Roger, neden beni görmek istedin?"

"Polisle benim adıma konuşabileceğini düşündüm."

"Peki, onlara ne söyleyeceğim?"

"Valerie'yi benim öldürmediğimi. Başkasından gelen bir tehlikeye açık olduğunu."

"Kimden?"

"Bunu senin bildiğini düşünüyordum."

"Öyle düşünmene sebep olan şey ne?"

"Valerie bana söyledi. Öldürülmeden hemen önce."

"Sana tam olarak ne söyledi?"

"Tehlikede olduğunu."

"Nasıl bir tehlike?"

"Senin bildiğini düşünüyordum."

Myron elini havaya kaldırdı. "Bir an için dur, tamam mı? Buna baştan başlayalım. Sen Amerika Açık'taydın."

"Evet."

"Neden?"

"Her sene giderim. Ben büyük bir fanatiğim. Maçları seyretmeyi seviyorum. Çok büyüleyic–"

"Sanıyorum bu konuyu çoktan konuştuk Roger. Yani bir fanatik olarak oraya gittin. Orada bulunmanın Valerie Simpson'la hiçbir alakası yoktu, öyle mi? Onu takip ederek oraya gitmedin, değil mi?"

"Tabi ki hayır. Onun orada olacağından haberim dahi yoktu."

"Tamam, sonra ne oldu?"

"Stadyumda oturmuş, Duane Richwood'un Ivan Restovich'i yok edişini seyrediyordum. İnanılmaz bir performans. Yani, Duane adamı katletti." Gülümsedi. "Ama sana bunu neden anlatıyorum ki? Sen onun temsilcisisin, öyle değil mi?"

"Evet."

"Benim için ondan bir imza alabilir misin?"

"Tabi."

"Tabi ki bu gece değil. Belki yarın, olur mu?"

"Belki." Dünya'dan Roger'a. "Ama en iyisi şimdi Valerie'ye odaklanalım. Sen Duane'nin maçını seyrediyordun."

"Tamamen öyle." Sesi ciddileşti. "Senin Duane Richwood'un temsilcisi olduğunu o gün bilmeyi isterdim Myron. Belki o zaman her şey çok daha iyi olurdu. Belki Valerie hayatta kalırdı, ben de onu kurtaran kahraman olurdum, o gerçek hislerini inkâr etmeyi bırakır, hayatına girmeme izin verir, onu sonsuza dek korumama olanak tanırdı."

Myron'un aklına *Man of la Mancha*'dan bir alıntı geldi: "Kumrukların dut ağacında öttüklerini görebiliyorum."

"Sonra ne oldu Roger?"

"Maç neredeyse bitmişti, dolayısıyla programımı kontrol ettim. Arantxa Sanchez-Vicario on altıncı kortta maçına başlamak üzereydi, dolayısıyla oraya gitmeye ve iyi bir yer kapmaya karar verdim. Arantxa mükemmel bir oyuncu. Tam bir üçkâğıtçı. Erkek kardeşleri Emilio ve Javier de birer profesyonel. İyi oyuncular ama kalpleri yok."

Myron, "Dolayısıyla korttan ayrıldın," dedi.

"Stadyumdan ayrıldım. Birkaç dakikam vardı, ön girişin yakınındaki satış pavyonuna gittim. TV monitörlerinin diğer tüm maçların sonuçlarını verdiği yere. Steffi'nin kazandığını ve Michael Chang'ın beşinci sete sürüklendiğini gördüm. Ekrandan bazı çiftlerin maçlarını kontrol ediyordum. Sanıyorum, erkeklerin çiftleriydi. Ken Flach bunlardan biriydi. Hayır, aslında... Hatırlayamıyorum."

"Konudan ayrılma Roger."

"Her neyse, işte Valerie'yi de o zaman gördüm."

"Nerede?"

"Ön kapıda. İçeri girmeye çalışıyordu ama görevli ona izin vermedi. Bileti yoktu. Çok üzgündü, bu açıkça belli oluyordu. Biliyorsun, Açık Tenis Turnuvası'nın biletleri her zaman çok önceden satılır. Her yıl bu böyledir. Ama ben hâlâ gördüklerime inanamıyordum. Görevli onu içeri almadı; Valerie Simprson'ı. Hatta adam onu tanımadı bile. Doğal olarak hemen onun yardımına koştum."

Doğal olarak. "Ne yaptın?"

"Elimi başka bir görevliye mühürlettim ve kapıdan çıktım. Sonra Valerie'nin arkasına dolandım ve omzuna vurdum. Arkasına döndüğünde, gördüklerime inanamadım."

"Ne gördün?"

"Ben Valerie Simpson'ı tanıyorum," dedi, kullandığı kelimeler ağzından şimdi çok daha yavaş çıkıyordu. "Bunu sen bile kabul edersin. Onun oynadığı her maçı seyrettim. Onu çalışırken gördüm. Oynarken gördüm. Yolda, kortta, evinde, o iğrenç antrenörüyle çalışırken gördüm. Onu mutlu ve üzgünken, zafer içerisindeyken ve yenilmişken gördüm. Onun şevkli bir gençten azılı bir rakibe, oradan da umutsuz, ölü gibi bir güzele geçişini seyrettim. Kalbim bir çok kere onun için sızladı, o kadar ki bunun sayısını unuttum. Ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Nasıl görmemiştin?"

"Çok korkmuştu. Kesinlikle dehşet içerisindeydi."

Myron, *nedenini pek fazla araştırmaya gerek yok,* diye düşündü. Çatlak Ördek orada arkasına dolanmış, omzuna vuruyordu. "Seni tanıdı mı?"

"Tabi ki tanıdı."

"Sonra ne yaptı?"

"Yardım etmemi istedi."

Myron şüpheci bir tavırla tek kaşını kaldırdı. Bu tekniği Win'den öğrenmişti.

Roger, "Bu doğru," diye ısrar etti. "Tehlikede olduğunu söyledi. İçeri girmesi ve seni görmesi gerektiğini ifade etti."

"Adımı mı söyledi?"

"Evet. Sana söylüyorum, umutsuz bir hâldeydi. Girişteki görevliye yalvardı ama adam onu dinlemedi. Sonra benim aklıma bir fikir geldi."

"Bu neydi?"

"Karaborsa bilet almak," dedi. Kendisiyle gurur duyduğu açıktı. "Metro girişinde düzinelerce karaborsacı vardı. Birini buldum. Zenci bir adamdı. Yüz elli dolar istedi. Ona bunun çok fazla olduğunu söyledim. Hep yüksek bedelle başlarlar. Yani karaborsacılar demek istedim. Onlarla pazarlık etmen gerekir. Ben de öyle yapmayı düşündüm. Ama Valerie dayanamadı. Fiyatı kabul etti. Valerie işte böyle birisiydi. Para kafası yoktu. Eğer evlenmiş olsaydık, malî işleri benim yönetmem gerekirdi. O çok fevriydi."

"Bana odaklan Roger. Bileti aldıktan sonra ne oldu?"

Yüzü yumuşadı ve hayallere daldı. "Bana teşekkür etti," dedi. Sanki yanıp biten bir çalı gibiydi. "Bu bana kendisini

ilk açışıydı. İşte o an sabrımın kazandığını biliyordum. Onca sürenin ardından sonunda o kabuğu kırmıştım. Komik, öyle değil mi? Onca yıl onun beni sevmesini sağlamaya çalıştım. Ve sonra, hiç beklemediğim bir anda, boom!–aşk, hayatıma düştü."

Ben, ben, ben, ben, ben, ben. Valerie cinayetinde dahi tek görebildiği kendisiydi. Myron, "Sonra ne yaptı?" dedi.

"Onu kapıdan içeri aldım. Bana senin nasıl göründüğünü bilip bilmediğimi sordu. "Myron Bolitar'dan, basketbolcudan mı bahsediyorsun?' diye sordum. Evet dedi. Ben de evet dedim, biliyorum. Bana seni bulması gerektiğini söyledi." Öne doğru eğildi. Ciddiydi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Eğer senin Duane'nin temsilcisi olduğunu bilseydim, nerede olduğunu da tam olarak bilirdim. Onu doğrudan sana getirebilirdim. Dolayısıyla her şey yolunda giderdi. Daha büyük bir teşekkür alırdım ve o paha biçilmez Valerie Simpson gülümseyişiyle ödüllendirilirdim. Onun hayatını kurtarırdım. Onun kahramanı olurdum." Olabilecekler için kafasını salladı. "Her şey mükemmel olurdu."

Myron, "Ama bunun yerine ne oldu?" diye şansını denedi.

"Ayrıldık. Kendisi Yiyecek Sarayı'nı ve stadyum alanını araştırırken, benden de dış kortlara bakmamı istedi. Her on beş dakikada bir Perrier standında buluşacaktık. Oradan ayrıldım ve araştırmama başladım. Hevesliydim. Seni bulmak benim ona karşı beslediğim ölümsüz aşkın bir kanıtı–"

"Evet, o kısmı anladım." Bu adam, yaşlı Rolly için sor-

gulanması oldukça eğlenceli birisi olmalıydı. "Sonra ne oldu?"

Quincy, "Bir silah sesi işittim," diye devam etti. "Sonra çığlıklar duydum. Geriye dönüp Yiyecek Sarayı'na koştum. Oraya vardığımda çoktan bir kalabalık oluşmuştu. Sen cesede doğru koşuyordun. O yerdeydi. Hareketsizdi. Yere eğildin ve cesedini salladın. Tüm rüyalarım. Hayatım. Mutluluğum. Öldü. Polisin ne düşüneceğini biliyordum. Bana, ona kur yaptığım için azap çektirmişlerdi. Bana olmayacak isimler takmışlardı. Lanet olsun, ona çıkma teklifi ettiğim için beni hapse atmakla tehdit etmişlerdi–şimdi ne düşüneceklerdi? Aramızdaki bağı ve o çekimi hiçbir zaman anlamadılar."

Myron, "Dolayısıyla kaçtın," dedi.

"Evet. Evime gidip çantamı topladım. Sonra MAC kartımdan olabilecek en yüksek meblağdaki parayı çektim. Bir keresinde TV'de polisin bir adamı kredi kartını kullandığı yerleri takip ederek nasıl yakaladığına şahit olmuştum, bu yüzden yanımda yeterli derecede nakit para olduğundan emin olmak istedim. Zekice, ha?"

Myron, "Çok yaratıcı," diyerek onunla hemfikir oldu. Ama kalbinin sızladığını hissetti. Valerie Simpson'ın kimsesi yoktu. Yapayalnızdı. Tehlikeyle karşı karşıya gelince Myron'a, çok az tanıdığı bir adama dönmüştü. Ve birisi onu öldürmüştü. Acı dolu bir sızı Myron'u mahvetti.

Quincy, "Köhne motellerde kalıp sahte isimler kullandım," diye konuyu dağıttı. "Ama birisi beni tanımış olmalı. Pekâlâ, geri kalanını ise biliyorsun. Beni yakaladıklarında

seni görmek istediğimi söyledim. Onlara gerçekte olan biteni açıklayabileceğini düşündüm." Quincy öne doğru uzandı ve fısıldayarak, "Şu Dedektif Dimonte insana oldukça düşmanca davranabiliyor da," dedi.

"Hı-hıı."

"Bir tek senin adını zikrettiğimde gülümsedi."

"Öyle mi?"

"Ona seninle arkadaş olduğumuzu söyledim. Umarım senin için sorun değildir."

Myron, "Pek sayılmaz," dedi.

Bölüm 24

Myron, Dimonte ve yardımcısı Krinsky ile hemen yandaki sorgulama odasında buluştu. Bu her açıdan diğer görüşmelerle benzerdi. Dimonte hâlâ sinsi sinsi gülüyordu.

Tatlı bir ses tonuyla, "Avukat ister misin?" diye sordu.

Myron adama baktı. "Suratın ışıl ışıl parlıyor Rolly. Yeni bir nemlendirici mi kullanmaya başladın?"

Gülümseme Dimonte'nin suratında kaldı. "Bunu hayır olarak yorumlayacağım."

"Tutuklu muyum?"

"Tabi ki hayır. Lütfen otur. İçecek bir şey alır mısın?"

"Tabi."

"Ne istersin?" Şu Rolly çok iyi bir ev sahibiydi. "Kola? Kahve? Portakal suyu?"

"Hiç Yoo-Hoo'n var mı?"

Dimonte, Krinsky'e baktı. Krinsky omzunu silkti ve bakmaya gitti. Dimonte ellerini kavuşturdu ve masaya bıraktı.

"Myron, Roger Quincy neden seni görmek istedi?"

"Benimle konuşmak istemiş."

Dimonte gülümsedi. Bay Sabır. "Evet, ama neden?"

"Korkarım ki bunu yanıtlayamayacağım."

Dimonte, "Yanıtlayamayacak mısın," dedi, "yoksa yanıtlamayacak mısın?"

"Yanıtlayamayacağım."

"Neden yanıtlayamayacaksın?"

"Ben bunun avukat-müvekkil gizliliğine girdiğini düşünüyorum. Bir kontrol etmem lazım."

"Kimle kontrol edeceksin?"

Myron, "Kiminle," dedi.

"Ne?"

"Kiminle kontrol edeceksin. Kimle değil, kiminle. İlgeç öbeği."

Dimonte başıyla onayladı. "Yani şimdi bu böyle gidecek, öyle mi?"

"Nasıl?"

Dimonte'nin sesi şimdi biraz daha sertti. "Sen bir şüphelisin Bolitar. Hayır, bir de şunu dinle: Şüpheli sensin."

"Ya Roger?"

"O tetikçi. Bundan eminim. Ama o tüm bunları tek başına yapamayacak kadar salak birisi. Bize göre, her şeyi sen düzenledin. Ona da pis işi yaptırdın."

"Hı-hıı. Ve gerekçem de?"

"Valerie Simpson, Duane Richwood'la gizli bir ilişki yaşıyordu. İşte, telefon numarası da bu yüzden kadının def-

terindeydi. Beyaz bir kız, siyah bir adamla birlikte. Sponsorlar buna nasıl bir tepki verirdi?"

"Şu anda doksanlı yıllardayız Rolly. Anayasa Mahkemesi'nde melez evlilikler bile var."

Dimonte sandalyeye ayağını yasladı ve yükselen dizine dayandı. "Zaman değişebilir Bolitar, ama sponsorlar zenci oğlanların beyaz piliçleri becermelerinden hâlâ hoşlanmıyorlar." Çenesini iki parmağıyla ovaladı. "Şimdi, izninle bunu hemen senin yanında yapılandırayım, kulağa nasıl geliyor bir bakalım: Duane biraz av köpeğini andırıyor. Beyaz etleri koklayıp buluyor. Valerie Simpson'ı becerir ama kızın tek gecelik birisi olma fikri hoşuna gitmez. Onun biraz çatlak olduğunu, hayatının bir kısmını akıl hastanesinde geçirdiğini biliyoruz. Büyük olasılıkla bir tavşan katili."

"Tavşan katili mi?"

"*Ölümcül Cazibe*'yi seyretmedin mi?"

Myron başıyla onayladı. "Oh. Tavşan katili. Tamam."

"Yani, söylediğim üzere, Valerie Simpson bir deli. Asansörü her katta durmaz. Ama artık sinirlenmiş durumdadır. Dolayısıyla tıpkı küçük günlüğüne yazdığı gibi Duane'yi arar ve onu gidip basına açıklama yapmakla tehdit eder. Duane korkmuştur. Tıpkı dün uğradığımda olduğu gibi. Peki, kimi arar? Seni. İşte, küçük planını da o zaman kurarsın."

Myron başını salladı. "Bu mahkemeyi geciktirir."

"Ne? Açgözlülük iyi bir meziyet değil midir?"

"Pekâlâ burada da itiraflarımı yapabilirim."

"Tamam zeki adam. Sen de oyunu bu şekilde oyna."

Krinsky geri döndü. Başını olumsuz manada salladı. Yoo-Hoo yoktu.

Dimonte, "Bana Quincy'nin neden ilk olarak seni aradığını söylemek ister misin?" diye devam etti.

"Hayır."

"Peki neden?"

"Çünkü duygularımı incittin."

"Benimle dalga geçme Bolitar. Seni içinde yirmi psikopatın yer aldığı bir göz altı hücresine atacak, onlara da çocuk tecavüzcüsü olduğunu söyleyeceğim." Gülümsedi. "Bu çok hoşuna gidecek, öyle değil mi Krinsky?"

Krinsky, Dimonte'nin gülümseyişini taklit ederek, "Evet," dedi.

Myron başıyla onayladı. "Pekâlâ. Tamam, şimdi ben, sen ne demek istiyorsun, diyeceğim. Sonra sen, kodeste popüler olacaksın türünden hoş bir şeyler geveleyeceksin. Sonra ben, lütfen yapma, diyeceğim. Sonra sen, yerden sabun almak için sakın eğilme, diyeceksin. Sonra ikiniz birden bana kıs kıs güleceksiniz."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Zamanımı boş yere harcama Rolly."

"Seni hapse atacağıma inanmıyor musun?"

Myron ayağa kalktı. "Bunu yapmayacağını biliyorum. Eğer bunu yapabileceğini düşünüyor olsaydın, çoktan kelepçelenmiş olurdum."

"Sen nereye gittiğini zannediyorsun?"

"Beni tutukla, yoksa yoluma gideceğim. Gitmem gere-

ken yerler, görmem gereken kişiler var."

"Senin aşağılık birisi olduğunu biliyorum Bolitar. Aksi takdirde şu geri zekâlı seni kesinlikle kazara sormazdı. Onu kurtarabileceğini düşündü. İşte bu yüzden bizimle böyle polisçilik oynuyorsun. Olayı kendi başına araştırıyormuş gibi davranıyorsun. Sadece bize yakın olmak, ne bildiğimizi öğrenmek istiyorsun."

"Her şeyi kendince çözmüşsün Rolly."

"Seni ele verene kadar o adama işkence edeceğiz."

"Hayır, yapmayacaksınız. Avukatı olarak müvekkilime yapılacak her türlü sorgulamayı yasaklıyorum."

"Sen onu temsil edemezsin. Hiç 'çıkar çatışması' diye bir şey işittin mi?"

"Ona başka birisini bulana kadar, kayıtlı avukatı ben olacağım."

Myron kapıyı açıp koridora çıktı. Esperanza'yı orada görünce şaşırdı. Polisler de öyle. Koridor boyunca dikilen herkes kadına aç gözlerle bakıyordu. Myron, büyük olasılıkla sadece gösterdikleri dikkattendir, diye düşüncelere daldı, belki de Esperanza'nın dar kotunun altına silah sakladığından korkuyorlardır. Evet, büyük olasılıkla öyleydi.

Esperanza, "Win aradı," dedi. "Seni görmek istiyor."

"Ne oldu?"

"Duane'yi takip etti. Senin görmen gereken bir şey olduğunu düşünüyor."

Bölüm 25

Esperanza ve Myron sarı bir taksiye atlayarak, Yedinci ve Sekizinci Cadde arasındaki Yirmi Üçüncü Sokak'ta yer alan Chelsea Hotel'e gittiler. Taksi bir genelev gibi koku-yordu, ki bu çoğu taksiye kıyasla büyük bir ilerlemeydi.

Durduklarında Esperanza, "Win dahili telefonların yakınındaki kırmızı koltukta oturuyor olacak," dedi. "Bu, kapıcı masasının hemen sağında. Gazete okuyor olacak. Eğer okumuyorsa, sorun var demektir. Onu görmezden gel ve dışarı çık. Seninle Bilardo Kulübü'nde buluşacak."

"Bunu Win mi söyledi?"

"Evet."

"Şu sorun olma kısmını da mı?"

"Evet."

Myron kafasını salladı. "Sen de gelmek ister misin?"

"Yapamam. Bitirmem gereken ödevlerim var."

"Beni bulduğun için teşekkürler."

Esperanza başıyla onayladı.

Win söylenen yerde oturuyordu. *Wall Street Journal* okuyordu, dolayısıyla asayiş berkemaldi. Ooo. Win, sarı lülelerini saklayan siyah bir peruk dışında, aynen kendisi gibi duruyordu. Dr. Tebdili Kıyafet. Myron onun hemen yanına oturdu ve, "Beyaz tavşan, siyah köpek üzerine işediğinde sarıya döner," diye fısıldadı.

Win okumaya devam etti. "Duane garip bir şey yaparsa seninle temasa geçmemi söylemiştin."

"Evet."

"Buraya yaklaşık iki saat önce geldi. Asansörle üçüncü kata çıktı ve 322 numaralı odanın kapısını tıklattı. Bir kadın açtı. Kucaklaştılar. İçeri girdi. Kapı kapandı."

Myron, "Bu hiç de iyi değil," dedi.

Win sayfayı çevirdi. Sıkılmıştı.

Myron, "Kadının kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Win olumsuz tarzda başını salladı. "Zenci. Bir altmış beş, bir yetmiş boylarında. İnce yapılı. Oda 323'ü kiraladım. Gözetleme deliği Duane'nin kapısına bakıyor."

Myron kendisini bekleyen Jessica'yı düşündü. Sıcak suyla dolu bir küvette. Egzotik yağlarla.

Lanet olsun.

Win, "Eğer istersen kalırım," dedi.

"Hayır. Bu işle ben ilgileneceğim."

"Pekâlâ." Win ayağa kalktı. "Seninle yarın maçta görüşürüz, tabi eğer oğlumuz oynayamayacak kadar yorulmaz-

sa."

Myron merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Koridora bir göz attı. Hiç kimse yoktu. Elinde anahtar, 323 numaralı odaya doğru büyük bir aceleyle ilerledi ve içeri girdi. Win, her zaman olduğu gibi, haklıydı. Dışbükey gözetleme deliğinden 322 numaralı odanın kapısını mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Şimdi beklemeliydi.

Ama neyi bekleyecekti?

Burada ne işi vardı? Jessica onu egzotik yağlarla dolu bir küvette bekliyordu–düşüncesi bile bedenini harekete geçirdi ve sızlattı–ve o burada, Röntgenci Tom'u oynuyordu...

Ne için?

Neyin peşindeydi? Duane, Valerie Simpson'la arasındaki ilişkiyi ona anlatmıştı. Sözün özü sevgiliydiler. Bunda garip olan ne vardı? Her ikisi de çekiciydi, her ikisi de yirmili yaşlarının başındaydı, her ikisi de tenisçiydi. O zaman büyük mesele neydi? Irksal farklılık mı? Artık bunda sıra dışı hiçbir şey yoktu. Bunu biraz önce Dimonte'yle konuşurken vurgulamamış mıydı?

O zaman Myron gözünü gözetleme deliğine dayamış hâlde ne yapıyordu? Duane bir müvekkildi, Tanrı aşkına, önemli bir müşteri. Myron'un onun özel hayatına bu şekilde girmeye ne hakkı vardı? Ve bunu ne sebeple yapıyordu–kız arkadaşı, Duane'nin gizli ilişkiler yaşamasından hoşlanmıyor diye mi? Öyleyse ne olmuştu? Bu Myron'ın meselesi değildi. Myron, Duane'nin sosyal hizmet görevlisi, şartlı tahli-ye uzmanı, rahibi, ruh doktoru değildi–onun temsilci-

siydi. Görevi müşterisi için mümkün olan en büyük kazancı yakalamaktı, ahlaki yargılamalar yapmak değil.

Diğer yandan, Duane'nin burada ne işi vardı? Belki çok sayıda insanla gönül eğlendirmek istiyordu, harika, sorun yok. Ama onca gece arasından bu geceyi mi bulmuştu? Bu çılgıncaydı. Ertesi gün Duane'nin kariyerinin en büyük günüydü. Ulusal çapta televizyonda yayınlanacak bir maç. Hayatının ilk Amerika Açık çeyrek finali. Köklü bir rakibe karşı oynayacağı ilk maç. Nike reklamlarının başlayacağı an. Otel odasında romantik bir kaçamak yaşamak için garip bir gece.

Duane Richwood, profesyonel tenisin Mecalsiz Teşrifatçısı.

Myron bundan hoşlanmadı.

Duane her zaman biraz gizemli olmuştu. Aslında Myron onun geçmişine dair hiçbir şey bilmiyordu. Evinden kaçan bir çocuktu ya da Duane öyle olduğunu söylemişti, ama bundan kim emin olabilirdi ki? Birincisi, neden evinden kaçmıştı? Ailesi şimdi neredeydi? Myron kendince olayları kapsayan bir ağ ördü–Duane'yi fakirliğin engellerinden kaçmak için mücadele veren zavallı bir sokak çocuğu olarak betimledi. Ama gerçek bu muydu? Duane iyi bir çocuk gibi görünüyordu–zeki, konuşması düzgün, terbiyeli–ancak bunların hepsi rol olabilir miydi? Genç bir adam olan Myron, böylesi önemli bir geceyi garip bir otel odasında birilerini becererek geçirmezdi–ki, tabi ki, bu da Myron'u şu soruya geri götürüyordu:

Öyleyse ne olmuş?

Myron onun temsilcisiydi. Nokta. Çocuğun müthiş bir sayı yapma becerisi ve harika bir kort sezisi vardı. Yakışıklıydı ve yüksek cirolar yapıyordu. Sonuç olarak, bir temsilci için önemli olan şey buydu. Oyuncunun aşk hayatı değil. Çocuk kortta bir rüyaydı. Dışarıda ne yaptığı kimin umurundaydı ki? Myron bu noktaya gelmeye çok yakındı. Artık en ufak bir perspektifi yoktu. Yürütmesi gereken bir işi vardı, o ise en büyük müşterisini gözetliyor, onun mahremiyetine tecavüz ediyordu. Bu iyi bir iş anlayışı değildi.

Oradan ayrılmalıydı. Jessica'ya gitmeli ve tüm bunları ona anlatarak ne düşündüğünü görmeliydi.

On dakika daha.

Bunun için sadece iki dakika yetti. 322 numaralı odanın kapısı açılırken kullandığı gözü değiştirdi. Duanne ya da en azından sırtı, göründü. Myron oğlanın ensesine doğru dolanan bir kadın kolu gördü, onu kendisine çekti. Kucaklaştılar. Kadının yüzünü göremedi, sadece kolları açıktaydı. Myron, Wanda'nın önsezisi üzerine düşündü. Kendisinden çok emin, bu olasılığa karşı inanılmaz derecede kördü. Myron anladı. Kendisi de öyleydi. Aşk insanı kör eden bir şeydi.

Myron kendi kendine, "Kör eden bir şey," diye mırıldandı. "İnanılmaz."

Kucaklaşma sonlanınca Duane doğruldu. Kadının kolları gözden kayboldu. Duane gitmeye hazır görünüyordu. Myron gözünü gözetleme deliğine daha da yaklaştırdı. Duane döndü ve doğrudan Myron'un kapısına baktı. Myron neredeyse yerinden sıçrayıp çekiliyordu. Kısa bir an için sanki Du-

ane doğrudan Myron'a baktı, sanki onun orada olduğunu biliyordu.

Myron, bir kez daha, nasıl olup da oraya geldiğini düşündü. Eğer yaptığı iş temsil ettiği her sporcunun önüne gelenle yatıp yatmadığını kontrol etmeyi de içerseydi, hayatı gözetleme delikleri önünde geçerdi. Duane bir çocuktu. Yirmi bir yaşındaydı. Henüz evli ya da resmen nişanlı bile değildi. Myron'un gördüğü hiçbir şey Valerie Simpson cinayetiyle alakalı değildi.

Ta ki Duane sonunda oradan uzaklaşana kadar.

Duane, kadını son bir kez şöyle bir kucakladı. Mırıltılı bir takım sesler işitildi ama Myron bunlar arasından tek bir kelime dahi anlamadı. Duane soluna, sonra sağına baktı, ardından da oradan uzaklaştı. Kadın çoktan kapıyı kapatmaya başlamıştı, ama son bir kez kafasını çıkartıp baktı. Ve işte Myron kadını o an gördü.

Bu, Deanna Yeller'dı.

Bölüm 26

Sabah oldu.

Myron, Duane ile yüzleşmedi. Jessica'nın evine sersem bir hâlde tökezleyerek gitti. Kapıyı anahtarıyla açtı ve, "Özür dilerim. Benim–" dedi.

Jessica onu bir öpücükle susturdu. Bunu daha büyük bir öpücük takip etti. Çok daha aç bir öpücük. Myron, her ne kadar bazıları çabasını yiğitlikten çok daha az bulabilecek olsa da, onu geri püskürtmeye çalıştı.

Kendisini yatağa attı. Jessica odada yavaş yavaş salınıyordu. Çıplaktı. İpek bir sabahlığa bürünmüştü. Myron, her zaman olduğu gibi, büyülenmişçesine onu seyretti. "Çok seksisin," dedi, "Beni mahvediyorsun."

Jessica gülümsedi. Erkeklere, Jessica kendilerine bakınca, bir şeyler oluyordu. Yüzeysel nefes alıp verişler. Heyecandan titreyen bir karın. Amansız bir özlem. Ancak gülümseyişi tüm bu semptomları on katı artırdı.

Jessica, "Günaydın," dedi. Eğilip Myron'u nazikçe öptü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kulaklarım dün geceden bu yana hâlâ yanıyor."

"Bıraktığım etkinin hâlâ devam ettiğini duymak çok hoş."

Bin yılın yetersiz kalan ifadesi. "Bana seyahatinden bahset."

"Sen önce bana şu cinayetten bahset."

Myron da anlattı. Jess harika bir dinleyiciydi. Doğru ve yerli yerinde sorular sormak dışında kesinlikle sözünü kesmedi. Başını sık sık sallamadan ya da bağlam dışı gülümsemeden, ona sabit bir şekilde baktı. Gözleri, sanki dünyadaki tek kişi oymuş gibi, Myron'a odaklanmıştı. Myron kendisini sersemlemiş, mutlu ve korkmuş hissetti.

Sözlerini tamamlayınca, Jessica, "Şu Valerie işi seni çok üzdü," dedi.

"Kızın hiç kimsesi yoktu. Hayatı tehlikedeydi ve kimsesi yoktu."

"Sen vardın."

"Onu sadece bir kez gördüm. Henüz sözleşme dahi imzalanmamıştı."

"Önemli değil. Senin kim olduğunu biliyordu. Eğer başım belada olsa, koşacağım kişi sen olursun." Başını hafifçe yana eğdi. "Oda numaramı ve otelimi nereden biliyordun?"

"Aaron. Gözümü korkutmaya çalışıyordu. Başarılı da oldu."

"Aaron seni, beni incitmekle mi tehdit etti?"

"Seni, beni, annemi, Esperanza'yı."

Jessica tereddüt etti, düşünüyordu. "Benim tercihim Esperanza olurdu. Yani, eğer içimizden birisinin canı yanacaksa demek istiyorum."

"Aaron'a söylerim." Jessica'nın elini yakaladı. "Eve döndüğüne sevindim."

"Uzun bir sorgulama yapmayacak mısın?"

Myron başını olumsuz manada salladı.

"Ama sana bir açıklama borçluyum."

Myron, "İstemiyorum," dedi. "Sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Biz ruh ikiziyiz."

"Ruh ikizi mi?"

Myron başını salladı.

Jessica, "Bu karara ne zaman vardın?" diye sordu.

"Uzun bir süre önce."

"Peki bunu bana bu güne kadar neden söylemedin?"

Myron omzunu silkti. "Seni korkutup kaçırmak istemedim."

"Ya şimdi?"

"Şimdi sana neler hissettiğimi söylemem çok daha önemli."

Oda hareketsizdi. "Buna ne söylemeliyim?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Ben de seni seviyorum Myron. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

Bir sessizlik yaşandı. Uzunca bir sessizlik.

Jessica odanın karşısına yürüdü. Çıplaktı. Bedeninden utanç duymuyordu. Duyması için de en ufak bir sebebi yoktu. "Sanki bana," dedi, "bu cinayette çok sayıda garip bağlantı varmış gibi geliyor. Ancak ağır basan sabit tek bir şey mevcut."

Konu değişikliği. Sorun değildi. O günlük yeterince şey söylenmişti. Myron, "Neymiş o?" diye sordu.

Jessica, "Tenis," dedi. "Alexander Cross bir tenis kulübünde öldürüldü. Valerie Simpson ulusal tenis merkezinde öldürüldü. Valerie ve Duane'nin bir gönül ilişkisi oldu–her ikisi de profesyonel tenisçiydi. Alexander Cross'u öldürdükleri iddia edilen şu iki çocuk–adları neydi?"

Jessica, "Errol Swade ve Curtis Yeller," diye tekrarladı. "İkisi de tenis kulübünde yaptıkları işte başarısız oldular. Ache kardeşler ve Aaron tenisçilerle ilgilenen bir ajansa bağlılar. Bu da bizi Deanna Yeller'a götürüyor."

"Onunla ne alakası var?"

"Onun Duane ile yatıyor olması. Bu bir tesadüf olamaz."

"Yani?"

"Yani, sence kadın Duane ile nasıl tanışmış olabilir?"

Myron, "Bilmiyorum," dedi.

"Deanna tenis oynuyor mu?"

"Oynasa bile ne olacak?"

"Bir şeyler ortak kalacak." Jessica durdu. "Bilmiyorum. Atıp tutuyorum. Sadece her şey dönüp dolaşıp teniste düğümleniyor–Deanna Yeller hariç."

Myron bunu kısa bir an için düşündü. Aklına hiçbir şey

gelmedi, ancak beyninin gerisinde bir şey gümbürdedi.

Jessica, "Sadece bir fikir," dedi.

Myron ayağa kalktı. "Daha önce Alexander Cross'u öldürdükleri 'iddia edilen' terimini kullandın. Ne demek istedin?"

Jessica, "Swade ve Yeller adlı çocukların Cross'un oğlunu öldürdüğüne dair elinde ne tür gerçek bir kanıt var?" diye sordu. "İkisi sadece seçilmiş uygun birer günah keçisi olabilirler. Şunu bir düşün: Yeller polis tarafından rahatça öldürüldü. Swade sırra kadem bastı. Suç kimde kalsa en iyi olurdu?"

Myron, "O zaman, sence Alexander Cross'u kim öldürdü?" diye sordu.

Jessica omuz silkti. "Büyük olasılıkla Swade ve Yeller. Ama bunu kim kesin olarak bilebilir ki?"

Beyni biraz daha çalıştı. Ama yine de aklına hiçbir şey gelmedi. Myron saatine baktı. Yedi otuz.

Jessica, "Acelen mi var?" diye sordu.

"Biraz."

Jessica, "Duane Richwood'un maçının saat bire kadar başlamayacağını düşünmüştüm."

"Eddie Crane adında bir çocuğun temsilciliğini almaya çalışıyorum. On yaşında, küçüklerde oynuyor."

"Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Tabi."

"Onu kazanma şansın ne kadar?"

"Oldukça iyi olduğunu düşünüyorum. Babası sorun ya-

ratabilir."

"Babası senden hoşlanmıyor mu?"

Myron, "Sanıyorum daha büyük bir temsilciyi tercih ederdi," dedi.

Jessica, "Ona tatlı tatlı gülümsemeli miyim?" diye sordu.

Myron bir an düşündü. "Biraz dekolteni aç. Bu adamın o kadar zeki olduğunu zannetmiyorum."

Jessica, "Müşteri kazanmak için her şey mübahtır," dedi.

Myron, "Belki de ilk önce biraz pratik yapmalısın," dedi.

"Ne pratiği?"

"Dekolte gösterme. Bana bunun bir tür sanat olduğu söylendi."

"Anlıyorum. Peki pratiği kimin karşısında yapmalıyım?"

Myron ellerini iki yana açtı. "Ben hizmetlerimi size sunmaya gönüllüyüm."

Jessica, "Ah, şu müşteriler için yaptığın fedakârlıklar," dedi. "Bu çok cesurca, gerçekten."

"Peki, ne diyorsun?"

Jessica ona bir bakış attı. Myron bunu, o adı dile getirilemez yeri bir yana, ayak parmaklarında bile hissetti. Jessica ona doğru eğildi. "Hayır."

"Hayır mı?"

Dudaklarını Myron'ın kulağına dayadı. "En iyisi ilk

önce şu yeni yağlarımı deneyelim."

İki kelime: Baştan çıkartıcı.

Bölüm 27

Jessica'nın dekoltesini göstermesine gerek kalmadı.

Her iki Crane de hemen mest olmuştu. Bayan Crane, Jess ile kitaplarından bahsetti. Bay Crane gülümsemeden ve göbeğini içine çekmeden duramıyordu. İkinci setin başında, Bay Crane komisyonu yarım puan indirmeyi denedi. Bu iyiye işaretti. Myron zihnine Jess'i daha çok sayıda iş toplantısına getirmeyi not etti.

Başka ajanslar da vardı. Çoğunluk oradaydı. Takım elbise giymişlerdi, saçları ise geriye doğru yapıştırılmıştı. Her yaştan adam vardı, ama çoğu oldukça genç görünüyordu. Birkaçı onlara yaklaşmayı denedi ama Bay Crane hepsini bir şekilde reddetti.

İçlerinden teki kartını Bay Crane'e zorla verirken, Jessica da Myron'a, "Akbabalar," diye fısıldadı.

Myron, "Sadece iş kapmaya çalışıyorlar," dedi.

"Onları savunuyor musun?"

"Ben de aynı şeyi yapıyorum Jess. Eğer atılgan olmazlarsa, en ufak bir şansları kalmaz. Sence Crane'ler onlara gider mi?"

"Ama yine de hoş değil. Sen bu adamlar gibi etrafta aylak aylak dolaşmıyorsun."

"Sence şu anda ne yapıyorum?"

Jessica kısa bir an için düşündü. "Evet, ama bu çok sevimli."

Onunla tartışmak çok zordu. Eddie rakibini 6-0, 6-0'lık skorla ezdi, ama maç skorun ifade ettiği kadar mükemmel değildi. Eddie'de beceri ve ustalık eksikliği vardı. Gücüne güveniyordu. Ama ne güç. Raketi, durgun havayı, tıpkı bir biçerdöverin tırpanı gibi kesip attı. Yaylardan ayrılan toplar tıpkı bir bazukadan fırlatılmış gibiydi. Ustalık zamanla gelecekti. Ama şimdilik sahip olduğu korkunç güç gereğinden fazlaydı.

Oyuncular tokalaştıktan sonra, Eddie'nin ebeveynleri korta girdi.

Myron, Jess'e, "Bana bir iyilik yap," dedi.

"Ne?"

"Ebeveynleri birkaç dakika için başımdan al. Eddie'yle yalnız konuşmak istiyorum."

Jess bunu onları öğlen yemeğine davet ederek yaptı. Bay ve Bayan Crane'i Grandstand'e tepeden bakan Racquets restorana götürdü. Myron, Eddie'ye soyunma odasına kadar eşlik etti. Çocuk neredeyse hiç terlememişti. Myron oğlanı seyretmeye odaklandı. Eddie büyük, acelesiz adımlarla yürüdü, boynuna bir havlu dolamıştı, tamamen sakindi.

Eddie, "TruPro'ya onlarla ilgilenmediğimi söyledim," dedi.

Myron başıyla onayladı. Bu Aaron'un Myron'a yaptığı, onun Eddie'nin temsilciliğini yapmasına izin vereceklerini dile getirdiği cömert teklifi tamamen açıklıyordu. "Nasıl bir tepki verdiler?"

Eddie, "Oldukça sinirlendiler," dedi.

"Eminim öyledir."

"Sanıyorum senin temsilciliğinle yoluma devam edeceğim."

"Ebeveynlerin bu konuda ne düşünüyor?"

"Bu gerçekten de pek önemli değil. İkisi de bunun benim tercihim olduğunu biliyor."

Birkaç adım daha ilerlediler.

"Eddie, sana Valerie hakkında birkaç şey sormalıyım."

Oğlan hafifçe gülümsedi. "Onun katilini bulmaya gerçekten mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece bu yapmam gereken bir şey."

Eddie başıyla onayladı. Aldığı yanıt onun için yeterliydi. "Sor bakalım."

"Valerie'yle ilk olarak Pavel'in Florida'daki kampında tanıştın, doğru mu?"

"Doğru."

"Nasıl arkadaş oldunuz?"

Eddie, "Hiç Pavel'in akademisine gittin mi?" diye sordu.

"Hayır.

"O zaman anlatacaklarımı anlayamayabilirsin." Eddie Crane durdu, saçlarını gözlerinin önünden çekti ve sözlerine devam etti. "Bu büyük olasılıkla kulağına garip geliyordur– yani on altı yaşında bir kız ile dokuz yaşındaki bir oğlanın yakın arkadaş olmaları. Bu teniste oldukça normal bir durum. Kendi yaşındaki çocuklarla arkadaşlık kurmazsın. Onlar senin düşmanındır. Val ve ben, sanıyorum ikimiz de yalnızdık. Ve farklılıklarımızdan dolayı birbirimize tehdit oluşturmuyorduk. Sanıyorum her şey böyle başladı."

"Hiç sana Alexander Cross'tan bahsetti mi?"

"Evet, birkaç kez. Sanırım çıkıyorlardı ya da öyle bir şey vardı."

"Hiç ciddi oldukları izlenimine vardın mı?"

Çocuk omzunu silkti. Görevli, geçiş izinlerine baktı ve içeri girmelerine izin verdi. "Pek değil. Valerie'nin hayatı teniste. Erkek arkadaşlar ise olsa da olur, olmasa da olur türden şeylerdi."

"Bana Pavel'in akademisinden bahset. Orası Valerie açısından nasıl bir yerdi?"

"Nasıl bir yer miydi?" Eddie üzgün üzgün sırıttı, kafasını salladı. "Orası büyük bir Dağlar Kralı oyununu andırıyordu. Her bir çocuk diğerini becerip elimine etmeye çalışıyordu."

"Ve Valerie, kadınlar grubunun kralıydı, öyle mi?"

"Eddie başıyla tasdikledi. "Tartışmasız kralı."

"Pavel ve Valerie iyi geçiniyorlar mıydı?"

"Evet. En azından ilk başta. Adam Valerie'yi hiç kimsenin yapamayacağı kadar iyi motive ediyordu. Valerie onun asistanlarıyla saatlerce antrenman yapardı, tek bir adım dahi atamayacak hâle geldiği bir anda Pavel ortaya çıkardı ve baam! Bu tam bir enerji desteğini andırırdı. Val muhteşem bir oyuncuydu, ancak Pavel onun rekabetçi yanını nasıl ortaya çıkartabileceğini çok iyi bilirdi. O oradayken, Val herkesi tuzla buz ederdi. Dalar, uzanır, her bir topa koşardı. İnanılmazdı."

"Peki, her şey ne zaman kötüye gitmeye başladı?"

Eddie omzunu silkti. "Kaybetmeye başladığında." Bunu sanki olanlar dünyadaki en doğal şeymiş gibi söylemişti.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Oğlan tekrar durakladı, düşünüyordu. "Sanıyorum umursamamaya başladı. Bu birçok oyuncunun başına gelir. Psikolojik olarak yıpranırlar. Hızlı bir şekilde çok fazla baskı altına girerler."

"Pavel ne yaptı?"

"Eski numaralarının tümünü denedi. Görüyorsun, tüm bu kıran kırana atmosferi Pavel yarattı. Bir gün bana bunun zayıfları diğerlerinden ayırdığını söylemişti. Ama Valerie artık hiçbir şeye tepki vermiyordu. Çoğu kızı hâlâ yeniyordu. Ama ne zaman tenisin büyükleriyle oynasa–Steffi, Monica, Gabriela, Martine–artık kalbi onları yenmek için atmıyordu."

Eddie dolabının önündeki sandalyeye oturdu. Etrafta çok az sayıda insan vardı. Ofis kahverengisi bir halıyla döşeli zemin, küçük sargı ve bandaj parçacıklarıyla doluydu. My-

ron da çocuğun yanına oturdu. "Bana Valerie'yi ölümünden birkaç gün önce gördüğünü söylemiştin," dedi.

Eddie, "Evet," diye karşılık verdi. "Plaza'nın lobisinde." Tişörtünü çıkarttı. Çocuk sıskaydı. Göğüs kafesi kalbine doğru çukurlaşıyordu. "Onu uzun bir süredir görmemiştim."

"Sana ne dedi?"

"Sahalara geri dönüş yapacaktı. Bu fikir onu oldukça heyecanlandırmış görünüyordu, sanki eski Val geri gelmişti. Sonra bana senin numaranı vererek Pavel ve TruPro'dan uzak durmamı söyledi."

"Nedenini de ifade etti mi?"

"Hayır."

"Başka bir şey söyledi mi?"

Çocuk sustu, o günü düşünüyordu. "Pek sayılmaz. Sanki acelesi var gibiydi. Dışarı çıkması ve bir ayarlama yapması gerektiğini söyledi."

"Neyi ayarlayacaktı?"

"Bilmiyorum. Söylemedi."

Myron, "Bu hangi gündü?" diye sordu.

"Sanırım Perşembe'ydi."

"Saatini hatırlıyor musun?"

"Altı civarı olmalı."

Valerie Perşembe altı çeyrekte Duane'nin dairesini aramıştı. Bir şeyi ayarlamak. Neyi ayarlayacaktı? Duane'yle olan ilişkisini mi? Yoksa bunu açıklayacak mıydı? Ya bu konuda Duane'yi tehdit ettiyse? Duane durdurmak için onu öldürür müydü? Myron buna pek ihtimal vermiyordu, özellikle

de kız vurulduğunda Duane'nin birkaç bin kişinin önünde servislerini atmaya odaklandığını göz önüne alınca.

Eddie tenis ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarttı.

Myron, "Çarşamba akşamına bir çift Yankees biletim var," dedi. "Gitmek ister misin?"

Eddie gülümsedi. "Senin bunu yapmadığını düşünüyordum."

"Neyi yapmadığımı?"

"Şu yalakalık işini."

"Yapıyorum. Her temsilci bunu yapar. Ben de onlardan farklı değilim. Ama bu sefer, bunun gerçekten de eğlenceli bir şey olabileceğini düşündüm."

Eddie ayağa kalktı. "Bu hareketinden kuşkulanmalı mıyım?" diye sordu.

"Eğer zekiysen, kesinlikle."

Duane maçtan önce yalnız kalmaktan hoşlanırdı. Win ona meditasyon tekniklerini öğretmişti, o pis video kasetler olmaksızın tabi. Dolayısıyla genelde onu bir köşeye kıvrılmış, gözleri kapalı, lotus pozisyonunda otururken bulabilirdiniz. Rahatsız edilmekten hoşlanmazdı, ki bu iyi bir şeydi. Nasıl olsa Myron onu hemen o an görmek istediğinden pek de emin değildi. Şunu biliyordu ki; temel sorumluluğu, müşterisine performansının en iyisini sunma yönünde yardımcı olmaktı–özellikle de o an, Duane'nin kariyerinin en önemli

gününde. Duane'nin Deanna Yeller'la gecenin geç saatlerindeki buluşmasını kelimelere dökmek Duane açısından muazzam derecede dikkat dağıtan bir şey olabilirdi. Büyük bir dikkat dağılması.

Bu konu beklemeliydi.

Kalabalık muazzamdı. Herkes sonradan görme Amerikalı Duane Richwood ile serinkanlı ve eskiden bir numara, ancak şu anda beş numaralı seri başı olan Çekoslavak Michel Brishny arasında oynanacak maçı bekliyordu. Myron ve Jessica en ön sıradaki koltuklarına yerleştiler. Jess basit sarı elbisesiyle harika görünüyordu. Seyirciler ağızları açık, alık alık baktılar. Orada yeni hiçbir şey yoktu. Hiç şüphesiz, TV kameraları o gün locadan çok sayıda fotoğraf alacaktı. Jess'in güzelliği ve ebedi dünyadaki ününe fazla dayanamayacaklardı.

Myron onun kartvizitlerinden tekini havada sallaması fikriyle savaşıyordu. Hayır. Bu çok saçma bir şey olurdu.

Gözde zümresi çoktan yerlerini almışlardı. Ned Tunwell ve diğer Nike VIP'leri köşe locayı doldurmuşlardı. Ned, LSD'deki bir yel değirmeni gibi el salladı. Myron da ona küçük bir el sallayışla karşılık verdi. İki sıra arkalarında Roy O'Connor, TruPro'nun aşırı şişman genel müdürü oturuyordu. Aaron hemen yanındaydı. Suratını güneşe çevirmişti, ışınları emip depoluyordu. Her zamanki giysileri içerisindeydi–gömleksiz beyaz takım elbise. Myron aynı zamanda gri saçlı avukatları andıran insanlarla–Gregory Caufield hariç –dolu bir locada Senatör Cross'u da seçti. Myron hâlâ Gregory ile ko-

nuşmak istiyordu. Belki de maçtan sonra bunun bir fırsatını yakalardı. Bir önceki gün gördüğü iri göğüslü sarışın da orada, arkada, aynı koltuktaydı. Endamlı genç kadın, Myron'a tekrar hafifçe el salladı. Myron karşılık vermedi.

Jessica'ya döndü. O da Myron'a gülümsedi.

Myron, "Çok güzelsin," dedi.

"O iri göğüslü sarışından daha mı güzelim?"

Myron, "Kim?" diye sordu.

"Senden gözünü ayırmayan o Silikon-Göğüslü'den."

"Ne demek istediğini bilmiyorum." Sonra: "Göğüslerinin silikon olduğunu nereden biliyorsun?"

Oyuncular ısınmak için kortta yerlerini aldılar. İki dakika sonra Pavel Menansi büyük girişini yaptı. Birkaç yüzeysel alkış işitildi. Pavel minnettarlığını elini daireler çizecek şekilde hareket ettirerek gösterdi. Papayı andırıyordu. Beyaz giyinmiş, boynuna yeşil bir süveter bağlamıştı. Yüzündeki gülümseme kocamandı. Pavel, TruPro locasına doğru ilerledi. Aaron ayağa kalktı, onu içeri aldı ve sonra tekrar yerine geçti. Pavel ve Roy O'Connor el sıkıştılar.

Bu Myron'un karın boşluğuna büyük bir kuvvetle indi. "Oh, hayır," dedi.

Jessica, "Ne var?" diye sordu.

Myron ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

"Şimdi mi?"

"Geri döneceğim. Özür dilerim."

Bölüm 28

Maç, araba radyosundan yayınlanıyordu. WFAN, 66 AM. Söylenenlere bakılırsa, Duane çok da iyi oynamıyordu. Myron, Manhattan'daki Central Park araba parkına girerken ilk seti 6-3 verdi.

Dr. Julie Abramson muayenehanesinden yarım blok ötede, bir kasaba evinde yaşıyordu. Myron kapıyı çaldı. Bir vızıltı işitildi, sonra dahili telefon sisteminden kadının sesi geldi.

"Kim o?"

"Myron Bolitar. Acil durum."

Birkaç saniyelik sessizlik yaşandı. Sonra: "İkinci kat." Vızıltı tekrar işitildi. Myron kapıyı iterek açtı. Julia Abramson merdiven aralığında onu bekliyordu.

Julia, "Beni arayıp telefonu yüzüme kapatan sen miydin?" diye sordu.

"Evet."

"Neden?"

"Evde olup olmadığınızı anlamak için."

Kadının kapısına vardı. Yüz yüze bakarak dikildiler. Boy farklarından dolayı–kadın bir ellinin altındayken Myron bir doksandı–oluşturdukları manzara çok komikti.

Dr. Abramson kafasını kaldırdı. Hem de çok. "Hâlâ Valerie Simpson'ın hastam olup olmadığını ne onaylayabilir ne de reddedebilirim," dedi.

"Sorun değil. Sadece size farazi bir şey sormak istiyorum."

"Farazi bir şey mi?"

Myron başıyla onayladı.

"Ve bu Pazartesi'ye kadar bekleyemeyecek bir şey, öyle mi?"

"Evet."

Dr. Abramson iç geçirdi. "İçeri gel."

Televizyonda maçı seyrediyordu. "Bunu bilmeliydim," dedi. "TV sürekli olarak oyuncu locasındaki Jessica Culver'ı gösteriyor ama sen ortada yoksun."

"Nasıl olsa o oradayken beni hiç göstermeyeceklerdi."

"Spor muhabiri sizin ayrılmaz bir ikili olduğunuzu söylüyor. Bu doğru mu?"

Myron omzunu silkti. Bu konuda çekimserdi. "Skor kaç kaç?" diye sordu.

"Müşterin ilk seti 6-3 kaybetti," dedi. "Bu sette de 2-0 geride." Televizyonu uzaktan kumandayla kapattı ve oturması için Myron'a sandalyelerden tekini işaret etti. İkisi de

yerlerine yerleştiler. "Şimdi bana şu farazi sorundan bahset Myron."

"İşe genç bir kızla başlamak istiyorum. On beş yaşında. Güzel. Varlıklı bir aileden geliyor. Ebeveynleri boşanmış, baba ortalarda yok. Önemli bir ailenin oğluyla çıkıyor. Aynı zamanda da tenisçi."

Dr. Abramson, "Bu bana hiç de farazi bir hikâye gibi gelmedi," dedi.

"Bana zaman tanıyın. Genç kız o kadar iyi bir tenisçi ki, annesi onu dünyaca tanınmış bir tenis antrenörünün işlettiği akademiye gönderiyor. Bu genç kız akademiye geldiğinde, kıyasıya bir rekabet olduğunu fark ediyor. Tenis en bireysel sporlardan biridir. Orada takım ruhu diye bir şey yoktur. Arkadaşlık da yoktur. Herkes dünyanın en ünlü antrenörünün beğenisini kazanmak için birbiriyle aşık atar. Tenis, arkadaş edinmeye elverişli bir spor dalı değildir." Eddie'nin sözlerini tekrarladı. "İnsanları izole eder. Sizce de tüm bunlar doğru mudur Doktor?"

"Senin bahsettiğin seviyede, evet."

"O zaman, bu kız tanışık olduğu hayattan sökülüp uzaklaştırıldığında ve hayli düşmanca bir ortama fırlatılıp atıldığında, kendisini hiç de hoş karşılanmış ya da istenen birisi gibi hissetmez. Tam aksine bu duyguların çok uzağında kalır. Diğer kızlar yeni tenisçiyi kendilerine bir tehdit olarak algılarlar. Onun ne kadar mükemmel bir oyuncu olduğunu fark ettiklerinde de, bu tehdit hissi gerçeğe dönüşür. Diğer kızlar ondan uzak dururlar. Böylece kendisini çok daha yalnız his-

seder."

"Peki."

"Şimdi, şu dünyaca ünlü koç biraz Darwincidir. En güçlünün hayatta kalması ve bunun gibi şeylere inanır. Burada ikili bir rol oynar. Bir yandan bu tecrit ediliş kızı kaçışa, gelişip başarılı olabileceği bir yer aramaya zorlar."

Abramson, "Tenis kortu mu?" dedi.

"Kesinlikle. Kız her zamankinden çok daha ağır antrenmanlar yapmaya başlar. Ama aynı zamanda dünyaca ünlü şu koç da ona karşı çok iyidir. Herkes inanılmaz derecede gaddar davranırken, dünyaca ünlü koç onu övüp göklere çıkartmaktadır. Adam kızla birlikte zaman geçirmeye başlar. Ondan en iyi şekilde yararlanır."

Dr. Abramson, "Ki bu durum," diyerek araya girdi, "kızı diğerlerinden çok daha fazla uzaklaştırır."

"Doğru. Genç kız koça bağımlı bir hâle gelir. Adamın onu umursadığını düşünür ve diğer herhangi istekli bir öğrenci gibi, onun beğenisini elde etmek ister–buna gereksinim duyar. Çok daha sert oynamaya başlar. Aynı zamanda dünyaca ünlü koçu memnun etmenin annesini de mutlu edeceğinin farkındadır. Kendisini daha da zorlar. Döngü bu şekilde sürer gider."

Dr. Abramson'un Myron'un tüm bu anlattıklarıyla nereye varacağını görmesi gerekliydi, yüzü ifadesiz kaldı. "Devam et," dedi.

"Tenis akademisi gerçek dünya değildir. Burası dünyaca ünlü antrenör tarafından yönetilen, gözlerden uzak bir alan-

dır. Koç, genç kızı önemsiyormuş gibi görünmektedir. Ona sanki özel birisiymiş gibi davranır. Genç kız daha da çok çalışır, kendisini hayal edebileceğinin çok ötesinde zorlar–kendisi için değil, koçunu memnun etmek için. Adam belki de antrenmanın ardından kızın sırtını okşar. Belki ağrıyan omuzlarını ovar. Belki onun oyunu hakkında konuşmak için bir akşam yemeğe çıkarlar. Tüm bunların nasıl başladığını kim bilebilir ki?"

Abramson, "Nelerin başladığını?" diye sordu.

Myron soruyu duymazdan gelmeyi tercih etti. Şimdilik. "Genç kız ve dünyaca ünlü koç birlikte dolaşmaya başlarlar," diye anlatmaya devam etti. "Kız, kendisine korkulacak bir rakip gibi davranan kadınlara karşı büyük bir hırsla oynamaya başlar. Ama artık kız ve dünyaca ünlü koç yalnızdır. Yoldadırlar. Otellerde kalırlar."

Abramson, "Daha da büyük bir yalnızlık," dedi.

"Kız iyi oynamaktadır. Güzeldir, gençtir, Amerikalıdır. Basın arı kümesi gibi etrafına toplanmaya başlar. Bu ani ilgi kızı korkutur. Ama dünyaca ünlü antrenör onu korumak için oradadır."

"Kız ona daha da bağımlı bir hâle gelir."

Myron başını sallayarak onayladı. "Şimdi, unutmayalım ki dünyaca ünlü koç yine eski bir dünyaca ünlü oyuncudur. Profesyonel sporculukla birlikte yürütülen narsist bir yaşam tarzına alışkındır. İstediği şeyleri yapmaktadır. Ve işte kıza karşı da böyle davranır."

Bir sessizlik yaşandı.

"Böyle bir şey olabilir mi Doktor? Yani, teoride?"

Dr. Abramson boğazını temizledi. "Teoride, evet. Bir erkek bir kadın üzerinde güç ve otoritesini kurduğunda, onu kötüye kullanma potansiyeli yüksektir. Adam kızdan daha yaşlı, kadın ise bir çocuktan farksız. Bir öğretmen ya da amir kurbanını her gün birkaç saat kontrol altında tutabilir, ama senin senaryondaki koç hem kâdir hem de her yerde."

Birbirlerine baktılar.

Myron yumuşak bir ses tonuyla, "Şu senaryomdaki kız," dedi. "Koçunun tacizine uğrarsa oyunu bozulur, öyle değil mi?"

"Bundan en ufak bir şüphe yok."

"Kızda başka ne tür semptomlar belirebilir?"

Abramson, sanki bir doktora tezi sunuyormuş gibi, "Her durum farklıdır," diye karşılık verdi. "Ancak sonuçlar her durumda yıkıcı olur. Seninki gibi bir senaryo, büyük olasılıkla genç kızda bir yıkıma sebep olur. Bu entelektüel ve yaşça büyük adam, kıza karşı başka kimsenin olmadığı kadar naziktir. Onu anlar ve ona önem verir. Kız büyük olasılıkla adamın taleplerine çanak tutmak zorunda kalmaz–her şey bir şekilde kendiliğinden oluverir. Genç kız ilk başlarda adamı bunları yapmaya cesaretlendirebilir ama büyük oranda böyle bir şey gözlenmez. Hatta adama karşı direnebilir, ama aynı zamanda da kendisini sorumlu hisseder. Kendisini suçlar."

Myron midesinin derinliklerinde bir şeylerin açıldığını hissetti. "Ki bu da daha fazla soruna yol açar."

Abramson, "Evet. Dünyaca ünlü antrenörün kızı nasıl

tecrit ettiğini anlattın," diye sözlerine devam etti. "Ama senin senaryonda bundan daha fazlasını yapıyor. Onu insanlıktan çıkartıp makineleştiriyor. Kızın gençlik yılları, teniste gösterdiği başarıyla tepe taklak oluyor. Kızın hayatı okul, arkadaşlar ve aileyle ilintili değil. Para ve kazanmayla iç içe. Kız bir eşyaya dönüşüyor. Adamı memnun edemezse, o eşyanın değersiz bir hâle geleceğini biliyor. Ve kızın bir eşya olması adam açısından da kolaylık sağlıyor."

Myron, "Nasıl?" diye sordu.

"Bir eşyayı kötüye kullanmak, insanı kullanmaktan çok daha kolaydır."

Bir sessizlik yaşandı.

Myron, "O zaman, her şey olup bittiğinde ne olur?" diye sordu. "Dünyaca ünlü koç eşyayı kullandıktan sonra, kıza ne olur?"

"Genç kız kendisini kurtaracağını düşündüğü yeni bir şeye–herhangi bir şeye–doğru uzanır."

"Bu eski erkek arkadaş olabilir mi?"

"Belki."

"Hemen evlenmeyi bile düşünebilir."

"Bu da olası, evet. Eski erkek arkadaşını masumiyete geri dönüş olarak görebilir. Erkek arkadaş zihninde kurtarıcı pozisyonuna geçebilir."

"Ve diyelim ki bu erkek arkadaş öldürüldü, ne olur?"

Abramson yumuşak bir ses tonuyla, "Geriye kalan son büyük parçayı çektin," dedi. "Genç kız zaten ciddi bir terapi ihtiyacı içerisindeydi. Artık ciddi bir sinirsel çöküntü çok bü-

yük bir olasılık hâline geldi. Hatta bunun olacağına kesin gözle dahi bakılabilir."

Myron kalbinin parçalandığını hissetti.

Dr. Abramson bir an için bakışlarını uzağa çevirdi. Doğaçlama konuşuyormuş gibi davranmaya çalışarak, "Ancak senaryonda araştırılması gereken başka noktalar da var," dedi.

"Mesela?"

"Mesela taciz süresince olup bitenler gibi. Eğer, senin söylediğin gibi, dünyaca ünlü koç narsist bir adamsa, umursadığı tek şey kendi hazları olacaktır. Kız için endişelenmeyecektir. Örneğin, büyük olasılıkla prezervatif kullanmayacaktır. Ve kız oldukça genç ve büyük olasılıkla cinsel açıdan aktif olmadığından, oral gebelik önleyici ilaç kullanmayacaktır."

Myron'un göğsünden büyük bir korku dalgası aktı. Dedikoduları anımsadı. "Kızı hamile bıraktı."

Abramson, "Senin senaryonda," dedi, "bu kesinlikle bir olasılık."

"Eğer...?" Myron sustu. Yanıt açıktı. "Dünyaca ünlü antrenör ondan kürtaj olmasını ister."

"Bence de öyle, evet."

Bir sessizlik daha.

Myron gözlerinin dolduğunu hissetti. "Başına neler geldi..." Başını salladı. "Herkes Valerie'nin çok zayıf olduğunu düşündü. Ama aslında–"

Abramson, "Valerie değil," diye düzeltti. "Genç bir kız.

Teorik bir konumdaki, teorik bir genç kız."

Myron kafasını kaldırıp baktı. "Hâlâ kendinizi korumaya bakıyorsunuz, öyle değil mi Doktor?"

"Hiçbir şey söyleyemezsin Myron. Bunların hepsi kurgu. Valerie Simpson'ın hastam olup olmadığını ne onaylarım ne de reddederim."

Myron kafasını salladı, ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Kapıya varınca kadına doğru döndü. "Tek bir farazi soru daha," dedi. "Şu dünyaca ünlü koç. Eğer isterse, bu taciziyi bir daha yapma olasılığı ne kadardır?"

Dr. Abramson onunla yüz yüze gelmedi. "Çok yüksek," dedi.

Bölüm 29

Myron, Stadyum Kortu'na geri döndüğünde, Duane ilk iki seti 6-3, 6-1 kaybetmişti. Üçüncü sette de durum 2-2'ydi. Myron, Jessica ve Win'in arasına oturdu. Hemen o an Pavel Menansi'nin yerinin boş olduğunu fark etti. Aaron hâlâ oradaydı. Senatör Cross ve Gregory Caufield da localarındaydılar. Ned Tunwell hâlâ Nike'tan meslektaşlarıyla birlikte oturuyordu. Ned artık el sallamıyordu. Aslına bakılırsa ağlıyordu. Nike locasının tümü, sönmüş balon gibi görünüyordu. Henry Hobman hareketsizdi.

Myron, Jessica'ya döndü. Endişelenmiş görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Myron'un elini tuttu ve hafifçe sıktı. O da Jessica'nın elini sıktı ve hafifçe gülümsedi. Jess'in kafasında parlak pembe bir Ray-Ban şapkası olduğunu fark etti.

"Bu şapka da ne?" diye sordu.

"Bir adam bu şapkayı bin dolar karşılığında takmamı istedi."

Myron bu eski reklam numarasını iyi bilirdi. Firmalar–ki bu kez bunu Ray-Ban yapmıştı–oyuncu locasında oturan herhangi birisinden verecekleri şapkayı maçlarda para karşılığı takmasını isterdi. O kişinin ve dolayısıyla da şapkanın televizyonda görüneceğinden tabi ki emin olurlardı. Nispeten ucuz ve etkin bir teşhir.

Myron, Win'e baktı. "Ya senden ne haber?"

Win, "Ben şapka takmam," diye yanıtladı. "Benim de saçımı jöelediler."

Jessica, "Ayrıca ona sadece beş yüz dolar ödediler," diye ekledi.

Win omzunu silkti. "Cinsel ayırım. Çok çirkin bir şey."

Daha çok, kulağa zekice bir iş gibi geliyordu. Beş yüz dolar normal fiyattı. Ancak Ray-Ban'dan birisi Jess'in hem çekici hem de ünlü olduğunu fark etmişti–dolayısıyla da reklam daha büyük olacaktı.

Duane bir oyun daha verdi. İlk iki seti kaybetmenin ardından, şimdi de 3-2 gerideydi. Hiç iyi değil. Oyuncular saha değişimi için hakemin iki yanındaki sandalyelere kendilerini bıraktılar. Duane raketini havlusuyla sildi. Tişörtünü değiştirdi. Kadın fanatiklerden bazıları ıslık çaldı. Duane gülümsemedi. Kafasını kaldırıp locaya baktı. Dünyadaki diğer tüm sporların tam aksine, tenisçilerin koçlarıyla maç boyunca konuşmasına izin verilmez. Ama Henry hareketlendi. Elini çenesinden indirdi ve yumruk yaptı. Duane başıyla onayladı.

Hakem, "Zaman bitti," dedi.

İşte Pavel de o zaman geri döndü.

Kapalı tribünün sağındaki kapıdan, elinde Evian, içeri girdi. Myron'un gözleri ona kilitlendi. Nabzının hızlandığını hissetti. Pavel Menansi boynuna doladığı süveteri hâlâ taşıyordu. Aaron'un arkasında yerini aldı. Pavel Menansi. Gülümsedi. Güldü. Soğuk Evian'ından bir yudum aldı. Nefes alıp verdi. Yaşıyordu. İnsanlar sırtını sıvazladılar. Birisi gelip imza istedi. Bu genç bir kızdı. Pavel ona bir şeyler söyledi. Genç kız ellerinin arasından kıkırdadı.

Win, "Burgess Meredith," dedi. Korta bakıyordu, Myron'a değil.

"Ne?"

"Burgess Meredith."

Cani *Batman*'dan Diğer İsimler. Myron, "Şimdi olmaz," dedi.

"Şimdi. Burgess Meredith."

"Neden?"

"Çünkü gözünü ayırmadan bakıyorsun. Aaron bunu fark edecek." Win güneş gözlüklerini düzeltti. "Burgess Meredith."

Haklıydı. "Penguen."

"Victor Buono."

"Kral Tut."

"Bruce Lee."

Jessica eğildi. "Kazık soru," dedi.

Win, "İpucu vermek yok," dedi.

Myron, "Kato'yu oynadı," dedi. "Yeşil Eşekarısı'nın ka-

der arkadaşı. Bir bölümde misafir sanatçıydı. O, Cani olarak adlandırılabilir mi, bilmiyorum."

"Doğru." Bir sessizlik oldu. Sonra Win şöyle dedi: "Çok mu kötü?"

"Daha da öte."

Win, "Polis, Valerie'nin cesedini teslim etti," dedi. "Cenaze töreni yarın."

Myron başıyla onayladı. Kortta Duane karşılanamaz bir servis attı. Bu maçta attığı ikinci karşılanamaz servisti. Myron, "Her şey daha da çirkin bir hâle gelebilir," dedi.

"Nasıl yani?"

"Ache kardeşlerin neden bu işten uzak durmamızı istediklerini biliyorum."

Win, "Ah," dedi. "Ache'lerin bu bilgiyi halka yaymanı istemeyeceklerinden de eminim."

"Doğru bir tahmin."

"Ve bu bilginin Aaron ve yıldızlar geçidinin tümüne değer bir şey olduğunu da söyleyebilir miyim?"

"Diğer bir doğru tahmin daha."

Win arkasına yaslandı. Hiç kımıldamaksızın oturuyordu. Aynı zamanda da gülümsemekteydi. Myron, Jessica'ya döndü. Kadının eli hâlâ Myron'un elini tutuyordu.

Jessica, "Eğer öldürülürsen," diye fısıldadı, "seni öldürürüm. Ruh ikizim."

Bir sessizlik daha.

Kortta Duane iki karşılanamayan servis daha attı, bunu bir smaç takip etti. Üçüncü sette oyunlar eşitlendi. Duane lo-

caya baktı. Güneş gözlüklerinden yansıyan ışık kör edecek derecede parlaktı; bu ona gösterişli ve robotsu bir görünüm veriyordu. Ama suratında bir şeyler değişmişti. Duane yumruk hareketini tekrarladı.

Henry ilk kez konuştu. "İşte, geri döndüüüü!"

Bölüm 30

Henry Hobman durumu iyi tahlil etmişti. Duane hızlandı. Üçüncü seti 6-4 aldı. Ned Tunwell ağlamayı kesti. Dördüncü set uzatmaya gitti, Duane bunu üç maç sayısını kurtararak 9-7 kazandı. Ned tekrar bir değirmen gibi sağa sola el sallamaya başlamıştı. Duane beşinci seti 6-2 kazandı. Ned iç çamaşırını değiştirmek zorunda kaldı.

Maraton maçın son skoru: 3-6, 1-6, 6-4, 7-6 (9-7), 6-2. Muharipler henüz sahadan ayrılmadan, *klasik* kelimesi dillerde dolanmaya başlamıştı.

Tüm kutlamalar ve basın konferansları sonlandığında, zaman çok geç olmuştu. Jess annesini ziyaret etmek için Myron'un arabasını ödünç almıştı. Win, Myron'u ofise bıraktı. Esperanza ise hâlâ oradaydı.

Kadın, "Büyük bir galibiyet," dedi.

"Evet."

"Duane ilk iki sette rezalet bir oyun çıkarttı."

Myron, "Çocuk uzun bir gece geçirdi," dedi. "Bugün neler oldu?"

Esperanza onun eline bir tomar kâğıt tutuşturdu. "Jerry Prince'in evlilik sözleşmesi. Son kopya."

Ah, şu sevgili anlaşma. Şart olan bir dert. Myron onlara tavsiyede bulunmaktan nefret ediyordu. Evlilik sevgi ve romantizm dolu olmalıydı. Bir evlilik sözleşmesi, dobra konuşmak gerekirse, kedinin kum kabını yalamak kadar romantik bir şeydi. Yine de, Myron'un müvekkillerinin maddi yönden iyiliklerini koruma yükümlülüğü vardı. Bu evliliklerin büyük çoğunluğu hızlı bir boşanmayla sonlanmaktaydı. Bu bir tür servet avcılığıydı. Bazıları onun cinsiyet ayrımcılığına dair hissettiği endişeyi yanlış anlamıştı. Durum hiç de öyle değildi. Varlıklı kadın sporcular da aynısını yapmalıydı.

"Başka?" diye sordu.

"Emmett Roberts aramanı istiyor. Satın alacağı bir arabaya dair görüşlerine ihtiyacı varmış."

Myron bir Ford Taurus kullanıyordu, kendisini hiç de bir Yılın *Motor Trend* Adamı olarak adlandıramazdı.

Emmett püskül saçlı bir basketbol oyuncusuydu. NBA'de yedeklerde oturmak ve Kontinental Basketbol Birliği'nde–oyuncuların NBA gözcülerini etkilemeye çalışmak dışında hiçbir şey yapmadıkları türden bir ikinci basketbol ligi–başrol oynamak arasında gidip geliyordu. Çok azı bir şeyler başarıyordu. Tabi istisnalar vardı. Bunlardan ikisinin adını vermek gerekirse, Knicks'ten John Starks ve Anthony Mason. Fakat CBA spor salonunun büyük kısmında yine de pa-

ramparça olmuş rüyalardan oluşan diğer bir liman vardı, burası herkesin sıvışıp gitmeden önce uğradığı merdivenin son basamağıydı.

MyronRolodex'ini parmağıyla şöyle bir karıştırdı. Esperanza bunu onun için güncel ve harf sırasında tutmakta çok başarılıydı. Raston. Ratner. Rextell. Rippard. Roberts. İşte. Emmett Roberts.

Myron durdu.

"Duane'nin kartı nerede?" diye sordu.

"Ne?"

Myron geriye kalan *R*'lere de şöyle bir göz attı. "Duane Richwood, Rolodex'imde yok. Onu yanlış yere dosyalamış olabilir misin?"

Esperanza bu olasılığı tek bir bakışla reddetti. "Etrafına bakın. Büyük olasılıkla masanın bir yerlerindedir."

Masada yoktu. Myron *D*'leri denedi. Duane de yoktu.

Esperanza, kapıya doğru yürüyerek, "Yeni bir tane düzenlerim," dedi. "Sayfayı bir kez daha kaybetmemeye gayret et."

Myron, "Çok teşekkürler," dedi. Yine de kayıp kart içini kemirmeye devam ediyordu. Duane'yle ilintili diğer bir rastlantı daha mı? Emmett Roberts'in numarasını çevirdi. Emmett yanıtladı.

"Selam Myron. Nasıl gidiyor?"

"İyi Emmett. Şu araba alma işi de ne?"

"Bu Porsche'yi bugün gördüm. Kırmızı. Tam aksesuarlı. Yetmiş G'lerden. Onu almak için final ikramiyesini kul-

lanmayı düşünüyordum."

Myron, "Eğer istediğin buysa neden olmasın?" dedi.

"Adamım, tıpkı annem gibi konuştun. Senin fikrini almak istedim."

Myron, "Daha ucuz bir şey al," dedi. "Çok daha ucuz bir şey."

"Ama araba çok güzel Myron. Onu bir görsen..."

"O zaman satın al Emmett. Sen bir yetişkinsin. Benim desteğime ihtiyacın yok." Myron durakladı. "Hiç sana Norm Booker'dan bahsettim mi?"

"Kim?"

Ne kadar da çabuk unutuyorlardı.

Myron, "On beş, belki de on altı yaşındaydım," dedi, "ve Massachusetts'deki o yaz kampında çalışıyordum. Bu bir Celtics kampıydı. Orada acemilik sınavlarını veriyorlardı. Ben temelde havlucuydum. O günlerde, üniversite öğrencileri arasından seçilen inanılmaz çok sayıda oyuncuyla tanıştım. Cedric Maxwell. Larry Bird. Ama Celtics'deki ilk senemde, seçilen ilk isim Norm Booker'dı. Sanıyorum Iowa eyaletinden gelmişti."

"Evet, sonra?"

"Norm harika bir oyuncuydu. Bir metre doksan sekiz santimetre boyundaydı, hareketleri ve dokunuşları yumuşaktı. Bir öküz kadar güçlüydü. İyi de bir adamdı. Benimle konuştu. Çok sayıda insan, havlucuları görmezden gelir, ama Norm öyle değildi. Faul atışlarını sırtı fileye dönük attığını anımsıyorum. Topu omzunun üzerinden arkaya fırlatırdı. O

kadar iyiydi ki bu atışların yüzde elliden fazlasında sayı yapardı."

"Peki ona ne oldu?"

"Bankta yedeklerde oturdu. Celtics onu ertesi yıl takımdan kesti. Bir süre sağdan soldan otlakçılık yaptı, sonra Portland Trailblazers ile anlaştı. Çoğunlukla yedekte oturdu, skorer oyuncuların üçüncü yedeği olarak oynadı. Trailblazers finali kazanınca, Norm da olağan ikramiyesini aldı. Bundan o kadar heyecan duydu ki, gidip bir Rolls-Royce aldı. Kazandığı her kuruşu bu arabaya yatırdı. Hiç endişeli değildi. Nasıl olsa gelecek sene vardı. Ve ondan sonraki sene. Yalnız bir sorun oldu, Portland onu takımdan kesti. Diğer birkaç kulüple anlaşmaya çalıştı, ama onu kimse istemedi. Norm hakkında en son duyduğum şey, ailesinin geçimini sağlamak için arabasını satmak zorunda kaldığıydı."

Sessizlik oldu.

Bir süre geçtikten sonra Emmett, "Bir de Honda Accord'lara baktım. Taksitleri çok uygundu," dedi.

"Haydi Emmett, kim tutar seni?"

Birkaç dakika sonra görüşmeleri sonlandı. Myron'un aklına uzun bir süredir Norm Booker gelmemişti. Adamın başına ne geldiğini merak etti.

Esperanza içeri girdi. Myron'un Rolodex'ine Duane Richwood için yeni bir sayfa ekledi. "Şimdi mutlu musun?"

"Evet." Myron, Esperanza'nın eline iki sayfa tutuşturdu. "Bu Alexander Cross'un öldürüldüğü gece partiye katılanların listesi."

"Peki, ne yapacağım?"

"Eğer biliyorsam kahrolayım. Tanıdık bir isim ara. Gözüne çarpan herhangi bir şey."

Kadın başıyla onayladı. "Yarınki cenazeden haberin var, değil mi?"

Myron başını salladı.

"Gidecek misin?"

"Evet."

"Curtis Yeller hakkında kaleme alınan makaleden bir okul öğretmeninin adını buldum."

"Kim?"

"Bayan Lucinda Elright. Artık emekli olmuş, Philadclphia'da yaşıyor. Seni yarın akşama bekliyor. Cenazeden hemen sonra gidebilirsin."

Myron arkasına yaslandı. "Bunun gerekli olduğundan artık o kadar emin değilim."

"İptal etmemi mi istiyorsun?"

Myron kısa bir an düşündü. Pavel Menansi hakkında öğrendiklerinin ışığında, Valerie cinayeti ile Curtis Yeller'ın başına gelenler arasındaki bağlantı her zamankinden çok daha belirsiz göründü. Valerie'nin yaşadığı çöküşe Alexander Cross'un öldürülmesi sebep olmamıştı. Hatta bu üzüntü kızın yaşadığı son sarsıntı da değildi. Pavel Menansi, Valerie'yi uçurumdan aşağıya yıllar önce itmişti. Onun yavaş yavaş yere çakılışını, aşağı inerken çentikli kayaların üzerinden ayağı takılıp tökezleyişini, kat ettiği o sancılı yolculuğu seyretmişti. Alexander Cross'un ölümü ise düşüşün sonunu işaret etmişti.

Yani sert zemini. Son vuruşu. Başka bir şeyi değil. Valerie'nin ölümüyle altı sene önce yaşananlar arasında hiçbir bağlantı olmadığı açıktı. Ayrıca, adamın dile getirdiğinin dışında, Duane ve Valerie arasında da hiçbir bağlantı yoktu–sadece yatmışlardı. Bu çok da önemli bir şey değildi.

Yalnız...

Yalnız dün gece, Duane ve Curtis Yeller'ın annesi arasında yaşanan buluşma hariç.

Eğer böyle bir şey olmasaydı–eğer Myron onları otelde bir arada görmeseydi–bu iki insanı tamamen konu dışı bırakabilirdi. Ama Duane ve Deanna Yeller'ın arasında bir gönül ilişkisi vardı–bu rastlantı olamazdı. Bir bağ olmalıydı.

Myron, "İptal etme," dedi.

Bölüm 31

Valerie'nin cenaze töreni çok sıradandı.

Şişman ve kırmızı burunlu bir adam olan papaz, Valerie'yi tanımıyordu bile. Kızın başarılarını sanki bir özgeçmişten okuyormuşçasına sıraladı. Aralara eski ancak iyi bir şeyler serpiştirdi: sevgi dolu bir kız; hayat dolu; çok genç öldü; Tarı'nın bir planı var. Kulağa haklı bir içerleme gibi gelen bir araç. Kilise, yarışı kazanan bir atın boynuna sarılmış hâlde duran yapışkan çiçekleri andıran çelenklerle süslenmişti. Tepeden acımasız vitray figürler bakmaktaydı.

Kalabalık çok uzun bir süre oyalanmadı. Helen ve Kenneth Van Slyke'ın önünde durdular, başsağlığı dilemekten ziyade orada görüldüklerinden ve fark edildiklerinden emin olmak istiyorlardı. Oraya en başlıca gelme sebepleri buydu. Helen Van Slyke, kafası dimdik bir şekilde insanlarla tokalaştı. Göz kırpmadı. Gülümsemedi. Ağlamadı. Çenesi sert ve hareketsizdi. Myron, Win'le birlikte sırada bekledi. Yaklaştıkça

Helen'in aynı cümleyi, bir uçuş görevlisinin uçak boşaltılırken kullandığı şarkı söyler ses tonuyla, tekrarlayıp durduğunu işittiler– "Ne iyi ettiniz de geldiniz, teşekkürler, ne iyi ettiniz de geldiniz, teşekkürler."

Sıra Myron'a gelince, Helen onun elini çok sıkı tuttu. "Valerie'nin canını kimin yaktığını biliyor musunuz?"

"Evet." Myron kadının 'can yanması' terimini kullandığını fark etti. 'Öldürdüğünü' demedi.

Helen Van Slyke onaylaması için Win'e baktı. Win de başını salladı.

Helen, "Eve gelin," dedi. "Bir tören yapılacak." Bir sonraki kişiye döndü ve içindeki kayıt cihazının PLAY düğmesine bir kez daha bastı. "Ne iyi ettiniz de geldiniz, teşekkürler, ne iyi ettiniz de..."

Myron ve Win onun talebine uydular. Brentman Hall'ün havası, ne İrlandalılar'ın ölünün başında bekleme geleneğini ne de etkileyici bir yası barındırıyordu. Gözyaşı yoktu. Kahkaha yoktu. Hiçbir yer buradan daha duygusuz olamazdı. "Yas tutanlar", sanki ofiste verilen bir kokteyldeymişçesine, etrafta geziniyorlardı.

Myron, "Hiç kimsenin umurunda bile değil," dedi. "Kız öldü ama hiç kimse bunu önemsemiyor."

Win omzunu silkti. "Hiçbir zaman umursamaz ki." Ebedi iyimser.

Onlara yaklaşan ilk kişi Kenneth oldu. Üzerinde ortama uygun siyah bir takım elbise ve güzelce cilalanmış ayakkabılar vardı. Win'i elini sıkıp sırtını sıvazlayarak selamladı. My-

ron'u görmezden geldi.

Win, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Sanki umurundaydı.

Kenneth derin bir iç çekişle, "Oh, iyiyim," dedi. Bay Cesur. "Ama Helen için endişeleniyorum. Ona ilaç vermek zorunda kaldık."

Myron, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi.

Kenneth ona doğru döndü, sanki ilk kez görüyormuş gibi davrandı. Yüzünü limon yiyormuş gibi ekşitti. "Bunu söylerken içten misiniz?" diye sordu.

Myron ve Win bakıştılar. Myron, "Evet, tabi ki Kenneth," dedi.

"O zaman bana bir incelik yapın da karımdan uzak durun. Önceki gün, sizin ziyaretinizden sonra çok üzgündü."

"Zarar vermek istememiştim."

"Ama şunu söylemeliyim ki; oldukça zarar verdiniz. Sanıyorum Bay Bolitar, içinde bulunduğumuz şu an, bize biraz saygı göstermenizin tam zamanı. Karımı rahat bırakın. Burada yas tutuyoruz. O kızını ve ben de üvey kızımı kaybettim."

Win gözlerini devirdi.

Myron, "Sana bu konuda söz veriyorum Kenneth," dedi.

Kenneth erkeksi bir tavırla başını salladı ve uzaklaştı.

Win nefret içerisinde, "Üvey kızıymış," dedi. "Bah!"

Myron odanın karşısında dikilen Helen Van Slyke ile göz göze geldi. Kadın sağındaki kapıya doğru hafifçe işaret etti ve oradan çıkıp gitti. Sanki gizli bir gönül ilişkisi içerisindeymişler de buluşuyorlarmış gibiydi.

Myron, "Kenneth'i uzak tut," dedi.

Win şaşırmış gibi yaptı. "Ama Kenneth'e söz vermiştin!"

Myron, "Bah," dedi. Bu her ne demekse.

Kapının eşiğinden atladı ve Helen'i takip etti. Kadın da baştan aşağı siyah giyinmişti, etek boyu seksi sayılabilecek kadar kısa, buna rağmen ortama uygun bir takım elbise içerisindeydi. Myron kadının bacaklarının güzel olduğunu fark etti, böyle bir zamanda böyle bir şey düşündüğü için kendisini bir domuz gibi hissetti. Myron'u şatafatlı bir koridorun sonundaki küçük odaya götürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. Oda oturma odasının minyatür versiyonu gibiydi. Tavanındaki şamdan daha küçüktü. Şömine rafının üzerindeki portre de öyle.

Helen Van Slyke, "Burası resim odası," diye bir açıklamada bulundu.

Myron, "Oh," dedi. Resim odasının nasıl bir şey olduğunu hep öğrenmek istemişti. Şimdi bunlardan birindeydi, ama hâlâ resim odasının nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Çay içmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ben içersem sorun olur mu?"

"Hayır, kesinlikle olmaz."

Helen ağırbaşlı bir tavırla oturdu ve masadaki gümüş takımdan kendisine bir bardak çay doldurdu. Myron masada iki çay takımının durduğunu fark etti. Resim odasını betimleyen özelliğin bu olup olmadığını merak etti.

"Kenneth bana sizin ilaç kullandığınızı söyledi."

"Kenneth tamamen saçmalıyor."

Bu büyük bir sürprizdi.

Helen, "Valerie cinayetini hâlâ araştırıyor musunuz?" diye sordu. Myron neredeyse kadının sesinde alaycı bir şeylerin olduğuna yemin edebilirdi. Kullandığı kelimeler de kulağa biraz ağızda geveleniyormuş gibi geldi. Helen Van Slyke'ın gerçekten de ilaç kullanıp kullanmadığını merak etti, belki de çayına birazcık ev yapımı içki katmıştı.

Myron, "Evet," dedi.

"Ona karşı içinizde hâlâ kahramanca bir sorumluluk besliyor musunuz?"

"Hiç beslemedim ki."

"O zaman bu araştırmayı neden yapıyorsunuz?"

Myron omuz silkti. "Birisinin yapması lazım."

Kadın, kafasını kaldırarak Myron'un suratına baktı, sözlerinde alaycı bir yaklaşımın olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Anlıyorum," dedi. "O zaman söyleyin bana: Araştırmalarınızdan neler öğrendiniz?"

"Pavel Menansi kızınızı taciz etti."

Myron, kadının vereceği tepkiyi seyretti. Helen Van Slyke yarı sataşarak gülümsedi ve çayına bir küp şeker attı. Bu Myron'un beklediği türden bir tepki değildi. Helen Van Slyke, "Ciddi olamazsınız," dedi.

"Ciddiyim."

"Tacizle neyi kastediyorsunuz?"

"Cinsel tacizi."

"Tecavüz gibi mi?"

"Öyle de diyebilirsiniz, evet."

Helen homurtulu bir ses çıkarttı. "Haydi ama Bay Bolitar. Bu biraz uç noktada bir şey değil mi?"

"Hayır."

"Yine de Pavel bunu zorla yapmamıştır, öyle değil mi? Aralarında bir gönül ilişkisi vardı. Hiç kimse tarafından işitilmeyen bir ilişki."

"Bunu biliyor muydunuz?"

"Tabi ki. Ve dürüstçe söylemem gerekirse, oldukça da gücenmiştim. Pavel kötü bir karar verdi. Kızım o günlerde on altı yaşındaydı–belki de on yedi, çok da emin değilim. Her neyse, kesinlikle yasal bir yaşta değildi. Tüm bu olanları tecavüz ya da cinsel taciz olarak adlandırmak ise, bence aşırı dramatik bir şey olacaktır, sizce de öyle değil mi?"

Belki de hem ilaç kullanıyor hem de içki içiyordu. Hatta belki de ikisini bir arada kullanıyordu. Myron, "Valerie genç bir kızdı," dedi. "Pavel Menansi onun antrenörüydü, yaklaşık elli yaşında bir adamdı."

"Kırkında olsaydı her şey daha mı iyi olurdu? Ya da otuzunda?"

Myron, "Hayır," dedi.

"O zaman neden sürekli olarak yaşlarından bahsediyorsunuz ki?" Kadın elindeki fincanı indirdi. O gülümseme tekrar dudaklarında oynaşmaya başladı. "İzninizle size bir şey sorayım Bay Bolitar: Eğer Valerie on altı yaşında bir oğlan olsaydı ve, diyelim ki, otuz yaşlarında güzel bir kadın antrenörle

gönül ilişkisine girseydi–bunu da cinsel taciz olarak adlandırır mıydınız? Ya da olanlara tecavüz der miydiniz?"

Myron bir saniyeliğine tereddüt etti. Aslında süre bir saniyeden biraz uzundu.

Helen Van Slyke, muzafferane bir tavırla, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Siz bir cinsiyet ayrımcısısınız Bay Bolitar. Valerie kendisinden yaşça büyük bir erkekle ilişkiye girdi. Bu hep olur." Yüzü yine o şakacı gülümsemeyle aydınlandı. "Hatta bana bile."

"İlişkiniz bittiğinde, siz de ruhsal bir çöküntü yaşadınız mı?"

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Yani sizin taciz tanımınız bu, öyle mi?" diye sordu. "Ruhsal bir çöküntü!"

Myron, "Siz kızınızı bu adama güven duyduğunuz için emanet ettiniz," dedi. "Onun kızınıza yardımcı olması gerekirdi. Ama bunun yerine onu kullandı. Onu alaşağı etti. Onu yok etti ve bir köşeye attı."

"Alaşağı etmek mi? Yok etmek mi? Bir köşeye atmak mı? Sevgili Bay Bolitar, şok etkisinin çok dışındayız, öyle değil mi?"

"Adamın yaptığında yanlış hiçbir şey görmüyor musunuz?"

Helen fincanını sehpaya bıraktı ve çekip bir sigara aldı. Bunu yaktı, gözlerini kapatarak derin bir nefes çekti ve dumanı bıraktı. "Eğer olan bitenler yüzünden beni suçlamak sizi mutlu edecekse, sorun değil, yapın. Ben berbat bir anneydim. Dünyadaki en kötü anne. Şimdi kendinizi daha mı iyi hisse-

diyorsunuz?"

Myron kadının sigarasını sakin sakin tüttürüşünü ve çayını yudumlayışını seyretti. Çok sakindi. Bu saçmalığa gerçekten de inanıyor muydu? Yoksa tüm bunlar rol müydü? Kendi kendisini mi kandırıyordu?

Myron, "Pavel sizi satın aldı," dedi.

"Hayır."

"TruPro ve Pavel ödemeyi–"

Helen, "Böyle bir şey yok," diye sözünü kesti.

"Biz paradan anlarız Bayan Van Slyke."

"Anlamıyorsunuz. Pavel olan bitenden dolayı kendisini suçluyor. İçinde bulunulan duruma elinden gelen tek yolla çözüm getirmesi gerektiğinin farkındaydı."

"Yani sizi satın alarak."

"Valerie'nin kariyerinin devam etmiş olması durumunda kazanabileceği paranın bir kısmını bize vererek. Bunu yapmak zorunda değildi. Yaşanan gönül ilişkisinin bir sebep olması–"

"Buna sus payı denir."

Helen Van Slyke tıslamaya yakın bir tavırla, "Kesinlikle hayır," dedi. "Valerie benim kızımdı."

"Ve siz onu para karşılığında sattınız."

Kadın kafasını iki yana salladı. "Kızım için en iyisi olacağını düşündüğüm şeyi yaptım."

"Adam kızınızı taciz etti. Siz onun parasını aldınız. Onun bu işten bu şekilde kurtulmasına göz yumdunuz."

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu," dedi. "Bunu herkesin

duymasını istemedik. Valerie olan biteni arkasında bırakmayı tercih etti. Bunu gizli tutmak istedi. Hepimiz öyle olsun istedik."

Myron, "Neden?" dedi. "Bu sadece yaşça daha büyük bir adamla yaşanan bir gönül ilişkisiydi. Her zaman olur. Hatta size bile."

Helen Van Slyke kısa bir an için dudağını ısırdı. Tekrar konuşmaya başladığında, ses tonu çok daha yumuşaktı. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu," diye tekrarladı. "Olan biteni gizli tutmak herkesin yararınaydı."

Myron, "Saçma," dedi. Çok fazla zorlamaya başladığını fark etti ama içinden bir şey geri adım atmasına engel oluyordu. "Siz kızınızı sattınız."

Helen Van Slyke bir süre sessiz kaldı, sadece sigarasına odaklanmış, külün gittikçe uzayışını seyrediyordu. Uzaktan, cenaze kalabalığından gelen gürültüleri işitebiliyorlardı. Kadehler tokuşturuluyordu. Kibar kıkırtılar yükseliyordu.

Helen Van Slyke, "Valerie'yi tehdit ettiler," dedi.

"Kim?"

"Bilmiyorum. Pavel'le çalışan adamlar. Ağzını açacak olursa öleceğini ona net bir biçimde söylediler." Kafasını kaldırıp baktı, yalvarıyordu. "Görmüyor musunuz? Başka ne tür bir seçeneğimiz vardı ki? Konuşmaktan hiçbir fayda gelmeyecekti. Onu öldüreceklerdi. Valerie için korktum. Kenneth– yani, bence para Kenneth'in çok daha fazla ilgisini çekmişti. Aslında olan bitenleri anlamak çok da zor değildi, ama ben o an bunun yapılabilecek en iyi şey olduğuna inandım."

Myron, "Kızınızı koruyordunuz," dedi.

"Evet."

"Ama o artık ölü."

Helen şaşırdı. "Anlamadım."

"Artık onun canını yakmalarından korkmak için bir sebebiniz yok. Kızınız öldü. Şimdi istediğiniz şeyi yapabilirsiniz."

Kadın ağzını açtı, sonra kapattı, ardından bir daha denedi. Sonunda, "Başka bir kızım daha var," diyebildi. "Kocam var."

"Ya şu önceden Valerie'yi korumaya dair sarf ettiğiniz onca söz?"

"Bu... Ben sadece..." Sesi titreyerek sessizliğe dönüştü.

Myron, "Siz sus payını aldınız," dedi. Kendi kendisine hemen önünde oturan kadının kızını o gün gömdüğünü hatırlatmaya çalıştı, ama bu gerçek bile onu yatıştırmaya yetmedi. Tam aksine, sanki daha da hiddetlendirdi. "Kocanızı suçlamıyorum. O cesaretsiz bir pısırık. Siz Valerie'nin annesiydiniz. Parayı kızınızı taciz eden bir adamı korumak için aldınız. Ve şimdi de onu öldürmüş olma olasılığı yüksek bir adamı korumak için para almaya devam edeceksiniz."

"Pavel'in kızımın öldürülmesiyle ilintili olduğuna dair elinizde en ufak bir kanıt dahi yok."

"Cinayete dair, hayır. Valerie'ye karşı işlediği diğer suçlara gelince–bu tamamen faklı bir hikâye."

Helen gözlerini kapattı. "Artık çok geç."

"Hiç de geç değil. O adam bunu hâlâ yapıyor, biliyorsu-

nuz. Pavel gibi adamlar kesinlikle durmazlar. Sadece kendilerine yeni kurbanlar bulurlar."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Myron, "Bir arkadaşım var," dedi. "Adı Jessica Culver. O bir yazar."

"Onun kim olduğunu biliyorum."

Myron kadına Jess'in kartını verdi. "Ona hikâyeyi anlatın. Bunu yazacak. Sonra da büyük bir dergide yayınlanacak. Belki de *Sports Illustrated*'da. Pavel'in adamları henüz farkına dahi varmadan dergi piyasaya sürülmüş olacak. Bunlar kötü adamlar, ama savurgan ya da aptal değiller. Dergi bir kez basılınca, artık ailenizin peşine düşmelerine gerek kalmayacak. Bu onu bitirecek."

"Üzgünüm." Helen başını önüne eğdi. "Bunu yapamam."

Ufalanıyordu. Tüm bedeni birdenbire çökmüş, titriyordu. Myron onu seyretti, biraz merhamet hissetmeye çalıştı, yapamadı. "Kızınızı o adamla yalnız bıraktınız," diye sözlerine devam etti. "Ona göz kulak olmadınız. Ve kızınıza yardım etme şansını yakaladığınızda, ondan tüm bu olan biteni hasır altı etmesini istediniz. Para aldınız."

Helen'in bedeni gerildi. Büyük olasılıkla hıçkırıyordu. Myron, bir anneye kızının cenaze töreninde saldırıyorum, diye düşündü. Büyük bir Bravo almak için ne yapabilirdi? Yeni doğmuş kedi yavrularını komşunun havuzunda boğmak mı?

"Belki de," diye sözlerine devam etti, "Valerie doğruyu anlatmayı istemiştir. Belki de buna tüm olanları arkasında bırakmak için ihtiyaç duymuştur. Ve belki de öldürülme sebebi

budur."

Bir sessizlik yaşandı. Sonra hiçbir uyarı vermeksizin Helen Van Slyke kafasını kaldırdı. Ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Myron onu takip etti. Oturma odasına geri döndüğünde, Helen'in sesini işitebiliyordu.

"Ne iyi ettiniz de geldiniz, teşekkürler."

Bölüm 32

Lucinda Elright, sallanan kolları ve doğal gülümseyişiyle, iri ve cana yakındı. Çocukların kendilerini aşırı derecede sıkı kucaklayacağından korktukları, yetişkinlerin ise bunu yapmasını gönülden istedikleri türden bir kadın.

"İçeri gel," dedi.

Myron, "Teşekkürler," diye karşılık verdi.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır, sağ olun."

"Birkaç kurabiyeye ne dersin?" Dairede en az on çocuk vardı. Hepsi de zenciydi, hiçbirisi yedi ya da sekiz yaşından daha büyük değildi. Bazılarının elinde boya seti vardı. Bazıları küp şekerlerden kaleler yapıyorlardı. Altı yaşlarında bir oğlan, Myron'a dil çıkartıyordu. "Ev yapımı değil, bilirsin işte. Ben hiçbir şey pişiremem."

"Aslına bakılırsa, kurabiye lafı kulağıma çok hoş geldi."

Kadın gülümsedi. "Emekli olduğumdan bu yana evde

çocuk bakıyorum. Umarım rahatsız olmazsın."

"Hiç sorun değil."

Bayan Elright mutfağa gitti. Küçük oğlan, kadın odadan çıkana kadar bekledi. Sonra dilini tekrar çıkarttı. Myron da ona dilini çıkartarak karşılık verdi. Bay Olgun. Çocuk kıkırdadı.

"Şimdi otur Myron. Hemen şuraya." Kanepenin üzerindeki şeyleri yere attı. Tabak çeşitli markalardan kurabiyelerle doluydu. Oreo'lar. Chips Ahoy'lar. Fig Newton'lar.

Bayan Elright, "Ye," dedi.

Myron kurabiyeye doğru uzandı. Küçük oğlan görünmemek için Bayan Elright'ın arkasına saklandı. Tekrar dilini çıkarttı. Bayan Elright arkasına dahi bakmaksızın, "Gerald, eğer bir kez daha dil çıkartırsan, onu budama makasımla keseceğim."

Gerald dilini geri çekti. "Budama makası da ne?"

"Boş ver. Sadece şuraya geç ve oyna, duydun mu beni? Ve tek bir sorun dahi yaratma."

"Peki efendim."

Çocuk işitme mesafesinden uzaklaşınca, Bayan Elright, "Onları bu yaşlarında daha çok seviyorum. Biraz daha büyüdüklerinde kalbimi kırıyorlar," dedi.

Myron başını sallayarak onayladı, bir Oreo'yu kırdı. Kremasını yalayıp bitirmedi. Çok olgun davrandı.

Bayan Elright, bir Fig Newton kaparak, "Arkadaşın Esperanza," dedi, "senin Curtis Yeller hakkında konuşmak istediğini söyledi."

"Evet hanımefendi." Kadına makaleyi uzattı. "Bu makaledeki alıntının sizden yapıldığı doğru mu?"

Bayan Elright yarım ay şekilli gözlüğünü iri göğüslerinden alıp taktı ve sayfaya göz attı. "Evet, bu sözler benim."

"Söylediklerinizde ciddi miydiniz?"

"Eğer sormak istediğin şey buysa, bu boş bir laf değildi. Yirmi yedi yıl lise öğretmenliği yaptım. Çok sayıda çocuğun hapse girişine tanık oldum. Sokaklarda ölen birçok çocuk gördüm. Bunlardan hiçbirisi hakkında gazetelere tek bir kelime etmedim. Şu yarayı görüyor musun?" İri, etli pazısını işaret etti.

Myron başıyla onayladı.

"Bıçak yarası. Bir öğrenci yaptı. Bir kez de vuruldum. Herhangi lanet olası bir metal dedektöründen çok daha fazla sayıda silaha el koydum." Kolunu indirdi. "İşte, onları küçükken sevdiğimi söylerken bunu kastediyordum; çocuklar bu hâle gelmeden önce."

"Ama Curtis farklıydı, öyle mi?"

Kadın, "Curtis iyi bir oğlandan çok daha fazlasıydı," dedi. "O benim hayatım boyunca karşılaştığım en iyi öğrenciydi. Her zaman nazik ve samimiydi, hiçbir zaman en ufak bir sorun çıkartmadı. Ama diğer yandan hanım evladı da değildi, anlıyor musun? Diğer oğlanların arasında popülerdi. Her tür sporda çok başarılıydı. Söylüyorum sana, böyle bir çocukla milyonda bir karşılaşılırdı."

Myron, "Ya annesi?" diye sordu. "O nasıl birisiydi?"

"Deanna mı?" Lucinda oturduğu yerde hafifçe doğrul-

du. "İyi bir kadındı. Tıpkı günümüzün birçok genç annesi gibi. Bekârdı. Gururluydu. Geçimini kıt kanaat sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Ama Deanna zekiydi. Kurallar koydu. Curtis belirli bir saate kadar evine dönmek zorundaydı. Çocuklar günümüzde sokağa çıkma yasağının ne anlama geldiğini dahi bilmiyorlar artık. Birkaç gece önce, on yaşındaki bir çocuk, sabahın üçünde vuruldu. Şimdi bana söyle Myron– on yaşındaki bir çocuğun sabahın üçünde sokaklarda ne işi var?"

"Bunu ben de bilmek isterdim."

Kadın elini salladı. "Her neyse, yaşlı bir kadının gevezeliğini dinlemek için buraya gelmedin."

"Zamanım var."

"Sen tatlı bir adamsın, ama burada olmanın bir nedeni var. Sanıyorum iyi bir neden."

Myron'a baktı. O da başını sallayarak onayladı ama hiçbir şey söylemedi.

Lucinda, ellerini baldırlarına vurarak, "Şimdi," diye devam etti, "biz neden bahsediyorduk?"

"Deanna Yeller'dan."

"Doğru. Deanna. Biliyor musun, onu da çok düşündüm. Çocuğunun üzerine titreyen bir anneydi. Açık hava etkinliklerinin hepsine katılır, ebeveyn-çocuk konferanslarına bayılırdı. Oğlunu övmemizden inanılmaz zevk alırdı."

"Onunla oğlunun vefatından sonra hiç konuştunuz mu?"

"Hayır." Başını sert bir hareketle salladı ve yüksek sesle iç çekti. "Deanna'dan bir daha haber almadım, zavallı kadın.

Cenaze töreni olmadı. Hiçbir şey yapılmadı. Onu birkaç kez telefonla aradım ama hiç kimse yanıtlamadı. Sanki sırra kadem bastı. Ama ben bunu anlayışla karşıladım. Onun hayatı hep zordu. Ta en başından beri. O bir fahişeydi, bunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyordum. Ne zaman?"

"Oh, uzun süre önce. Curtis'in gerçek babasının kim olduğunu dahi bilmiyordu. Ama bu işi bıraktı. Temizlendi. Bir köpek gibi, bulabildiği her işte çalıştı. Hepsi oğlu içindi. Ve sonra, bir anda..." Kafasını salladı. "Gitti."

Myron, "Errol Swade'i tanıyor muydunuz?" diye sordu.

"Baş belası olduğunu bilecek kadar. Tüm hayatı hapse girip çıkarak geçti. O, Deanna'nın kız kardeşinin oğluydu. Kız kardeşi tam bir esrarkeşti. Aşırı dozdan öldü. Deanna, Errol'u yanına almak zorunda kaldı. Oğlan ailedendi. O da sorumluluk sahibi bir kadındı."

"Errol'un Curtis'le arası nasıldı?"

"Aslında oldukça iyi bir uyum sağladılar–birbirlerinden ne kadar farklı oldukları göz önüne alınırsa."

Myron, "Belki de birbirlerinden o kadar da farklı değillerdi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Errol onu soygun yapmak için beraberinde o tenis kulübüne götürdü."

Lucinda, bir kurabiye alıp kenarından kemirmeye başlamadan önce, bir süre Myron'a baktı. Dudaklarında küçük bir gülümseme oynaşıyordu. "Haydi ama Myron, sen bun-

dan fazlasını biliyorsun," dedi. "Akıllı birisin. Curtis de öyleydi. Oradan ne çalmak isteyebilirdi ki? Bu hiç de mantıklı değil, yani öyle bir yeri gecenin bir körü soymaya kalkmak. Bir düşün."

Myron bunu çoktan düşünmüştü. Resmî senaryoya kendisi gibi inanmayan birisinin daha olmasına çok sevindi. "O zaman, sizce ne oldu?"

"Bunu oldukça düşündüm ama gerçekten de bir şey bulamadım. O geceye dair aklıma gelen hiçbir şey bana bir anlam ifade etmedi. Errol ve Curtis'in tuzağa düşürüldüklerini düşünüyorum. Curtis hırsızlık yapmaya karar vermiş–ve hatta o kulübe izinsiz girecek kadar salak–olsa bile, onun bir polise ateş edeceğine kesinlikle inanamam. Bir çocuk değişebilir, ama bu bahsettiğimiz şey bir kaplanın kürkündeki çizgilerin değişmesi gibi bir şey. İnanılmaz." Lucinda koltukta toparlanarak doğruldu. "Bence o zengin beyazların kulübünde aptalca bir şeyler yaşandı ve tüm bu olanları birilerinin üzerine atmak için birkaç zenci çocuğa ihtiyaç duydular. Bak, ben öyle birisi değilim. Beyazların zencilere karşı sürekli olarak entrika kurduklarına inananlardan sayılmam. Bu benim doğama aykırı bir şey. Ancak, üzerinde konuştuğumuz konuda, orada ne yaşandığına dair başka aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Teşekkürler Bayan Elright."

"Lucinda. Ve Myron, lütfen bana bir iyilik yap."

"Ne gibi?"

"Curtis'in başına gerçekten ne geldiğini bulduğunda, bana anlat."

Bölüm 33

Myron ve Jessica, Baumgart'da akşam yemeği yemek için New Jersey'e gittiler. Burada haftada en az iki kez karınlarını doyuruyorlardı. Baumgart garip bir bileşimdi. Yarım yüzyıl boyunca popüler bir büfe ve mezeci dükkânı, komşuların öğlen yemeğine gittikleri ve Archie'nin Veronica'yı okuldan sonra öpmeye götürdüğü yerdi. Sekiz yıl önce, Peter Li adındaki bir Çinli burayı satın aldı ve muhitteki en iyi Çin restoranına dönüştürdü–ama eski büfeyi de kapatmadı. Hâlâ, krom ve mikserlerle, sıcak suda duran dondurma kepçeleriyle çevrili bankodaki tabureye oturup dönülebilirdi. Dim sum* ile bir milkshake sipariş edebilir, General Tso tavuğunuzun yanında patates kızartması yiyebilirdiniz. Birlikte yaşamaya başladıkları ilk günlerde, Myron ve Jess buraya haftada en az bir kere geliyorlardı. Bir daha birlikte olmaya başladıkları şu günlerde, bu gelenek tekrarlandı.

Myron, "Alexander Cross cinayetini düşünmekten bir türlü kendimi alamıyorum," dedi.

Jess henüz karşılık veremeden, Peter Li geldi. Myron ve Jess, oraya gittiklerinde, hiçbir zaman sipariş vermezlerdi. Peter yemeklerini onlar için seçerdi. Jess'in tabağını masaya bırakırken, "Güzel hanım için mercan karidesi," dedi, "ve onun ayağı altında sürünmeye hiç de uygun olmayan adam için de Baumgart'ın Szechuan tavuğu ve patlıcanı."

Myron, "İyi seçim," dedi. "Çok komik."

Peter eğilip selam verdi. "Ülkemde iyi bir mizah anlayışım olduğunu söylerler."

"Ülkende insanlar çok gülüyor olmalı." Myron tabağına baktı. "Ben patlıcandan nefret ederim Peter."

"Onu yiyecek ve bana yalvaracaksınız," dedi. Jess'e gülümsedi. "Tadını çıkartın." Sonra da gitti.

Jess, "Tamam," dedi, "peki, Alexander Cross'a ne olmuş?"

"Aslına bakılırsa konu Alexander Cross değil. Curtis Yeller. Herkes onun harika bir çocuk olduğunu söylüyor. Annesi ona çok düşkünmüş, oğlunu deli gibi seviyormuş. Şimdi ise sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor."

Jessica, " 'Kelimelere dökülemeyecek acılar vardır,' " diye karşılık verdi. " 'Acı sürer, sürer.' "

Myron kısa bir an için düşündü. "*Les Mis* mi?" Alıntı Kaynağını Tahmin Et'in sonu gelmez oyunu.

"Doğru, ama hangi karakterden?"

"Valjean mı?"

"Hayır, üzgünüm. Marius."

Myron başını salladı. "Her neyse," dedi, "oldukça ber-

bat bir alıntı."

Jess, "Biliyorum. Arabada kasetini dinliyordum," dedi. "Çok da yanlış olmamalı."

"Dile getirilemeyen bir keder mi?"

"Evet."

Myron yemeğin suyundan bir yudum aldı. "Yani bu sana mantıklı geldi, yani hiçbir şey olmamış gibi davranan bir anne demek istiyorum."

Jessica omzunu silkti. "Aradan altı yıl geçmiş. Ne yapmasını bekliyorsun ki–yanına yaklaştığın her dakika mahvolup ağlamasını mı?"

Myron, "Hayır," dedi, "ama oğlunu kimin öldürdüğünü bilmek isterdi diye düşünüyorum."

Karidesine dokunmadan önce, Jessica masanın karşısına uzandı ve Myron'un tavuğundan çatalıyla bir lokma aldı. Patlıcanına dokunmadı. Sadece tavuğa uzandı. Jess, "Belki de öldürenin kim olduğunu biliyordur," dedi.

"Ne yani, onun satın alındığını mı düşünüyorsun?"

Jess omuz silkti. "Belki. Ama seni asıl rahatsız eden şey bu değil."

"Öyle mi?"

Jess zarifçe çiğnedi. Lokmasını çiğneyiş şekli dahi dikkat çekiciydi. "Duane'yi otel odasında Curtis Yeller'ın annesiyle görmek," diye yanıtladı. "İşte, seni rahatsız eden şey bu."

Myron, "Bunun sıradan bir rastlantı olamayacağını kabul etmelisin," dedi.

Jess, "Bir teorin var mı?" diye sordu.

Myron bir an düşündü. "Hayır."

Jessica tavuktan bir çatal daha aldı. "Duane'e sorabilirsin," dedi.

"Tabi. Aynen şöyle diyebilirim: 'Hey Duane, seni takip ediyordum ve kendinden yaşça büyük bir kadınla birlikte olduğunu gördüm. Bundan bana bahsetmende bir sorun var mı?' "

Jess, "Evet, bu pek hoş olmayabilir," diye hemfikir oldu. "Ama bu duruma diğer yönden de yaklaşabilirsin."

"Deanna Yeller'dan mı?"

Jessica başını sallayarak onayladı.

Myron, Jessica hepsini yiyip bitirmeden önce, tavuğunun tadına baktı. "Denemeye değer," dedi. "Benimle gelmek ister misin?"

Jess, "Onu korkuturum," dedi. "Beni evime bırak."

Yemeklerini bitirdiler. Myron patlıcanlarını bile yedi. Oldukça güzeldi. Peter ikisine bol çikolatalı bir tatlı getirdi– bu sadece seyrederek bile kilo alınabilecek türden bir şeydi. Jess tatlıya saldırdı. Myron uzak durdu. Geri dönerken George Washington Köprüsü'nden Henry Hudson'a geçtiler, sonra da batıya sürdüler. Myron, Jess'i Soho'daki Spring Sokağı'nda, çatı katı dairesinin hemen önünde bıraktı. Jess arkasına yaslandı.

"Sonra bana uğrayacak mısın?" diye sordu.

"Tabi. O küçük Fransız hizmetçi kostümünü giyin ve beni bekle."

"Benim Fransız hizmetçi kostümüm yok."

"Ya."

Jess, "Belki sabah gidip bir tane alabiliriz," dedi. "Bu arada ben de gidip üzerime uygun bir şeyler bulayım."

Myron, "Harika," dedi.

Jess arabadan indi. Merdivenlerden üçüncü kata tırmandı. Anahtarı çevirdi ve içeri girdi. Işıkları yakınca koltuğuna uzanmış bekleyen Aaron'u görüp irkildi.

O daha hareket edemeden, diğer bir adam–file tişörtlü birisi–arkasına dolandı ve şakağına bir silah dayadı. Üçüncü bir adam–zenci birisi–kapıyı kilitledi ve sürgüyü çekti. Onun da silahı vardı.

Aaron, Jess'e gülümsedi. "Merhaba Jessica."

Bölüm 34

Myron'un araba telefonu çaldı.

"Alo."

"*Bubbe,* benim, halan Clara. Yönlendirme için teşekkürler."

Clara aslına bakılırsa Myron'un halası değildi. Clara Hala ve Sidney Amca sadece Myron'un ebeveynlerinin uzun bir süredir arkadaşlarıydı. Clara, Myron'un annesiyle birlikte hukuk fakültesine gitmişti. Myron onu Roger Quincy'i temsil etmesi için ayarlamıştı.

Myron, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Clara, "Müvekkilim benden sana önemli bir mesaj iletmemi istedi," dedi. "Benim, yani avukatının, bunu bir numaralı önceliğimmiş gibi yerine getirmem gerektiğini vurguladı."

"Neyi?"

"Bay Quincy senin ona Duane Richwood'un imzalı bir *resmini* getireceğine söz verdiğini söyledi, sadece imzasını değil. *Renkli* bir resmini, tabi eğer bu büyük bir sorun yaratmayacaksa. Ve ayrıca bunu onun adına imzalamasını istiyor,

çok teşekkürler. Bu arada, hiç sana tenis fanatiği olduğunu söylemiş miydi?"

"Sanıyorum bundan bahsetmiş olabilir. Eğlenceli bir adam, ha?"

"Sonu gelmez bir neşe. Kahkaha kaynağı. Gülmekten böğrüm ağrıyor. Bu Jackie Mason'ı temsil etmek gibi bir şey."

Myron, "Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yasal anlamda mı? Bu adam tam bir deli. Ancak cinayetten suçlu mu–ya da, daha da önemlisi, bu ispatlanabilir mi?–ayrı bir konu."

"Polisin elinde ne var?"

"Duruma bakılırsa, hiçbir şey. Açık Tenis Turnuvası'ndaymış. Aman ne önemli, diğer milyonlarca insan da öyleydi. Adamın garip bir geçmişi var. Eee, ne olmuş yani, bildiğim kadarıyla kimseye tek bir tehditte bulunmamış. Hiç kimse onu kızı vururken görmemiş. Yapılan hiçbir test onu silahla ya da üzerinde mermi deliği olan o Feron çantasıyla ilintilendirmiyor. Söylediğim üzere, duruma bakılırsa hiçbir şey."

Myron, "Bu pek önemli değil ama," dedi, "ben ona inanıyorum."

"Hı-hıı." Clara, adama inanıp inanmadığına dair hiçbir şey söylemedi. Önemli de değildi. "Sonra konuşuruz bebek surat. Kendine dikkat et."

"Sen de."

---

* Bir tür Çin yemeği (Çev.)

Telefonu kapatıp Jake'i aradı.

Sert bir ses, "Şerif Courter'ın ofisi," diye yanıtladı.

"Benim Jake."

"Lanet olsun, bu sefer ne istiyorsun?"

Myron, "Tanrım, ne kadar da hoş bir hitap şekli," dedi. "Arada ben de kullanmalıyım."

"Sen tam bir baş belasısın."

Myron, "Biliyor musun," dedi, "senin neden partilere davet edilmediğini yemin ederim ki anlayamıyorum."

Jake sümkürdü. Yüksek sesle. Eyalet kazları etrafa kaçıştı. "Senin onur kırıcı şakalarından ölümcül derecede yaralanmadan önce," dedi, "bana ne istediğini söyle."

Myron, "Cross dosyasının kopyası hâlâ sende mi?" diye sordu.

"Evet."

Myron, "Olaydaki tıbbi tetkikçi ve Yeller'ı vuran polisle görüşmek istiyorum," dedi. "Bunu senin ayarlayabileceğini düşündüm, ne dersin?"

"Otopsi yapılmadı zannediyordum."

"Resmî bir şey yapılmadı, ama senatör ceset üzerinde birisinin çalıştığını söyledi."

Jake, "Tamam," dedi. "Ama ateş eden polisi tanıyorum. Jimmy Blaine. İyi bir adam, ancak seninle konuşmayacaktır."

"Onu dize getirmek gibi bir niyetim yok."

Jake, "Bu çok rahatlatıcı," dedi.

"Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var."

"Jimmy seni görmek istemeyecektir, bundan eminim.

Bu arada, tüm bunlara neden ihtiyaç duyuyorsun ki?"

"Valerie ve Alexander Cross cinayetleri arasında bir bağlantı görüyorum."

"Ne bağlantısı?"

Myron açıkladı. Sözünü bitirdiğinde, Jake, "Ben bu bağlantıyı hâlâ göremiyorum ama eğer bir şey elde edersem seni arayacağım," dedi.

Telefonu kapattı.

Myron şanslıydı. Otelden iki blok ötede park edecek bir yer buldu. Otele sanki orada kalıyormuş gibi girdi ve asansörle üçüncü kata çıktı. 322 numaralı odanın önünde durdu ve kapıyı çaldı.

"Kim o?" Deanna Yeller'ın sesi neşeli geliyordu, sanki şarkı söylüyor gibiydi.

Myron, "Belboy," dedi. "Çiçeğiniz var."

Kadın, yüzünde büyük gülümseme kapıyı açtı. Tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi. Çiçek falan görmeyince–dahası, Myron'u gördüğünde–gülümsemesi yok oldu. Yine, tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi.

Myron, "Burada hoş vakit geçiriyor musunuz?" diye sordu.

Kadın öfkesini gizlemeye ihtiyaç dahi duymadı. "Ne istiyorsun?"

"Şehre gelip beni aramadığınıza inanamıyorum. Eğer bu kadar olgun bir adam olmasaydım kendimi aşağılanmış hissederdim."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Kapıyı kapatmaya

yeltendi.

"Biraz önce kiminle konuştuğumu tahmin edebilir misiniz?"

"Umurumda değil."

"Lucinda Elright."

Kapı hareketsiz kaldı. Myron, Deanna'nın şaşkınlığından yararlanarak, aralık kapıdan içeri süzüldü.

Deanna kendine geldi. "Kim dedin?"

"Lucinda Elright. Oğlunuzun öğretmenlerinden teki."

"Öğretmenlerinden hiçbirisini hatırlamıyorum."

"Oh, ama o sizi anımsıyor. Sizin Curtis'e harika annelik yaptığınızı söyledi."

"Yani?"

"Ayrıca Curtis'in harika bir çocuk, hayatı boyunca karşılaştıkları arasında en iyilerden biri olduğunu ifade etti. Çocuğun parlak bir geleceği varmış. Başını ise hiçbir zaman belaya sokmadığını dile getirdi."

Deanna Yeller parmağını dudağına bastırdı. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Oğlunuzun tek bir polis kaydı yok. Okul kaydı mükemmel, tek bir ceza almamış. Her ne kadar birinci olmasa da, sınıfının en önde gelen öğrencilerinden biriymiş. Siz onun etkinlikleriyle yakından ilgileniyormuşsunuz. Mükemmel genç bir adam yetiştiren, harika bir anneymişsiniz."

Kadın bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. Pencereden dışarıyı seyrettiği söylenebilirdi, ancak perdeler kapalıydı. TV hafif hafif mırıldanıyordu. Bu, bir pembe dizi yıldızının

oynadığı, erkeklerin kullandıkları kamyonet reklamıydı. Pembe dizi yıldızı, kamyonetler–bu bileşke hangi reklam dâhisinin fikriydi acaba?

Kadın, "Bu seni hiç ilgilendirmez," diye fısıldadı.

"Oğlunuzu seviyor muydunuz Bayan Yeller?"

"Ne?"

"Oğlunuzu seviyor muydunuz?"

"Çık dışarı. Hemen şimdi!"

"Eğer onu önemsiyorduysanız, bana onun başına gelenleri bulmamda yardım edin."

Deanna Yeller, Myron'a baktı. "Benden bunu isteme," diye karşılık verdi. "Oğlum umurunda bile değil. Sadece o beyaz kızı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorsun."

"Belki. Ama Valerie Simpson ve oğlunuzun ölümleri birbiriyle ilintili. İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

Kadın kafasını salladı. "Beni can kulağıyla dinlemiyorsun, öyle değil mi? Sana daha önce de defalarca söyledim: Curtis öldü. Bu değiştirilemez bir gerçek."

"Oğlunuz soygunculuk yapacak türden birisi değildi. Yanında silah taşıyacak ya da polisi silahla tehdit edecek birisi ise hiç değil. Siz oğlunuzu öyle yetiştirmediniz."

Bayan Yeller, "Bu önemli değil," dedi. "O öldü. Onu geri getiremeyiz."

"O gece tenis kulübünde ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum."

"Onca parayı bir anda nereden buldunuz?"

Bam! Deanna Yeller kafasını kaldırıp baktı, şaşırmıştı. Es-

ki konuyu değiştir, dikkati çek yöntemi. Her seferinde işe yarardı. "Ne dedin?"

Myron, "Cherry Hills'deki eviniz," dedi. "Dört ay önce nakitle satın alınmış. Ve First Jersey'deki banka hesabınız. Son altı aydır para akıyor. Bu para nereden geldi Deanna?"

Kadının suratı öfkeden köpürdü. Sonra aniden rahatladı ve tüyler ürperten bir tavırla gülümsedi. "Belki de çalmışımdır," dedi, "tıpkı oğlumun yaptığı gibi. Beni ihbar mı edeceksin?"

"Ya da belki de bu bir hesaplaşmadır."

"Hesaplaşma mı? Ne için?"

"Siz söyleyin."

Kadın, "Hayır," dedi. "Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim. Çık dışarı!"

"Neden burada, New York'dasınız?"

"Etrafı gezmeye geldim. Şimdi de ayrılıyorum."

"Bu mesire yerlerinden biri de Duane Richwood mu?"

İkinci darbe. Deanna durakladı. "Ne?"

"Duane Richwood. Önceki gece odanızdaki adam."

Myron'a baktı. "Bizi mi takip ediyordun?"

"Hayır. Sadece onu."

Deanna Yeller dehşete düşmüş gibiydi. Yavaşça, "Sen nasıl bir adamsın?" dedi. "Başkalarını takip etmek türü şeylere mi baş vuruyorsun? Banka hesaplarını mı kontrol ediyorsun? Dikizci gibi etraflarında mı dolanıyorsun?" Kapıyı açtı. "Senin hiç utanman yok mu?"

Tartışma artık rahatsız edici bir hâl almaya başlamıştı.

Myron, "Ben bir katili yakalamaya çalışıyorum," diye itiraz etti, ancak ses tonu kendi kulağına oldukça zayıf ve iknadan uzak geldi. "Belki de oğlunuzu öldüren kişiyi."

"Ve bunu yaparken kimlerin incineceğinin hiçbir önemi yok, öyle değil mi?"

"Bu doğru değil."

"Eğer gerçekten iyi bir şey yapmak istiyorsanız, tüm bu olanların peşini bırakın."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kadın kafasını salladı. "Curtis öldü. Valerie Simpson da öyle. Errol..." Sustu. "Bu kadarı yeter."

"Yeten ne? Errol'a ne oldu?"

Kadın başını iki yana sallamaya devam etti. "Sadece bu işin peşini bırak Myron. Herkesin iyiliği için, peşini bırak."

Bölüm 35

Jessica şakağına dayalı silahın soğuk namlusunu hissetti.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Aaron bir işaret çaktı. Arkasında duran adam boştaki eliyle Jess'in ağzını kapattı. Onu sıkı sıkı tutarak kendisine yasladı. Jessica boynundaki sıcak salyayı hissedebiliyordu. Nefes alması çok zordu. Kafasını ileri geri büktü. Daha fazla hava alabilmek için çabalarken göğsü inip kalktı. Panik tüm bedenini esir almıştı.

Aaron koltuktan kalktı. Zenci adam bir adım daha yaklaştı, silahı hâlâ Jess'e çevriliydi.

Aaron sakin bir ses tonuyla, "Herhangi bir ön hazırlığa gerek yok," dedi. Beyaz ceketini çıkarttı. İçinde tişört yoktu, bunun yerine kılsız ve yapılı bedeni gözler önündeydi. Biraz gerindi. Göğüs kasları dalgalandı, sanki stadyumdaki kalabalık, akma hareketi yapıyor gibiydi. "Eğer bu işten kurtul-

duktan sonra hâlâ konuşabiliyor olursan, Myron'a, bunu benim yaptığımı söylemeyi sakın unutma." Parmaklarını çıtırdattı. "Yaptığım işe güvenilmemesinden nefret ederim."

File tişörtlü adam, "Çenesini kırayım mı?" diye sordu. "Böylece bağıramaz ya da buna benzer şeyler yapamaz."

Aaron kısa bir an için düşündü. "Hayır," dedi. "Arada sırada atılan birkaç çığlığın hoşuma gittiğini söyleyebilirim."

Üç adam da güldü.

Zenci olan, "İkinci ben olacağım," dedi.

File tişörtlü olanı, "Rüyanda görürsün," diyerek araya girdi.

Zenci adam, "Hep benden önce sen oluyorsun," diye sızlandı.

"Pekâlâ, yazı tura atacağız."

"Bozukluğun var mı? Ben yanımda hiç bozuk para taşımam."

Aaron, "Kesin sesinizi," dedi.

Sessizlik oldu.

Jessica hararetle çırpındı ama file tişörtlü adam çok güçlüydü. Adamın parmaklarından tekini ısırıp kanatmayı başardı. Adam çığlık attı ve ona, "kaltak," dedi. Sonra da kafasını kendi başına kesinlikle yapamayacağı tarzda geriye doğru büktü. Jess'in omurgasını büyük bir ağrı bürüdü. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Aaron tam pantolon düğmelerini açıyordu ki olan oldu.

Bir silah ateşlendi. Ya da belki de birden fazla kez ateşlenmişti. Ses sanki Jessica'ya bir defaymış gibi geldi ama

daha çok olmalıydı. Ağzını kapatan el hafifledi ve kayıp düştü. Şakağına dayanan silah da yere yuvarlandı. Jessica sadece arkasındaki adamın yüzünün ya da hatta kafasının büyük bölümünün artık terinde olmadığını görmeye yetecek kadar geriye döndü. Adamın bacakları daha bunun farkına dahi varmadan ölmüş, yere yıkılmıştı.

Görünüşe bakılırsa, hemen hemen aynı anda, zenci adamın kafasının arka yarısı odanın diğer ucuna uçtu. O da yere, kanlı bir yığın hâlinde çöküp kaldı.

Aaron'un hızı olağanüstüydü. Sanki daha ilk kurşun hedefini bulmadan kanepelerden tekine yuvarlanmış ve silahını çekmişti. Her şey–atışlar, adamların yere yığılmaları, Aaron'un güvenli bir yere yuvarlanması–iki saniyeden az bir zaman almıştı. Aaron silahını Win'e nişan alarak ayağa kalktı, Win de ona nişan almıştı. Jessica olduğu yerde donmuş dikiliyordu. Win, her ne kadar oraya nasıl geldiğini ya da ne zamandan beri orada olduğunu Jessica bilmiyor olsa da, teras penceresinden içeri girmiş olmalıydı.

Win gelişigüzel gülümsedi ve başıyla selamladı. "Vay, vay, Aaron, oldukça kaslı görünüyorsun."

Aaron, "Formda kalmaya çalışıyorum," dedi. "Fark etmen ne hoş."

İki adam silahlarını birbirlerine doğrultmaya devam ettiler. İkisi de göz kırpmadı. İkisi de gülümsemeyi kesmedi. Jessica yerinden kımıldamamıştı. Vücudu, sanki ateşi yükselmiş gibi titriyordu. Yüzünde yapışkan bir şey hissetti ve bunun büyük olasılıkla ayağının dibinde yatan adamın etrafa saçılan

beyninin bir parçası olduğunu düşündü.

Aaron, "Bir fikrim var," dedi.

"Bir fikir mi?"

"Bu açmazın nasıl çözüleceğine dair. Senin de seveceğini düşündüğüm bir şey Win."

Win, "Söyle bakalım," dedi.

"İkimiz de silahlarımızı aynı anda bırakacağız."

Win, "Şu ana kadar söylediğin bana hiç de çekici gelmedi," dedi.

"Henüz bitirmedim."

"Ne kadar da kabayım. Lütfen devam et."

Aaron, "İkimiz de sırf ellerimizi kullanarak adam öldürdük," dedi. "İkimiz de bundan hoşlandığımızı biliyoruz. Hem de çok. İkimiz de bu dünyada çok az sayıda değerli rakip olduğunun farkındayız. İkimiz de ciddi bir şekilde nadiren birbirimize meydan okuduğumuzu biliyoruz."

"Yani?"

"Yani, sana uç noktada bir sınav öneriyorum." Aaron'un sırıtışı iyice belirginleşti. "Sen ve ben. Erkek erkeğe, göğüs göğse çarpışalım. Ne diyorsun?"

Win üst dudağını çiğnedi. "Baştan çıkartıcı," dedi.

Jessica bir şey söylemeye yeltendi, ama dili ona itaat etmedi. Orada öylece dikildi, yüzü taş kesmişti; file tişört giyinmiş, hiç kımıldamaksızın yatan şeyden kan sızıyordu.

Win, "Tek bir şartla kabul," dedi.

"Neymiş o?"

"Kim kazanırsa kazansın, Jessica serbest kalacak."

Aaron omzunu silkti. "Önemli değil. Frank onun icabına başka bir zaman bakacaktır."

"Belki. Ama bu gece değil."

Aaron, "Tamam o zaman," dedi. "Ama her şey bitene kadar buradan ayrılamaz."

Win, Jessica'ya kafasıyla işaret etti. "Kapının yanında dikil Jessica. Kavga sonlanınca da koş."

Aaron, "Ama her şey bitene kadar beklemelisin," diye ekledi.

Jessica'nın sesi geri geldi. "Her şeyin bittiğini nasıl anlayacağım?"

Win, "İkimizden biri ölecek," dedi.

Jessica hissiz bir tavırla başını salladı. Titremeyi durduramıyordu. İki adam da hâlâ silahlarını birbirlerine doğrultuyorlardı.

Aaron, "Bunun nasıl yapılacağını biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Tabi ki."

Silahlarını tutmaya devam ederek, her iki adam da ellerini yere dayadılar. Aynı zamanda, silahlarını, namlusu diğerine bakmayacak şekilde döndürdüler. İkisi de silahını aynı anda bıraktı. İkisi de aynı anda doğruldu. İkisi de silahlarını iterek odanın uzak köşesine gönderdi.

Aaron sırıttı. "Tamam," dedi.

Win de başıyla onayladı. Birbirlerine yavaşça yaklaştılar. Aaron'un sırıtışı manyakça bir hâl alarak tüm yüzüne yayıldı. Garip bir kavga pozisyonu aldı–ejderhayı, çekirgeyi ya

da buna benzer bir şeyi anımsatıyordu–ve sol eliyle Win'i yaklaşması için çağırdı. Vücudu parlak ve kaslıydı. Win'e tepeden bakıyordu. Aaron, "Dövüş sanatlarının temel kuralını unutmuşsun," dedi.

Win, "Neymiş o?" diye sordu.

"İyi büyük bir adam, iyi küçük bir adamı her zaman alt edecektir."

"Ve sen de Windsor Horne Lockwood III'ün temel kuralını unutmuşsun."

"Öyle mi?"

"Üzerinde her zaman iki silah taşı."

Neredeyse lakayıt bir tavırla, Win bacağındaki tabanca kılıfına uzandı, silahını çekti ve ateşledi. Aaron eğildi, ama mermi yine de tam kafasına denk geldi. İkinci mermide de öyle. Jessica, ve üçüncüsü de, diye tahmin etti.

Büyük adam yere yuvarlandı. Win ilerledi ve hareketsiz yatan bedeni kafasını iki yana, tıpkı garip ses işiten bir köpek gibi, eğerek inceledi.

Jessica onu hiç ses çıkartmadan seyretti.

Win, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Win yere bakmaya devam etti. Kafasını salladı ve bir *cık, cık* sesi çıkarttı.

Jessica, "Ne oldu?" diye sordu.

Win ona döndü, dudaklarına utangaç bir gülümseme yerleşmişti. Omzunu yarı silkti. "Sanıyorum adil kavgalar hiç de bana göre değil."

Tekrar yerdeki cesede baktı ve gülmeye başladı.

Bölüm 36

Jessica bu konuda konuşmak değil, bunun yerine sevişmek istedi. Myron anlayış gösterdi. Ölüm ve şiddet insanda böyle bir etki bırakıyordu. İnce bir çizgi. Ölüme bu kadar yaklaştıktan sonra, hayata tekrar dört elle sarılmak gerçekten de büyük çaba gerektiriyordu.

Bitkin düştüklerinde, Jessica kafasını, saçını harika bir tavırla savurarak, Myron'un göğsüne yasladı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Myron onun sırtını okşadı. Jess sonunda konuştu. "Bundan hoşlanıyor, öyle değil mi?"

Myron onun Win'den bahsettiğini biliyordu. "Evet."

Jessica, "Ya sen?" diye sordu.

"Win gibi değil."

Jess kafasını kaldırıp ona baktı. "Bu yanıt kulağa biraz baştan savma geliyor."

"Bir parçam bundan senin tahmin dahi edemeyeceğin kadar nefret ediyor."

"Ya diğer parçan?"

"Bu uç noktadaki bir sınav. İnkâr edilemez bir istek söz konusu. Ama Win'e olanlar gibi bir şey değil. O bunun olmasını arzuluyor. Ona ihtiyaç duyuyor."

"Ama sen duymuyorsun, öyle mi?"

"Bu türde bir tavırdan nefret ettiğimi düşünmekten hoşlanıyorum."

"Peki, ediyor musun?"

Myron, "Bilmiyorum," dedi.

Jess, "Çok korkunçtu," dedi. "Win çok korkunçtu."

"Ama aynı zamanda da senin hayatını kurtardı."

"Evet."

"Win böyledir. Bunda da iyidir–gördüklerim arasında en iyisi. Ona göre her şey siyah ve beyaz. Ahlaki belirsizlikleri yok. Eğer çizgiyi geçersen, bundan sıyrılıp çıkma şansın kesinlikle yok, sana merhamet etmesini ya da vereceği cezayı ertelemesini kesinlikle ondan beklemeyeceksin. O an öldün demektir. İşte bu kadar. O adamlar sana zarar vermek için geldiler. Win de onları rehabilite etmekle ilgilenmedi. Onlar seçimlerini yapmışlardı. Senin dairene girdikleri an kötü kaderleri yazılmıştı."

Jess, "Bu kulağa sanki saldırıya karşı yapılan toplu misilleme teorisi gibi geliyor," dedi. "Siz bizden birisini öldürürseniz, biz sizden on adam öldürürüz."

Myron, "Daha şuursuz ve soğukkanlıca," dedi. "Win ders vermekle ilgilenmez. Bunu bir yok ediş gibi görür. O adamlar onun açısından rahatsız edici birer sinekten öte bir şey değildi."

"Ve sen de buna onay veriyorsun, öyle mi?"

"Her zaman değil. Ama anlıyorum. Win'in ahlaki düsturu benimkine benzemiyor. İkimiz de bunun uzun bir süredir farkındayız. Ama o benim en iyi arkadaşım ve ona canım pahasına güvenirim."

Jess, "Ya da benim adım pahasına," dedi.

"Doğru."

"Peki, o zaman senin ahlaki düsturun ne?"

"Oldukça esnek. Bırak öyle de kalsın."

Jessica başını salladı. Kafasını tekrar Myron'un göğsüne yasladı. Jess'in göğsünde bıraktığı sıcaklık çok hoştu. "Kafaları," dedi, "birer karpuz gibi patladı."

"Win mermilerle daha fazla zarar versinler diye oynayıp onları değiştiriyor."

"Cesetleri nereye götürdü?"

"Bilmiyorum."

"Bulunacaklar mı?"

"Ancak Win isterse bulunurlar."

Birkaç dakika sonra Jessica'nın gözleri kapandı ve nefes alıp verişleri gitgide derinleşti. Myron onun derin uykuya dalışını seyretti. Myron'a iyice yaklaşıp kıvrıldı, küçücük ve kırılgan görünüyordu. Myron ertesi gün ne olacağını biliyordu. Jess hâlâ bir tür şok içerisinde olacaktı–bu inkâr kadar sersemce bir şaşkınlık olmayacaktı. Gününü sanki hiçbir şey olmamış gibi geçirecek, normal düzenini sürdürmek için aşırı bir çaba harcayacak ama bunu elde etmeyi başaramayacaktı. Her şey dünden biraz daha farklı olacaktı. Çok esaslı bir de-

ğişiklik değil, sadece küçük bir şey. Yediği şeyin tadı biraz daha farklı olacaktı. Hava biraz daha farklı kokacaktı. Renklerin neredeyse ayırt edilemez tonları olacaktı.

Sabahın altısında, Myron yataktan kalktı ve duş aldı. Geri döndüğünde Jess'i oturur hâlde buldu. Myron'a, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Pavel Menansi'yi görmeye."

"Bu kadar erken bir saatte mi?"

"Dün gece Aaron'un işin icabına baktığını düşünecektir. Onu hazırlıksız yakalayacağım."

Jess çarşafı üzerine çekti. "Dün gece akşam yemeğinde söylediğin şeyi düşünüp duruyorum; şu Alexander Cross cinayeti bağlantısını."

"Ve?"

"Sanıyorum haklısın. Sanıyorum altı yıl önceki o gecede başka bir şeyler oldu."

"Ne gibi?"

Jess doğruldu, sırtını karyola başına yasladı. "Bence Errol Swade, Alexander Cross'u öldürmedi," dedi.

"Hı-hıı."

"Pekâlâ, bence Valerie, Alexander Cross'a gerçekten ne olduğunu gördü. Ve yine bence, şahit olduğu şey her neydiyse, bu onun zaten alt üst olan ruhsal durumunu iyice sınıra getirdi. Pavel Menansi'nin ona yaptıklarından dolayı zaten oldukça zayıf düşmüştü. Bence onun yaşadığı çöküntünün temel sebebi şahit olduğu o şeydi."

Myron kafasını sallayarak, "Devam et," dedi.

"Ve şimdi üzerinden yıllar geçti. Valerie güçlendi. Kayda değer bir gelişim sergiledi. Hatta kortlara geri dönmeyi bile planlamaya başladı. Dahası, en büyük korkusuyla yüzleşmek istedi: O gece gerçekten olup bitenlerle."

Myron onun tüm bunlarla hangi noktaya gittiğini anladı. "Susturulması gerekiyordu," dedi.

"Evet."

Myron pantolonunu giydi. Son birkaç aydır giysilerini Jess'in tavan arası dairesine yavaş yavaş taşımaya başlamıştı. Gardırobunun neredeyse üçte biri artık oradaydı. Myron, "Eğer haklıysan," dedi, "şu anda elimizde Valerie'yi susturmak isteyecek iki kişi var: Pavel Menansi ve Alexander Cross'u her kim öldürdüyse o."

"Ya da bu iki kişiyi korumak isteyen birisi."

Myron giyindi. Jess kravatını beğenmedi ve değiştirmesini istedi. Myron da bu isteğe uydu. Gitmeye hazır olduğunda, "Bu sabah güvende olacaksın ama kısa bir süreliğine şehir dışında bir yere yerleşmeni istiyorum," dedi.

Jess, "Ne kadar süreyle?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birkaç gün. Belki daha uzun. Sadece tüm bu olanları ve şartları kontrol altına alana kadar."

Jess, "Anlıyorum," dedi.

"Bu konuda benimle tartışacak mısın?"

Jess yataktan kalktı ve odanın karşısına yürüdü. Üzerinde elbise yoktu. Myron'un ağzı hafif kurudu. Baktı. Onu tüm bir gün boyunca seyredebilirdi. Jess bir panter hafifliğiyle yürüdü. Her bir hareketi çevik, muhteşem, erotikti. Sırtına ipek

bir sabahlık geçirdi. "Bunun, öfkelenip hayatımı kesinlikle değiştirmeyeceğimi söylemem gereken an olduğunu biliyorum," dedi. "Ama korkuyorum. Ayrıca yazar olduğum için birkaç günlük yalnızlık benim de işime yarayacaktır. Yani gideceğim. Tartışmak yok."

Myron onu kucakladı. "Sen her zaman bir sürprizsin."

"Ne?"

"Mantıklı olmandan bahsediyorum. Bunun olacağını kim düşünürdü?"

Jess, "Esrarımı canlı tutmaya çalışıyorum," dedi.

Öpüştüler. Arzu dolu. Jess'in teni mükemmel derecede ılıktı.

"Neden biraz daha kalmıyorsun?" diye fısıldadı.

Myron olumsuz manada başını salladı. "Ache olan biteni fark etmeden önce Pavel'i yakalamak istiyorum."

"O zaman bir öpücük daha."

Myron ondan uzaklaştı. "Eğer beni buzla paketlemeyeceksen olmaz." Ona uzaktan bir öpücük gönderdi ve yatak odasından çıktı. Kapının yanındaki tuğla duvarda kan kümeleri vardı.

Dışarıda, Win görünürlerde yoktu, ama Myron onun orada olduğunu biliyordu. Başka bir yere götürülene kadar, Jess güvende olacaktı.

Pavel Menansi, Carnegie Malikânesi'nin karşısında, Yedinci Cadde'deki Omni Park Central'da kalıyordu. Myron oraya yanına birisini alarak gitmeyi tercih ederdi ama Win'in orada olmaması en iyisiydi. Win ve Valerie arasında bir bağ

vardı–bu arkadaş-aile ilişkisinden çok daha öte bir şeydi. Myron ise bu bağın ne olduğunu bilmiyordu. Win çok az insana önem verirdi, ama seçtiği bu birkaç kişi için de elinden gelen her şeyi yapardı. Dünyanın geri kalanı onun açısından hiçbir anlam ifade etmezdi. Valerie bir şekilde bu koruyucu kalkanın gölgesine girmişti. Myron orada kendi öfkesini kontrol altında tutarken dahi zorluk yaşayacaktı. Eğer Win yanında olsaydı–eğer Win, Pavel'i Valerie'yle kurduğu "duygusal yakınlık" hakkında sorgulamaya kalksaydı–manzara hiç de hoş olmazdı.

Pavel 719 numaralı odada kalıyordu. Myron saatine baktı. Altı buçuktu. Lobide pek hareket yoktu. Yerler paspaslanıyordu. Canı sıkkın bir aile, otelden ayrılmaya hazırlanıyordu. Üç çocukları vardı, hepsi de ağlıyordu. Ebeveynler sanki bir tatile ihtiyaç duyuyor gibi görünüyorlardı. Myron kendinden emin bir tavırla asansöre yürüdü, sanki otelde kalıyor gibi davranmıştı. Yedinci kat düğmesine bastı.

Koridor boştu. Myron, Pavel'in odasının kapısına ulaştı, kapıyı çaldı. Yanıt gelmedi. Tekrar çaldı. Hâlâ yanıt yoktu. Bir kez daha denedi. Hiçbir şey olmadı. Tam aşağı inip adamın ev telefonunu aramayı deneyecekti ki, işittiği bir ses onu durdurdu. Tekrar dinledi. Ses zor algılanabilir türdendi. Kulağını kapıya yasladı.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Bir ağlama sesi işitti. Belli belirsizdi. Gittikçe güçlendi. Bu küçük bir kızın ağlayışıydı.

Myron bu kez kapıyı yumrukladı. Ağlama hafifledi, ye-

rini hıçkırıklara bıraktı. Myron, "İyi misin?" diye sordu. Ağlayış devam etti ama hâlâ tek bir kelime edilmemişti. Bu durum birkaç dakika daha sürdü, Myron giriş kartını kullanmak için oda hizmetçisini aramaya başladı. Ama saat sabahın altı otuzuydu. Hizmetçiler henüz işbaşı yapmamıştı.

Kilit açmak Myron'un en iyi yaptığı işlerden biri değildi. Win bu konuda ondan çok daha başarılıydı. Ayrıca yanında da hiçbir alet yoktu. Odadan bir ağlama sesi daha yükseldi. Myron, "Kapıyı aç," diye bağırdı. Karşılığında aldığı tek yanıt, daha çok sayıda hıçkırıktı.

Lanet olsun, diye düşündü.

Omzunu öne atarak tüm vücuduyla hızla kapıya indirdi. Canı oldukça acıdı ama kilit açıldı. Hıçkırıklar hâlâ boğuktu, ama Myron bir an bunları unuttu. Pavel Menansi yatağa yayılmış yatıyordu. Gözleri fal taşı gibi açıktı ama görmüyordu. Ağzı şaşkınlık içerisinde açılıp kalmış, öylece donmuştu. Göğsünde, merminin girdiği yerde, kuru, koyu renkli bir kan kümesi mevcuttu.

Çırılçıplaktı.

Myron, hıçkırıklar tekrar dikkatini çekmeden önce, birkaç dakika ona bakakaldı. Sağına döndü. Sesler banyo kapısının arkasından gelmekteydi. Myron kapıya doğru yürüdü. Yerde plastik bir Feron torbası vardı. Amerika Açık'ta kullanılanın, Valerie cinayetinde bulunanın aynısından.

Torbada bir mermi deliği mevcuttu.

Banyo kapısının önüne, kapı tokmağının hemen altına bir sandalye dayanmıştı. Myron buna bir tekme savurdu ve

kapıyı açtı. Karoların üzerinde genç bir kız oturmaktaydı, dizlerini göğsüne çekmişti. Tuvaletin karşısındaki köşeye büzüşmüştü. Myron onu daha ilk görüşte tanıdı. Bu Janet Koffman'dı; Pavel'in yeni oyuncusu. On dört yaşında.

O da çırılçıplaktı.

Janet kafasını kaldırıp ona baktı. Gözleri kocaman, kırmızı ve şişti. Alt dudağı titredi. Donuk bir sesle, "Biz sadece tenisten bahsediyorduk," dedi. "O benim antrenörüm. Sadece maçtan bahsediyorduk. O kadar."

Myron başını sallayarak onayladı. Janet tekrar ağlamaya başladı. Myron eğildi ve kızı bir havluyla sardı. Uzandı, ama kız ondan uzaklaştı.

Myron, başka ne söyleyebileceğini bilemeden, "Her şey yolunda," dedi. "Atlatacaksın."

Bölüm 37

Janet Koffman ağlamayı kesmişti. Pencerenin yanındaki iki kişilik koltukta oturuyordu. Sırtı yatağa ve dolayısıyla da Pavel'in cesedine dönüktü. Myron'un ondan öğrenebildiği kadarıyla, kız banyodayken birisi içeri girmiş, onu banyoya kilitlemiş ve Pavel'i öldürmüştü. Kız hiçbir şey görmemişti. Aynı zamanda anlattığı ilk hikâyesine de hâlâ sadıktı; antrenörüyle tenisten bahsediyorlardı. Myron küçük detayları kurcalamamayı tercih etti–mesela, böyle bir konuyu neden çırılçıplak konuşmayı tercih ettikleri gibi.

Polisi aramıştı. Her an orada olabilirlerdi. Asıl soru şuydu: Janet'i ne yapmalıydı? Bir yandan, kızı tüm bu olanlardan korumak istiyor; diğer yandan, onun yaşadıklarıyla yüzleşmesi gerektiğini, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağını biliyordu. Peki, Myron ne yapmalıydı–konuya bir polis araştırmasıyla mı yaklaşmalı, yoksa kızı polislerin ve daha da kötüsü, basının hayvani uygulamalarına mı maruz bırakmalıydı? Gerçekleri saklamak kızı ne tür bir utanç

kazanına atacaktı? Sonra, hikâyenin yayın araçlarınca yayınlanması durumunda, bu genç kıza ne olacaktı?

Myron'un en ufak bir fikri yoktu.

Janet, yumuşak bir ses tonuyla, "O iyi bir antrenördü," dedi.

Myron, kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek, "Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi. "Her ne olursa olsun, bunu sakın unutma. Sen kesinlikle yanlış bir şey yapmadın."

Kız yavaşça başını salladı, ama Myron onun kendisini işittiğinden dahi emin değildi.

On dakika sonra polis geldi, başlarında Dimonte vardı. Rolly perişan görünüyordu. Tıraşsızdı. Gömleği pantolonundan sarkıyordu ve yanlış düğmelenmişti. Saçları darmadağındı ve gözlerinden uyku akıyordu. Buna rağmen, botları güzelce cilalanmıştı. Myron'a doğru hamle yaptı. "Suç mahalline geri mi döndün pislik herif?"

Myron, "Evet," dedi, "aynen öyle."

Basın köşeyi döndü. Flaşlar çakmaya başladı. Dimonte, "Şu lanet herifleri aşağıda bekletin!" diye bağırdı. Üniformalı polislerden bazıları adamları geri iteledi. "Aşağıda dedim! Bu kata kimse alınmasın."

Dimonte tekrar Myron'a döndü. Krinsky içeri girdi ve onun yanında dikildi. Not defteri elindeydi.

Myron, "Selam Krinsky," dedi.

Krinsky başıyla selam verdi.

Dimonte, "Pekâlâ, burada neler oldu?" diye sordu.

"Buraya Pavel'i görmeye gelmiştim. Onu bu hâlde bul-

dum."

"Benimle dalga geçmeyi kes lanet adam."

Myron karşılık vermeye dahi tenezzül etmedi. Polisler her tarafa yayılmışlardı. Tıbbi tetkikçi ameliyat bisturisiyle Pavel'in gövdesinde bir delik açıyordu. Karaciğer bölgesinde, Myron bunun sebebini biliyordu. Ölüm saatini anlamak için karaciğer ısısına bakacaktı.

Dimonte yerdeki Feron torbasını gördü. "Buna dokundun mu?"

Myron olumsuz manada kafasını salladı.

Dimonte eğildi ve mermi deliğine baktı. "Çok hoş," dedi.

"Artık Roger Quincy'i serbest bırakacak mısın?"

"Neden bırakayım ki?"

"Daha önce elinde onu tutmana yetecek bir kanıt yoktu. Şimdi ise bundan çok daha azı var."

Dimote omzunu silkti. "Bunu yapan bir taklitçi olabilir. Ya da" –parmaklarını şaklattı– "ya da bu Quincy'i hapisten çıkartmak isteyen birisi de olabilir." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Senin gibi birisi, Bolitar."

Myron, "Evet," dedi, "işte bu kadar basit."

Dimonte ona iyice yaklaştı. Myron'a o sert adam bakışını tekrar attı. Sonra, sanki aniden anımsamışçasına, birden kürdanını çıkarttı ve ağzına attı. Bir daha baktı ve kürdanını çiğnedi.

Myron, "Daha önce yanılmışım," dedi.

"Ne?"

"Kürdanın klişe olduğuna dair sarf ettiğim sözlerim. Aslına bakılırsa oldukça göz korkutucu."

"Devam et bakalım, komik adam."

"Bunun için çok erken Rolly."

"Dinle baş belası, burada ne işinin olduğunu bilmek istiyorum."

"Söylediğim gibi, Pavel'i görmeye geldim."

"Neden?"

"Benim oyuncularımdan tekine antrenörlük yapma işini görüşmek için."

"Sabahın altı buçuğunda mı?"

"Ben erken uyanırım. İşte, bu yüzden bana Bay Güneş Işını derler."

"Aslında seni Bay Yalan Söyleyen Bok Torbası olarak isimlendirmeliler."

Myron, "Oooo," dedi. "İşte bu canımı acıttı."

Dimonte kürdanı daha büyük bir hevesle çiğnemeye başladı. Kafasında bir şeylerin dönüp dolandığı neredeyse duyulabilirdi. Tekrar gülümsemeye başlayarak, "Söyle bakalım Bolitar," dedi, "otele iş konuşmaya geldin. Buradaki kurbanımızı görmek için asansöre bindin. Kapıyı tıklattın. Yanıt alamadın. Buraya kadar doğru mu?"

"Evet."

"Sonra da kapıyı tekmeleyip kırdın, doğru mu?"

Myron hiçbir şey söylemedi.

Dimonte, Krinsky'e döndü. "Bu sana mantıklı geliyor mu Krinsky? Kapıyı bu şekilde kırmak?"

Krinsky kafasını not defterinden kaldırdı, başını salladı ve sonra tekrar defterine baktı.

"Birisi kapıya yanıt vermeyince hep bunu mu yaparsın pislik herif? Tekmeler misin?"

"Tekmelemedim. Omzumu kullandım."

"Benimle dalga geçme Bolitar. Buraya iş konuşmaya gelmedin. Ve kapıyı da sırf birisi yanıtlamadı diye kırmadın."

Tıbbi tetkikçi, Dimonte'nin omzuna vurdu. "Kurşun kalbe isabet etmiş. Temiz, anında gerçekleşen bir ölüm."

Rolly, "Ya ölüm saati?" diye sordu.

"Altı ya da yedi saattir ölü."

Dimonte saatine baktı. "Saat yedi. Bu da adamın gece yarısı ilâ bir arası öldürüldüğünü gösteriyor."

Myron, Krinsky'e döndü. "Senin hesap yaparken parmağını kullandığını dahi görmedi."

Krinsky neredeyse gülümseyecekti.

Dimonte, Myron'a bir bakış daha attı. "Sen suç işlendiğinde nerede olduğunu kanıtlayabilecek misin Bolitar?"

"Bir bayan arkadaşımlaydım."

"Şu Jessica Culver'la mı?"

"Doğru." Myron, Krinsky'nin kafasını kaldırıp bakmasını bekledi. Bunu yapınca da, "Numarası 555-8420," dedi.

Krinsky numarayı not aldı.

"Pekâlâ Bolitar, şimdi benimle kafa bulmayı bir tarafa bırak. Kapıyı neden tekmeledin?"

Myron duraksadı. Dimonte'ye baktı. Dimonte de ona baktı ve, "Eee?" dedi.

Myron hafif bir ses tonuyla, "Benimle gel," dedi. Odadan çıkmak için hareketlendi.

"Hey, sen nereye gittiğini zannediyorsun?"

"Birincisi Rolly, lanet bir adam olma. Sadece çeneni kapat ve beni takip et."

Dimonte sessiz kalarak Myron'u şaşırttı. Hiç konuşmadan koridorun dibine yürüdüler. Krinsky suç mahallinde kaldı. Myron bir kapının önünde durdu, bir anahtar çıkarttı ve kapıyı açtı. Janet Koffman yatakta oturuyordu. Üzerinde bir otel bornozu vardı. Eğer orada olduklarını fark etseydi, bornozlu hâlde onlara kesinlikle görünmezdi. Janet ileri geri sallandı, kendi kendisine mırıldanıyordu.

Dimonte, Myron'a soru dolu gözlerle baktı.

"Adı Janet Koffman."

"Şu tenisçi mi?"

Myron başıyla onayladı. "Katil, Menansi'yi öldürmeden önce onu banyoya kilitlemiş. Kapıyı çaldığımda onun ağladığını işittim. Bu yüzden omuzlayıp içeri girdim."

Dimonte, Myron'a baktı. "Yani sen bu kızın ve Menansi'nin...?"

Myron başıyla onayladı.

"Tanrım, kız kaç yaşında?"

"Sanırım on dört."

Dimonte gözlerini kapattı. Yumuşak bir sesle, "Polis merkezinde birisi var," dedi. "Bir doktor. Bu tür şeylerde oldukça iyidir. Yetkili Manhattan polisinden kızı buradan hiç kimseye görünmeden çıkartmalarını isteyeceğim, bakalım

basını bu işten uzak tutabilecekler mi? Kurbanın adını da bir süre için gazetelerden uzak tutmaya çalışacağım."

"Teşekkürler."

"Bu tür şeylere daha önce de şahit oldum Bolitar. Kızın yardıma ihtiyacı olacak."

"Biliyorum."

"Adamı onun vurmuş olma olasılığı var mı? Açıkçası böyle bir şey yapmış olsa bile umursamam ama..."

Myron kafasını olumsuz manada salladı. "Dışarıdan bir sandalye dayanarak içeri hapsedilmişti. Katil o olamaz."

Dimonte kürdanını biraz daha çiğnedi. "Düşünceli katil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kızın olan biteni görmesini istememiş. Onu, içeri sandalyeyle kilitleyerek, olay anında nerede olduğunu ispatlamaya çalışmaktan da kurtarmış. Ve dahası kızın Menansi'nin yaşattığı o cehenneme daha fazla dayanmasını da engellemiş." Myron'a baktı. "Eğer Valerie Simpson'ı da öldürmemiş olsaydı, bu adama kesinlikle bir madalya takardım."

Myron," Ben de, "dedi. Tüm bu olanlar onu endişelendirdi.

Bölüm 38

Ofis sadece on blok ötedeydi. Myron yürümeye karar verdi. Arabalar, her ne kadar lambalar yeşil yanıyor olsa ve görünürde herhangi bir inşaat mevcut olmasa da, oldukları yerde duruyorlardı. Herkes korna çalıyordu. Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi. Şık bir adam taksiden indi. İnce çizgili bir takım elbise giyinmişti, altın bir Tag Heuer kol saati vardı, ayakkabıları Gucci'ydi. Ayrıca yeşil çarkıfelek bir şapkası ve plastik Spock kulakları vardı. New York–benim şehrim.

Myron egzozları umursamadı ve her şeyi bir bütün olarak düşünmeye çalıştı. En uygun teori–başka bir değişle ana teori–şöyleydi: Valerie Simpson, Pavel Menansi'nin tacizine uğramıştı. Zihinsel sağlığını tekrar kazanınca, kendisine yaptıklarını etrafa anlatmaya karar verdi. Böylesi bir açıklamanın TruPro ve Ache kardeşlerde yaratacağı maddi yıkım çok büyük olacaktı. Dolayısıyla kız hiçbir şey yapamadan onun çaresine baktılar. Tüm bunlar birbirine uyuyordu. Mantıklıydı.

Ta ki o sabaha kadar.

Ana teoriye büyük bir darbe indirilmişti: Pavel Menansi de öldürülmüştü, hem de Valerie Simpson'a benzer bir şekilde. Ana teori altında, Valerie Simpson ve Pavel Menansi cinayetleri farklı amaçlara hizmet ediyordu. Doğrudan gidip Pavel Menansi'yi öldürmektense, neden Pavel Menansi'yi korumak için Valerie Simpson öldürülsündü ki? Bunlar birbirini tamamlayan şeyler değildi. Ayrıca böyle bir şey TroPro ya da Ache kardeşler için kazançlı da sayılmazdı.

Tabi ki, Frank Ache'nin Menansi'nin çok büyük bir risk taşıdığına, böyle bir açıklamanın an meselesi olduğuna ve kayıpların hemen o an ortadan kaldırılabileceğine karar vermiş olma olasılığı da vardı. Ama eğer Frank, Pavel'in öldürülmesini istemiş olsaydı, bunu Aaron'a yaptırırdı. Pavel gece yarısı ile sabahın biri arasında öldürülmüştü. Aaron ise gece yarısından önce ölmüştü. Myron bunu biraz daha düşündü ve Aaron'un belirtilen saatlerde ölmüş olmasının Frank'ın katil olma olasılığını inanılmaz derecede düşürdüğü kanaatine vardı. Ve dahası, eğer Frank, Pavel'i öldürmeye kalkıştıysa, Myron'u Jessica'ya saldırarak korkutmasının da hiçbir amacı olmayacaktı.

Sokakta, hemen önünde, solgun benizli bir kadın megafonla, kısa bir süre önce İsa'yla bizzat tanıştığını anons etti. Myron'un eline bir kitapçık tutuşturdu.

"İsa beni bu mesajla birlikte geri yolladı," dedi. Myron kafasını sallayarak onayladı, kitabın üzerine sıvanan mürekkep lekesine baktı. "Size daha kaliteli bir yazıcı vermemiş

olması çok yazık."

Kadın, Myron'a komik bir bakış attı ve hoparlörüne geri döndü. Myron kitapçığı cebine koydu ve yürümeye devam etti. Zihni karşı karşıya olduğu soruna tekrar odaklandı.

Pavel cinayetinin gerisinde Frank Ache yok, diye düşündü. Tam aksine, Frank Ache, Pavel'in korunmasını istedi, çünkü Pavel, TruPro açısından çok para anlamına geliyordu. Frank Ache, Aaron'u sırf Pavel'i korusun diye işe almıştı. Aaron'a Jessica'nın canını yakmasını ve Pavel'i korumasını emretmişti. TruPro'nun teniste seyirci toplayan temel kaynağını öldürmek hiç de mantıklı olmayacaktı.

Peki, bunun haricinde elde ne kalıyordu?

İki olasılık vardı. Birincisi, iki faklı gündemi olan iki değişik katille karşı karşıyaydı. Pavel'in şansını deneyen katili, arkasında Valerie'nin katilinin suçlanması için bir Feron torbası bırakmıştı. Ya da ikincisi, Valerie ve Pavel arasında bilinmeyen bir bağ vardı, kolayca görülmeyen bir ilinti. Myron bu olasılığı tercih etti ve, tabi ki, bu da onu daha önceki takıntısına geri götürdü:

Alexander Cross cinayeti.

Hem Valerie Simpson hem de Pavel Menansi, altı yıl önceki o gecede Old Oaks Tenis Kulübü'ndeydiler. Her ikisi de Alexander Cross için verilen partiye katılmışlardı. Ama, öyleyse ne olmuştu yani? Diyelim ki Jessica o sabah haklıydı. Diyelim ki Valerie Simpson o gece bir şey görmüştü, bu belki de gerçek katilin kimliğiydi. Diyelim ki gerçekleri anlatmak üzereydi. Yine diyelim ki, öldürülme sebebi de buydu. Bu Pa-

vel Menansi olayıyla nasıl bağlantılandırılabilirdi? Adam da onunla birlikte aynı şeye tanıklık etmiş olsa dahi, ağzını senelerdir bu konuda açmamıştı. Pavel bunları anlatmaya neden şimdi başlasındı ki? Zavallı Valerie'ye yardım etmek için kendini ortaya atacak türden birisi olmadığı kesindi. O zaman aradaki bağ neydi? Ya Duane Richwood? O bu denklemin neresine oturacaktı? Ve tabi Deanna Yeller? Ya Errol Swade neredeydi? Hâlâ hayatta mıydı?

Üç blok kadar doğuya yürüdü, sonra Park Caddesi'nden aşağı saptı. Fiyakalı olmasa bile heybetli Helmsley Sarayı ya da Helmsley Kalesi veya Helmsley her neyse neyi ileride yükseliyordu, sanki sokağın tam ortasında gibiydi; MetLife binası koruyucu bir ebeveyn gibi onun üzerine yumaklanmıştı. Çok uzun bir zamandır MetLife binası New York'un simgelerinden birisiydi, Pan Am olarak biliniyordu. Myron değişikliğe bir türlü alışamamıştı. Köşeyi her dönüşünde, hâlâ Pan Am logosunu görmeyi bekliyordu.

Myron'un binasının önü oldukça hareketliydi. Girişi süsleyen modern heykelin yanından geçti. Bu harika bir heykeldi. Devasa bir sindirim borusunu andırıyordu. Myron bir keresinde heykelin üzerinde isim aramış, ancak tipik bir New York tarzı olarak, birisinin oraya isim levhası iliştirdiğini görmüştü. Birisinin çirkin bir heykelin isim levhasıyla ne işi olabileceği anlaşılamaz bir şeydi. Belki de bunu satmışlardı. Belki de sanat işleri için isim levhalarının satıldığı gizli bir Pazar vardı–gerçek çalınmış sanat eserlerine maddi güçleri yetmeyen ve dolayısıyla levhalara razı olanlar için.

İlginç bir teori.

Lobiye girdi. Yüksek bir bankonun arkasında üç Lock-Horne hostesi oturmakta, sahte sahte gülümsemekteydi. Bloomies'deki kozmetik stand kızlarının iki katı makyaj yapmışlardı. Tabi ki, gerçek Bloomie kızlarının yaptıkları gibi beyaz laboratuar önlükleri giyinmemişlerdi, dolayısıyla onların profesyonel birer makyaj uzmanı olmadıklarını söylemek çok kolaydı. Buna rağmen, üçü de çekiciydi–model olma özentisinde, bunu masaları beklemekten çok daha çekici bulan (ve modelliğin kendilerini potansiyel kodamanlarla çok daha sık bir araya getireceğine inanan) kızlar. Myron önlerinden geçti, gülümseyerek selam verdi. Hiçbirisi ona dikkat dahi etmedi. Hımm. Jessica'ya ne kadar bağlı olduğunu biliyor olmalıydılar. Evet, öyle olmalıydı.

Asansörün kapısı kendi katında açılınca, Esperanza ile karşı karşıya geldi. Beyaz bluzu, esmer, pürüzsüz teniyle güzel bir tezat oluşturmuştu. Şu Bain de Soleil reklamlarından tekinde oynasa harika olurdu. Hiç güneşlenmeksizin sahip olunan bronz bir ten.

Myron, "Merhaba," dedi.

Esperanza telefonu omzuna yaslayarak kapattı. "Jake arıyor. Konuşmak ister misin?"

Myron başıyla onayladı. Esperanza telefonu ona uzattı.

"Selam Jake."

Jake, "Kızın teki Curtis Yeller üzerinde otopsi yapmış," dedi. "Seninle görüşecek."

Myron, "Kızın teki mi?" dedi.

Jake, "Kelimeler konusunda hassas olmadığım için kusura bakma," dedi. "Bazen kendime bile zenci diyorum."

Myron, "Bunun sebebi Afrikalı Amerikalı diyemeyecek kadar tembel oluşun," dedi.

"Afrikalı mı, Afro mu?"

Myron, "Artık Afrikalı," diye karşılık verdi.

Jake, "Şüphede kaldığında," dedi, "bir beyaz adama sor."

Myron, "Beyaz adam," diye tekrarladı. "İşte, bu da artık pek sık işitilen bir terim değil."

"Lanet olsun, büyük bir utanç daha! Her neyse, asistanın adı Amanda West. Konuşmaya çok istekli görünüyor." Jake, Myron'a adresi verdi.

Myron, "Polisten ne haber?" diye sordu. "Şu Jimmy Blaine'den?"

"Maalesef."

"Hâlâ polis mi?"

"Hayır. Emekli olmuş."

"Adresi sende var mı?"

Jake, "Evet," dedi.

Bir sessizlik yaşandı. Esperanza gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadı.

Myron, "Adresi bana verebilir misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Onun rahatını kaçırmayacağım Jake."

"Hayır dedim."

"Adresi kendi başıma bulabileceğimi biliyorsun."

"Tamam, ama bunu sana ben vermeyeceğim. Jimmy iyi

adamlardan tekidir Myron."

Myron, "Ben de öyleyim," dedi.

"Belki. Ama bazen küçük savaşımlarında masumlar yaralanıyor."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Hiçbir şey. Sadece onu rahat bırak."

Myron, "Peki, neden bu kadar savunmacısın?" diye devam etti. "Ona sadece birkaç soru sormak istiyorum."

Sessizlik oldu. Esperanza kafasını kaldırıp bakmadı.

Myron, "Eğer kötü bir şey yapmadıysa, sorun olmamalı," diye sözlerine devam etti.

Jake, "Bu önemli değil," dedi.

"Hatta o–"

"Hatta. Hoşça kal Myron."

Telefon kapandı. Myron kısa bir an için ahizeye baktı. "Bu çok garip."

"Hı-hıı." Esperanza hâlâ bilgisayar ekranına bakıyordu. "Mesajlar masanda. Çok fazla var."

"Win'i gördün mü?"

Esperanza olumsuz manada kafasını salladı. Myron, "Pavel Menansi öldü," dedi. "Birisi onu dün gece öldürdü."

"Valerie Simpson'ı öldüren kişi mi?"

"Evet."

"Tanrım, kalbim o kadar kırıldı ki. Umarım uykum kaçmaz." Esperanza sonunda ekrandan gözlerini ayırdı. "Onun adının bana verdiğin o parti listesinde yer aldığını biliyor muydun?"

"Evet. Gözüne çarpan başka ilginç isimler de oldu mu?"

Kız neredeyse gülümsedi. "Bir tane."

"Kim?"

Esperanza, "Düşün bakalım küçük köpek," dedi.

Myron kafasını salladı.

Esperanza, "Nike'ı düşün," diye devam etti. "Duane'nin Nike'la temas noktasını düşün."

Myron dondu kaldı. "Ned Tunwell mi?"

"Doğru yanıt." Myron'un hayatındaki herkes bir oyuncuydu. "Listede E. Tunwell olarak geçiyor. Gerçek adı Edward. Dolayısıyla biraz araştırma yaptım. Valerie Simpson'a Nike'la ilk sözleşmeyi imzalattıran kim, tahmin et."

"Ned Tunwell."

"Ve kızın kariyeri alaşağı olduğunda yüzüne çok sayıda yumurta yiyenin kim olduğunu tahmin et."

"Ned Tunwell."

Esperanza umursamaz bir alaycılıkla, "Vay be," dedi, "bir falcı gibisin." Gözlerini tekrar bilgisayar ekranına indirdi ve yazmaya devam etti.

Myron bekledi. Sonra, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Sadece çok asılsız bir dedikodu."

"Neymiş?"

Esperanza, "Böyle bir durumda aslında oldukça olağan," dedi, gözleri hâlâ ekrandaydı. "Ned Tunwell ve Valerie Simpson birer arkadaştan öteymiş."

Myron, "Ned'e telefon et," dedi. "Ona–"

Esperanza, "Randevuyu çoktan ayarladım," dedi. "Bu akşam saat yedide burada olacak."

Bölüm 39

Artık Doylestown'da St. Joseph Tıp Merkezi'nde şef patolog olarak çalışan Dr. Amanda West, Philadelphia'dan çok uzak değildi. Myron hastane parkına park etti. Radyoda klasik Doobie Brothers şarkısı "China Grove" çalıyordu. Myron şarkıyı koroyla birlikte söyledi, ki bu kısım temelde hiç durmaksızın tekrarlayan "Oh, Oh, China Grove"du. Myron, "China Grove"un gerçekte ne olduğunu merak ederek–ki bu merakı ilk değildi–, artık bunu yüksek sesle söylüyordu.

Tam park görevlisinden biletini alıyordu ki araba telefonu çaldı.

Win, "Jessica saklandı," dedi.

"Teşekkürler."

"Yarın maçta görüşürüz."

Çıt. Garip, bunu Win yapıyor olsa bile.

İçeride Myron resepsiyoniste morgun yerini sordu. Resepsiyonist ona sanki deliymiş gibi baktı ve, "Tabi ki bodrumda," diye yanıtladı.

"Oh, doğru. *Quincy*'deki gibi."

Asansöre binip bir kat aşağı indi. Etrafta kimse yoktu. Üzerinde MORG yazan bir kapı buldu ve yine tümdengelimli muhakeme güçlerini kullanarak, morgun büyük olasılıkla burası olduğu sonucuna hızla vardı. Medyum Myron. Kendi kendini cesaretlendirdi ve kapıyı çaldı.

Cana yakın bir kadın sesi yankılandı. "Girin."

İçerisi küçüktü ve hizmetli odası gibi kokuyordu. Dekor metaldi. Birbirine döndürülmüş iki masa vardı, ikisi de metaldi, odanın yarısını kaplıyorlardı. Metal kitap rafları. Metal sandalyeler, çok sayıda paslanmaz çelik tepsi ve kaplar etrafa saçılmıştı. İçlerinde kan yoktu. Organ da yoktu. Hepsi de ışıl ışıl ve temizdi. Myron o güne kadar çok miktarda şiddete şahit olmuştu, ancak kan görmek, tehlike geçtikten sonra, hâlâ midesini bulandırıyordu. Jessica'ya daha önce her ne söylemiş olursa olsun, şiddetten hoşlanmıyordu. Şiddet uygulamakta başarılıydı, bunu inkârın bir anlamı yoktu, ama bundan hoşlanmıyordu. Evet, şiddet en modern insanın gerçek ilkel benliğine erişmesi, istenen doğal hâle, Lockean idealine mümkün olduğunca yaklaşması demekti. Ve evet, şiddet insanın uç noktadaki sınavı, hem fiziki kuvvet hem de hayvansı zekâsının sınanışıydı. Ama yine de mide bulandırıcıydı. İnsanlar–en azından teoride–bir sebepten dolayı evrim geçirmişti. Yapılan son analizlerde, şiddetin gerçekten çok büyük bir hamle olduğu görülmüştü. Ama paraşütsüz yapılan hava dalışları da öyleydi.

Dost canlısı bir sese sahip olan kadın, "Size yardım ede-

bilir miyim?" diye sordu.

Myron, "Ben Dr. West'i arıyordum," dedi.

"İşte buldunuz." Ayağa kalkıp elini uzattı. "Siz Myron Bolitar olmalısınız."

Amanda West'in gülümseyişi ışıl ışıl ve netti, içinde bulundukları odayı dahi aydınlatıyordu. Sarışındı ve hoş, küçük kalkık burnuyla neşeliydi–Myron'un beklediğinin tam aksiydi. Her ne kadar basmakalıp ifadeler sıkıcı olsa da, bu kadın, tüm bir gün boyunca çürüyen cesetlerle ilgilenen birisi olarak, fazlaca neşeli ve iyimserdi. Myron kadının neşeli yüzünü cesedin tekini Y şeklindeki bir yarıkla açarken hayal etmeye çalıştı. Resim bir türlü yerine oturmadı.

Kadın, "Curtis Yeller hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Altı yıldır birisinin bana bunu sormasını bekliyordum," dedi. "İçeri gelin. Arkada daha geniş bir yer var."

Arkasındaki kapıyı açtı. "Mideniz kolay bulanır mı?"

"Ah, hayır." Bay Sert Oğlan.

Amanda West tekrar gülümsedi. "Aslında ortada pek bir şey yok. Sadece insanlardan bazıları onca çekmeceyi görünce akıllarını kaçırıyor."

Myron odaya girdi. Çekmeceler. Bir duvar dolusu çekmece mevcuttu. Yerden tavana kadar. Beş çekmece yerden tavana. Sekiz çekmece sağdan sola. Bu da toplamda kırk çekmece ederdi. Bay Çarpım Tablosu. Buraya kırk ceset sığardı. Bir zamanlar hayatları ve aileleri olan, sevmeye ve se-

vilmeye açık, yine bir zamanlar kaygılanmış, çabalamış ve hayal et-miş, çürümeye yüz tutmuş kırk ceset. Akıl kaçırmak mı? Birkaç çekmeceden dolayı mı? Şaka yapıyor olmalıydı.

Myron, "Jake bana sizin Curtis Yeller'ı hatırladığınızı söyledi," dedi.

"Tabi ki hatırlıyorum. Bu o günlerin en büyük olayıydı."

Myron, "Eğer söyleyeceklerim uygunsuz kaçacak olursa lütfen kusurumna bakmayın," dedi, "ama siz altı sene önce bu işi yapan birisi olarak inanılmaz derecede genç duruyorsunuz."

Amanda West, tatlı tatlı gülümsemeye devam ederek, "Hiç de uygunsuz bir şey söylemediniz," dedi. Myron da ona eşit sıcaklıkla gülümsedi. "Ben o günlerde ihtisasımı yeni tamamlamıştım ve burada sadece haftanın iki gecesi çalışıyordum. Şefim Alexander Cross'un cesedinin başındaydı. İki ceset de buraya neredeyse aynı zamanda getirilmişti. Dolayısıyla Curtis Yeller'ın cesedinin ilk incelemesini ben yaptım. Tam otopsiyi andıran herhangi bir şey yapma şansım olmadı–onun nasıl öldürüldüğünü anlamam için böyle bir şey yapmama da gerek yoktu."

"Nasıl öldürülmüştü?"

"Mermi yarası. İki kez vurulmuştu. İlki sol göğüs kafesinin hemen altındandı,"–yana doğru uzandı ve kendi bedeninde yaranın yerini gösterdi–"ve bir de suratından vurulmuştu."

"Ölümcül olanın hangisi olduğunu biliyor musunuz?"

"Kaburgasına aldığı yara o kadar hasar yaratmamıştı," dedi. Myron, Amanda West'in sevimli olduğuna karar ver-

mişti. Konuşurken kafasını sık sık yana eğiyordu. Jess de bunu yapardı. "Ancak Yeller'ın kafasındaki mermi yarası yüzünü tıpkı Silly Putty'ninki gibi paramparça edip yırtmıştı. Burnu yoktu. Her iki elmacıkkemiği de paramparçaydı. Suratındaki herşey birbirine girmişti. Silah çok yakından ateşlenmişti. Bunu testlerde ispatlama şansımız olmadı, ancak silahın ya yüzüne dayandığını ya da otuz santimetreden daha yakın bir mesafeden ateşlendiğini söylemeliyim."

Myron neredeyse geriye doğru bir adım atacaktı. "Yani siz bana onu bir polisin suratının tam ortasından yakın menzilden vurduğunu mu söylüyorsunuz?"

Paslanmaz çelik lavaboya su damladı, çıkan ses tüm odada yankılandı. Amanda West sabit bir ses tonuyla, "Sadece size gerçekleri aktarıyorum," dedi. "Siz kendi sonuçlarınızı kendiniz çıkartın."

Myron, "Bunu başka kim biliyor?" diye sordu.

"Emin değilim. O gece burası çok kalabalıktı. Ben genelde tek başıma çalışırım, ancak bu işte yanımda sanıyorum yarım düzine kadar adam vardı. Bunlardan hiçbirisi şüpheli ölüm ofisinde çalışmıyordu."

"Kimdi bunlar?"

"Polisler ve hükümet görevlileri," diye yanıtladı.

"Hükümet görevlileri mi?"

Amanda West başını sallayarak onayladı. "Bana söylenen buydu. Senatör Cross adına çalışıyorlardı. Gizli servis ya da buna benzer bir şey. Her şeye el koydular –doku örneklerine, çıkarttığım kurşunlara, her şeye. Bana bunun ulusal

bir güvenlik meselesi olduğunu söylediler. O gece çılgınca geçti. Yeller'ın annesi dahi odaya bir kez girmeyi başardı. Bana bağırmaya başladı."

"Neden bağırdı?"

"Otopsi yapılmaması gerektiği konusunda çok ısrarcıydı. Oğlunu hemen geri istiyordu. Dileği de yerine getirildi. Polis ilk kez boyun eğdi. Hiç kimsenin bu konuyla ilgilenmesini istemiyorlardı, dolayısıyla bu endişe dolu ortam herkesin işine geldi." Tekrar gülümsedi. "Çok komik bir şey, öyle değil mi?"

"Annenin otopsi istememesi mi?"

"Evet."

Myron omzunu silkti. "Daha önce de otopsi istemeyen annelerin olduğunu işitmiştim."

"Doğru, çünkü cesedin güzel bir defin için korunmasını isterler. Ama bu çocuk gömülmedi. Yakıldı." Bir kez daha gülümsedi, ama bu seferki fazla tatlıydı.

Myron, "Anlıyorum," dedi. "Böylece polisin yapmış olabileceği her tür hata Curtis Yeller ile birlikte yanıp kül olacaktı."

Amanda West, "Doğru," dedi.

"Yani siz–ne düşünüyorsunuz–birisinin onu buna zorladığını mı?"

Amanda West teslimiyet içerisinde ellerini havaya kaldırdı. "Hey, bunun komik olduğunu söylemiştim. Tabi ha-ha diye gülünecek tarzda komik değil, garip bir şekilde komik. Gerisi size kalmış. Ben sadece bir araştırmacıyım."

Myron başıyla tekrar onayladı. "Başka bir şey buldunuz mu?"

Amanda West, "Evet," dedi. "Ve bulduğum bu şey de komik. Çok komik."

"Ha-ha diye gülünecek tarzda mı komik, yoksa garip bir şekilde mi komik?"

"Siz karar verin." Laboratuvar önlüğünü düzeltti. "Ben balistik uzmanı değilim ama mermi yaraları hakkında az çok bilgi sahibiyim. Yeller'dan iki mermi çıkarttım. Bir tanesi göğüs kafesinden, diğeri kafadan."

"Evet, yani?"

"Her iki mermi de farklı kalibreydi." Amanda West işaret parmağını havaya kaldırdı. Artık yüzünde gülümsemeden eser yoktu. Suratı net ve azimliydi. "Size ne söylediğimi anladınız mı Bay Bolitar? Burada sadece iki farklı mermiden bahsetmiyorum. Aynı zamanda farklı kalibrelerden de bahsediyorum. Ve işte işin komik yanı da şu: Philadelphia ordusunun tüm memurları aynı kalibre silah kullanırlar."

Myron ürperdiğini hissetti. "Yani mermilerden biri polis olmayan birisinden geldi."

Amanda West, "Ve," diye sözlerine devam etti, "o gizli servis elemanlarının tümünün silahları vardı."

Sessizlik yaşandı.

"Şimdi," dedi, "bu sizce ha-ha diye gülünecek tarzda mı komik, yoksa garip bir şekilde mi komik?"

Myron ona baktı. "Kahkaha sesimi duymuyorsunuz, öyle değil mi?"

Bölüm 40

Myron, Jake'in tavsiyesini göz önüne almamaya karar verdi. Özellikle de Amanda West'i dinledikten sonra.

Memur Jimmy Blaine'in adresini bulmak pek de kolay olmadı. Adam iki sene önce emekliye ayrılmıştı. Buna rağmen Esperanza onun Poconos'daki küçük bir göl kenarında tek başına yaşadığını keşfetti. Myron, doğru olduğunu ümit ettiği yola girene kadar, bakir doğada iki saat direksiyon salladı. Saatine baktı. Hâlâ Jimmy Blaine'i görmeye ve ardından da Ned Tunwell'le yapacağı toplantı için geri dönmeye yeterli vakti vardı.

Ev, Poconos gibi uzak bir yerde inşa edilebilecek kadar gösterişsiz ve tuhaftı. Yolu çakıllıydı. Ön veranda birbirinden değişik düzinelerce ahşap hayvanla doluydu. Hava ağır ve durgundu. Her şey–rüzgâr fırıldağı, Amerikan bayrağı, sallanır sandalye, yaprak ve çimenlerin tümü–korkutucu derecede hareketsizdi, sanki cansız cisimlerin nefeslerini tutma becerileri var gibiydi. Myron veranda merdivenlerini tırmanırken,

yine giriş kapısına doğru uzanan, modern görünümlü bir tekerlekli sandalye rampasının olduğunu fark etti. Rampa burada, tıpkı sağlıklı besin depolarındaki kızarmış çörek gibi, uygunsuz görünüyordu. Kapı zili yoktu, dolayısıyla kapıya eliyle vurdu.

Hiç kimse yanıtlamadı. Meraklandı. Myron on dakika önce telefonla aramış, bir adamın yanıtladığını işitmiş ve telefonu kapatmıştı. Arka avluya yöneldiğinde, gölün, hemen karşısında uzandığını fark etti. Bu muhteşem bir manzaraydı. Güneş durgun–ve yine tekrarlamak gerekirse, korkunç derecede hareketsiz–sudan yansıdı ve Myron'un gözlerini kısmasına sebep oldu. Sakin. Dingin. Myron omuz kaslarının rahatlamaya başladığını hissetti.

Bir adam tekerlekli sandalyesine oturmuş, gölü seyretmekteydi. Ayağının dibinde bir Saint Bernard yatıyordu. Köpek de korkunç derecede hareketsizdi. Myron, yaklaştıkça, adamın bıçakla ahşap yonttuğunu fark etti.

"Merhaba," diye seslendi.

Adam gözlerini güç bela kaldırdı. Üzerinde kırmızı bir tişört ve kırışmış yüzüne doğru çekilip indirilmiş bir John Dere şapka vardı. Bacakları, bu sıcak havada dahi, battaniyeyle kaplıydı. Ulaşabileceği mesafede bir telefon mevcuttu. "Merhaba." Oymaya devam etti. Birisinin gelmiş olmasına şaşırmış ya da sinirlenmiş olsa dahi, bunu kesinlikle belli etmedi.

Myron, "Güzel bir gün," dedi. Bay Hoş Komşu.

"Evet."

"Siz Jimmy Blaine misiniz?"

"Evet."

Tekerlekli sandalyesi olmasa bile, bu adamın on sekiz yıl boyunca Philadelphia şehrinin en ücra köşelerinde çalıştığını hayal etmek çok zordu. Ayrıca, oradayken Philadelphia'nın en ücra köşelerini hayal etmek de çok zordu, nokta.

Bir sessizlik yaşandı. Ahşabın oyuluşu dışında, tek bir kuş, çekirge ya da başka bir şeyin sesi işitilmiyordu.

Bu şekilde biraz zaman geçti. Myron, "Bu sene çok yağmur yağdı mı?" diye sordu. Myron Bolitar, Dünyanın Tuzu. Bay Çiftçi Takvimi.

"Biraz."

"Bu sizin köpeğiniz mi?"

"Evet. Adı Fred."

"Selam Fred." Myron köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. Köpek vücudunun diğer hiçbir yerini oynatmadan kuyruk salladı. Sonra yüksek sesle gaz çıkarttı.

Myron, "Burası harika bir yer," diye tekrar şansını denedi. Evet, zaman öldürmek için havadan sudan konuşan iki iyi eski arkadaş. *Green Acres*'daki Eb ve Bay Haney. Myron, adamın üzerinde kot tulum olmalı, diye düşündü.

"Hı-hıı." Oymaya devam etti.

"Dinleyin Bay Blaine, benim adım–"

Blaine cümleyi onun yerine, "Myron Bolitar," diyerek bitirdi. "Sizin kim olduğunuzu biliyorum. Geleceğinizi bekliyordum."

Myron buna hiç şaşırmamalıydı. "Sizi Jake mi aradı?"

Blaine yaptığı oyma çalışmasından kafasını kaldırmadan başını sallayıp onayladı. "Sizin inatçı birisi olduğunuzu söyledi. Onu dinlemeyeceğinizi de sözlerine ekledi."

"Size sadece birkaç soru sormak istiyorum."

"Ama benim size anlatacak hiçbir şeyim yok."

"Sizi rahatsız etmek için burada değilim Bay Blaine."

Adam tekrar başını salladı. "Jake bana bunu da söyledi. Sizin iyi birisi olduğunuzu ifade etti. Hataları düzeltmekten hoşlandığınızı sözlerine ekledi."

"Başka ne dedi?"

"Olduğunuz yerde durmayı başaramadığınızı, ukala ve baş belası olduğunuzu."

Myron, "Çok çekici bir dansçı olduğumu atlamış," dedi.

Jimmy Blaine, Myron geldiğinden o yana ilk defa, ahşap oymayı bıraktı. "Curtis Yeller'a yapılan hatayı düzeltmeye mi geldiniz?"

"Onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum."

Blaine, "Çok basit," dedi. "Ben."

"Hayır, hiç zannetmiyorum."

Bu karşılık, adamı kısa bir an için durdurdu. Myron'a bir kez daha baktı, sonra oymasına geri döndü.

Myron, "O gece olan biteni bana anlatabilir misiniz?" diye sordu.

"Oğlan silah çekti. Ben de onu vurdum, işte o kadar."

"Vurduğunuzda ondan ne kadar uzaktaydınız?"

Adam omzunu silkip oymasına devam etti. "Dokuz metre. Belki de on iki."

"Kaç kez ateş ettiniz?"

"İki."

"Ve o da olduğu yere yığıldı, öyle mi?"

"Hayır. Diğeriyle birlikte–yani sanıyorum şu Swade adlı çocukla–köşeyi döndüler. Sonra da gözden kayboldular."

"Siz bir adamı suratından ve kaburgalarından vurdunuz, o da koşmaya devam mı etti?"

"Koşmaya devam ettiler demedim. Köşedeydiler. Arkasına dolanıp kayboldular. O zamanlar bunu bilmiyordum ama Yeller'lar oraya yakın oturuyormuş. Pencereden tırmanıp içeri girmiş olmalılar."

"Kafatasında bir kurşunla mı?"

Jimmy Blaine tekrar omuz silkti. "Swade adlı çocuk büyük olasılıkla ona yardım etti," dedi.

Myron, "İşler hiç de böyle yürümedi," dedi. "Onu siz öldürmediniz."

Blaine ona bir göz attı ve ardından da ahşap oymasına devam etti. "Bunu ikidir söylüyorsunuz," dedi. "Ne demek istediğinizi bana açıklamak ister misiniz?"

"Yeller'a iki mermi isabet etti."

"İki kez ateş ettiğimi biraz önce söyledim."

"Ama cesetten iki farklı kalibre mermi çıkartıldı. Atışlardan teki–kafaya isabet eden–daha yakın bir mesafedendi. Otuz santimetreden daha yakın bir mesafeden."

Jimmy Blaine hiçbir şey söylemedi. Ahşap oyma işine iyice odaklanmıştı. Tıpkı ön verandadakileri andıran bir tür hayvan heykeli üzerinde çalışıyor gibiydi. "İki farklı kalibre

mi dediniz?" Umursamaz davranmaya çalışmıştı ama bunu başaramadı.

"Evet."

Blaine, "Vurduğum şu çocuğun poliste herhangi bir kaydı yoktu," diye sözlerine devam etti. "Bunun olma olasılığının ne kadar düşük olduğunu biliyor musunuz? Hem de şehrin o bölümünde?"

Myron başıyla tasdikledi.

Blaine, "Onun hakkında araştırma yaptım," dedi. "Kendi başıma. Adı Curtis Yeller'dı. On altı yaşındaydı. Okulda başarılıydı. İyi bir çocuktu. O geceye kadar iyi bir hayat sürdürme şansına sahipti."

Myron, "Onu siz öldürmediniz," diye tekrarladı.

Blaine artık daha büyük bir kuvvetle oyuyordu. Gözlerini gereğinden fazla kırptı. "Şu mermilere dair bilgiyi nereden elde ettiniz?"

Myron, "Araştırma asistanı söyledi," dedi. "Siz bunu bilmiyor muydunuz?"

Adam olumsuz manada başını salladı. "Ama sanıyorum bu oldukça mantıklı," dedi. "Beni bu konuda suçladılar. Neden olmasın ki? Bunu yapmak çok daha kolaydı. Yasal bir atış. Hiç kimse bunu sorgulamadı. İçişleri araştırma yaparken terlemedi bile. Hiç kimse zarar görmedi."

Myron adamın daha başka şeyler söylemesini bekledi, ama o sadece oymasına devam etti. Ahşaptaki iki uzun kulak artık belirginleşmişti. Belki de bir tavşan yapıyordu. Myron, "Curtis Yeller'ı gerçekte kimin öldürdüğünü biliyor musu-

nuz?" diye sordu.

Aynı oyma sesiyle dolu uzun bir sessizlik yaşandı. Fred bir daha gaz çıkarttı ve kuyruğunu salladı. Myron'un gözleri sürekli olarak göle kayıyordu. Gümüş rengi suya baktı. Etkisi hipnotize ediciydi.

Jimmy Blaine, "Hiç kimse zarar görmedi," diye tekrarladı. "Büyük olasılıkla hepsi böyle düşündü. Sevgili yaşlı Jimmy. Onun sorumluluğu üstlenmesine izin vermeyeceğiz. Bu onun kayıtlarından silinip atılacak. Hiç kimse bilmeyecek. Lanet olsun, hatta bir takım adamlar ona özel bile davranacaklar–böyle bir atış yapmak. Onun ortağının hayatını kurtardığını söyleyecekler. Sevgili yaşlı Jimmy bu işten bir kahraman olarak çıkacak. Tek bir şey hariç."

Myron bunun ne olduğunu sormak istedi ama gereken yanıtın gelmek üzere olduğunu hissetti.

Blaine, "Ben o oğlanın öldüğünü gördüm," diye anlatmaya devam etti. "Curtis Yeller'ın kanlar içerisinde yattığına şahit oldum. Annesinin onu kolları arasına alıp ağladığını gördüm. On altı yaşındaydı. Eğer bir sokak serserisi ya da uyuşturucu müptelası veya..." Sustu. "Ama o bunlardan hiçbirisi değildi. O çocuk değil. O iyilerden birisiydi. Onun senatörün oğluna tek bir kez dahi dokunmadığını sonradan öğrendim. Diğeri–şu Swade serserisi–Alexander'ı bıçaklayan oydu."

İki ördek kısa bir an için birbirlerine delicesine su sıçrattı, sonra durdular. Blaine oymayı bıraktı, sonra bunun daha iyi olacağını düşünerek, ahşabı tekrar eline aldı. "O geceyi sayısız kereler kafamda en baştan canlandırdım. Hava karan-

lıktı, biliyorsunuz. Neredeyse en ufak bir ışık yoktu. Belki Yeller silahını hiç ateşlemeyecekti. Belki gördüğüm şey bir silah bile değildi. Ya da belki tüm bunların hiçbir önemi yoktu. Belki yaptığım atış yasaldı ama olayın parçaları hiçbir zaman yerli yerine oturmadı. O annenin çığlıkları kulaklarımdan gitmedi. Ölen oğlunun kanlı yüzünü bağrına basışını gördüm durdum. Ve bunu düşündüm, biliyor musunuz... ve düşünmek bir polis için her zaman iyi bir şey değildir. Dört yıl sonra, bana silah doğrultan bir çocukla karşılaştığımda, diğer bir ağlayan anne görebileceğim aklıma geldi. Oldukça uzun düşündüm. Çok uzun."

Bacaklarını işaret etti. "Ve işte sonuç bu." Aletlerini değiştirdi ve oymaya devam etti. "Hayır, hiç kimse zarar görmedi."

Sessizlik oldu.

Myron, Jake'in telefonda takındığı tavrı şimdi anlıyordu. Jimmy Blaine yeterince zorluk yaşamıştı. Eğer Curtis Yeller davasında yanlış bir şey yapmışsa bile, bunun karşılığında korkunç bir bedel ödemişti. Sorun şuydu ki; Jimmy Blaine yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Curtis Yeller'ı o öldürmemişti–atışı yasal olsun ya da olmasın. Sonuç olarak, Jimmy Blaine o gecenin diğer bir kurbanıydı.

Biraz zaman geçtikten sonra, Myron bir kez daha şansını denedi. "Curtis Yeller'ı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Ama düşündüğünüz bir şey var."

"Belki, sadece bir düşünce."

"Bana anlatmanız sorun olur mu?"

Blaine kafasını eğip Fred'e baktı, sanki ondan bir yanıt bekliyor gibiydi. Köpek takındığı ayı postu pozuna sadık kaldı. "Henry ve ben–o benim partnerimdi–gece yarısını biraz geçe bir telefon çağrısı aldık," diye anlatmaya başladı. "İki şüpheli Old Oaks Tenis Kulübü'nden üç blok ötedeki sokaktan bir araba çalmışlardı. Koyu mavi bir Cadillac Sevile. Yirmi dakika sonra Roosevelt Otoyolu'ndan buna benzer bir arabanın çıktığını belirledik. Çalınan araca arkadan yetiştiğimizde, şüpheliler hızlandı. Sonra süratli bir kovalamacaya giriştik."

Ses tonu değişmişti. Adam tıpkı eski günlerdeki gibi tekrar bir polisti, geçmişte sayısız kez okuduğu not defterinden olayları aktarıyordu. "Henry ile birlikte bu aracı sokak boyunca takip ettik, Broad çıkışındaki Hunting Park'tan çok uzak değildik. Daha sonra kovalamaca yayan devam etti. O gün peşinde olduğumuz iki gencin kimliklerine ve dolayısıyla da adreslerine ilişkin elimizde hiçbir bilgi yoktu. Sadece arabayı tanıyorduk. Kovalamaca birkaç blok sürdü. Köşeyi döndüğümüzde, şoför silahını çekti. Ortağım ona olduğu yerde kalmasını ve silahını bırakmasını söyledi. Yeller silahını Henry'e doğrultarak karşılık verdi. Sonra ben iki kez ateş ettim. Genç oğlan bir sonraki köşede düşerek ya da tökezleyerek gözden kayboldu. Henry ve ben aynı köşeyi döndüğümüz-de, ikisinden de eser yoktu. Yakında bir yerlerde saklandıkları-nı düşündük ve daha fazla ilerlemeden önce

destek birimlerin gelmesini bekledik. Bölgeyi elimizden geldiğince güvenlik altına aldık. Ama oraya ilk gelenler polisler değildi. Gizli servis elemanları olarak adlandırılan ekip olay yerine geldi."

"Senatör Cross'un adamları mı?"

Blaine başıyla onayladı. "Kendilerini 'ulusal güvenlik' olarak adlandırıyorlardı ama büyük olasılıkla çete elemanlarıydılar."

Myron, "Senatör Cross bana çeteyle herhangi bir bağının olmadığını söyledi," dedi.

Jimmy Blaine tek kaşını kaldırdı. "Ciddi misiniz?"

"Evet."

Blaine, "Çetenin başı Bradley Cross'tur," dedi. "Daha net söylemek gerekirse, Pretti ailesi. Cross büyük bir kumarbazdır. Onun fahişelerle iki kez yakalandığını da biliyorum. Eski rakiplerinden teki–bu onun milletvekilliği yaptığı günlere dayanıyor–nehirde ölü bulundu."

"Ve siz de bunun izini Cross'a kadar sürdünüz, öyle mi?"

"Bu kimsenin ispatlayabileceği bir şey değil. Ama biz biliyoruz."

Myron bunu kısa bir an için düşündü. Açıkçası, sevgili senatör ona yalan söylemişti. Büyük bir sürpriz. Myron'u enayi yerine koymuştu. Diğer büyük bir sürpriz. Win haklıydı. Myron insanlara güvendiği her seferde doğru yoldan çıkıyordu. "Peki, sonra ne oldu?"

"Senatör'ün kabadayıları hemen o an olay yerindeydi-

ler. Telsizimizi dinliyorlardı. Telsizden bize onlarla yüzde yüz işbirliği yapmamız söylendi. O iki çocuğu bulmak gerçek bir toplu çaba gerektirdi. Onların yerlerini ilk olarak bizim belirlediğimize şaşırdım. Çete kiralık katilleri, bu tür konularda genelde bizden çok daha iyidirler, bilirsiniz."

Myron biliyordu. Çeteler polislerden çok daha güçlüydü. Şehrin tekin olmayan bölgelerine daha hâkimdiler. Çok yüksek bedeller ödeyebilirler. Kurallar, kanunlar ya da anayasal haklar konusunda endişelenmeleri gereksizdir. İnsanlarda gerçek korku yaratabilirler.

Myron, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Bölgeyi fenerlerle aramaya başladık, çöp kutularını kontrol ediyor, her bir deliğe bakıyorduk. Polis ve kiralık katiller el ele. Bir süre hiçbir şey bulamadık. Sonra bir takım silah sesleri işittik. Henry ile birlikte, yanımızdaki Yeller'ı vurduğum kısa apartmana doğru koşturduk. Senatör Cross'un adamları bizden önce oradaydılar."

Blaine durdu. Yere doğru eğildi ve Fred'in kulağını iyi bir kaşıdı. Fred kuyruğunu sallamanın dışında hiç hareket etmedi. Blaine, hâlâ köpeğini kaşımaya devam ederek, "Pekâlâ, siz de orada neyle karşılaştığımızı biliyorsunuz," dedi. Ses tonu alçak ve vurgusuzdu. "Yeller ölmüştü. Annesi oğlunu kolları arasına almış sallanıyordu. Kadın birazdan sıralayacağım aşamaları teker teker geçti. İlk başta sadece oğlunun ismini art arda tekrarlayıp durdu. Bunu çok tatlı bir ses tonuyla yaptı. Sanki onu okula gitmesi için uyandırmaya çalışıyordu. Sonra oğlanın kafasının arkasını okşadı, onu kolları arasında salla-

dı ve ona tekrar uyumasını söyledi. Hepimiz etrafına toplanıp seyrettik. Kiralık katiller bile onu rahatsız etmedi."

Myron, "Ya diğer silah sesleri?" diye sordu.

"Ne olmuş onlara?"

"Bunların nereden geldiğini hiç merak etmediniz mi?"

Blaine, "Sanırım ettim," dedi. "Ama güvenlik elemanlarının Swade'in arkasından ateş ettiklerini düşündüm. Bence bunu itiraf edecek kadar aptal değillerdi, ama bu benim düşüncemdi."

"Yeller'ı onların vurmuş olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Hayır."

"Neden ama?"

"Annenin yaşadığı aşamaları size anlattım."

"Doğru."

"Oğlunun bir daha uyanmayacağını fark edince, parmağıyla işaret edip bağırmaya başladı. Oğlunu kimin vurduğunu bilmek istiyordu. Katilin, büyük bir soğukkanlılıkla oğlunu sokağın ortasında vuran o caninin gözlerine bakmak istiyordu. Swade'in, oğlunu bu şekilde eve sürükleyerek getirdiğini söyledi. Çoktan vurulup öldürülmüştü."

"Böyle mi dedi? Swade'in onu eve getirdiğini ve oğlunun çoktan ölmüş olduğunu mu?"

"Evet."

Sessizlik oldu. Suda en ufak bir dalga yoktu. Kuşlar cıvıldamıyordu. Hatta tahta yontma sesi dahi yoktu. Blaine kafasını kaldırıp gözlerini kısana kadar birkaç dakika geçti. Sonra

Blaine, "Soğuk," dedi.

Myron, "Ne?" diye sordu.

"O anne. Oğlunu kimin öldürdüğüne dair yalan söylüyor olabilirdi. Neden hiçbir belgelendirme yapılmadığını hep düşündüm. Anne konuyu hiç ince eleyip sık dokumadı. Gazetelere gitmedi. Dava açmadı. Bir açıklama beklemedi." Kafasını salladı. "Ama ona, kendi kanından canından birisine bunları yaptıran ne olabilirdi? Onu nasıl olur da bu kadar çabuk avuçlarının içine alabilirlerdi? Parayla mı? Tehditle mi? Neyle?"

Myron, "Bilmiyorum," dedi.

Jimmy Blaine oymayı bitirdi. Bu bir tavşandı. Oldukça da güzel sayılırdı. Sonunda bir kuş cıvıldadı, ama bu hiç de güzel bir ses değildi. Bir melodiden ziyade gaklamayı andırıyordu. Blaine tekerlekli sandalyesini döndürdü. "Bir şey yemek ister misiniz?" diye sordu. "Öğlen yemeğini hazırlamak üzereydim."

Myron saatine baktı. Geç oluyordu. Ned Tunwell'le yapacağı görüşme için ofise dönmek zorundaydı. "Teşekkürler, ama gerçekten gitmek zorundayım."

"O zaman başka bir zaman. Bu konuyla işiniz tamamen bittiğinde."

Myron, "Tamam," dedi.

Blaine tavşanın üzerindeki ahşap tozlarını üfledi. "Hâlâ anlamıyorum," dedi.

"Neyi?"

Tavşanı elinde tepe taklak çevirerek bitirdiği yapıtına

baktı, bunu her açıdan inceledi. "Bir anne gerçekten de o kadar mesafeli ve soğuk olabilir mi?" diye sordu. "Ona ne kadar para önerdiler? Onu ne kadar korkuttular? Lanet olsun, dünyada bir anneye oğluna bunların yapılmasına göz yumduracak kadar büyük miktarda para ya da korku var mıdır?" Kafasını salladı, ahşap tavşanı kucağına bıraktı. "Sadece bunu anlayamıyorum."

Myron da anlayamamıştı.

Bölüm 41

Myron, Ford Taurus'una bindi ve doğuya yöneldi. Birkaç mil boyunca tek bir arabaya rastlamadan yol aldı. Etraf çoğunlukla ağaç kaplıydı. Çok sayıda ağaç. Evet, dışarısı muhteşemdi. Myron pek açık havadan hoşlanan türden birisi değildi. Avlanmaz, balık avlamaz ya da buna benzer başka bir şey yapmazdı. Manzaranın çekici olduğu kesindi ama ona göre değildi. Ormanda yalnız olmak ona hep *Deliverance*'daki Ned Beatty'i anımsatırdı. Onun kalabalığa ihtiyacı vardı. Harekete ihtiyacı vardı. Gürültüye ihtiyacı vardı. Şehir gürültüsüne–domuz çığlığına değil.

Artık hem Alexander Cross hem de Curtis Yeller'ın ölümleri hakkında yirmi dört saat öncesine kıyasla çok daha fazla şey biliyordu, ancak tüm bu olanların Valerie Simpson'ın başına gelenlerle en ufak bir bağlantısının olup olmadığından hâlâ emin değildi. Ve onun asıl peşinde olduğu bilgi de buydu. Altı yıl önce işlenen heyecan uyandırıcı bir cinayeti kur-

calamak eğlenceli olabilirdi, ama bu konu dışıydı. O, Valerie Simpson'ın katilini istiyordu. O genç, işkence yüklü hayatı söndürmeye karar veren insanı bulmak istiyordu. İsterseniz bunu bir hatayı düzeltmek olarak adlandırın. Ya da kurtarma veya kahramanlık kompleksi olarak isimlendirin. Buna dilerseniz cesaret ve centilmenlik deyin. Hiç önemli değil. Her şey Myron açısından çok daha basitti: Valerie bundan daha iyisini hak etmişti.

Yollar halâ ıssızdı. Yolun iki tarafındaki bitki örtüsü bulanık yeşil bir duvara dönüşmüştü. Bildiklerini birleştirmeye başladı. Errol Swade ve Curtis Yeller'ın yerleri, Jimmy Blaine ve ortağı tarafından belirlenmişti. Bir kovalamaca yaşanmıştı. İster yasal, isterse de yasadışı olsun, Jimmy Blaine, Curtis Yeller'a ateş etmişti. Blaine'nin kurşunlarından teki büyük olasılıkla Curtis Yeller'ın kaburgalarına isabet etmişti, ancak kilit gerçek şuydu ki; başka birisi Yeller'ı yakın menzilden kafasından vurmuştu. Farklı kalibre silah kullanan birisi. Polis olmayan birisi.

O zaman Curtis Yeller'ı kim vurmuştu?

Yanıt artık oldukça açık görünüyordu. Senatör Cross'un adamları–gangsterler ya da güvenlik güçleri veya her ne olarak adlandırılıyorlarsa onlar–yanlarında silah taşıyorlardı. Hem Amanda West hem de Jimmy Blaine bunu tasdiklemişti. Kesinlikle böyle bir fırsat yakalamışlardı. Gerekçeleri olduğu da kesindi. Cross'un Myron'a yalan söyleyip söylemediği önemli değildi. Her halükârda Curtis Yeller ve Errol Swade'nin ölmesi senatörün iyiliğine olacaktı. Yaşayan şüpheliler konuşabi-

lirlerdi. Yaşayan şüpheliler uyuşturucu kullanımına dair hikâyeler anlatabilirlerdi. Yaşayan şüpheliler Alexander Cross'un bir kahraman olarak öldüğü iddiasını çürütebilirlerdi. Ölüler ise hikâye anlatamazlardı. Daha da önemlisi, ölü adamlar senatörün adamlarıyla tartışmaya giremezlerdi.

Errol Swade'ye gelince–şu gizemli 'firariye'–öldürüldüğü kesindi, büyük olasılıkla da Jimmy Blaine'in işittiği o silah sesleriyle. Senatörün adamları cesedi kolayca saklayabilir, daha sonradan da çaresine bakabilirlerdi. Kesin değil, ama büyük olasılıkla durum böyleydi. Errol Swade'in çok sayıda dezavantajı vardı. Akıllı değildi. Bir doksan boyundaydı. Myron, şahsi deneyimlerine dayanarak, bu kadar büyük birisinin gizlenmesinin ne kadar zor olduğunu bilirdi. Swade'nin polis ağından bu kadar uzun bir süre kaçabilmiş olma olasılığı–çetenin yeraltı güçleri bir yana bırakılsa dahi–, tıpkı ifade edildiği gibi, istatistiksel açıdan imkansızdı.

Güneş batmaya başladı. Işık huzmeleri artık doğrudan Myron'un gözüne girebilecek kadar yüksek, aynı zamanda güneşlikten sıyrılıp kaçabilecek kadar da alçak bir noktadaydı. Myron gözlerini kısarak yavaşladı. Zihni tekrar işlemeye başladı, bu kez Yeller'ın vuruluşunun sonrasını tartmaktaydı. Bir şekilde Curtis Yeller annesinin kolları arasındaydı ve bir şekilde birisi kadının yerini belirlemişti. Ya para ya da intikam korkusundan dolayı–büyük olasılıkla ikisinin bileşimiyle–Deanna Yeller oğlunun ölümünün peşini bırakmaya ikna edilmişti.

Tabi ki bu senaryoda bir takım sorunlar vardı. Mesela,

para. Deanna Yeller'ın oğlu altı yıl önce öldürülmüştü–oysa ilk büyük meblağ kadının hesabına beş ay önce aktarılmıştı. Bu zaman kayması nedendi? Kadın zamanını kollamış, parayı yastığının altında ya da başka bir yerde onca zaman saklamış olabilirdi. Ama bu da kulağa kesinlikle doğru gelmiyordu. Diğer yandan, eğer para gerçekten yeniyse, soru çok daha odaklı bir hâl alıyordu: neden, birdenbire, Deanna bu parayı almıştı? Neden, birdenbire, Valerie öldürülmüştü? Ve Pavel'in tüm bu olanlarla alakası neydi?

Bunlar iyi sorulardı. Ama henüz bir yanıtları yoktu, yine de iyi sorulardı. Belki Ned Tunwell işe yarar bir şeyler biliyordu.

Birden Myron'un gözü bir şeye takıldı. Kafasını kaldırıp baktı. Dikiz aynasında birdenbire bir araba belirdi. Büyük bir araba. İçerisi görülmesin diye renkli cam takılmış siyah bir araba. New York plakalıydı.

Siyah araba sağına doğru dolandı, dikiz aynasından yok olup yolcu aynasında belirdi. Myron arabanın hareketlenişini seyretti. Ayna üzerindeki uyarı ona nesnelerin göründüklerinden daha yakın olabileceklerini anımsattı: İpucu için teşekkürler. Siyah araba hafifçe hızlandı. Yanına geldiğinde, Myron bunun uzun bir limuzin olduğunu gördü. Uzun bir Lincoln Continental. Ekstra uzun. Yan pencereler de, içerisi görünmesin diye, renkliydi. Bu tıpkı devasa bir havacı güneş gözlüğüne bakmak gibi bir şeydi. Myron yansımada kendisini görebiliyordu. Gülümseyerek el salladı. Yansıması da ona gülümseyip el salladı. Yakışıklı şeytan.

Araba şimdi Myron'unkiyle başa baştı. Sürücü tarafındaki arka cam yavaş yavaş açıldı. Myron yaşlıca bir adamın kafasını dışarı çıkartarak Grey Poupon'u sormasını bekledi. Bunun yerine bir silah belirince yaşadığı şaşkınlık tahmin edilemez boyuttaydı.

En ufak bir uyarı olmaksızın silah iki kez ateşlendi, Myron'un arabasının yolcu tarafındaki ön ve arka tekerlekleri vurdu. Myron birdenbire savruldu. Kontrolü tekrar ele almak için çabaladı. Araba yoldan çıktı. Myron direksiyonu kırdı ve bir ağaca vurmaktan son anda kurtuldu. Ford Taurus pat diye düşerek durdu.

Limuzinden dışarı iki adam atladı ve ona doğru yöneldi. Her ikisinin de mavi takım elbisesi vardı. Teki bir de Yankees şapkası takmıştı. Takım elbise ve beyzbol şapkası–ilginç bir kombinasyon. Ellerinde silahları da vardı. Surat ifadeleri ciddi ve sertti. Myron kalbinin boğazında attığını hissetti. Silahsızdı. Silah taşımaktan hoşlanmazdı; ahlaki bir sebepten değil, silahlar büyük ve rahatsız edici olduğu için, dolayısıyla da nadiren silah kullanıyordu. Win onu uyarmıştı, ama böyle bir konuda Win'i kim dinlerdi ki? Myron dikkatsiz davranmıştı. Bazı güçlü insanların canını sıkıyordu, dolayısıyla çok daha hazırlıklı olmalıydı. En azından torpido gözünde bir silah bulundurmalıydı.

Şahsi pişmanlıklar için biraz geç kalmıştı. Ayrıca böyle bir şeye bir daha ihtiyacı da olmayabilirdi.

İki adam yaklaştı. Myron, başka ne yapacağını bilemeden, görünmemeye çalıştı. Araba telefonunu kaptı.

Adamlardan teki, "Çabuk kıçını o arabadan kaldır!" diye bağırdı.

Myron, "Tek bir adım daha atarsanız sizi olduğunuz yere mıhlarım," dedi. Bay Blöf.

Sessizlik oldu.

Myron sinirli bir şekilde numarayı çevirdi. Hemen o an, dal kırılışını andıran bir ses işitti ve hat gitti. Yankees şapkalı katil antenini kırmıştı. Bu hiç de iyi bir şey değildi. Myron yere eğilmiş hâlde kaldı. Torpido gözünü açtı ve içine doğru uzandı. Harita ve ruhsattan başka hiçbir şey yoktu. Gözleri büyük bir hevesle silah olarak kullanılabilecek bir şey bulmak için yerleri taradı. Görebildiği tek şey çakmaktı. Bunun iki silahlı katil karşısında etkin olacağından ise şüphedeydi. Haritalar, ruhsat, çakmak. Eğer Myron aniden MacGyver'a dönüşmezse, başı ciddi beladaydı.

Artık etrafta dolanan ayak seslerini işitebiliyordu. Myron'un kafası bir çözüm bulmaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi. Sonra limuzinin kapısının tekrar açıldığını işitti. Bunu belli belirsiz bir küfür takip etti. Sanki, 'Lanet olsun,' gibi bir şey. Sonra da derin bir iç çekiş.

"Bolitar, lanet olası bir oyun için burada değilim."

Ses Myron'da bir ürperti yarattı. Göğsünde bir şey sertleşti. New York aksanı. Dahası, bir Bensonhurst aksanı. Frank Ache.

Bu hiç de iyi değildi.

"Çabuk o arabadan dışarı çık, lanet herif. Seni öldürmeyeceğim."

Myron, "Adamların biraz önce lastiklerime nişan aldı," diye seslendi.

"Doğru, eğer ölmeni isteseydim, lanet kafanı uçurmuş olurlardı."

Myron bunu şöyle bir düşündü. "İyi bir nokta," dedi.

"Evet, ya şuna ne dersin? Burada, arkada iki tüfeğim var. Eğer senin ölmeni isteseydim, Billy ve Tony'e senin araba olarak adlandırdığın şu teneke parçasını paramparça ettirebilirdim."

Myron, "Diğer iyi bir nokta daha," dedi.

Frank, "Şimdi, hemen o lanet arabadan dışarı çık!" diye bağırdı. "Lanet olası tüm günüm sana ayrılmadı. Pis herif."

Myron'un gerçekten de başka bir şansı yoktu. Kapıyı açıp dikildi. Frank Ache arka koltuğa kendisini hızla attı. Billy ve Tony ona sert sert baktılar.

Frank, "Buraya gel," diye seslendi.

Myron arabaya yürüdü. Billy ve Tony yolunu kestiler. Yankee şapkalısı, "Bana silahını ver," dedi.

"Sen Billy misin, Tony mi?"

"Silah. Hemen şimdi."

Myron gözlerini kısarak beyzbol şapkasına baktı. "Bir saniye bekle, gidip getireyim. Ektirdin, değil mi?"

"Ne?"

"Takım elbise üzerine beyzbol şapkası takıyorsun. Ektirdiğin saçlarını saklıyor olmalısın."

İki adam birbirlerine baktılar. Myron, *Bingo,* diye düşündü.

Şapkalı adam, "Şimdi pis herif," dedi. "Şu silahı ver."

Pis herif. Eşkıyaların haftalık kelimesi. "Lütfen demedin."

Frank'ın sesi arabanın içinden yükseldi. "Tanrı aşkına, Billy, tabancası falan yok. Sadece seninle kafa buluyor."

Billy'nin bakışları iyice sertleşti. Myron gülümsedi, ellerini göğe açtı, omzunu silkti.

Tony kapıyı açtı. Myron arka koltuğa kaydı. Tony ve Billy öne doğru hareketlendiler. Frank bir düğmeye bastı ve arka kompartımanı ön koltuklardan ayıran bir ara bölme yavaşça yükseldi. Limuzinde bir bar ve VCR'li televizyon vardı. İçerisi bir tür kraliyet kırmızısı, aslına bakılırsa kan kırmızısıydı, ki Frank'ın geçmişi göz önüne alındığında, büyük olasılıkla bu temizlik masraflarını büyük oranda düşüren bir uygulamaydı.

Myron, "Hoş bir dekor Frank," dedi.

Frank alışılageldik giysilerine bürünmüştü–birkaç beden küçük kadife taklidi bir eşofman. Bu sarı kenarlı yeşil bir eşofmandı. Ön fermuarı, tıpkı insanların yetmişli yıllarda diskolarda yaptıkları gibi, yarıya kadar indirilmişti. Midesi bir kaç gebelik geçirmişçesine büyüktü. Keldi. Konuşmaya başlamadan önce Myron'a birkaç saniye baktı.

"Kıç çatalımda emeklemek hoşuna mı gidiyor Bolitar?"

Myron gözlerini kırptı. "Tanrım, Frank, bu çok iştah açıcı bir düşünce."

"Sen çatlak, lanet bir herifsin, bunu biliyor musun? Neden sürekli olarak beni sinirlendirmeye çalışıyorsun? Ha?"

Myron, "Hey, birileri kız arkadaşına tecavüz etsinler diye eşkıyalarımı sağa sola gönderen ben değilim," dedi.

Frank parmağını Myron'un göğsüne yöneltti. "Bunun olacağını bilmiyor muydun? Bunu sen istemedin mi?"

Myron hareketsiz kaldı. Bu adamın karşısında Jessica konusunu açmak aptallıktı. Her ne kadar imkânsızmış gibi görünse de, bunun şahsi bir şeye dönüşmesine izin veremezdi. Bu iki şeyi birbirinden ayırmalı, Frank'i hayatının aşkına büyük zarar vermeye çalışan bir adam olarak düşünmemeliydi. Bu tür düşüncelere kapılmak en iyi ihtimalle amaca zararlıydı. En kötüsü ise, intiharla sonlanırdı.

Frank, "Seni uyardım," diye devam etti. "Hatta ciddi olduğumu anlaman için Aaron'u gönderdim. Aaron'a günlük ne kadar ödüyorum, biliyor musun?"

Myron, "Artık pek fazla harcaman olmayacak," dedi.

Frank, "Ha, ha, gülmekten ölüyorum," diye yanıtladı, ama gülmüyordu. "Sana karşı mantıklı davranmaya çalıştım. Şu Crane adlı çocuğu almana göz yumdum. Ya sen bana nasıl teşekkür ettin? Düşüncesizce davranarak."

Myron, "Ben katili bulmaya çalışıyorum," dedi.

"Ve bu benim umurumda olmalı, öyle mi? Lanet olası Batman'i oynamak mı istiyorsun, tamam, yap bakalım, ama bu bana tek bir kuruşa mâl olmasın. Eğer bana ek maliyet çıkartırsan, çizgiyi geçtin demektir. Pavel benim açımdan para demekti."

Myron, "Pavel aynı zamanda da yaşı tutmayan kızlarla yatıyordu," dedi.

Frank ellerini havaya kaldırdı. "Hey, bir adamın kendi yatak odasında ne tür özel şeyler yaşadığı beni kesinlikle ilgilendirmez."

"Çok ileri düşünceli birisin Frank. Yoksa oyunu Demokratlara mı veriyorsun?"

"Bak lanet herif, Pavel'in yaptıklarından haberdar olduğumu duymak mı istiyorsun? Tamam, biliyordum. Pavel'in küçük çocukları becerdiğini biliyordum. Öyleyse ne olmuş? Ben Pavel Menansi'yi Rahibe Teresa gibi gösteren adamlarla çalışıyorum. İş hayatımı toplayarak ve seçerek yürütemem. Dolayısıyla ben kendime tek bir basit soru sorarım: Adam bana para kazandırıyor mu? Eğer bu sorunun yanıtı evetse, o zaman olay bitmiştir. İşte, benim kuralım bu. Pavel bana para kazandırıyordu. Hepsi bu."

Myron hiçbir şey söylemedi. Ache'nin esas konuya gelmesini bekliyordu, ki bunun kafaya sıkılan bir mermi olmamasını da içten içe ümit etti.

Frank bir paket sakız çıkarttı. Dentyne. Tekini ağzına attı. "Ama seninle felsefi bir konuşma yapmak için burada değilim. Gerçek şu ki; Pavel öldü. Artık bana para kazandırmıyor, dolayısıyla kurallarım artık geçerli değil. Anlıyor musun?"

"Evet."

Frank, "Ben basit bir iş adamıyım," diyerek devam etti. "Pavel artık bana para kazandıramaz. Dolayısıyla artık aramızda birbirimizden şikâyetçi olmamızı gerektiren hiçbir şey yok. Yaşamaya devam edeceksin. Seni harcamak artık benim

açımdan kârlı bir şey değil. Anlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı. "Merhamet dolu bir an mı yaşıyoruz Frank?" dedi.

Frank öne doğru eğildi. Gözleri küçük ve siyahtı. "Hayır lanet herif, yaşamıyoruz. Bir dahaki sefere aptalca davranmayacağım. Kız arkadaşını saklamanın sana bir faydası olmayacak. Onu bulacağım. Ya da onun yerine başka birisinin çaresine bakacağım. Anneciğin, babacığın, arkadaşların–lanet olsun, hatta şu geri zekâlı berberin."

"Onun adı Pierre. Ve kendisine 'güzellik uzmanı' diye hitap edilmesini tercih eder."

Frank doğrudan gözlerinin içine baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Myron, "Biraz önce ebeveynlerimi anarak tehdit ettin," dedi. "Buna yanıt vermenin uygun şekli başka ne olabilirdi?"

Frank yavaşça başını salladı ve arkasına yaslandı. "Bitti. Şimdilik." Düğmeye bastı ve aradaki paravan aşağı kaydı.

Billy, "Evet Bay Ache?" dedi.

"Bolitar'ın arabası için bir çekici çağır."

"Peki Bay Ache."

Frank tekrar Myron'a döndü. "Çabuk arabamdan defol."

"İlk önce kucaklaşmayacak mıyız?"

"Dışarı."

"Sana hemen bir soru sorabilir miyim?"

"Ne?"

"Valerie'yi Pavel'i korumak için mi öldürttün?"

Frank çirkin, yün şeridi andıran dişleriyle sırıttı. "Çık

dışarı," dedi. "Aksi takdirde testislerini atıştırmalık kullanacağım."

"Tamam, teşekkürler. Seninle sohbet etmek çok güzeldi Frank, irtibatı kopartmayalım." Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Frank koltuk boyunca uzandı ve kafasını açık kapıya dayadı. "Win'e konuştuklarımızı aktar, tamam mı?"

"Neden?"

"Nedeni seni ilgilendirmez. Sadece ona anlat. Anladın mı?"

Myron, "Anladım," dedi.

Frank kapıyı kapattı. Limuzin uzaklaştı.

Bölüm 42

Triple A olay mahalline oldukça çabuk geldi. Myron ofisine saat altı otuzda ulaştı. Ned henüz gelmemişti. Esperanza ona mesajlarını iletti. Myron ofisine geçti ve arayanları aradı.

Esperanza dahili telefonu çaldırdı. "Sürtük arıyor. Üçüncü hatta."

"Ona böyle demeyi bırak." Myron ahizeyi kaldırdı. "Çatı arasına geri mi döndün?"

Jessica, "Evet," dedi. "Bu çok uzun sürmedi."

Myron, "Ben hızlı çalışırım," dedi.

"Ve ben de bundan hiçbir zaman şikâyet etmem."

"Ah!"

Jess, "Pekâlâ, ne oldu?" diye sordu.

"Birisi Pavel Menansi'yi öldürdü. Artık Ache'nin koruyacağı hiçbir şey kalmadı."

"Bu kadar basit mi?"

"Bu bir iş. Bu adamlarla yapılan iş hep basittir."

"Kâr yok, öldürmek yok."

Myron, "Temel kural bu," dedi.

"Bu gece uğrayacak mısın?"

"Evet."

"Ama bir kuralımız olacak."

"Öyle mi?"

"Valerie Simpson'dan, cinayetlerden ya da bunlarla alakalı hiçbir şeyden bahsetmeyeceğiz. Hepsini unutacağız."

Myron, "Bunun yerine ne yapacağız?" diye sordu.

"Çatlayana kadar sevişeceğiz."

Myron, "Sanırım buna dayanabilirim," dedi.

Esperanza kafasını içeri uzattı ve, "Buraaadaaaa," dedi.

Myron, Esperanza'ya kafasını salladı ve Jessica'ya, "Seni daha sonra arayacağım," dedi.

Ahizeyi tekrar yerine bıraktı. Ayağa kalkıp bekledi. Jessica'yla baş başa geçirilecek bir akşam. Kulağa harika geliyordu. Aynı zamanda da korkunç. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Kontrolü kaçırmıştı. Jess geri dönmüştü ve her şey hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu. Myron bundan endişe duydu. Genelde son seferinde yaşadığı türden diğer bir yıkımdan canlı çıkıp çıkamayacağını, bu acının üstesinden gelip gelemeyeceğini merak ediyordu. Ayrıca kendisini korumak için ne yapabileceğini de düşündü, bunun yanıtının hiçbir şey olduğunu fark etti, savunmaya geçmekte daha iyi olabilmeyi dilerdi.

Ned Tunwell ofise girdi, elini öne doğru uzatmıştı–san-

ki gecenin geç saatlerinde yayınlanan bir şov programında perdenin arkasından çıkan coşkun bir misafiri andırıyordu. Myron bir an için onun seyircilere el sallayacağını bile düşündü. Myron'un elini sıktı. "Selam Myron!"

"Selam Ned. Lütfen otur."

Ned'in gülümseyişi Myron'un ses tonuyla birlikte silindi. "Hey, Duane'yle alakalı kötü bir şey yok, öyle değil mi?"

"Hayır."

Hâlâ ayaktaydı, sesi panik yüklüydü. "Sakatlanmadı, değil mi?"

"Hayır, Duane iyi."

"Harika." Gülümseyişi geri geldi. İyi bir adamı kontrol altında tutmak çok zordu. "Dünkü şu maç–harikaydı. Harika, Myron. O kendine gelişi–herkes bundan bahsediyor. Bıraktığı etki dehşet verici. Bunu daha iyi programlayamazdın. Açıkçası ben altıma işedim."

"Hı-hıı. Otur Ned."

"Tabi." Ned oturdu. Myron adamın koltukta iz bırakmayacağını ümit etti. "Sadece birkaç saat sonra Myron. Büyük gün. Cumartesi yarı finalleri. Büyük canlı bir kalabalık, müthiş bir TV izleyici kitlesi. Duane'nin Craig karşısında sence şansı var mı? Gazeteler pek öyle düşünmüyor gibi görünüyor."

Thomas Craig, ikinci seri başı ve tenisin en önde gelen servis ve smaç oyuncusu, bu günlerde kariyerinin en iyi oyununu çıkartmaktaydı. Myron, "Evet," dedi. "Duane'nin sırasının geldiğini düşünüyorum."

Ned'in gözleri ışıl ışıldı. "Vay be. Eğer bunu bir şekilde başarabilirse..." Sustu, sadece kafasını salladı ve sırıttı.

"Ned?"

Başını kaldırdı. Gözleri fal taşı gibi açıktı. "Evet?"

"Valerie Simpson'ı ne kadar iyi tanıyordun?"

Ned tereddüt etti. Gözleri biraz donuklaştı. "Ben mi?"

Myron başını salladı.

"Sanıyorum biraz."

"Sadece biraz mı?"

"Evet." Sinirli bir tarzda gülümsedi, buna engel olmaya çalıştı. "Neden, ne oldu ki?"

"Ben daha farklı şeyler duydum."

"Öyle mi?"

"Nike'ın onunla sözleşme imzalamasına senin aracı olduğunu işittim. Onun hesabını da sen tutmuşsun."

Ned hafifçe kıpırdandı. "Evet, pekâlâ, sanırım öyle."

"O zaman onu oldukça iyi tanıyor olman lazım."

"Belki, sanırım öyle. Neden bana bunu soruyorsun Myron? Sorun ne?"

"Bana güveniyor musun Ned?"

"Hayatım üzerine Myron. Bunu biliyorsun. Ama bu konu bana acı veriyor. Anlıyor musun?"

"Onun ölümü ve diğer yaşananlar mı demek istiyorsun?"

Ned yüzünü sanki limon yemiş gibi ekşitti. "Hayır," dedi. "Onun kariyer kaybı demek istemiştim. O, Nike'la sözleşme imzalattırdığım ilk kişiydi. Beni zirveye taşıyacağını

düşünmüştüm. Bunun yerine beni beş yıl geri götürdü. Bu çok acı vericiydi."

Diğer bir Bay Hassas.

Ned, "Başarısızlığa uğradığında," dedi, "en büyük zararı kim gördü? Haydi, tahmin et."

Myron sorunun saçma sapan olduğunu düşündü ama Ned o beklentili suratla yanıtı işitmeyi bekliyordu. Myron sonunda, "Yoksa bu sen miydin Ned?" dedi.

"Lanet olsun, kesinlikle bendim. Tabanı boylamıştım. Oraya öylece fırlatılıp atılmıştım. Tırmanmaya en baştan başlamam gerekti; Valerie ve onun çöküşünden dolayı. Beni sakın yanlış anlama Myron. Şimdi çok iyiyim–tahtaya vur." Parmağını masaya vurdu.

Myron da aynısını tekrarladı. Ned'in alaycı sözleri sonlanmıştı. Myron, "Alexander Cross'u tanıyor muydun?" diye sordu.

Ned'in kaşlarından ikisi birden havaya kalktı. "Hey, neler oluyor burada?"

"Bana güven Ned."

"Güveniyorum Myron, gerçekten, hadi ama..."

"Bu basit bir soru: Alexander Cross'u tanıyor muydun?"

"Onunla bir kez karşılaşmış olabilirim, hatırlamıyorum. Valerie aracılığıyla tabi ki. Birlikte gibiydiler."

"Ya sen ve Valerie?"

"Valerie ve bana da ne olmuş?"

"Sizin de bir birlikteliğiniz var mıydı?"

Ned elini uzatarak *dur* işareti yaptı. "Hey, yeter! Bak

Myron, seni seviyorum, gerçekten seviyorum. Dürüst bir adamsın. Benim gibi ahlaklısın–"

"Hayır Ned, sen dürüst ve ahlaklı falan değilsin. Beni oyalayıp duruyorsun. Alexander Cross'u tanıyordun. Aslına bakılırsa, onun öldürüldüğü gece sen de Old Oaks'daydın."

Ned ağzını açtı ama en ufak bir ses çıkmadı. Başını hayır manasında sallamayı başardı.

"İşte." Myron ayağa kalktı ve ona parti misafir listesini uzattı. "Sarıyla boyalı yere bak. E. Tunwell. Edward ya da Ned."

Ned kâğıda baktı, sonra kafasını kaldırdı, ardından tekrar baktı. "Bu uzun zaman önceydi," dedi. "Bunun olan bitenle ne alakası var ki?"

"Neden bu konuda yalan söylüyorsun?"

"Söylemiyorum."

"Sen bir şeyler saklıyorsun Ned."

"Hayır, saklamıyorum."

Myron ona baktı. Ned'in gözleri etrafı taradı, kendisine güvenli bir bölge aradı ama bulamadı. "Bak Myron, bu senin düşündüğün gibi bir şey değil."

"Ben hiçbir şey düşünmüyorum," dedi. "Onunla yattın mı?" diye sordu.

"Hayır!" Ned sonunda kafasını kaldırmıştı, sabit gözlerle Myron'a baktı. "Bu lanet olası dedikodu neredeyse kariyerimi sonlandırdı. Bu, şu aşağılık Menansi'nin benim hakkımda etrafa yaydığı bir yalan. Bir yalan Myron, yemin ederim."

"Bunu insanlara Pavel Menansi mi söyledi?"

Ned başıyla onayladı. "O hasta bir orospu çocuğu."

"Çocuğuydu."

"Ne?"

"Pavel Menansi öldü. Onu dün gece birisi öldürdü. Göğsünden vurdu. Valerie'nin başına gelene çok benzer bir durum." Myron kısa bir an için durakladı. Sonra parmağıyla Ned'i işaret etti. "Sen, dün gece neredeydin?"

Ned'in gözleri iki golf topu gibiydi. "Bunu benim..."

Myron omuz silkti. "Eğer saklayacak hiçbir şeyin yoksa..."

"Yok!"

"O zaman bana olan biteni anlat."

"Hiçbir şey olmadı."

"Bana anlatmadığın şey ne Ned?"

"Hiçbir şey Myron. Yemin ederim–"

Myron iç çekti. "Valerie Simpson'ın kariyerine ciddi derecede zarar verdiğini itiraf ettin. Onun yaptığı şeyden dolayı hâlâ 'acı çektiğini' de ifade ettin. Pavel Menansi'nin senin hakkında etrafa çeşitli dedikodular yaydığını söyledin. Aslına bakılırsa kısa bir süre önce öldürülen bir kurbana–senin sözlerinden alıntı yapıyorum– 'hasta bir orospu çocuğu' dedin."

"Hey, yapma ama, bu sadece sözün gelişiydi." Ned tüm bu olan bitenden gülümseyerek kurtulmayı denedi, ama Myron'un yüz ifadesi ciddiydi. "Ben hiçbir şey imâ etmedim."

"Belki öyle, belki de değil. Ancak Nike'daki amirleri-

nin, hakkında anlatılacaklara nasıl tepki vereceklerini bilemiyorum."

Ned gülümsemeye devam etti ama artık bunun arkasında başka şeyler vardı. "Hey, ciddi olamazsın. Etrafta buna benzer dedikodular yayarak dolaşamazsın."

Myron, "Neden?" dedi. "Beni de mi öldürürsün?"

Ned, "Ben kimseyi öldürmedim!" diye bağırdı.

Myron korkmuş numarası yaptı. "Bilmiyorum..."

"Bak, Valerie beni o gece dışarı çıkarttı, tamam mı? İşte bu kadar. Öpüştük, ama bunun ötesine geçmedik, yemin ederim."

Myron, "Hey, hey, biraz dur bakalım," dedi. "Baştan başla. Partideydin."

Ned koltuğunun kenarına doğru kaydı, artık kelimeler ağzından büyük bir hızla dökülüyordu. "Doğru, partideydim, tamam mı? Valerie de öyle. Oraya birlikte gittik. Çok heyecanlıydı, çünkü Alexander nişanlarını anons edecekti. Ama oğlan sözünden cayınca, Valerie gerçekten çok sinirlendi."

"Neden sözünden caydı?"

"Babası. Alexander'ın bu ilişkiyi bitirmesini istedi."

"Senatör Cross mu?"

"Hı-hıı."

Myron, "Neden?" diye sordu.

"Bunu nereden bilebilirim ki? Valerie bana adamın büyük bir kalleş olduğunu söyledi. Ondan nefret ediyordu. Ama Alexander babasının isteğine hemen boyun eğince, Valerie çileden çıktı. İntikam almak istiyordu. Küçük bir ödeşme."

"Ve sen de elinin altında hazırdın, öyle mi?"

Ned parmağını şaklattı. "Doğru, kesinlikle, hemen elinin altındaydım. İşte bu kadar. Bu benim hatam değildi Myron. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Anlıyorsun, değil mi?"

Myron, "O zaman birlikte dışarı çıktınız," diye konuşmayı sürdürdü.

"Dışarı çıktık ve bir barakanın arkasında durduk. Sadece öpüştük, yemin ederim. Bunun ötesinde bir şey olmadı. Sadece öpüştük. Sonra bir takım sesler işittik, dolayısıyla durduk."

Myron oturup arkasına yaslandı. "Ne sesi?"

"İlk başta birisinin tenis toplarına vurduğunu işittik. Sonra sesler yükselmeye başladı. Bunlardan teki Alexander'ın sesiydi. Sonra onun korkunç çığlığını duyduk."

Myron, "Ne yaptın?" diye sordu.

"Ben mi? İlk başta hiçbir şey. Valerie de bir çığlık attı. Sonra çılgınca koşmaya başladı. Onu takip ettim. Kısa bir an için onu gözden kaybettim. Sonra köşeyi döndüm ve onu ileride, olduğu yerde öylece dikilirken gördüm. Yanına vardığımda neye baktığını fark ettim. Alexander çimenler arasında, kan içerisindeydi. Arkadaşları kaçmaya başladı. Büyük zenci oğlan, cesedin başında dikiliyordu. Tek elinde tenis raketi, diğerinde ise büyük bir bıçak vardı."

Myron öne doğru eğildi. "Katili gördün mü?"

Ned başını salladı. "Yakından ve şahsen."

"İri yarı zenci birisiydi, öyle mi?"

"Evet."

"Orada kaç kişi vardı?"

"İki. İkisi de zenciydi."

Teoriyi kurgulamak için bu kadarı yeterliydi. Ned yalan söylemiyordu, Myron da böyle bir şeye ihtimal vermiyordu. "Peki, sonra ne oldu?"

Ned kısa bir an için sustu. "Valerie'yi hiç en başarılı döneminde gördün mü? Yani kortta demek istiyorum."

"Evet."

"Gözlerindeki o bakışa şahit oldun mu?"

"Ne bakışı?"

"Bazı sporcularda bu vardır. Larry Bird'de de vardı. Joe Montana. Michale Jordan. Belki sende de vardı. Pekâlâ, Val de öyle bakardı, işte o anda da aynen bu şekilde bakıyordu. Ufak tefek zenci oğlan diğerine bağırmaya başladı, 'Bak ne yaptın?' 'Sen deli misin?' türü şeyler söylüyordu. Sonra koşmaya başladılar. Doğrudan bize doğru koştular. Bana gelince, ben de koştum. Ben aptal değilim. Ama Val kaçmadı. Sadece orada öylece dikildi ve bekledi. Yanına yaklaştıklarında büyük bir çığlık attı ve ufak tefek zenciye saldırdı. Buna inanamadım. Oğlanı tıpkı bir defans oyuncusu gibi durdurdu. İkisi de yere yuvarlandı. Oğlan ona tenis raketiyle vurdu ve elinden kurtulmayı başardı."

"Onları net bir şekilde görebildin mi?"

"Oldukça iyi gördüğümü düşünüyorum."

"Hiç Errol Swade'nin resimlerini gördün mü?"

"Evet, tabi ki, bir süre oğlanın resimleri hemen her haberde yayınlandı."

"Bu senin o gece gördüğün oğlan mıydı?"

Hiç duraksamaksızın, "Kesinlikle," dedi. "Bu konuda tek bir şüphem yok."

Myron bunu düşündü. O gece oradaydılar. Old Oaks Klüp'te. Myron yanılmıştı. Lucinda Elright da yanılmıştı. Swade ve Yeller sadece sıradan birer öğrenci değillerdi. Myron, "Peki, sonra ne yaptın?" diye sordu.

"Hey, Valerie'nin kariyeri zaten yeterince tehlikedeydi. Basına böyle bir şeyle çıkmaya ihtiyacımız yoktu. Dolayısıyla onu partiye geri getirdim. Bu konuda kimseye hiçbir şey söylemedik. Nasıl olsa Val'ın tüm bu olanlarla hiçbir alakası yoktu–büyük bir korku içerisindeydi ama bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. Yani, demek istiyorum ki, bir düşün: Beni dışarı erkek arkadaşını aldatmak için çıkarttı ve hemen o sırada oğlan öldürüldü. Garip, öyle değil mi?"

Myron başıyla onayladı. "Hem de çok."

Ve Myron, işte sana sorunlu bir ruhu son sınırı aşmaya itecek türden bir olay, diye de düşündü.

Bölüm 43

Myron ve Jessica sözlerini tuttular. Cinayetlerden bahsetmediler. Birbirlerine sarılıp yattılar ve Thai paketindekileri yerken AMC'de *Strangers on a Train*'i seyrettiler. Sevişti-ler. Kucaklaşıp, Häagen-Dazs* yerken *Rear Window*'u seyrettiler. Tekrar sevişti̇ler.

Myron kendisini çakırkeyif hissetti. Valerie Simspon, Alexander Cross, Curtis Yeller, Errol Swade ve Frank Ache'den oluşan dünyayı tek bir geceliğine unutup gitmişti. Kendisini çok iyi hissediyordu. Fazlasıyla iyi. Varoşları, garaj girişindeki potayı düşünmeye başladı, sonra bu tür düşünceleri kafasından attı.

Birkaç saat sonra sabahın ışıkları onu gerçek dünyaya geri döndürdü. Yaşadığı kaçış bir cennetti, kısa bir an için, Jessica'yla yatakta yatarken, onu kollarıyla sarmalamayı ve hiçbir yere gitmemeyi düşündü. Neden kalkacaktı ki? Gideceği yerde bu yaşadıklarına yakın ne vardı?

Buna verecek yanıtı yoktu. Jessica ona biraz daha sıkı sarıldı, sanki düşüncelerini okur gibiydi, ama bu pek uzun sürmedi. İkisi de sessizce giyindiler ve Flushing Meadows'a gittiler. Büyük maç o gündü. Amerika Açık'ın son Salı'sı. Kadınlar finali, erkekler yarı finalleri arasına sıkıştırılmıştı. Günün ilk maçı iki numaralı seri başı Thomas Craig ile turnuvanın büyük sürprizi Duane Richwood arasında oynanacaktı.

Kapıdan içeri girdiklerinde, Myron, Jessica'ya bir bilet koçanı verdi. "İçeride görüşürüz. Duane ile konuşmak istiyorum."

Jessica, "Şimdi mi?" dedi. "Kariyerinin en büyük maçından önce mi?"

"Kısa sürecek."

Jessica omzunu silkti, ona şüpheci bir tavırla baktı, bileti aldı.

Myron oyuncuların dinlenme odasına koşturdu, kapıdaki görevliye kimliğini gösterdi ve içeri girdi. Oda, burasının Grand Slam oynayacak oyuncuların odası olduğu göz önüne alındığında, oldukça gösterişsizdi. Pis pis bebek pudrası kokuyordu. Duane bir köşede tek başına oturuyordu. Walkman'ini takmış, başını arkaya yaslamıştı. Myron, her zamanki gibi güneş gözlükleriyle oturduğu için, adamın gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu anlayamadı.

Yanına yaklaştığında, Duane'nin parmağı müziği kapattı. Yüzünü yukarı, Myron'a doğru çevirdi. Myron gözlükte kendi yansımasını görebiliyordu. Bu ona Frank'ın limuzininin camlarını anımsattı.

Duane'nin yüzü sert bir maskeye bürünmüştü. Kulaklığını aşağı doğru yavaşça kaydırdı, at nalı gibi boynunu kavrayacak şekilde ensesinde bıraktı. Hafif bir ses tonuyla, "Gitti," dedi. "Wanda beni terk etti."

Myron, "Ne zaman?" diye sordu. Soru aptalca ve konu dışıydı, ama başka ne söyleyebileceğini bilememişti.

"Bu sabah. Ona ne anlattın?"

"Hiçbir şey."

Duane, "Sana uğradığını duydum," dedi.

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Ona beni otelde gördüğüne ilişkin bir şey söyledin mi?"

"Hayır."

Duane, Walkman'indeki kaseti değiştirdi. "Dışarı çık," dedi.

"O seni önemsiyor Duane."

"Bunu gösterme şekli çok garip."

"Sadece sorunun ne olduğunu bilmek istiyor."

"Sorun falan yok."

Güneş gözlükleri sinirlendiriciydi. Doğrudan Myron'a baktı; sanki göz teması kurmuş gibiydiler ama bunu kim bilebilirdi ki? Myron, "Bu maç çok önemli," dedi, "ama Wanda kadar da değil."

Duane, "Bunu bilmediğimi mi zannediyorsun?" diye lafı yapıştırdı.

"O zaman ona doğruyu söyle."

Duane'nin yontulmuş suratı yavaşça gülümsedi. "Anlamıyorsun," dedi.

"Anlamamı sağla."

Walkman'ini, kaseti dışarı çıkartıp yerine iterek kurcaladı. "Gerçeği söylemenin daha iyi olacağını düşünüyorsun, ama gerçeğin ne olduğunu dahi bilmiyorsun. Gerçeği bilmemene rağmen, 'Doğruyu söylemek seni özgür kılacak' türünden bir şeyler söyleyip duruyorsun. Gerçekler her zaman insanı özgür kılmaz Myron. Bazen gerçek, insanı öldürebilir."

Myron, "Gerçeği saklamak işe yaramıyor," dedi.

"Eğer sen sürekli olarak kurcalamasaydın, yarayacaktı."

"Birisi öldürüldü. Bu peşi bırakılabilecek bir şey değil."

Duane, Walkman'in kulaklıklarını tekrar taktı. "Belki de bırakılabilir olmalı," dedi.

Sessizlik yaşandı.

İki adam birbirlerine meydan okurcasına baktı. Myron, Walkman'den yükselen hafif ritmi işitebiliyordu. "Alexander Cross'un öldürüldüğü gece oradaydın. Yeller ve Swade ile birlikte kulüpteydin."

Bakışmaya devam ettiler. Hemen arkalarında, Thomas Craig kapıda belirdi. Birkaç tenis raketi ile seyahat çantasını andıran bir valiz taşıyordu. Telsiz ve kulaklıklı güvenlik görevlileri de oradaydı. Duane'ye selam verdiler. "Gösteri zamanı Bay Richwood."

Duane ayağa kalktı. Myron'a, "İzninle," dedi. "Oynamam gereken bir maçım var."

Thomas Craig'in arkasından yürüdü. Thomas Craig nazikçe gülümsedi. Duane de aynı şekilde karşılık verdi. Şu tenis sporu çok medeniydi. Myron onların dışarı çıkmalarını

seyretti. Terk edilen dinlenme odasında birkaç dakika oturdu. İki adam sahaya girince uzaktan yükselen çığlık seslerini işitti.

Gösteri zamanı.

Myron locada yerini aldı. Valerie Simpson'ı kimin öldürdüğünü maçta–aslına bakılırsa dördüncü sette–sonunda fark etti.

Bölüm 44

Myron yerine yerleştiğinde Stadyum Kortu tıka basa doluydu. Duane ve Thomas Craig hâlâ ısınıyorlar, sırasıyla birbirlerine smaç atmaları için yumuşak toplar havalandırıyorlardı. Fanatikler dalgalandı, birbirlerine karıştı, sohbet etti ve göründüklerinden emin olmaya çalıştılar. Alışıldık ünlüler her zamanki gibi oradaydı: Johnny Carson, Alan King, David Dinkins, Renee Richards, Barbara Streisand, Inava Trump.

Jake ve oğlu Gerard locaya indiler.

Myron, "Bakıyorum da biletler elinize sorunsuz ulaşmış," dedi.

Jake başıyla onayladı. "Yerler harika."

"Arkadaşlarım için hiçbir şey yeterince iyi olamaz."

Jake, "Hayır," dedi, "sizin yerlerinizden bahsettim."

Ukala şey.

Jake ve Gerard, kesinlikle mükemmel noktalardaki yerlerine tekrar çıkmadan önce, kısa bir an için Jessica ile çene çaldılar. Myron gözleriyle kalabalığı taradı. Bir çok tanıdık

yüz vardı. Senatör Bradley Cross, oğlunun eski arkadaşı Gregory Caufield'ın da dâhil olduğu maiyetiyle birlikte, oradaydı. Frank Ache, Myron'un bir önceki gün üzerinde gördüğü aynı kadife eşofmanlarla korta gelmişti. Frank, Myron'a başıyla selam verdi. Myron ona karşılık vermedi. Kenneth ve Helen Van Slyke da oradaydı–sürpriz, sürpriz. Birkaç loca ileride oturuyorlardı. Myron, Helen'le göz göze gelmeye çalıştı ama o Myron'u görmemiş gibi davranmak için büyük bir çaba harcıyordu. Ned Tunwell ve Arkadaşları (her ne kadar böyle bir şey anlaşılır olsa da, onları Barney ve Arkadaşları'yla karıştırmamak gerekirdi) her zamanki localarındaydılar. Ned de Myron'u görmemiş gibi davranmak için elinden gelen çabayı sarf ediyordu. Bugün çok daha durgun görünüyordu.

Jessica, "Hemen geri döneceğim," dedi.

Myron oturdu. Henry Hobman çoktan oyunun havasına girmişti. Myron, "Selam Henry," dedi.

Henry, "Kafasını karıştırmayı kes," dedi. "Senin işin onu mutlu etmek."

Myron yanıtlamaya dahi tenezzül etmedi.

Sonunda Win de geldi. Bir golf kulübünün pembe gömleğiyle parlak yeşil pantolonunu giyinmişti. Ayakkabıları beyazdı, boynuna da sarı bir süveter dolamıştı. Win, "Selam," dedi.

Myron kafasını salladı. "Seni kim giydirdi?"

"Bu son moda."

"Dünyayla uyum sağlamıyorsun."

"Pardon *moi* Mösyö Aziz Laurent." Win oturdu. "Duane ile konuştun mu?"

"Küçük bir moral konuşması yaptık."

Jessica geri döndü. Win'i yanağına öpücük kondurarak selamladı. Ona, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Win hiçbir şey söylemedi.

Ulusal marş için ayağa kalktılar. Bu bitince, hoparlörden yükselen İngiliz aksanlı ses herkesten başlarını eğerek büyük Pavel Menansi anısına yapılacak bir dakikalık saygı duruşuna katılmalarını rica etti. Başlar eğildi. Kalabalık sessizleşti. Birisi burnunu çekti. Win gözlerini devirdi. İki dakika sonra da maç başladı.

Oyun muhteşemdi. Her iki adam da güçlü oyuncuydu, ama hiç kimse böyle bir şey beklememişti. Tempo sanki başka bir dünyaya aitmiş gibiydi. Çok daha hızlı bir gezegene. IBM servis hızölçeri sürekli olarak kalabalıktan "Ooo" seslerinin yükselmesine sebep oluyordu. Sayılar pek uzun sürmüyordu. Hatalar yapıldı ama aynı zamanda muhteşem atışlar da gerçekleştirildi. Bunlar, güç açısından on katına çıkartılmış alışıldık servis ve smaçlardı. Duane şuursuzdu. Topa alışılmadık bir öfkeyle vuruyordu, sanki top ona karşı bir suç işlemiş gibiydi. Myron iki adamı da bundan daha iyi oynarken görmemişti.

Win uzandı ve fısıldadı: "Moral konuşmasının etkisi olmalı."

"Wanda onu terk etti."

Win, başını sallayarak, "Ah," dedi. "İşte bu durumu

açıklıyor. Engeller ve üzerindeki baskı ortadan kalktı."

"Sebebinin bu olduğunu düşünmüyorum Win."

"Eğer öyle diyorsan..."

Myron sinirlenmedi. Bu, kör bir adamla renkler üzerine konuşmak gibi bir şeydi.

Duane ilk seti 6-2 kazandı. İkinci set uzatmaya gitti, bunu da Thomas Craig aldı. Üçüncü set başlarken, Win, "Ne öğrendin?" diye sordu.

Myron, ses tonunu düşük tutmaya çalışarak, bildiklerini ona aktardı. Bir noktada, Ivana Trump ona susmasını işaret etti. Win ona doğru elini salladı. "Beni anımsadı. Büyük başarı."

Myron, "Gerçeklere dön," dedi.

Üçüncü sette saha değiştirilirken, Win, "O zaman, ilk başlarda Valerie'nin Pavel Menansi hakkında tehlikeli bir şeyler bildiği için öldürüldüğünü düşünüyorduk. Şimdi ise onun Alexander Cross'un öldürüldüğü gece gördüğü bir şeyden dolayı ortadan kaldırıldığına inanıyoruz."

Myron, "Bu bir olasılık," dedi.

Bir sonraki saha değişiminde, Myron omzuna birisi tarafından vurulduğunu hissetti. Aşağı–oldukça aşağı–baktı ve şaşırdı. "Dr. Abramson," dedi.

"Merhaba Myron."

"Sizi görmek çok hoş Doktor."

---

* Dondurma markası (Çev.)

"Seni görmek de öyle," dedi. "Müşteriniz çok iyi oynuyor. Memnun olmalısınız."

Myron, "Üzgünüm," dedi. "Duane Richwood'un müşterim olup olmadığını ne onaylayabilir ne de reddedebilirim."

Dr. Abramson gülümsemedi. "Şimdi bu komik miydi?"

Myron, "Sanırım hayır," dedi. "Sizin bir tenis fanatiği olduğunuzu bilmiyordum."

"Her sene gelirim." Win'e döndü. "Merhaba Bay Lockwood."

Win başını salladı. "Dr. Abramson."

Myron, "Bu, arkadaşım Jessica Culver," dedi.

İki kadın el sıkıştılar ve birbirlerine nazikçe gülümsediler. Dr. Abramson, "Memnun oldum," dedi. "Pekâlâ, sizi meşgul etmek istemem. Sadece kısaca bir merhaba demek istedim."

Myron, "Daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır, hiç zannetmiyorum. Hoşça kal."

"Kenneth ve Helen Van Slyke'ın burada olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet. Ve kısa bir süre için dışarı çıktıklarını da öyle."

Myron ikisinin oturdukları yere baktı. Boştu. Gülümsedi. "Siz kurnaz bir ruh doktorusunuz. Onlar bakmazken gelip selamlaştınız."

Dr. Abramson da gülümseyerek, "Ve hoşça kal da dedim," dedi. Arkasını dönüp gitti. Maç tekrar başladı. Bir sonraki saha değişiminde Van Slyke'lar geri döndüler. Myron, Win'e doğru uzandı. "Dr. Abramson'u nereden tanıyorsun?"

"Valerie'yi ziyaret ederdim," dedi.

"Sık sık mı?"

Win yanıtlamadı. Omuz silkmiş olabilirdi, olmaya da bilirdi. Her halükârda, bu tavrı Myron'a kendi işine bakması gerektiğini anımsattı. Myron, Jessica'ya baktı. O da omzunu silkti.

Kortta Duane daha dengesiz bir hâl almaya başlıyordu, ancak hâlâ üstünlüğünü koruyacak kadar sayı alabiliyordu. Üçüncü seti 7-5 kazandı. Setlerde ikiye bir öndeydi–Amerika Açık finallerine sadece tek bir set uzaktaydı. Nike locası hareketlenmeye başlamıştı. Eller Ned'in sırtını sıvazlıyordu. Ned bile neşelenmeye başlıyor gibiydi. İyi bir adamı baskı altında tutmak zordu.

Senatör Cross maçı sessizce seyretti. Hiç kimse onunla, o da kimseyle konuşmadı. Aralarda dahi. Myron'la tek bir kez göz göze geldi. Uzunca bir süre baktı ama hiç kımıldamadı. Helen ve Kenneth Van Slyke etraflarındakilerle konuştular ama her ikisi de rahatsız görünüyordu. Frank Ache pantolon ağını düzeltti ve Roy O'Connor'la, TruPro'nun başkanıyla çene çaldı. Frank rahat görünüyordu. Roy ise sanki kusacak gibiydi. Ivana Trump etrafına bakındı. Win'e her bakışında, bir öpücük yolluyordu.

Myron olan biteni üçüncü setin bir servisinde açık ve net bir şekilde görmeye başladı. Bu küçük, Jimmy Blaine tarafından dile getirilen, hesaba katılmamış bir şeyle başladı; Philadelphia'daki kovalamacaya dair bir şey. Diğer parçalar ise bunun üzerine güzelce yuvarlanıp oturdu. Son parça da

tamamlanınca, Myron ayağa kalktı.

Win ve Jessica bakıştılar. Myron'un gözleri uzaklardaydı.

Jessica, "Ne oldu?" diye sordu.

Myron, Win'e döndü. "Gregory Caufield'la konuşmam lazım."

"Ne zaman?"

"Hemen, bir sonraki arada. Onu yalnız yakalayabilir misin?"

Win başıyla onayladı. "Olmuş bil."

Bölüm 45

Turnuvanın ilk birkaç turunda, aynı anda on beş ya da daha fazla sayıda maç yapılması hiç de olağandışı bir durum değildi. En büyük isimler genelde Stadyum Kortu'nda ya da Grandstand'de boy gösterirken, diğer maçlar seyirci koltukları dahi olmayan daha küçük mahallerde oynanmıştı. O gün bu kortlar o kadar ıssızdı ki, Myron etrafta çöldeki gibi çalıların uçuşabileceğini düşündü. On altı numaralı kortun yanında bekledi, bu orta büyüklükte bir korttu. Stadyum Kortu ve Grandstand'in yanında, en çok sayıda koltuğu olan, buna rağmen çoğu lise spor salonundan daha büyük olmayan bir korttu.

Ön sıradaki aluminyum banka oturdu. Güneş güç kazanmaya başlamıştı ve şu anda en etkin hâlindeydi. Arada sırada, yaklaşık yüz metre kadar uzaktaki Stadyum kalabalığından yükselen çığlıkları işitiyordu. Bazen tenis seyircileri, bilhassa enfes anlarda, orgazm oluyor gibi sesler çıkartı-

yorlardı. Düşük ses tonlarıyla çıkartılan oh-oh-oh'lar kuvvetleniyor, Oh-Oh'a dönüşüyor, sonunda ise yüksek tonlu iç çekişlerin ve alkışların takip ettiği büyük OH-OH-OH'lar hâlini alıyordu.

Garip bir düşünce.

Dikkat dağıtıcı olduğu da kesin.

Gregory Caufield'ın sesini daha adamı görmeden işitti. Win'in sesini andıran o tüyler ürpertici, paragöz ses, "Windsor, nereye gidiyoruz?" dedi.

"İşte şuraya Gregory."

"Bunun bekleyemeyeceğinden emin misin yaşlı oğlan?"

Yaşlı oğlan. İçlerinden hiçbirisi henüz otuz beş olmamışlardı ve o *yaşlı oğlan* terimini kullanıyordu.

"Hayır Gregory, bekleyemez."

Köşeyi döndüler. Gregory'nin gözleri Myron'u görür görmez hafif açıldı ama büyük bir hızla hakimiyetini geri kazandı. Gülümsedi ve elini uzattı. "Selam Myron."

"Selam Greg."

Yüzü kısa bir an için korkuyla kaplandı. Onun adı Gregory'di, Greg değil.

"Tüm bunlar da ne demek oluyor Windsor? Bana söyleyecek özel bir şeyin olduğunu sanıyordum."

Win omzunu silkti. "Yalan söyledim," dedi. "Myron'un seninle konuşması gerekiyor. Seninle işbirliği yapmaya ihtiyacı var."

Gregory, Myron'a doğru döndü ve bekledi.

"Seninle Alexander Cross'un öldürüldüğü gece hakkın-

da konuşmak istiyorum."

Gregory, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Aslında oldukça fazla şey biliyorsun, ama benim sana tek bir sorum olacak."

Gregory, "Üzgünüm," dedi. "Artık geri dönmem lazım." Gitmek için döndü. Win yolunu kesti. Gregory şaşırmış göründü.

Myron, "Tek bir soru," dedi.

Gregory onu duymazdan geldi. "Lütfen yolumdan çekil Windsor."

Win, "Hayır," dedi.

Gregory kulaklarına inanamıyordu. Yarı gülümsedi ve asi saçlarının arasından elini geçirdi. "Beni burada tutmak için güç kullanmaya hazır mısın?"

"Evet."

"Lütfen Windsor, bu artık eğlenceli olmaktan çıktı."

"Myron'un senin işbirliğine ihtiyacı var."

"Ve ben de bunu ona vermeye hazır değilim. Şimdi, çekilmen konusunda ısrar ediyorum."

Win kımıldamadı. "Bana işbirliği yapmayacağını mı söylüyorsun Gregory?"

"Sana söylediğim şey harfiyen bu."

Win'in avuç içi hızla ileri doğru uzandı ve adamın karın boşluğuna indi. Gregory'nin ağzından dışarı hava püskürdü. Tek dizinin üzerine çöktü, yüzü solgun ve şaşkındı. Myron, Win'e bakarak kafasını iki yana salladı, ama onun ne yaptığını anlamıştı. Gregory gibi insanlara–aslında, çoğu insana–

şiddet uygulamak ideal bir yöntemdi. Bunu her yerden okuyorlardı. Filmlerde ve gazetelerde görüyorlardı. Ama bu gerçek manada hiç kimsenin başına gelmiyordu. Bu, basit bir ifadeyle, onların dünyalarında yer almayan bir şeydi. Win, Gregory'e bunun ne kadar çabuk değişebileceğini göstermişti. Gregory şimdi, arkadaşı olan bir insanoğlunun elinden, fiziksel acıyı tatmıştı. Artık daha farklı olacaktı. Sadece orada değil, sadece o günlük de değil.

Gregory göğsünü tuttu. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Win, "Beni bir daha sana vurmaya zorlama," dedi.

Myron ona doğru yaklaştı ama doğrulmasına yardımcı olmadı. "Gregory, o gece olanları hepimiz biliyoruz," dedi. "Sadece tek bir sorum var. Orada ne işin olduğu umurumda bile değil. Burnundan yasadışı bir takım maddeler mi çekiyordun, yoksa damardan mı alıyordun, beni hiç ilgilendirmiyor. Hem de hiç. Söyleyeceklerin seni hiçbir şekilde suçlu göstermeyecek–tabi bana yalan söylemediğin sürece."

Gregory kafasını kaldırıp ona baktı. Suratında en ufak bir renk yoktu.

Myron, "Onlar kulübü soymuyorlardı, öyle değil mi?" diye sordu.

Gregory yanıtlamadı.

Myron, "Errol Swade ve Curtis Yeller kulübe hırsızlık için girmediler," dedi. "Ve uyuşturucu satmak için de orada değillerdi. Haksız mıyım? Eğer haklıysam, sadece kafanı salla."

Gregory, Win'e baktı, sonra Myron'a döndü. Kafasını salladı.

Myron, "Bana orada ne yaptıklarını söyle," dedi.

Gregory hiçbir şey söylemedi.

Myron, "Haydi söyle," dedi. "Ben bunun yanıtını zaten biliyorum. Sadece bunu senden işitmem lazım. O gece orada ne yapıyorlardı?"

Gregory'nin nefes alıp verişi artık normale dönmeye başlamıştı. Elini uzattı. Myron bunu tuttu. Ayağa kalktı ve doğrudan Myron'un gözlerinin içine baktı.

Myron, "Ne yapıyorlardı?" diye sordu. "Söyle bana."

Ve sonra Gregory tam olarak Myron'un duymayı beklediği şeyi söyledi. "Tenis oynuyorlardı."

Bölüm 46

Myron arabasına koştu.

Duane setlerde ikiye bir, dördüncü sette ise 4-2 öndeydi. Amerika Açık'ta finale çıkmaya sadece iki oyunu kalmıştı, ama bu artık kulağa pek de önemli bir şeymiş gibi gelmiyordu. Myron artık o gece ne olup bittiğini biliyordu. Alexander Cross'a, Curtis Yeller'a, Errol Swade'ye, Valerie Simpson'a ve hatta Pavel Menansi'ye ne olduğunun farkındaydı.

Araba telefonunu kaldırdı ve numaraları çevirmeye başladı. İkinci aramasını Esperanza'nın evine yaptı. Telefonu kız açtı.

"Lucy ile birlikteyim," dedi. Esperanza son birkaç aydır Lucy adında bir kadınla çıkmaya başlamıştı. Ciddi görünüyorlardı. Tabi ki, Myron, Esperanza'nın birkaç ay önce Max adında bir adamla ciddi olduğunu da düşünmüştü. Max'la çıkmak, sonra da Lucy ile devam etmek... Kızın sıkıldığı tek bir anı yoktu.

Myron, "Randevu defteri yanında mı?" diye sordu.

"Bilgisayarımda bir kopyası var."

"Valerie Simpson'ın ofisimize geldiği son gün, ondan hemen önceki randevu kimindi?"

"Bir saniye." Esperanza'nın birkaç tuşa bastığını işitti. "Duane."

Tam düşündüğü gibi. "Teşekkürler."

"Maçta değil misin?"

"Hayır."

"Neredesin?"

"Arabamda."

Esperanza, "Win yanında mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Ya şu cadı?"

"Yalnızım."

"O zaman uğrayıp beni al. Lucy birazdan çıkacak nasılsa."

"Hayır."

Telefonu kapattı ve radyoyu açtı. Duane, oyunları 5-2 yapmıştı. Tek bir oyun kalmıştı. Amanda West'in ev numarasını çevirdi. Sonra Jimmy Blaine'i aradı. Herkesi kontrol etmişti. Myron buz gibi bir şeyin omurgasından aşağı indiğini hissetti.

Lucinda Elright'ı ararken eli titredi. Eski öğretmen daha ilk çalışta telefonu yanıtladı.

Myron, "Benimle bugün buluşabilir misiniz?" diye sordu.

"Evet, tabi ki."

"Birkaç saate kadar orada olurum."

Lucinda, "Sizi bekliyor olacağım," dedi. Tek bir soru dahi sormadı, açıklama beklemedi. Sadece, "Hoşça kalın," dedi.

Duane son seti de 6-2 kazandı. Amerika Açık'ın finalindeydi, ancak oyun sonrası toparlanma çeşitli sebeplerden dolayı kısa sürdü. Birincisi, kadınlar finali Duane'nin etkileyici zaferinin hemen ardından başladı. İkincisi, Duane Richwood tek bir röportaj yapmaksızın ortadan kayboldu. Radyo yayımcıları oldukça şaşkın görünüyordu.

Myron ise buna hiç şaşırmamıştı.

Lucinda Elright'ın dairesine iki saatten daha kısa bir sürede vardı. Beş dakikadan daha kısa bir süre içeride oturdu ama bu ziyaret Myron'un ihtiyaç duyduğu son teyitti. Artık en ufak bir şüphesi kalmamıştı. Kitabı aldı ve arabasına bindi. Yarım saat sonra garaj girişine park etti. Myron kapı zilini çaldı. Kapı açıldığında bu kez açan kişinin yüzünde en ufak bir gülümseme yoktu. En ufak bir şaşkınlık da öyle.

Myron, "Errol Swade'ye ne olduğunu biliyorum," dedi. "O öldü."

Deanna Yeller gözlerini kırptı. "Bunu size ilk geldiğinizde söylemiştim."

Myron, "Ama," dedi, "bana onu kendinizin öldürdüğünü söylememiştiniz."

Bölüm 47

Myron davet edilmeyi beklemedi. Kadını geriye doğru iterek içeri girdi. Tekrar, bu evin üzerinde bıraktığı kişiliksizlik hissiyle çarpıldı. Tek bir resim yoktu. Tek bir anı yoktu. Ama şimdi bunun nedenini anlayabiliyordu. TV kanalı tenis maçına ayarlanmıştı. Bunda şaşılacak bir durum yoktu. Kadınlar ilk setin ortalarındaydılar.

Deanna Yeller onu takip etti.

Myron, "Bu size azap çektiriyor olmalı," dedi.

"Ne?"

"Şahsen orada olmak yerine Duane'yi TV'de seyretmek."

Deanna, monoton bir ses tonuyla, "Ben sadece düşüp kalktığı birisiydim," dedi. "Bunun hiçbir anlamı yoktu."

"Duane tek gecelik bir ilişki miydi?"

"Öyle de denilebilir."

Myron, "Hiç zannetmiyorum," dedi. "Duane Richwood

sizin oğlunuz."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Benim tek bir oğlum var."

"Bu doğru."

"Ve o da öldü. Onu öldürdüler, hatırlıyor musunuz?"

"İşte, bu doğru değil. Errol Swade öldürüldü. Curtis değil."

Deanna, "Sizin neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi. Ama ses tonu hiç de inandırıcı değildi. Kulağa yorgun geliyordu, sanki bu işi gönülsüzce yapıyor gibiydi–veya belki de, Myron'un artık hiçbir yalana kanmayacak noktaya geldiğini fark etmişti.

"Artık biliyorum." Myron kadına elindeki kitabı gösterdi. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Deanna kitaba baktı, yüzü ifadesizdi.

"Bu Curtis'in lise mezuniyet yıllığı. Bunu bugün Lucinda Elright'tan aldım."

Deanna Yeller o kadar kırılgan ve güçsüz duruyordu ki, hafif bir esinti bile onu fırlatıp bir duvara çarpabilirdi. Myron yıllığı açtı. "Duane o günden bu yana burun operasyonu geçirmişti. Belki diğer bir takım ameliyatlar da olmuştur, emin değilim. Saçı değişik. Çok daha kaslanmış, ama şunu da unutmamak gerekir ki o artık cılız on altı yaşında bir çocuk değil. Artık umuma açık alanlarda hep güneş gözlüğü kullanıyor. Hep. Onu kim tanıyabilir ki? Kim onun, altı yıl önce öldürülen bir cinayet zanlısı olduğundan şüphelenebilir?"

Deanna tökezleyerek yakınındaki masaya gitti. Oturdu. Zorlukla elini kaldırarak karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Myron da oraya yerleşti.

Myron, sayfaları parmağıyla çevirerek, "Curtis müthiş bir sporcuydu," diye sözlerine devam etti. "Henüz ikinci sınıf öğrencisiydi, buna rağmen üniversite takımlarında futbol ve basketbol oynamaya başlamıştı. Gittiği lisenin tenis takımı yoktu, ama Lucinda bana bunun onu durdurmadığını söyledi. Elinden geldiğince tenis oynamaya devam etti. Bu sporu seviyordu."

Deanna Yeller hiç hareketsiz oturdu.

Myron, "Görüyorsunuz, en başından itibaren bu hırsızlık senaryosuna kesinlikle inanmadım," dedi. "Oğlunu bir hırsız olarak isimlendirmekte çok aceleci davrandın Deanna, ama gerçekler bunu desteklemedi. O iyi bir çocuktu. En ufak bir kaydı yoktu. Ve akıllıydı. Orada çalınabilecek hiçbir şey yoktu. Sonra bunun iyi gitmeyen bir uyuşturucu işi olabileceğini düşündüm. Akla mantığa en uygun gelen şey buydu. Alexander Cross uyuşturucu kullanıyordu. Errol Swade de bir satıcıydı. Ama bu sizin oğlunuzun neden orada bulunduğuna açıklık getirmiyordu. Bir ara Curtis ve Errol'un da kulübe hiç gitmediklerini, onların sadece birer günah keçisi olduklarını düşündüm. Maçta, oldukça güvenilir bir tanık ikisini de orada gördüğüne yemin etti. Ayrıca gecenin köründe tenis toplarına vurulduğunu işittiğini de belirtti. Ayrıca Curtis ve Errol'u birer tenis raketiyle gördüğünü de ifade etti. Neden? Eğer bir yeri soyuyorsan, elinden geldiğince çok sayıda raket taşırsın. Eğer uyuşturucu işi yapıyorsan, tek bir raket bile taşımazsın. Sonunda verilecek yanıt oldukça açıktı: On-

lar tenis oynuyorlardı. Parmaklıklardan içeri hırsızlık yapmak için girmemişlerdi, sadece Curtis tenis oynamak istemişti."

Deanna kafasını kaldırdı. Gözleri çukurdu. Hareketleri aralıklı ve yavaştı. "Orası çim sahaydı," dedi. "O hafta TV'de Wimbledon'u seyretmişti. Sadece çim sahada oynamak istemişti, işte o kadar."

Myron, "Ne yazık ki Alexander Cross ve arkadaşları dışarıda kafa yapıyorlardı," diye sözlerine devam etti. "Curtis ve Errol'u duydular. Bundan sonra olanlar ise pek net değil, ama sanıyorum ki bu noktada Senatör Cross'un anlattıklarına güvenebiliriz. Alexander, bir uçurtma kadar yüksekte uçuyordu, kavga çıkarttı. Belki de iki zencinin kendi kortunda oynamalarından hoşlanmadı. Ya da belki gerçekten de oraya kulübü soymaya geldiklerini düşündü. Bu önemli değil. Önemli olan şey şu ki; Errol Swade bıçak çekti ve onu öldürdü. Bu meşru müdafaa olabilir, ama şüphedeyim."

Deanna, "Sadece tepkisini gösterdi," dedi. "Salak oğlan birkaç beyaz çocukla karşılaştı, dolayısıyla bıçakladı. Errol bundan başka bir şey bilmezdi."

Myron başını sallayarak onayladı. "Sonra kaçtılar, ama Curtis, Valerie Simpson tarafından çalıların arasında durduruldu. Boğuştular. Valerie, Curtis'i oldukça yakından net bir şekilde görmüştü. Çok net. Eğer nişanlınızı öldürdüğüne inandığınız birisiyle kavga ederseniz, onun yüzünü unutmazsınız. Curtis kaçmayı başardı. Errol'la birlikte demirlerden atladılar ve bloktan aşağı koşmaya başladılar. Garaj girişinde bir araba buldular. Errol daha önce defalarca araba hırsızlığından tu-

tuklanmıştı. Bir arabaya girip telleri birleştirerek onu çalıştırmak, onun açısından hiç de zor bir şey değildi. İşte aklıma bir takım fikirleri de bu getirdi. Oğlunuzu vurduğu söylenen memurla konuştum. Adı Jimmy Blaine. Jimmy arabanın *şoförünü* vurduğunu söyledi, yolcusunu değil. Ama Curtis arabayı kullanıyor olamazdı. Bu hiç de mantıklı değildi. Şoför, deneyimli olan hırsızdı, iyi çocuk değil. Sonra kafama dank etti: Jimmy Blaine, Curtis Yeller'ı vurmamıştı. Vurulan Errol Swade'di."

Deanna Yeller hiç kıpırdamadan taş gibi oturdu.

"Mermi Errol'un kaburgalarına isabet etmişti. Curtis'in yardımıyla köşeyi dönmeyi ve yangın kapısından sürünerek içeri girmeyi başardılar. Sizin dairenize geldiler. O sırada etrafta siren sesleri yankılanıyordu. Hepinizi makasa alıp kıstırmaya başlamışlardı. Errol ve Curtis büyük olasılıkla büyük bir panik içerisindeydiler. Şamata kopuyordu. Size olan biteni anlattılar. Siz tüm bunların ne anlama geldiğini biliyordunuz–zengin beyaz bir oğlan, gösterişli bir zengin, beyazlar kulübünde vurulmuştu. Oğlunuz kader mahkûmuydu. Curtis orada sadece dikilmiş olsa da–Errol polise her şeyin kendi hatası olduğunu söyleyecek olsa da–Curtis'in hayatı kaymıştı."

Deanna, "Ben bundan daha fazlasını da biliyordum," diyerek araya girdi. "Cinayetin üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Radyo, kurbanın kim olduğunu çoktan söylemişti. Bu sadece zengin beyaz bir oğlan değil, aynı zamanda da bir Birleşik Devletler senatörünün oğluydu."

Myron, "Ve," diyerek devam etti, "Errol'un kalabalık

bir sicilinin olduğunu biliyordunuz. Bunun onun hatası olduğunun da farkındaydınız. Bu seferki gidişinin bir dönüşü olmayacağını biliyordunuz. Errol'un hayatı sonlanmıştı ve bunda kendisinden başka suçlayabileceği hiç kimse yoktu. Ama Curtis masumdu. Curtis iyi bir oğlandı. Her şeyi doğru yapmıştı ve şimdi de, kuzeninin aptallığı yüzünden, hayatı süpürülüp gitmek üzereydi."

Deanna kafasını kaldırıp baktı. Biraz sinirlenerek, "Ama tüm bunlar doğruydu," diye ısrar etti. "Bunu hiçbir şekilde inkâr edemezsin, öyle değil mi? Edebilir misin?"

Myron, "Hayır," dedi. "Sanırım edemem. Büyük olasılıkla bundan sonra yaptıklarınızı pek fazla düşünmediniz. Polisin iki el ateş ettiğini işitmiştiniz. Errol'da ise sadece tek bir mermi yarası vardı. Daha da önemlisi, Curtis'in polis kaydı yoktu. Sabıka fotoğrafı dosyalanmamıştı. Tasviri dosyada yoktu." Sustu. Kadının gözleri netti ve ona odaklanmıştı. "Bu kimin silahıydı Deanna?"

"Errol'un."

"Silah oğlanın yanında mıydı?"

Kadın başıyla onayladı.

"Sonra silahı aldın. Bunu Errol'un yanağına dayadın. Ve ateşledin."

Kadın tekrar başını salladı.

Myron, "Yüzünü uçurdun," diye devam etti. "Bunu da merak etmiştim. Birisi onu neden bu kadar yakından yüzünden vursun ki? Neden kafasının arkasından ya da kalbinden değil? Yanıt şuydu; sen onun suratını kimsenin görmesini is-

tememiştin. Onun tanınamaz hâlde bir et öbeği hâline gelmesini istenmiştin. Sonra o büyük oyununu sahneye koydun. Onu kollarının arasına aldın ve polisler ile senatörün eşkıyaları kapıyı kırarak içeri girerken ağlamaya başladın. Bu gerçekten de çok basitti. Tıbbi inceleme uzmanına Curtis'in cesedini nasıl teşhis ettiklerini sordum. Bu kadar komik bir soruyla alay etti. Her zamanki gibi, diye yanıtladı. En yakın akrabayla. Yani sen Deanna. Anne. Başka neye ihtiyaçları olabilirdi ki? Böyle bir şeyi neden sorgulasınlar? Polisler bu olayı büyütmek istemediğin için rahatladı, dolayısıyla konuyla çok yakından ilgilenmediler. Ve planını güçlendirmek için, cesedi hemen yaktıracak kadar akıllı davrandın. Birisi geri dönüp olayı araştırmak istese bile, kanıt kül olmuş olacaktı."

"Curtis için ise, bu işten sıyrılmak çok kolaydı. Errol Swade için ulus çapında bir insan avı başlatılmıştı, bu senin oğluna kesinlikle benzemeyen, bir doksan boyunda bir adamdı. Hiç kimse Curtis Yeller'ı aramıyordu. O ölmüştü."

Deanna, "Bu o kadar da kolay olmadı," dedi. "Curtis ve ben dikkatliydik. Bu işin içinde güçlü adamlar vardı. Polis beni tabi ki korkuttu, ama senatör adına çalışan şu adamlar kadar değil. Ve sonra gazetelerin tümü Cross soyadlı şu oğlanı kahraman ilan etti. Curtis ise gerçeği biliyordu. Eğer senatör, oğlumun yakasına yapışsaydı..." Gün gibi ortada olan şeyi omzunu silkeleyerek imâ etti.

Myron başıyla onayladı. O da aynı şeyi düşünmüştü. Ölü adamlar hikâye anlatmaz. "Yani Curtis sonraki beş yılı yeraltında mı geçirdi?" diye sordu.

Deanna, "Sanırım öyle de diyebilirsin," dedi. "Orada burada gezindi, bulabildikleriyle idare etti. Elime para geçtikçe ona gönderdim, ama ona Philadelphia'ya kesinlikle geri dönmemesini söyledim. Ankesörlü telefonlardan konuşmak için çeşitli zamanlar ayarladık. O kendi kendine büyüdü. Sokaklarda yaşadı, ancak konuşması iyi işlere girebilecek kadar düzgündü. Üç yıl kadar Boston yakınındaki bir tenis kulübünde çalıştı. Sürekli tenis oynadı, hatta birkaç oyun da kazandı. Onun için küçük bir estetik operasyon geçirebilmeye yeter miktarda para biriktirdim. Birkaç küçük dokunuş için, bilirsin işte, ya tanıdığı birisiyle karşılaşırsa diye. Senin de söylediğin gibi, çok daha irileşti. Üç santim kadar uzadı ve on beş kilo aldı. Ayrıca, her ne kadar bu konuda gereğinden çok ileri gittiğini düşünüyor olsam da, şu güneş gözlüklerini de hiç çıkartmıyordu. Onu hiç kimse tanımayacaktır, diye düşünüyordum. Artık değil. Üzerinden çok zaman geçmişti. Olabilecek en kötü şey, birisinin onun ölü bir oğlana çok benzediğini düşünebileceğiydi. Demek istiyorum ki; olayların üzerinden beş yıl geçmişti. Onun artık güvende olduğunu düşündük."

Myron, "Son zamanlarda para almaya başlama sebebiniz de buydu," dedi. "Bu sizi satın almak için ödenen bir para değildi. Para Duane'nin profesyonelliğe geçişinden gelmekteydi. Bu evi de size o aldı."

Deanna başını sallayarak onayladı.

"Ve ikinizi o gece otel odasında gördüğümde, doğrudan birer âşık olduğunuz sonucuna vardım. Ama aslında bu bir

evladın annesine yaptığı ziyaretti. Oğlunuz odadan ayrılırken şahit olduğum kucaklaşma–bu sevgililerin kucaklaşması değildi, sadece bir anne, oğluna hoşça kal diyordu. Aslına bakılırsa Duane hiç kimseyle düşüp kalkmıyordu. Bu onun açısından bir oyundu. Wanda ise baştan itibaren haklıydı. Duane onu seviyordu. Onu kesinlikle aldatmamıştı. Sizinle değil. Ve Valerie Simpson'la da değil."

Deanna tekrar başıyla tasdikledi. "Oğlum o kızı seviyor. O ve Wanda çok iyi geçiniyorlar."

Myron, "Her şey, Valerie, Duane'yi benim ofisimde görüp tanıyana kadar yolundaydı," diye devam etti. "Duane güneş gözlüklerini çıkartmıştı. Valerie onu yakından gördü ve, daha önce söylediğim gibi, insan nişanlısını öldürdüğünü düşündüğü bir adamın suratını kesinlikle unutmaz. Valerie onu tanıdı. Duane'nin sayfasını Rolodex'imden çaldı ve onu aradı. Sonra ne oldu Deanna? Onu ele vermekle mi tehdit etti?"

Deanna, "Atladığımız bir takım şeyler var," dedi. "Sadece her şeyin açık olmasını istiyorum, tamam mı?"

Myron kafasını salladı.

"Curtis o gece Errol'u öldüreceğimi bilmiyordu," dedi. "Ona gidip bodrumda saklanmasını söylemiştim. Orada kapattırılmış bir tünel vardı. Orada bir süre güvende olacağını biliyordum. Errol'a benimle kalmasını söyledim, kaburgasına pansuman yapacaktım. Curtis odadan çıkınca, Errol'u vurdum."

"Curtis gerçeği hiç öğrendi mi?"

"Bunu daha sonra kendi kendine keşfetti. Ama o za-

manlar bilmiyordu. Tüm bu olanlarla hiçbir alakası yoktu."

"Ya Valerie? Konuşacak mıydı?"

"Evet."

Gözleri buluştu.

Myron, "Bu yüzden onu öldürdünüz," dedi.

Deanna bir süre hiçbir şey söylemedi. Kafasını eğip, sanki bir şey arıyormuşçasına ellerine baktı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Onu ikna etmek mümkün değildi," dedi. "Duane bana Valerie'nin kendisini aradığını söyledi. Onu yanlış adamın peşinde olduğuna iknaya çalışmış ama kız bunu dinlememişti bile. Dolayısıyla Valerie'yle otelde buluştum. Ben de onu ikna etmeye çalıştım. Ona Duane'nin kötü hiçbir şey yapmadığını söyledim ama o artık hiçbir şeyi saklamayacağına dair o saçma sapan lafları sarf etmeye devam etti–nasıl her şeyi maziye gömmek zorunda kaldığından ve tüm bunların artık gün yüzüne çıkması gerektiğinden bahsedip duruyordu." Deanna Yeller gözlerini kapattı ve başını salladı. "Kız bana başka bir seçenek bırakmamıştı. Otelini gözetim altına aldım. Onun büyük bir aceleyle dışarı çıktığını gördüm. Maçlara gidiyordu, onun korktuğunun, bir şeyler söyleyeceğinin ve daha fazla bekleyemeyeceğimin farkındaydım, bu yüzden onu hemen o an durdurmalıydım, yoksa..." Hareketsiz oturdu. Sonra ellerini masadan kaldırdı ve dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Başka şansım yoktu."

Myron sessiz kaldı.

"Yapabileceğim tek şeyi yaptım," dedi. "Konu, onun hayatı ya da benim oğlumun hayatıydı."

"Siz de ikinci bir kez oğlunuzun hayatını seçtiniz."

"Evet. Eğer beni ele verirseniz, tüm bunlar boş yere yapılmış olacak. Gerçekler ortaya çıkacak ve oğlumu öldürecekler. Bunu yapacaklarını biliyorsunuz."

Myro, "Ben onu koruyacağım," dedi.

"Hayır, bu benim işim."

Garaj girişinde araba lastikleri cayırdadı. Myron ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Bu Duane'di. Arabayı parka çekti ve dışarı çıktı.

Deanna, birdenbire sandalyesinden fırlayarak, "Onu dışarıda tut," dedi. "Lütfen."

"Ne?"

Kapıya koştu ve sürgüyü çekti. "Görmesini istemiyorum."

"Neyi görmesini?"

Ama Myron işte o an fark etti. Deanna ona doğru döndü. Elinde bir silah vardı. "Onu kurtarmak için çoktan iki kişiyi öldürdüm. Bir üçüncüsü daha olsa ne olur?"

Myron etrafına bakınarak kendisini atacağı güvenli bir yer aradı, ancak bu davada ikinci kez dikkatsiz davranmıştı. Açıkta dikiliyordu. Kadının ıska geçmesi imkânsızdı. "Beni öldürmek tüm bunlara çözüm olmayacaktır," dedi.

Deanna, "Biliyorum," diyerek karşılık verdi.

Kapıya vuruldu. Duane seslendi, "Kapıyı aç! Ona sakın hiçbir şey söyleme!" Kapıyı daha da sert yumrukladı.

Deanna'nın gözleri yaş doldu. "Hiç kimseye söyleme Myron. Artık hiçbir şey söylemeye gerek yok. Suçluların hep-

si cezalandırılmış olacak."

Silahın namlusunu kafasına dayadı.

Myron, "Yapma," diye fısıldadı.

Dışarıdan Duane bağırdı. "Anne! Kapıyı aç Anne!"

Kadın sese doğru döndü. Myron ona zamanında ulaşmaya çalıştı ama en ufak bir şansı yoktu. Deanna tetiği çekti ve oğlu için son bir fedakârlıkta bulundu.

Bölüm 48

Zaman geçti. Myron, Duane'yi annesini rahat bırakması gerektiğine ikna etmek zorunda kaldı. Myron, o böyle olmasını isterdi, diyerek Duane'ye anımsattı. Oradan yeterince uzaklaştıklarında, Myron, Cherry Hill polisini ismini vermeden aradı. "Sanıyorum bir silah sesi duydum," dedi. Adresi verdi ve kapattı.

New Jersey Paralı Otoyolu'nda, bir otobüs durağında buluştular. Duane artık ağlamıyordu.

Duane, "İnsanlara anlatacak mısın?" diye sordu.

Myron, "Hayır," dedi.

"Valerie'nin annesine de mi?"

"Ona hiçbir şey borçlu değilim."

Bir sessizlik oldu. Sonra Duane tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Gerçeği öğrenmek seni rahatlattı mı Myron?"

Myron soruyu duymazdan geldi. Myron, "Wanda'ya an-

lat," dedi. "Eğer onu gerçekten seviyorsan, ona her şeyi anlat. Bu sahip olduğun tek şans."

Duane, "Artık benim temsilcim olamazsın," dedi.

Myron, "Biliyorum," diye karşılık verdi.

"Onun başka seçeneği yoktu. Beni korumak zorundaydı."

"Başka bir yol vardı."

"Ne? Eğer senin çocuğun böyle bir duruma düşseydi, sen ne yapardın?"

Myron bunu bilmiyordu. Tek bildiği şey Valerie Simpson'ı öldürmeyeceğiydi. "Yarın oynayacak mısın?"

Duane, "Evet," dedi. Arabasına bindi. "Ve de kazanacağım."

Myron'un bundan en ufak şüphesi yoktu.

New York'a geri döndüğünde saat geçti. Arabayı Kinney araba parkına bıraktı, çirkin bağırsak heykelini geçti ve binaya girdi. Güvenlik görevlisi onu selamladı. Cumartesi gecesiydi. İçeride mantıken hiç kimse olmamalıydı. Ama Myron sokak hizasındaki katta bile ışık yandığını görmüştü.

Asansöre binerek on dördüncü kata çıktı. Lock-Horne Güvenliği'nin gürültülü çalışmaları eksikti. Yerler karanlıktı. Her ne kadar bazıları hâlâ çalışıyor, tuhaf ekran koruyucuların dans eden ışık hüzmeleri masalara vuruyor olsa da, bilgisayarların büyük çoğunluğu kapatılmış ve plastikle üzer-

leri örtülmüştü. Myron köşe ofisin ışığına doğru yürüdü. Win masasında oturmuş, Korece bir kitap okuyordu. Myron içeri girince kafasını kaldırıp baktı.

Win, "Pekâlâ, anlat bakalım," dedi.

Myron da tüm hikâyeyi anlattı.

Win, anlatılanlar bitince, "İronik," dedi.

"Ne?"

"Bir annenin oğluna nasıl olup da bu kadar az önem verebileceğini merak edip durduk, oysa gerçek sorun bunun tam tersiydi. Çok fazla üzerine titriyordu."

Myron başıyla onayladı.

Sessizlik oldu.

Sonra Win, "Biliyor musun?" dedi.

"Evet."

"Nasıl?"

Myron, "Dr. Abramson," dedi. "Valerie'yi onun senin adını bilecek kadar sık ziyaret ediyordun. Bu beni düşündürdü."

Win başını salladı. "Sana anlatacaktım."

Myron, "Onu öldürmen gerekmezdi," dedi.

Win, "Sen bazen tam bir çocuk oluyorsun," dedi. "Ben olması gerekeni yaptım."

"Onu öldürmen gerekmezdi."

Win, "Frank Ache bizi öldürecekti," dedi. "Geri adım atmasının tek sebebi Pavel Menansi'nin ölümüydü–kazanç kapısı kapanmıştı. Pavel'i ortadan kaldırarak, onun güdüsünü bastırdım. Seçeneklerimiz belliydi: Çeteye dâhil edilebilir ve

sonunda öldürülebilirdik ya da aşağılık bir herifi imha edebilirdik. Sonunda, kurban edilen o pislik hayatımızı kurtardı."

Myron, "Ache'ye başka ne yaptın?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Frank sırf bir anlaşmazlığı sonlandırdığını söylemek için ormanda boy göstermedi. Onu bir şey korkutmuştu. Bana, yaptığımız görüşmeden sana bahsetmemi söyledi."

Win, "Oh," dedi, "şu iş." Ayağa kalktı ve sopasını kavradı. Yerde birkaç golf topuna vurdu. "Ona küçük bir paket yolladım."

"Ne paketi?"

"Aaron'un cinsel organının bir kısmının yer aldığı bir kutu. Bu, Pavel'in ölümüyle bir araya gelince, bu konuyu kapatmamızın hepimiz açısından en iyisi olacağına onu ikna etmeye yetti."

Myron kafasını salladı. "Seni Deanna Yeller'dan ayıran ne var?"

Win, "Tek bir şey," dedi. Topa, deliğe sokmak için hafifçe vurdu. "Alexader Cross'un öldürüldüğü gece yaptıklarından dolayı onu suçlamıyorum. Bu oldukça zekiceydi. Kulağa mantıklı geliyordu. Kadın adalet sistemine güvenmemişti. Her iki olayda da, şüphe götürmez derecede haklıydı. Ve neyi kurban etti? Her halükârda geriye kalan hayatını parmaklıklar arkasında geçirecek hayta yeğenini. Hayır, bu davada onunla eşittik."

Bir sonraki vuruş için hazırlandı ve düzlemi kontrol etti.

"Ancak bizi birbirimizden ayıran nokta, onun ikinci seferde masum birisini öldürmesi. Ben öyle yapmadım."

Myron, "Sen olaya oldukça ince bir çizgi çekiyorsun," dedi.

"Dünya ince çizgilerden ibaret dostum. Ben oradaydım. Valerie'yi enstitüde her gün ziyaret ettim. Bunu biliyor muydun?"

Myron olumsuz manada kafasını salladı. Büyük olasılıkla Win'e diğer herhangi bir kişiden çok daha yakındı ve bunu bilmiyordu. Hatta onun Valerie Simpson'ı tanıdığından dahi bihaberdi.

Win toplara bir kez daha vurdu. "Onu o sefil yerde gördüğüm ilk andan itibaren, onu böylesine değiştirenin ne olduğunu öğrenmek istedim. Hangi çirkin şeyin bu kadar mükemmel bir ruhu böylesine donuklaştırdığını bilmek istedim. Bunu keşfeden sen oldun. Bunu ona Pavel Menansi yapmıştı, tıpkı kendisini durdurmamış olmam durumunda Janet Koffman'a da yapacağı gibi." Win, Myron'a baktı. "Sen bunu zaten biliyorsun ama ben yine de söyleyeceğim: Pavel'i öldürmüş olmamızın bize Frank Ache karşısında yardımcı olması gerçeği tam bir piyango oldu. Onu nasıl olsa öldürecektim. Bunu yapmak için gerçekten de herhangi bir haklı sebebe ihtiyacım yoktu."

Myron, "Ona yaptıklarını ödetmenin başka yolları da vardı," dedi.

Win, "Nasıl?" diye homurdandı. "Onu tutuklayarak mı? Hiç kimse ona herhangi bir suçlama yöneltmeyecekti. Ve her

şey senin planlarına göre yürümüş olsaydı bile, ona ne olacaktı ki? Büyük olasılıkla bir kitap yazacak ve *Oprah*'a çıkacaktı. Tüm dünyaya, çocukken nasıl tacize uğradığını ya da buna benzer saçmalıklar anlatacaktı. Çok daha büyük bir üne kavuşacaktı." Win bir vuruş daha yaptı. Bir başarı daha. "Biz aynı değiliz; sen ve ben. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama sorun değil."

"Bence sorun."

"Hayır değil. Eğer aynı olsaydık, bu iş yürümezdi. Şimdiye kadar ikimiz de ölmüş ya da çıldırmış olurduk. Bir birbirimizi dengeliyoruz. İşte sen bu yüzden benim en iyi arkadaşımsın. Bu yüzden seni seviyorum."

Bir sessizlik daha.

Myron, "Bunu bir daha yapma," dedi.

Win karşılık vermedi. Tekrar topları dizdi.

"Beni işittin mi?"

Win, "Artık olanları unutma zamanı," dedi. "Her şey geçmişte kaldı. Bunu yapmanın geleceği kontrol etmekten çok daha iyi olduğunu biliyorsun."

Biraz daha sessizlik. Win bir kez daha başardı.

Win, "Jessica seni bekliyor," dedi. "Sana yeni yağlarını anımsatmamı söyledi."

Myron dönüp dışarı çıktı. Kendisini pis ve güvensiz hissediyordu. Ama Win'in haklı olduğunu da biliyordu: Her şey bitmişti. Her şeyin normale dönmesi biraz zaman alacaktı, hepsi bu. İyileşecekti.

Ve Myron asansöre doğru yürürken, iyileşme sürecine

Jessica'nın yağlarıyla başlamaktan daha iyi nasıl bir yol olabileceğini düşünmeden de edemedi.

HARLAN COBEN

BÜYÜK VURUŞ

Amerika Açık Tenis Turnuvası sarsıcı bir cinayete tanıklık etmiştir. Eski profesyonel tenisçilerden Valerie Simpson öldürülmüştür. Ancak bu cinayetin ardında, birçok ismin büyük roller oynadığı, karmakarışık ve esrarengiz bir senaryo gizlidir. Cinayet basit ırkçı bir yaklaşımın ya da küçük bir hırsızlığın ürünü müdür? Yoksa işin içinde çok daha karmaşık birtakım ilişkiler mi mevcuttur? Araştırmalar tüm hızıyla sürmektedir ve nihayetinde erişilen sonuç ise, aslında hiç kimsenin kolayca tahmin edemeyeceği kadar çetrefilli ve ironiktir.

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-605-433-558-9
9 786054 335589